MEGAN MAXWELL

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

VOLUMUL I

Traducere din limba spaniolă de
Elena Coman
Publisol
2020

De la autoarea seriei CERE-MI CE VREI!

Acest roman este o ficţiune. Numele, personajele, organizaţiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Megan Maxwell
***Yo soy Eric Zimmerman* – 2017**
by Megan Maxwell © Editorial Planeta S.A., 2017 Toate drepturile rezervate.

Eu sunt Eric Zimmerman Megan Maxwell Copyright ©2020 Publishing Solutions Pentru versiunea în limba română. Toate drepturile rezervate

Este interzisă reproducerea integrală sau parţială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Editor: Hadrian Mateescu **Redactor:** Manuela Pârvulescu **Corector:** Cristina Teodorescu **Tehnoredactor:** Radu Nan **Credite foto coperta:** Shutterstock

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1 Tel.: 021.336.36.33 E-mail: office@publisol.ro Găsiţi cărţile noastre pe www.publisol.ro

ISBN: 978-606-9605-41-7 – Ediţie digitală – E-PUB ISBN: 978-606-9605-42-4 – Ediţie digitală – PDF

Tipărit la ARTPRINT Tel.: 021.336.36.33 E-mail: office@artprint.ro www.artprint.ro

Pentru Esther, prietena şi editor, o mică zână blondă care îndeplineşte dorinţe. Mulţumesc că ai apărut în viaţa mea, pentru că, fără tine, n-ar fi fost posibile multe dintre lucrurile frumoase care mi se întâmplă. Şi, bineînţeles, pentru Războinicele şi Războinicii mei, care ştiu la fel de bine ca mine că dragostea nu trebuie să fie perfectă, ci adevărată şi că a iubi nu înseamnă doar să ţii la cineva, ci să-l şi înţelegi. Sper să vă îndrăgostiţi de Eric!

MEGAN

1

Blonde... Brunete... Roşcate... înalte... Scunde... Slabe... Plinuţe...

Toate... îmi plac toate femeile active sexual. Le ador trupurile, curbele şi felul cum se bucură de sex şi înnebunesc când se dăruiesc pe deplin dorinţelor mele.

În timp ce beau un pahar la Sensations, un loc libertin din München, pe care-l frecventez cu regularitate, sunt conştient de felul cum se uită toate la mine. Sunt un mascul alfa! Toate vor să le dezbrac. Toate-şi doresc să pătrund între coapsele lor. Toate mor de dorinţa de a fi alese de mine în această noapte. Noi, cei care frecventăm localul Sensations, ştim foarte bine de ce ne aflăm aici. Ne place sexul fierbinte, exaltat şi bolnăvicios şi vrem să ne bucurăm de el în mii de feluri. Iar eu sunt unul dintre aceştia.

La dreapta mea, vorbind cu un grup de oameni, se află minunata femeie cu care m-am simtit bine în urmă cu vreo două nopţi. Nu-mi amintesc numele ei... Dar ce mai contează?

În stânga mea, la câţiva metri, văd o prietenă a amicului meu Björn, o femeie pasională, dispusă la orice, cu care amândoi am petrecut momente foarte plăcute. Nici pe ea nu-mi amintesc cum o cheamă.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei şi zâmbim. Fără îndoială, amândoi suntem prădători sexuali şi ne recunoaştem din priviri.

Dar seara mi se năruie când văd că apare Rebeca, fosta mea iubită.

La naiba...!

Am prins-o pe târfa aia nenorocită în pat cu tatăl meu cu câteva luni înainte ca el să moară şi, deşi la început m-a

durut trădarea din partea amândurora, recunosc că, fără Rebeca, pe care eu o numesc Betta, îmi e mai bine.

Cât despre tata, prefer să nu mă gândesc la el. N-a fost bine ce-a făcut. Betta era cu mine, el nu a respectat-o, iar dacă relaţia noastră era deja una proastă, începând din acel moment a devenit nulă. Mai mult, nici măcar nu m-a afectat pierderea lui. El nu s-a comportat niciodată ca un tată cu mine şi nu-ţi poate fi dor de ceva ce n-ai avut niciodată.

De îndată ce mă vede, Betta se îndreaptă spre mine. La naiba!

Ajunge lângă mine împreună cu însoţitorul ei şi ne salutăm cu răceală.

Câteva clipe mai târziu, când bărbatul care e cu ea se îndepărtează ca să stea de vorbă cu nişte cunoscuţi, Betta mă priveşte şi murmură:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, nu mai face faţa aia!

Îi arunc o privire nemulţumită, pentru că prezenţa ei mă incomodează.

— Nici să nu vorbeşti cu mine, şuier.

— Dar, Eric...

— Stai departe de mine! i-o tai. Cum vrei să-ţi mai spun?

Rebeca mă sfidează cu privirea; o cunosc şi e în stare să-l irite chiar şi pe cel mai calm om.

— Credeam că poate ai chef să te joci în noaptea asta cu mine, zice ea.

O observ cu gura căscată. După ce mi-a făcut cu tata, pe asta n-o mai ating nici cu un băţ.

— Nu, răspund simplu.

— Ţi-a plăcut întotdeauna să mă ofer... insistă.

Oftez. Vremurile acelea au trecut deja. Iau o înghiţitură din băutura mea şi apoi îi trântesc:

— Simplul gând îmi repugnă.

Ea îşi îndepărtează părul de pe faţă, mişcă gâtul cu cochetărie şi şuşoteşte:

— Eric...

— Betta, gata, de-ajuns!

— Eric... tu şi eu... Sex fierbinte, pervers şi murdar, dacă vrei...

Scârbit, blestem în sinea mea şi spun hotărât, clătinând din cap în timp ce o privesc ferm:

— N-am să te mai ating niciodată în viaţa mea!

Imediat după aceea, când, în sfârşit, înţelege că nu-şi va atinge scopul, face stânga-mprejur şi se îndepărtează.

Prost dispus, privesc în jurul meu şi le observ pe femeile din încăpere. Mă delectez contemplându-le trupurile, dar atunci ochii mei se îndreaptă spre locul unde se află Betta şi văd cum o femeie îşi urcă delicat mâna pe piciorul ei până se pierde sub fustă.

Rebeca mă priveşte, caută o complicitate care a existat cândva, dar pe care nu o va recupera niciodată şi, când îşi muşcă buza de jos, ştiu că o face pentru că degetele femeii i-au atins sexul şi se joacă cu el. O cunosc bine, iar gesturile ei sunt ca o carte deschisă pentru mine.

Încetez să mă mai uit la ea, nu mă interesează, şi întâlnesc privirea altei femei care se află în capătul sălii. Sâni mari, posterior proeminent, chip frumos şi, fără îndoială, chef să se simtă bine. Îmi aţintesc privirea asupra ei şi o invit să se apropie. Dacă mi-e clar ceva, acela e faptul că nu fac parte din categoria celor care umblă după femei. Eu aleg. Selectez. Am norocul de a putea face asta.

Sorb din băutură când femeia cu sânii mari se apropie de bar şi se prezintă:

— Mă numesc Klara.

Ochii mei îi străbat corpul, are sfârcurile erecte.

— Eric, mă prezint şi eu.

Începem o conversaţie absurdă despre local şi, dintr-

odată, ea îmi ia mâna şi o aşază în zona decolteului ei ispititor. Zâmbesc, îmi vâr mâna sub rochia ei, îi mângâi sânii şi-i simt sfârcurile întărite şi pregătite pentru mine.

Fără să mai spun vreun cuvânt, o apuc de mână şi ne îndreptăm spre o cameră colectivă.

Când intrăm, vedem oameni care fac sex în mii de feluri diferite. Plăcere, perversitate şi gemete... Este o încăpere a localului, un loc unde să-ţi satisfaci dorinţele fără a fi nevoie să te dezbraci.

La dreapta mea văd două femei şi un bărbat pe nişte fotolii, iar la stânga mea, doi bărbaţi. Zăresc un fotoliu liber, mă îndrept într-acolo şi, după ce o aşez pe femeie, nu spun nimic, iar ea îmi desface fermoarul pantalonilor.

De îndată ce-mi spală penisul cu apă, simt cum îl învăluie cu gura ei umedă şi caldă şi începe să-l sugă şi să-l soarbă.

Ce plăcere... este absolut îmbătător!

Îi apuc capul cu mâinile, închid ochii şi mă bucur de senzaţii. Doar mă bucur.

Plăcerea pe care mi-o oferă este intensă, fără îndoială ştie foarte bine ce face.

Ei bine... îmi plac femeile cu experienţă.

Mă bucur de incredibila felaţie, când ochii noştri se întâlnesc şi decid că vreau mai mult. Fără să rostesc vreun cuvânt, o ridic şi o întorc cu spatele. Apoi îi ridic rochia, îi dau jos chiloţii, îi spăl sexul şi, după ce-mi pun repede un prezervativ, o penetrez cu putere şi hotărâre, în timp ce mi se zbârleşte părul de pe corp.

Ne bucurăm de moment...

Gemem...

Să mă fut îmi place cel mai mult pe lume, iar în momentul în care trupurile noastre tremură şi amândoi ţipăm când ajungem la climax, ştiu că i-am oferit aceeaşi plăcere ca ea mie.

Când terminăm, fără să ne vorbim sau să ne sărutăm, ne spălăm şi ieşim din cameră. Ne luăm rămas-bun făcându-ne cu ochiul şi apoi ea se întoarce în capătul sălii, iar eu la bar. Mi-e sete.

Mă gândesc la ale mele, când aud:

— Noaptea pare animată.

Ridicând privirea, dau peste Björn, cel mai bun prieten al meu. Este la fel ca mine, un bărbat singur şi lipsit de angajamente, care vine la Sensations ca să se bucure de sex.

După ce ne strângem mâinile, Björn îi cere ceva de băut chelnerului şi apoi îşi sprijină coatele pe bar. După care mi se adresează:

— Azi am primit benzile desenate din colecţia *Captain America*, pentru care am supralicitat la acea licitaţie despre care mi-a vorbit Dexter şi pe care am câştigat-o.

Zâmbesc auzind asta. Björn este un împătimit al benzilor desenate şi al discurilor vechi din vinii.

— Sunt cele pe care le aşteptai din Mexic? întreb.

El încuviinţează şi atunci îmi ridic paharul şi îl ciocnesc de-al lui.

— Să le stăpâneşti sănătos, colega!

Zâmbeşte, ia o înghiţitură din băutura lui, ceea ce fac şi eu, şi întreabă:

— Ceva interesant în seara asta?

Mă uit la el şi şoptesc:

— Betta e aici...

— Ce groaznic! face băşcălie, ceea ce îmi stârneşte râsul.

Björn e la curent cu ce s-a întâmplat între ea şi tata.

— Toate bune astăzi la lectura testamentului? vrea să afle.

Gândindu-mă la asta, răspund:

— Nu.

Prietenul meu mă priveşte. Nimeni nu mă cunoaşte mai bine decât el.

— Eric... intuiesc ce s-a întâmplat şi este firesc. El era tatăl tău şi...

— Un tată care se culcă cu iubita fiului nu este un tată bun, protestez.

Björn încuviinţează, înţelege ce spun.

— Nu, nu este, afirmă. Dar în ceea ce priveşte compania Müller...

— Nu ştiu dacă mă interesează firma lui.

— Păi, ar trebui să te intereseze, insistă. Müller este compania ta! Nu fi prost, nu permite ca furia pe care o simţi în urma celor petrecute să te facă să arunci pe fereastră toţi anii tăi de muncă acolo.

Ştiu că are dreptate, dar răspund:

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Björn încuviinţează şi nu mai spune nimic. După câteva secunde, şoptesc:

— Hervie a venit cu o verişoară suedeză, cu sâni mari, care pare foarte înfierbântată. Gerard e însoţit de prietenele cu care am fost la Belgrad în weekendul acela, iar Ronald ne-a invitat să participăm la un *gangbang* cu soţia lui.

Îl văd că zâmbeşte, mulţumit de ceea ce tocmai i-am spus.

— Îţi aminteşti de prietenul meu Sam Kauffman? mă întreabă atunci.

— Da.

— S-a căsătorit.

De îndată ce aud asta, oftez.

— Sărmanul... condoleanţe.

Zâmbim amândoi. Un lucru ne este clar, şi anume că însurătoarea nu intră în planurile noastre.

— Chestia e că se află aici în seara asta cu nevastă-sa,

continuă Björn, în camera 3, şi amândoi vor să se joace...

Îl privesc pe prietenul meu. Nu ştiu cum este soţia lui Sam Kauffman. Înţelegându-mi privirea, Björn se grăbeşte să afirme:

— Sâni zdraveni, anus perfect dilatat, pe care eu l-am verificat, şi foarte înfierbântată.

Îmi place să aud asta. Am încredere în punctul lui de vedere.

— Ai zis camera 3? întreb.

El zâmbeşte, încuviinţează şi ne punem în mişcare.

În timp ce străbatem localul Sensations, multe femei şi mulţi bărbaţi ne opresc şi ne salută. Chiar dacă nu e frumos să o spun, eu şi Björn suntem doi masculi alfa cu care toţi vor să se joace, iar noi, fiind conştienţi de asta, ne bucurăm alegând.

De îndată ce trecem de cortina care desparte sala de camere, ajungem în faţa celei cu numărul 3. Deschid uşa şi, de cum intru, disting, pe patul rotund, o femeie pe care nu am văzut-o niciodată în viaţa mea dezbrăcată. Aşa cum a spus Björn, are sânii colosali şi un corp frumos. Atunci, Sam, soţul ei, se îndreaptă spre noi şi, după ce ne salută, murmură:

— Îmi place să privesc în timp ce alţii i-o trag soţiei mele.

Björn şi cu mine o observăm pe femeie, care, cu un zâmbet, ne ne arată că este de acord. Fără să şovăim, ne dezbrăcăm, în căutare de jocuri şi perversiuni.

Odată dezbrăcat, mă urc în pat şi, în timp ce Björn se apropie de ea cu mădularul său în mână ca să i-l plimbe pe faţă, eu o privesc şi cer, atingându-i picioarele:

— Desfă-le.

Excitată, ea face exact ce îi cer.

Îmi plimb mâinile pe picioarele ei; sunt suave. Când ajung la coapse, le despart cu hotărâre şi, când sexul ei

umed rămâne expus în faţa mea, îl privesc pe soţ, care ne observă.

— Spal-o pentru mine, îi cer.

Sam îi toarnă apă pe vagin şi apoi o şterge cu un prosop alb şi curat. Când termină, desfac pliurile sexului frumos şi fierbinte al soţiei lui, lăsându-i clitorisul expus, şi o ating cu limba.

Ea înnebuneşte. Respiraţia lui Sam se accelerează şi, din acea clipă, toţi ne bucurăm de un joc fierbinte, pervers şi excitant.

Gândindu-mă la propria plăcere, după ce-mi pun un prezervativ, îmi introduc penisul erect şi tare în despicătura ei. Ea se mişcă sub corpul meu şi, când o privesc, ochii ei îmi cer să o sărut, dar nu o fac. Eu nu sărut pe oricine. Ceva mi-a fost mereu foarte clar, şi anume că-mi place sexul fierbinte şi, uneori, animalic. Îmi place să ofer şi să primesc plăcere de la femei, dar gura mea şi săruturile mele sunt ceva foarte personal, ceva excesiv de intim.

Björn asaltează din nou gura femeii cu mădularul său, în timp ce soţul ei se masturbează văzând ce se întâmplă. Timp de câteva minute, fiecare îşi caută propria plăcere, în timp ce ea, dăruită pe deplin, ţipă, gâfâie şi se deschide pentru noi.

Plăcere...

Perversitate...

Distracţie...

Îmi place ceea ce se întâmplă, mă simt bine, iar când ajung la climax şi apoi mă retrag, soţul se grăbeşte să o spele din nou, dispus ca Björn să-mi ocupe locul şi ea să geamă din nou înnebunită.

Când, câteva minute mai târziu, prietenul meu ajunge la orgasm şi iese din ea, Sam, satisfăcut de joc, ia o sticluţă cu lubrifiant. Apoi o sărută pe soţia lui pe gură şi, după ce

schimbă câteva cuvinte cu ea, o întoarce cu spatele în pat şi, despărţindu-i fesele, o unge cu lubrifiant.

Eu şi Björn privim. Ni se pare pervers.

Sam îşi introduce un deget în anusul ei, apoi două... trei şi din nou femeia gâfâie când el o biciuieşte pe fundul rotund.

— E pregătită pentru voi, şopteşte bărbatul privindu-mă.

Pregătit să mă bucur de ospăţul pe care mi-l oferă, îmi mai pun un prezervativ, mă aşez în genunchi în spatele ei şi, în momentul în care soţul îi separă fesele ca să-mi ofere acces, îmi aşez penisul tare în anusul ei şi, încetul cu încetul, pătrund în ea.

Uf... ce deliciu!

Femeia ţipă, se zvârcoleşte şi geme satisfăcută, în timp ce eu o ţin şi i-o trag.

Una... două... trei... de douăsprezece ori mă adâncesc în ea şi femeia se bucură de faptul că o posed. Simţindu-i dăruirea, o biciuiesc pe fundul deja roşu, în timp ce soţul ei îi pretinde, îi cere să mi se dăruiască pe deplin.

Ea îl ascultă şi simt cum corpul ei devine relaxat între mâinile mele, în timp ce eu pătrund iar şi iar în ea şi Sam ne priveşte şi îi şopteşte chestii la ureche.

Dornic să se alăture jocului, Björn se târăşte sub corpul ei, care stă pe pat în patru labe. Cu dibăcie, prietenul meu se aşază într-o poziţie şi, după ce mă priveşte, câteva secunde mai târziu femeia este penetrată anal şi vaginal de amândoi, în timp ce soţul se masturbează observându-ne.

Ne jucăm de-a sexul puternic, sex tare, sex fără frică.

Ne place sexul fierbinte şi, eu personal, după cele întâmplate cu Betta, am hotărât că îmi este mai bine singur, decât având companie şi că femeile sunt o simplă distracţie pentru mine.

Ore întregi, eu şi bunul meu prieten Björn ne bucurăm

de plăcerea permisă între adulţi, până când, fiind trecut de miezul nopţii, închei petrecerea, îmi iau rămas-bun de la el şi mă întorc acasă.

Pe drum, mă bucur de senzaţia de libertate pe care mi-o oferă mersul pe motocicletă. Când ajung la casa pe care o împart cu nepotul meu Flyn, urc în camera mea, îmi fac duş şi, imediat după aceea, mă bag în pat, fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

2

Sâbătă după-amiaza, când eu şi Flyn ne jucăm în sufragerie pe Playstation, se deschid uşile salonului şi apar sora mea, Marta, şi mama mea, Sonia. De îndată ce le văd, ştiu că urmează o discuţie.

După ce opreşte jocul, Flyn se uită la ele şi bombăne:

— La naiba... Ce vreţi?

— Să-mi dai chiar acum un sărut, neruşinatule, şi nu mai face faţa aia! îi reproşează mama mea. Pe zi ce trece semeni mai mult cu unchiul tău morocănos... Pentru numele lui Dumnezeu... dar chiar toţi bărbaţii din familia asta trebuie să fie nişte nătărăi?!

— Mamă... protestez eu.

Flyn mă priveşte cu mândrie. Între noi doi există o conexiune extraordinară, pe care niciunul din noi nu permite nimănui să o rupă.

— Mamă, ce se întâmplă? o întreb pe un ton iritat.

Sora mea, Marta, îşi aruncă geanta pe canapea şi şopteşte:

— Ah, frăţioare, mereu eşti aşa de simpatic!

— Marta, vrei să taci?! îi dau eu replica.

— Să tacă ea...? murmură Flyn.

Marta, care este un vârtej de nebunie dezlănţuită, se

apropie de băiat şi, după ce-i trage o palmă peste ceafă, şuieră:

— Ia să vedem dacă taci tu, mormolocule!

Flyn bombăne. Îmi cere ajutor cu privirea şi, când vede că nu spun nimic, i se adresează mamei mele:

— Sonia, ne jucam o partidă foarte importantă, eram în turneu... Ce se întâmplă?

Mama zâmbeşte. Îl adoră pe micul nostru coreean german şi, sărutându-l pe cap, explică:

— Flyn, eu şi mătuşa ta trebuie să vorbim cu Eric.

— Acum? protestează copilul.

— Da.

— Dar, Sonia, ţi-am zis că suntem în turneu... nu se poate altă dată?

— Nu. Nu se poate. Trebuie să vorbim acum! exclamă sora mea.

Flyn blestemă în sinea lui. Îl cunosc mai bine decât oricine şi ştiu că, dacă nu-l opresc, va spune ceva nepotrivit, aşa că-i cer:

— Flyn, du-te în camera ta.

— Dar...

— O să te anunţ când pleacă ele, să continuăm. E noaptea noastră ca între bărbaţi şi nimeni nu ne-o va strica. Îţi promit!

El bombăne, îl enervează că ne-a fost întrerupt momentul şi, fără prea mult chef, iese din salon pentru a se duce în camera lui.

După ce rămân singur cu mama şi cu sora mea, cea din urmă îşi bate joc:

— Noapte ca între bărbaţi? Asta-i mai lipsea mormolocului nesuferit.

— Marta... fiica mea...! protestează mama.

Sora mea se învârte, ne priveşte şi insistă:

— Îl iubesc pe acel copil la fel de mult ca voi, dar este

un prost crescut şi, dacă nu-l aducem pe calea cea bună, în câţiva ani va deveni un adolescent insuportabil.

Nu spun nimic. Mai bine tac.

Toată lumea ştie că Flyn doar pe mine mă respectă.

— Eric, cât vei mai amâna vizita ta la doctor? mă întreabă atunci sora mea.

Oftez. Ultimul lucru de care am chef este să mă gândesc la asta.

Din nefericire, sufăr de o boală moştenită de la blestematul meu tată, un glaucom, care nu este altceva decât o boală a nervului optic ce-mi provoacă vedere înceţoşată, greaţă, vomă şi dureri groaznice de cap.

„Mulţumesc, tată!”

Nu vreau niciodată să vorbesc despre asta. E ceva ce mă priveşte doar pe mine şi urăsc să stârnesc milă.

— Dragul meu, trebuie să te duci să-ţi faci acele analize, murmură mama.

— Ştiu, mamă.

— Păi, dacă ştii, de ce nu te duci? aud că întreabă Marta.

O privesc pe sora mea. Marta nu e numai o băgăcioasă, mai e şi medic pe deasupra.

— Puţin îmi pasă că te uiţi la mine cu privirea aia a ta de om rău, şuşoteşte, pe mine nu mă înspăimânţi! N-ai aflat încă?

Blestem.

E insuportabilă.

Mama, ca o spanioloaică orgolioasă, când o vede că face aşa, spune că este singura din familie care i-a moştenit caracterul. Felul acela de a fi atât de luptătoare, atât de războinică, atât de... hispanică mă doboară, aşa că şuier, adresându-mă Martei:

— Ce-ar fi să închizi puţin guriţa aia?

Ea mă priveşte, zâmbeşte aşa cum face mereu ca să mă scoată din minţi şi trânteşte:

— Imposibil! Urangutanii ca tine mă obligă să o deschid.

— Marta! o admonestează mama.

Dar sora mea, care continuă să zâmbească, îi face cu ochiul şi dă replica:

— Mamă, băieţelul tău blond trebuie să fie pus la punct, iar eu sunt cea care să facă asta, aşa că o voi face! N-am chef să cobor mereu privirea în faţa lui, aşa cum e obişnuit să facă toată lumea. Mie nu mi-e frică de tine, ai înţeles, încăpăţânatule?!

Mama oftează, iar eu răsuflu şi şuier:

— Marta, te iubesc, dar uneori îţi jur că-mi vine să te omor.

— Îndrăzneşte!

Ne privim...

Ne sfidăm...

Sora mea e unică şi irepetabilă. De când era mică, îi plăcea să mă supere.

— Marta, pentru numele lui Dumnezeu, intervine mama, am venit să vorbim cu Eric, nu să ne certăm cu el!

Văd că Marta zâmbeşte. În mod inconştient, asta mă face şi pe mine să zâmbesc în cele din urmă, şi cu atât mai mult când ea spune:

— Mamă, Eric n-ar fi Eric dacă n-ar protesta şi nu s-ar certa cu mine.

Mă face să tin la ea când o aud zicând asta.

Suntem ca ziua şi noaptea, poate pentru că ea este fiică din a doua căsătorie a mamei. Hannah, sora noastră mai mare, decedată, era cea care aducea pacea între noi, cea care ne repeta că suntem fraţi şi că trebuie să ne iubim şi să ne respectăm şi, deşi facem asta, de cele mai multe ori nu putem evita să nu ne certăm.

Când s-a întâmplat trădarea Bettei şi a tatei, Marta mi-a fost alături.

Nu m-a lăsat singur nici măcar o secundă şi-i voi fi

întotdeauna recunoscător, chiar dacă mă voi mai şi certa cu ea.

Simona, femeia care, împreună cu soţul ei, are grijă de casa mea şi mă ajută cu Flyn, intră în momentul acela ca să aducă o carafa cu limonadă şi nişte pahare şi apoi se retrage. Mama se grăbeşte să toarne în trei păhărele şi le împarte.

— Mai vreţi să vorbim şi despre altceva? întreb în continuare.

Mama şi Marta se privesc. Atunci, sora mea spune, adresându-i-se mamei:

— Începe tu, căci, dacă o fac eu, o s-o dau în bară.

Mama răsuflă, se apropie de mine şi spune:

— Să vedem, fiule. Ştiu că, după citirea testamentului, compania care...

— Mamă, n-am chef să vorbesc despre Müller. Mai mult, s-ar putea să o vând.

— Eşti idiot! mormăie Marta.

— Dar, fiule...

— Mamă, nu vreau nimic care să provină de la el.

— Care să provină de la el? şuieră mama. Eric, nu mă supăra... Tatăl tău şi cu mine am creat compania Müller, deşi el întotdeauna a fost prea machist şi egocentric ca să accepte asta. Când ne-am despărţit, am cerut jumătate din firmă, dar n-am obţinut decât patruzeci şi cinci la sută, iar acum Müller este a ta, fiule... a ta!

— Hei... şi eu, chiar dacă sunt cea mai mică, am o parte de la mama, protestează sora mea!

Mama o priveşte, apoi se uită la mine şi continuă:

— Eric, toată viaţa ai muncit în acea companie. Ştiu că-ţi place să-ţi trasezi noi provocări, chiar dacă uneori tatăl tău te frâna. Acum, în schimb, nu va mai fi nimeni care să te oprească şi...

— Mamă...

— Eric... vrei să închizi gura aia mare şi să o laşi pe mama să vorbească? protestează sora mea.

Indignat, mă adresez Martei şi bombăn:

— Tu ai gura mare!

— Vai de mama care v-a făcut! se plânge mama mea. Apoi mă priveşte şi insistă: Eric, dragul meu, fii înţelept... Cunoşti Müller mai bine decât oricine. Ştiu că te-a durut ce s-a întâmplat între tatăl tău şi neruşinata aia, dar trebuie să-ţi revii şi să fii isteţ.

— Mi-am revenit deja, mamă, despre ce vorbeşti?

Atunci, ea începe să umble prin salon în timp ce spune:

— Sper să nu te închizi în tine, dragul meu, pentru că e ceva minunat să te îndrăgosteşti şi-mi doresc să iubeşti din nou. Îmi doresc să găseşti pe cineva care să te merite şi care să te facă foarte fericit şi...

— Mamă, o întrerup, încetează cu prostiile! Nu cred în dragoste şi am lucruri mai importante de făcut.

— Fiule...

— Mamă, nu!

După ce spun asta, ea tace. Sora mea mă priveşte cu reproş şi, când mă pregătesc să adaug ceva, mama îşi reia atacul:

— De acord, nu vom vorbi despre dragoste, dar Miiller este a ta...

— Mamă...

— Fiule, insistă, Müller este o companie în ascensiune. Are sucursale în Spania, dar şi în alte ţări, care funcţionează foarte bine, şi ştii că urmează să inaugurăm la Londra. Ai stat mereu pe plan secund pentru că aşa voia tatăl tău, dar acum eşti patronul vizibil al companiei şi trebuie să vizitezi sucursala din Spania...

— Mamă... nu mă copleşi!

— Nu te copleşesc, fiule. Îţi spun doar că trebuie să te duci în Spania.

Să aud asta îmi stârneşte revolta.

Deşi sunt pe jumătate spaniol din partea mamei, genele mele sunt total germane. De la mama n-am moştenit nimic. Ea este brunetă, cu ochi negri şi ţăcănită ca Marta, pe când eu sunt blond, am ochii albaştri, sunt foarte, foarte serios şi nu prea am simţul umorului, la fel ca tata. Gândul de a mă duce în Spania, unde oamenii zâmbesc mai mult decât respiră, mă crispează, aşa că insist:

— Dacă trebuie să meargă cineva în Spania, du-te tu. Te vei înţelege mai bine decât mine cu ei.

Ea mă priveşte şi oftează.

— Trebuie să te duci tu, Eric. Nu fi încăpăţânat. Eşti şeful!

— Ce dracului, mamă...

— Ai zis *ce draculuí*? bombăne Marta. Mamă, Eric trebuie să bage bani în puşculiţa înjurăturilor.

— Doamne sfinte! urlu când o aud. Ce nesuferită eşti, Marta!

Sora mea râde. Ce mai cârcotaşă...!

— Eric, te rog! continuă mama. Pentru mine a fost foarte important că tatăl tău a deschis sucursale în Spania. Îmi place să ştiu că există familii în ţara mea cărora Müller le asigură traiul şi vreau să fie în continuare aşa.

Oftez.

— Mamă, caracterul meu n-are nicio legătură cu acela al spaniolilor; nu crezi că-i mai bine să-i vizitezi tu?

— Nu, Eric, nici să nu visezi! îmi dă ea replica. Tocmai datorită caracterului tău te vor respecta şi mai mult. Haide, fiule, promite-i bătrânei tale mame că nu vei vinde Müller şi că te vei duce în Spania.

— Mamă, te rog, nu începe cu drama! bombăne Marta.

Dar mă doboară felul în care mă priveşte mama. Ştiu că atât ea, cât şi Björn au dreptate în ceea ce priveşte compania, aşa că, în cele din urmă, spun:

— De acord, mamă. Promit să continui activitatea companiei Müller şi să mă duc la sediul general din Madrid de îndată ce voi putea.

Mama zâmbeşte, se simte victorioasă.

Pentru că nu vreau să spune ceva inadecvat, iau o înghiţitură din limonada mea, iar atunci Marta zice:

— Bun... acum că aţi căzut de acord în ceea ce priveşte compania şi frăţiorului meu căpos îi este clar că Müller face parte din vieţile noastre, ce-ar fi să vorbim despre Flyn? Pentru că, dacă nu faci ceva repede, în cele din urmă piticul ăla nu va împlini zece ani, fiindcă-l voi linşa!

Oftez. Fie că-mi place, fie că nu, sora mea are dreptate. Flyn este un băiat problematic.

— Îmi pare rău să spun asta, pentru că-l ador pe băiatul ăla, dar cred că un internat militar ar fi cel mai bine ca să înveţe ce-i aia disciplina, sugerează mama.

Nu-mi place să aud asta. Flyn este un copil rebel, care are nevoie de o mână dură. Aşa că răspund:

— Nici vorbă. Uită de internat.

Mama încuviinţează. Ştiu că, în fond, ideea îi place la fel de puţin ca mie.

— De acord. Uit de asta, dar atunci ce facem? insistă.

Mă revoltă privirea celor două, care aşteaptă ca eu să le ofer o soluţie, aşa că mormăi furios:

— Vezi, mamă? Nu pot să mă duc în Spania. Flyn are nevoie de mine.

Ea gesticulează, este regina gesticulării, şi, privindu-mă, şuieră:

— Fireşte că Flyn are nevoie de tine, dar, fiule, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi neglijezi munca. Tocmai ai promis că te vei duce la Madrid. Te-ai şi răzgândit?

— Nu, mamă. Bineînţeles că nu.

Mama mea zâmbeşte. E o cârcotaşă...

— Pur şi simplu, vorbeşte cu el şi fa-l să înţeleagă că

trebuie să-şi schimbe atitudinea, spune ea. Doar de tine ascultă, doar pe tine te respectă, dar asta nu mai poate continua. Te rog, adoptă o atitudine serioasă, altfel, în cele din urmă, vom avea o mare problemă cu el!

Indiferent că-mi place sau nu, mama are dreptate.

— De acord, mamă. Voi vorbi cu el, încuviinţez.

Ea zâmbeşte, mă îmbrăţişează şi eu abia mă mişc, aşa că, atunci când se dezlipeşte de mine, şuieră:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule... cât eşti de neamţ!

Toată viaţa am auzit-o spunând asta.

Şi, da, sunt rece. Sunt german.

Nu sunt ca ea, nici ca Marta – nici măcar ca Hannah – cărora le place să se pupe şi să se îmbrăţişeze tot timpul.

Când mama se îndepărtează de mine, văd că ea şi Marta se privesc, aşa că dau sentinţa:

— Nu acum.

— Ba acum, ripostează Marta şi, proţăpindu-se în faţa mea, adaugă: Te iubesc, încăpăţânatule, chiar dacă eşti mai rece decât un cub de gheaţă! Şi vreau să te duci la control medical, ştii că trebuie, că nu prea te ţii de asta şi...

— Marta! o întrerup, ridicând vocea. Ajunge!

Sora mea, care de obicei nu mă ascultă, se pregăteşte să continue, când văd că mama o apucă de braţ şi spune, în timp ce mă priveşte:

— Fiule, nu înţelegi că ne facem griji pentru tine?

Amândouă mă privesc. Sunt cele mai importante femei din viaţa mea şi, când văd că mamei îi curge o lacrimă pe faţă, mă simt îngrozitor. Totuşi, nu mă mişc, am picioarele lipite de podea. Sora mea îmi face un semn să o îmbrăţişez, dar, cum tot nu mă mişc, mă îmbrăţişează ea şi spune:

— Nici nu ştii ce recunoscătoare sunt că tatăl tău nu a

fost şi al meu, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să am acele gene reci şi oribile pe care le ai tu.

Comentariul ei mă face să zâmbesc şi, apropiindu-mă de ele, le îmbrăţişez şi le sărut repede pe căpşoarele lor zăpăcite.

— Promit să mă duc la control, să vorbesc cu Flyn şi să mă ocup de Miiller, accept în cele din urmă. Staţi liniştite, azi v-aţi atins scopul.

Mama zâmbeşte, mă mai sărută o dată şi, luându-şi geanta, anunţă:

— Foarte bine. Atunci, eu şi sora ta ne ducem să luăm cina acum.

Marta desface braţele, gesticulează la fel sau chiar mai mult decât mama ca să o sărut şi, când vede că nu mă mişc, izbucneşte în râs şi zice, apropiindu-se de mine:

— Haide, cub de gheaţă, sărută-mă şi joacă-te în continuare de-a bărbăţeii cu nepotul nostru diabolic! Sunteţi sacul şi peticul.

După ce ele pleacă, îmi verific telefonul mobil. Am primit o invitaţie de la Harald ca să mă duc la el acasă în seara asta la o petrecere privată, dar o refuz. Astăzi este seara bărbaţilor, a mea şi a lui Flyn, şi nimeni şi nimic pe lume n-o va strica.

3

Mă simt bine la bordul avionului privat al companiei Müller. Eu am folosit mai mult decât tata acest avion pentru interesele mele şi, chiar dacă mă îndrept spre Madrid, mă relaxează că mă aflu în el.

Mă gândesc la mama, la insistenţa ei de a călători în Spania şi la faptul că mă numeşte „german rece”. Amintirea asta mă face să zâmbesc, mai ales pentru că,

dacă mă arăt rece şi distant în faţa celorlalţi, e doar ca să nu fiu rănit de nimeni. În faţa tuturor sunt rece şi distant, dar ştiu că pot deveni vulnerabil destul de repede.

Aterizăm pe aeroportul Barajas şi cobor din avion ca să urc în automobilul privat care vine să mă ia.

Pe când ne îndreptăm spre birourile centrale ale companiei Müller, mă uit pe geam şi observ veselia pe care spaniolii o emană prin simpla lor prezenţă. Felul în care merg, respiră, se descurcă... îţi arată cât de vii sunt, iar asta mă nelinişteşte. Pun prea multe întrebări, îi interesează prea mult vieţile altora, iar asta mă copleşeşte.

Odată ajuns la birourile companiei Müller, femeile pe care le întâlnesc în cale mă privesc curioase. Ele nu ştiu cine sunt.

Urc în sala de şedinţe şi, ore în şir, am parte de întruniri-surpriză cu diferitele departamente ale firmei, ca să aflu situaţia, până când, în cele din urmă, mi se oferă cinci minute de linişte şi o sun pe Mónica Sánchez, o femeie care lucrează la Müller şi cu care am avut ceva mai mult decât întruniri oficiale, atunci când ea a călătorit la München.

Sună o dată, de două ori... şi apoi aud:

— Biroul domnişoarei Mónica Sánchez. Vorbiţi cu secretara ei, domnişoara Flores. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, domnişoară Flores. Sunt Eric Zimmerman. Aş dori să vorbesc cu şefa dumneavoastră.

— O clipă, domnule Zimmerman.

Nu trec nici două secunde, când vocea Monicăi spune:

— Eric, ce mă bucur să te aud!

— Mónica... Mónica, vrei să luăm prânzul împreună?!

— Desigur...

După ce stabilesc cu ea pentru ora 14:00 la recepţie, închidem şi eu continui să mă ocup de şefii de

departament.

La 13:55 închei şedinţele şi mă îndrept spre lift. Mi-e foame şi sunt nerăbdător să ies din clădirea de birouri.

Din fericire, liftul vine repede şi, cum angajaţii tot nu mă cunosc, trec complet neobservat. Mă aşez în capăt şi mă apuc să răspund la mai multe mesaje de pe telefon, printre care unele de la Dexter, un bun prieten mexican.

Dar, dintr-odată, liftul se zgâlţâie şi se opreşte între etaje.

La naibaaaa!

Se aprind luminile de urgenţă şi unele femei încep să ţipe, speriate.

Ce ghinion!

La cât de scandaloase sunt femeile când se agită...

Şi, pe deasupra, spanioloaice!

Timp de câteva clipe, le observ. Toate vorbesc, gesticulează, iar eu nu mă mişc.

Cu puţin noroc, nici nu-şi vor da seama că mă aflu aici.

Dar secundele trec şi liftul rămâne oprit. La naiba!

Aerul începe să se încălzească şi unele femei deja îşi pierd cumpătul. Dintr-odată, în mijlocul acelui haos, o voce de femeie îmi atrage atenţia.

Curios, mă înalţ ca să o văd şi zăresc un păr frumos închis la culoare. Nu văd mai mult.

Celelalte femei sunt în continuare isterice, iar cea cu vocea frumoasă le linişteşte, în timp ce observ cum aceasta, căreia nu-i văd chipul, îşi strânge părul într-un coc, şi îl prinde cu graţie cu ajutorul unui pix.

Mă ridic şi mai mult... şi mai mult... şi, în sfârşit, văd că nu este foarte înaltă. Îi dă o sticluţă cu apă uneia dintre isterice. Apoi împarte gume cu gust de căpşuni şi scoate şi un evantai din geanta ei.

O privesc curios şi, fără să ştiu de ce, fac un pas în faţă şi, apucând-o de cot, o întreb:

— Te simţi bine?

Tânăra nici măcar nu mă priveşte, ci continuă să-şi facă aer cu evantaiul şi şuşoteşte cu vioiciune:

— Uf! Să te mint sau să-ţi spun adevărul?

Răspunsul ei şi hotărârea cu care mişcă evantaiul mă amuză, aşa că răspund:

— Prefer adevărul.

Brusc, ea se întoarce să mă privească, dar se izbeşte de mine şi, făcând un pas în spate, se uită la mine cu încruntare. În sfârşit, îi văd faţa şi mă bucur. Nu este o frumuseţe, dar are nişte ochi negri minunaţi şi un nas simpatic.

— Între noi fie vorba, o aud că spune atunci, nu mi-au plăcut niciodată lifturile, iar dacă nu se deschid în curând uşile, o să-mi vină dracii şi...

Fără să ştiu de ce, zâmbesc şi o întreb:

— Dracii? Aha...

— Ce înseamnă *a-ţi veni dracii?*

Tânăra oftează, face cel mai amuzant gest pe care l-am văzut vreodată şi, privindu-mă, răspunde fără să înceteze a-şi face aer cu evantaiul:

— Asta, în limba mea, înseamnă să-ţi pierzi cumpătul şi să o iei razna. Crede-mă, n-ai vrea să mă vezi în starea aceea. Dacă n-am grijă, încep chiar şi să-mi curgă bale din gură şi capul mi se învârte ca fetiţei din *Exorcistul...* O adevărată nebunie! Vrei o gumă cu gust de căpşuni?

Bale din gură?!

Fetiţa din *Exorcistul.*

Chiar aud ceea ce aud şi femeia asta lucrează la firma mea?

Cu toate acestea, uimit de dezinvoltura ei, iau o gumă, îi mulţumesc şi, fără să ştiu de ce, în loc să-mi vâr guma în gură, o vâr într-a ei.

Ea o acceptă surprinsă şi imediat după aceea, afişând

un zâmbet ştrengar, mai ia o gumă şi mi-o introduce fără menajamente în gură.

Incredibil!

Zâmbim amândoi şi atunci o aud întrebând:

— Eşti nou în firmă?

Nu ştie cine sunt.

— Nu, răspund.

Liftul porneşte brusc cu o zgâlţâială şi celelalte femei ţipă, speriate. Tânăra din faţa mea mă apucă de braţ şi, la fel de înspăimântată ca şi celelalte, mi-l strânge până când liftul se opreşte din nou. Atunci, îmi dă drumul şi şopteşte grăbită:

— Scuze... scuze...

Conştient de spaima lor, le calmez pe celelalte femei şi, în cele din urmă, murmur adresându-mă tinerei cu părul închis la culoare:

— Linişteşte-te! Nu s-a întâmplat nimic.

În clipa aceea, ea îşi deschide din nou geanta, scoate o trusă şi apoi o oglinjoară. Se priveşte şi aud că şuşoteşte:

— Rahat, rahat! Mă umplu de pete!

Imediat după aceea îşi dă la o parte părul care-i cade pe gât şi, privindu-mă, explică:

— Când mă agit, îmi ies pete pe piele, vezi?

Eu mă uit la ea, nevenindu-mi să cred.

Gâtul ei se umple pentru câteva secunde de pete roşii şi, văzând că ea îşi duce mâna acolo ca să se scarpine, o opresc.

— Nu! Dacă faci asta, o să înrăutătesti situaţia.

După aceea îmi amintesc că mama îmi sufla pe piele când eram mic şi mă înţepa uneori câte ceva şi, fără să mai stau pe gânduri, fac acelaşi lucru cu ea. Îi suflu pe gât până când văd că fata se îndepărtează de mine stânjenită şi, lăsându-şi părul să-i cadă la loc, spune:

— Am două ore la dispoziţie ca să mănânc şi, dacă mai

stăm aici, nu mai apuc să mănânc azi!

Auzind-o, simt nevoia să o asigur că bineînţeles că va mânca. Eu sunt şeful! Cum să nu mănânce dacă e închisă în lift împotriva voinţei sale?

Atunci, mă întreabă de unde sunt şi răspund:

— Sunt german.

Ea zâmbeşte şi face băşcălie:

— Succes la Cupa Europeană!

Mda, înţeleg la ce se referă, dar nu mi-a plăcut niciodată fotbalul, aşa că răspund cu indiferenţă:

— Nu mă interesează fotbalul.

Când spun asta, ea mă priveşte de parcă l-ar vedea pe monstrul din Loch Ness şi, în cele din urmă, trânteşte cu oarecare ştrengărie:

— Nici nu ştii ce pierzi. Şi, apropiindu-se de mine, şuşoteşte: În orice caz, fie că vom câştiga, fie că vom pierde, vom accepta rezultatul.

Simţindu-i răsuflarea aproape de urechea mea, mă trec nişte fiori prin corp şi fac un pas în spate ca să mă îndepărtez de ea şi să nu o mai privesc.

Dar ce mi se întâmplă?

Tânăra asta a reuşit să mă înfricoşeze cu vioiciunea ei.

Pe mine?

Pe Eric Zimmerman?!

Uimit, o observ în timp ce ea mă ignoră total şi priveşte în faţă.

Trec câteva secunde şi, dintr-odată, luminile se aprind, toţi aplaudă şi liftul porneşte din nou.

Când ajunge, în sfârşit, la parter şi uşile se deschid, unele femei ies îngrozite. Ce le mai place drama... Le observ şi, deodată, aud:

— Eric, pentru numele lui Dumnezeu...!

Când mă uit, văd că este vorba despre exuberanta Monica, femeia cu care am stabilit să iau prânzul. Ca de

obicei, este năucitoare. Totul pus la punct. Mă apropii de ea şi o liniştesc spunându-i că sunt bine.

O privesc imediat pe tânăra care m-a făcut să petrec în mod plăcut timpul cât am fost blocaţi în lift şi care m-a neliniştit ca pe un copil şi o văd roşie ca focul. Ce-a păţit? Şi, apucând-o de braţ, spun:

— Mulţumesc pentru gumă... domnişoară?

Ea mă priveşte şi e tot roşie când Monica zice:

— Judith. Ea este secretara mea.

Bine. Acum înţeleg de ce este atât de roşie la faţă. Tocmai şi-a dat seama cui i-a vârât o gumă în gură.

— Aşadar, sunteţi domnişoara Judith Flores, nu-i aşa? întreb, amintindu-mi apelul telefonic.

— Da, aud că spune cu un firicel de voce.

Timp de câteva secunde îmi permit să o observ cu neruşinare pe acea tânără, până când, în cele din urmă, Monica insistă să mergem să mâncăm. Totuşi, mai înainte întorc capul şi-i adresez tinerei o ultimă privire.

Ce simpatică!

După ce ieşim din clădirea companiei Mtiller, Monica mă duce la un restaurant bun şi, înţelegând ce-şi doreşte, fără să şovăi, stabilesc cu ea o întâlnire în acea seară. Va fi o seară incredibilă.

4

După o noapte în care m-am bucurat în apartamentul meu de la hotelul Villa Magna de dăruirea pasionalei Monica, ajung foarte devreme dimineaţă la birou. Noi, nemţii, suntem foarte matinali. Mă duc direct la cafenea, unde beau vreo două cafele.

Ce cafele tari fac spaniolii!

După ce stau o vreme acolo, o văd pe domnişoara Flores

şi, deşi o privesc, ea nu mă salută.

Oare o stânjeneşte că ştie cine sunt?

O observ ascuns în spatele ziarului meu. Fără îndoială, are un zâmbet delicios şi un corp mărunţel, dar ispititor. O vreme, îmi evită ochii, până când privirile noastre se întâlnesc, în sfârşit, şi ea ia o ultimă înghiţitură din cafeaua sa şi pleacă.

O parte a dimineţii constă în şedinţe peste şedinţe. Ţin sub control administrarea companiei Miiller din Germania, dar în Spania îmi scapă multe detalii şi mi-e clar că va fi necesar să verific dacă unele sucursale vor trebui închise.

Dau de mai multe ori peste domnişoara Flores pe la birou, dar ea continuă să mă ignore, ceea ce-mi atrage din nou atenţia, căci sunt obişnuit ca femeile să mă urmărească cu privirea în căutare de sex şi, uneori, chiar de mai mult.

Dar nu, ea nu mă priveşte, iar asta începe să mă irite.

După-amiază n-am nicio şedinţă, dar, conştient că fostul birou al tatălui meu se află în faţa mesei domnişoarei Flores, decid să mă instalez în el.

Când intru, mirosul de apă de colonie a tatălui meu îmi inundă nările şi mă grăbesc să deschid ferestrele. Vreau ca mirosul lui să dispară, aşa cum a dispărut şi el din viaţa mea în toate sensurile.

După ce mă aşez la biroul lui, încep să-i cercetez sertarele şi găsesc o fotografie în care suntem eu, mama şi sora mea Hannah. Uimit, o privesc şi furia mă cuprinde când îmi amintesc de un tată care a preferat munca şi femeile în detrimentul familiei sale.

Cu afecţiune, o privesc pe sora mea Hannah, mama nepotului meu Flyn, şi simt că inima mea tresare. Mi-e în continuare dor de ea în fiecare zi, la fel cum ştiu că-i e dor şi lui Flyn, dar cât oi trăi, băiatul meu, căci pentru mine deja este copilul meu, mă va avea mereu alături, nu aşa

cum mi s-a întâmplat mie cu tata.

Aud sunând un telefon, este cel al domnişoarei Flores. Sârguincioasă, ea răspunde şi observ cum ia notiţe în timp ce zâmbeşte.

Rămân ore întregi în biroul tatălui meu, absorbit de lucrurile sale, când, dintr-odată, uşa se deschide. Este Monica. Cu un rânjet, se apropie de mine şi, privindu-mă, spune:

— Ai de gând să dormi aici?

Uimit, îmi îndrept privirea spre ceas şi, văzând că e aproape ora 21:00, ridic capul ca să privesc spre masa domnişoarei Flores şi constat că este goală.

— Au plecat deja angajaţii? întreb.

— Au plecat deja de câteva ore toţi.

Mă ridic şi, uitându-mă la Monica, al cărei zâmbet spune totul, propun:

— Iei cina cu mine?

Ea încuviinţează şi apoi murmură, făcându-mi cu ochiul:

— Bineînţeles că da.

Asta mă face să zâmbesc. Monica nu ştie prea multe despre viaţa mea. De puţinele ori în care a călătorit în Germania, nu i-am împărtăşit niciodată jocurile mele sexuale de la localul Sensations, nici nu i-am făcut cunoştinţă cu prietenii mei. Ştiu să fac foarte bine diferenţa dintre muncă şi distracţie, iar ea este o distracţie de la muncă de care mă bucur când am chef şi puţin mai mult.

Luăm cina într-un restaurant la care mă duce ea şi unde se mănâncă delicios, iar apoi mergem direct la hotelul meu. Odată ajunşi în apartamentul meu, pregătesc nişte pahare în salon şi, când i-l ofer pe al ei, simt că Monica aşteaptă să o dezbrac.

De aceea, după ce luăm amândoi câte o înghiţitură din băuturile noastre, îi scot haina, îi dezleg funda bluzei pe

care o poartă şi, după ce-i dau jos fusta, zâmbesc când îi văd lenjeria. Aspectul său interior n-are nicio legătură cu cel exterior şi, când îi trag o palmă peste fundul ispititor şi îi muşc elasticul chiloţilor tanga roşii, ea spune alintându-se:

— Când vrei şi cum vrei.

Încuviinţez încântat. Mă dezbrac şi eu şi îmi pun un prezervativ, moment de care ea profită ca să scoată o punguţă din geanta ei.

— Să folosim cadoul tău... şopteşte, deschizând-o.

Mulţumit, iau bijuteria anală pe care i-am dăruit-o Monicăi ultima dată când a fost la München şi, după ce o lungesc pe canapeaua din salon, i-o vâr în gură şi murmur:

— Suge-o!

Ea îmi dă ascultare, în timp ce eu mă joc cu anusul ei. Are un fund minunat şi, când introduc bijuteria în el, şoptesc privind-o:

— Minunat!

Simt că o excită cuvintele mele.

Este complet lubrifiată, aşa că-mi aşez vârful penisului tare în despicătura ei şi o penetrez împingând o dată.

Câteva minute mai târziu, la fel ca în alte dăţi, caut propria plăcere şi simt că ea şi-o caută pe a sa în timp ce se abandonează. Accelerez împingerile în timp ce o apuc de şolduri şi-i trag câteva palme care o fac să ţipe. Ţipetele ei sunt minunate şi, gândindu-mă la mine şi la propria plăcere, mă bucur de moment, până când ajung la climax şi, după o ultimă împingere, ies din ea.

În clipa aceea, Monica se întoarce, îmi scoate prezervativul, se pune în genunchi în faţa mea şi-şi vâră mădularul meu în gură.

Ce femeie pasională!

Simt atât de multă plăcere, încât corpul meu tremură în timp ce-i apuc capul şi-i penetrez gura. Ea suge şi soarbe

bucuroasă, până când, după câteva minute, sunt pregătit din nou.

Cu chef să continue acele jocuri, Monica se ridică în capul oaselor, mă ia de mână şi mă aşază pe fotoliu. Imediat după aceea, cu dibăcie, îmi pune cu gura un nou prezervativ şi, când termină, se apleacă cu spatele la mine ca să văd că bijuteria anală este în continuare la locul ei.

— Vrei să o atingi? murmură.

Încântat, încep să o întorc şi o introduc şi o scot în timp ce ea, nemişcată, se bucură de ceea ce fac.

Probabil că băuturile noastre s-au încălzit, dar mi-e sete şi o rog să pregătească ceva.

Ca să-mi facă pe plac, ea se supune; pregăteşte două whisky-uri cu gheaţă şi, când mi-l dă pe al meu, sunt atât de excitat, încât, după ce iau o înghiţitură, mă ridic, o duc până în patul din cameră, pe care nu-l folosesc pentru a dormi, o pun în patru labe şi, după ce-i scot bijuteria din anus, fără menajamente, îmi aşez vârful penisului tare în el şi împing.

Monica ţipă. Se mişcă sub corpul meu, dar anusul ei, deja dilatat, îmi oferă repede adăpost şi, ore în şir, ne bucurăm de plăcerea dulce a perversiunii.

Când ea pleacă în noaptea aceea din apartamentul meu, zâmbesc satisfăcut. Nu-mi rezistă nicio femeie, iar asta, ce-i drept, îmi place mult.

5

Zilele trec şi domnişoara Flores îmi atrage din ce în ce mai mult atenţia, mai ales pentru că nu mă bagă deloc în seamă.

Este singura care nu se uită la mine cu subînţeles, nici nu-mi clipeşte în căutare de ceva mai mult, iar asta mă

irită şi mă face să-mi doresc să o întâlnesc în fiecare clipă. Totuşi, nu ştiu cum, de fiecare dată când există posibilitatea să ne întâlnim, ea dispare ca prin minune, iar asta mă disperă.

În acele zile, iau prânzul şi cina de mai multe ori cu prietenii mei Frida şi Andrés, care se află în Madrid din motive de serviciu. Ei doi mă duc în mai multe localuri cu atmosferă libertină şi mă bucur de sex sălbatic cu diferite femei pe care nici măcar nu le întreb cum le cheamă.

Într-una din acele după-amiezi, când mă întorc de la masa de prânz, intrând în zona birourilor, simt mirosul de apă de colonie a domnişoarei Flores. Am descoperit că foloseşte Aire de Loewe. Inspir acel parfum, când o aud cântând, şi adevărul e că o face îngrozitor. Dar mă duc să o caut.

Vocea provine de la arhivele dintre biroul meu şi al Monicăi şi, de îndată ce o văd pe domnişoara Flores, zâmbesc şi o ascult. Vocea ei nu este cea mai melodică, dar mă face să zâmbesc văzând cât patos pune în acea melodie care vorbeşte despre culorile alb şi negru, până când, în cele din urmă, spun:

— Domnişoară Flores, cântaţi îngrozitor.

Ea tresare. Se sperie atât de tare, încât îi cade pe podea una dintre mapele pe care le ţinea în mână.

Imediat, în acelaşi timp cu ea, mă aplec să o ridic şi poc!, ne lovim cap în cap. Ea se grăbeşte atunci să-şi scoată căştile şi-şi cere scuze:

— Îmi pare rău, domnule Zimmerman!

Îngrijorat, duc o mână la fruntea ei, sigur i-am făcut rău, şi, văzând că este roşie, murmur:

— Nu-i nimic. Tu eşti bine?

Ea încuviinţează. Apoi dă să iasă, dar o împiedic. E prima dată când o am atât de aproape, după faza cu liftul, şi n-am de gând s-o las să plece, aşa că, apucând-o de

braţ, întreb:

— Ce cântai?

— O melodie, spune şi, văzând că aştept ceva mai mult, adaugă: *Blanco y negro*, de Malu, domnule.

Nu ştiu ce melodie este...

Nu ştiu cine o cântă...

Dar, văzându-i schimbarea de atitudine, întreb:

— Acum că ştii cine sunt îmi spui *domnule?*

Chipul ei este un adevărat poem.

Un poem minunat, iar eu fac un pas în faţă. Ea face unul în spate.

Fuge de mine?

De când o femeie se îndepărtează de mine?

Incredibil!

Mai fac un pas înspre ea şi ea se dă din nou înapoi.

Ştiu că nu procedez bine. N-am încolţit niciodată o femeie. N-am avut niciodată nevoie să fac asta, dar ea este diferită.

— Îmi plăceai mai mult când nu ştiai cine sunt, şoptesc puţin confuz.

— Domnule, eu...

— Eric. Numele meu este Eric.

Mirosul ei...

Apropierea ei...

Privirea ei...

Mă atrage totul la ea şi, deşi simt că mă evită, îi scot fără permisiunea ei pixul care-i ţine în continuare părul strâns, iar acesta cade ca o cascadă pe umerii ei.

Extraordinar!

O doresc pe femeia asta în patul meu şi mi-o doresc acum!

Dar ea nu-mi înlesneşte situaţia.

Se eschivează, chiar foarte mult.

Atunci, dintr-odată, îi auzim intrând în biroul de alături

pe Monica şi pe Miguel, un alt angajat al companiei Miiller, care spune:

— Haide, vino aici şi lasă-mă să văd ce porţi azi sub fustă.

Ia te uită... Monica şi Miguel...

Încerc să nu zâmbesc.

În Germania, şi eu mă joc la birou cu unele femei.

Dar faţa stânjenită a domnişoarei Flores este nepreţuită şi, văzându-i jena, şoptesc fără să mă îndepărtez vreun milimetru de ea, ca să nu fim descoperiţi:

— Stai liniştită. Să-i lăsăm să se distreze.

Mă înfierbânt când îi spun asta la ureche. Mi se întăreşte. Mi-aş dori să fiu eu cel care se distrează cu femeia pe care o am în faţa mea.

Dintr-odată, sunt conştient că respiraţiile noastre se accelerează, în timp ce suntem martori la cum cei doi se sărută cu pasiune şi plăcere.

Curios, mă uit din nou şi observ cum tânărul o pipăie pe Monica de parcă i-ar aparţine. Atunci îmi trec o mână pe talie domnişoarei Flores, care nu ştie cum să fugă de mine, şi întreb:

— Excitată?

Ea mă priveşte.

Simt că dintr-un moment în altul îmi va trage o palmă, iar asta mă excită şi mai mult, aşa că, amuzat, insist:

— Te excită mai mult fotbalul decât asta?

Ea mă străfulgeră cu privirea, dar pentru o clipă îmi dovedeşte că o excită ce se întâmplă.

Câteva clipe mai târziu, dintr-odată, auzim un gâfâit necontrolat şi, curioşi, privim prin crăpătura uşii. Fără îndoială, ispita de a vedea ce se întâmplă este mai puternică decât noi. O zăresc pe Monica aşezată pe masă, cu picioarele desfăcute şi gura lui Miguel între ele. Uf...!

Domnişoara Flores răsuflă, se nelinişteşte, e stânjenită,

iar eu, care mă bucur de tot ce se întâmplă, îi şoptesc la ureche:

— Aş da tot ce am ca tu să fii pe acea masă. Mi-aş plimba gura pe coapsele tale, pentru ca apoi să-mi vâr limba în interiorul tău şi să te posed.

După ce termin de zis asta, ştiu că am întrecut măsura.

Tânăra aceea nu este obişnuită cu perversitatea mea, dar văzând că nu se îndepărtează de mine, mai fac un pas spre ea şi, vrăjit de mirosul ei şi de nevoia de a o poseda, scot limba şi, fără să şovăi, o trec pe buza ei de sus.

Hmm, delicioasă...!

Prinzând curaj, continui traseul şi-i trec în revistă buza de jos. Nu mă pot abţine şi o muşc uşor şi, văzând că ea îşi deschide gura dulce, nu şovăi şi, deşi nu sunt prea pupăcios, îmi introduc limba în interiorul ei ca să o gust.

Minunată!

La început, ea nu mişcă limba, dar când, dintr-odată, o face şi se lipeşte de pieptul meu, am impresia că o să explodez de plăcere.

Dar ce mi se întâmplă?

Nu vreau să mă îndepărtez de gura ei.

Mă bucur de acel sărut ca niciodată în toată viaţa mea şi, când ne despărţim câţiva milimetri ca să tragem aer în piept, întreb:

— Vrei să iei cina cu mine?

Ea mă priveşte cu ochii ei mari şi negri şi, în mod surprinzător, îmi refuză invitaţia. Dar nu. N-am de gând să permit una ca asta. Eu sunt Eric Zimmerman, aşa că afirm:

— Da. Iei cina cu mine.

— Nu.

Auzind din nou refuzul ei, clipesc.

Niciodată nu m-a refuzat vreo femeie.

Vorbim în şoaptă, în timp ce ea continuă să refuze să ia cina cu mine şi, plin de dorinţă, o sărut din nou.

Buzele acelea...

Gustul acela...

Suavitatea aceea...

Fără îndoială, femeia asta trebuie să sfârşească în patul meu, neapărat.

Timp de câteva clipe, şovăi dacă să o posed în acea arhivă, dar, în cele din urmă, fiindcă nu ştiu cum ar reacţiona, decid să aştept. Mai bine o voi face în camera mea de hotel.

Când mă desprind încetul cu încetul de ea, îmi scot Blackberry-ul şi, fără să o privesc, încep să tastez. Câteva clipe mai târziu, Monica şi Miguel se întrerup din ceea ce fac şi ies din birou. Văzând asta, domnişoara Flores spune:

— Ascultaţi, domnule Zimmerman...

Dar nu-i permit să continue. Îmi pun un deget pe buzele ei, chiar cu riscul de a fi muşcat, şi, întorcându-mă cu spatele, spun, în timp ce ies din arhivă:

— De acord. Nu ne vom tutui. Voi veni să vă iau de acasă la ora 21:00. Făceţi-vă frumoasă, domnişoară Flores.

Aud că răsuflă.

Asta mă amuză, mai ales când trece pe lângă mine înfierbântată şi fără să spună nimic.

O urmăresc cu privirea.

Atitudinea ei de supărată îmi aminteşte de mama; spanioloaice amândouă!

Bănuiesc că ea crede că va scăpa de invitaţia mea. Dar nu, n-am de gând să-i permit. Îmi scot telefonul mobil, scriu ceva şi apăs pe „Trimitere”.

Câteva secunde mai târziu, ea mă priveşte prin geam cu o expresie a feţei supărată. Probabil că a citit mesajul pe care i l-am trimis şi care spune aşa:

„Eu sunt şeful şi ştiu unde locuiţi. Nici să nu vă treacă prin minte să nu fiţi pregătită la ora 21:00 fix.”

Privirea ei mă amuză.

La fel şi supărarea ei.

Iar când, câteva secunde mai târziu, îşi ia geanta şi pleacă de la birou, mă aşez în fotoliul meu, fără să înţeleg de ce mă ţin, pentru prima oară în viaţa mea, după o femeie care pare că nu vrea să ştie nimic despre mine.

Îmi sună telefonul şi, când îl scot din nou din buzunar, văd că este mama.

— Bună, mamă.

— Fiule, eşti bine?

— Da. Totul bine. Nu-ţi face griji.

O aud râzând şi apoi întreabă:

— Şi? Te-au mâncat deja spaniolii?

Acum, eu sunt cel care zâmbeşte şi, sprijinindu-mi capul pe spateaza fotoliului meu, murmur:

— Mamăăăă...

— Pentru Dumnezeu, fiule, eşti pe jumătate spaniol!

— Mamăăăă...

— Bine, bine... Ea râde şi, schimbând tonul, adaugă: Te-am sunat ca să-ţi vorbesc despre Flyn: s-a băgat iar în belele la şcoală!

— Ce-a mai făcut de data asta?

— A băgat un şoarece în sertarul biroului domnişoarei Schäfer. Imaginează-ţi ce s-a întâmplat când ea l-a deschis.

Blestem în sinea mea. Flyn mi-a promis că se va purta mai frumos.

— L-ai pedepsit? întreb.

— Bineînţeles. Nu mai are voie la Playstation, nici la televizor şi, drept urmare, nu mai vorbeşte cu mine.

Încuviinţez cu un oftat.

— Când te întorci? vrea să ştie atunci mama.

Mă gândesc. S-ar putea ca şederea mea în Spania să se prelungească mai mult decât prevăzusem şi răspund încercând să mă conving singur:

— Mamă, aici sunt multe de făcut şi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric... am nevoie de tine aici, cu Flyn!

Blestem, bombăn şi, în cele din urmă, şuier:

— Mamă, decide-te. Ţi-am zis că nu voiam să vin în Spania, iar tu m-ai obligat, iar acum, că sunt aici, vrei să mă întorc. Ce ai?

O aud murmurând, ca de obicei, şi, în cele din urmă, şuşoteşte:

— Ai mare dreptate, fiule. Cine mă mai înţelege? Bine, nu-ţi face griji pentru nimic, cu atât mai puţin pentru Flyn. O să am eu grijă de el până te întorci.

— O să-l sun mai târziu şi o să vorbesc cu el, spun.

După ce închidem, las capul pe spate şi privesc în tavan, neştiind ce să fac.

Trebuie să mă întorc în Germania sau să rămân în Spania?

6

În acea după-amiază, după ce trec pe la hotelul Villa Magna şi vorbesc serios la telefon cu nepotul meu Flyn despre comportamentul lui, fac un duş. Iau cina cu o femeie interesantă, într-un loc pe care mi l-au arătat Frida şi Andrés şi vreau să mă simt bine.

La ora indicată, Tomás, şoferul, mă ia de la hotel cu un BMW de culoare grena şi mă duce acasă la domnişoara Flores, într-un cartier muncitoresc ce n-are nicio legătură cu zona rezidenţială în care locuiesc la Miinchen.

Când ajungem, maşina parchează pe două locuri şi eu cobor ca să mă apropii de uşa locuinţei domnişoarei Flores. Sper să nu-mi joace vreo festă şi să fie gata. Îmi privesc ceasul: ora 21:00 fix. Îmi place punctualitatea. Sun

la interfon şi spun când aud vocea ei:

— Domnişoară Flores, vă aştept. Coborâţi.

Apoi mă îndrept înapoi spre BMW să o aştept. Mă simt nerăbdător, iar asta mă surprinde, şi, când o văd că apare îmbrăcată cu o rochie simplă verde, mă apropii de ea, o sărut cast pe obraz şi-i spun galant:

— Sunteţi foarte drăguţă.

Ea nu răspunde. Deschid portiera şi intră.

În interiorul maşinii, îmi dau seama că nu este prea comunicativă, iar mie nu-mi place să vorbesc foarte mult cu femeile. Relaţia mea cu ele este pentru un anume lucru şi cam atât.

În cele din urmă, o fac să vorbească, deşi pare mai degrabă că ne certăm decât vorbim, până când, încetul cu încetul, redevine fata pe care am cunoscut-o în lift şi zice:

— Va rog... spuneţi-mi Judith sau Jud. Să lăsăm formalităţile pentru când suntem la birou. Bine, dumneavoastră sunteţi şeful meu şi eu vă datorez respect pentru asta, dar mă stânjeneşte să iau cina cu cineva care mi se adresează încontinuu pe numele de familie.

Mă amuză să aud asta. Uneori, iau cina cu femei pe care nici măcar nu ştiu cum le cheamă, pentru că mă interesează doar corpul lor.

— Mi se pare perfect, zic în cele din urmă, atât timp cât şi dumneavoastră îmi spuneţi Eric.

Încuviinţează. Îmi întinde mâna şi, cu un zâmbet drăguţ, spune:

— De acord, Eric, încântată de cunoştinţă.

— De asemenea, Jud.

Zâmbim amândoi.

Se pare că am ajuns la o înţelegere când maşina se opreşte şi, câteva secunde mai târziu, Tomás ne deschide portiera. Sigur pe mine, ies din vehicul, îi ofer mâna lui Judith şi coboară şi ea. Ridic privirea şi citesc MOROCCIO.

Aşa se numeşte restaurantul.

Odată ajunşi în interior, *le maâtre*, care mă cunoaşte din ultima zi în care am fost aici cu prietenii mei, mă salută. Este amabil cu mine, sunt conştient că o priveşte plin de curiozitate pe Judith şi, după ce dă la o parte o perdea, ne duce într-un separeu luxos, iluminat de lumânări, cu un fotoliu drăguţ şi o masă rotundă cochetă cu două scaune.

Când ne lasă singuri, trag galant unul din scaune şi ea se aşază, iar eu îmi dau perfect seama cum observă totul în jurul ei, cu multă curiozitate.

Îmi spune că a trecut de o mie de ori prin faţa acelui restaurant, dar că este prima dată când intră, iar asta mă amuză. Cred că o voi surprinde.

Foarte sigur pe mine, apăs atunci un buton verde, existent pe o laterală a mesei, şi imediat apare un chelner cu un vin excelent.

După ce ne serveşte pe amândoi şi pleacă, o invit pe Judith să-l guste, dar, văzându-i faţa circumspectă, o întreb care-i motivul şi, în cele din urmă, descopăr că nu-i place vinul şi că îi e poftă de o Coca-Cola foarte rece.

O privesc uimit.

Preferă o Coca-Cola decât un vin excelent?

Fără îndoială, femeia asta nu are gust.

Totuşi, dispus să-i lărgesc gusturile, o invit să-l încerce. În cele din urmă, ea acceptă şi, privindu-mă, spune:

— E bun. Mai bun decât credeam.

Încuviinţez. Mă bucur să aud asta şi, dornic să-i fac pe plac, întreb:

— Îţi comand o Coca-Cola?

Ea clatină din cap şi atunci perdeaua se dă din nou la o parte şi apar doi chelneri cu mai multe feluri de mâncare.

O vreme ne bucurăm de plăcerea pe care ne-o oferă mâncarea.

Bucătarii de la Moroccio sunt excepţionali, iar compania

lui Judith este plăcută.

— Ce-i asta? întreabă ea dintr-odată.

Privesc spre ceea ce arată şi, văzând o lumină portocalie aprinsă, spun:

— Ceva ce-ţi voi arăta, poate, după desert.

Ea zâmbeşte, acceptă ceea ce i-am zis şi luăm în continuare cina.

Când ajungem la desert, dornic să stau lângă ea, mă ridic, îmi trag scaunul şi mă aşez foarte aproape de ea. Jud mă priveşte uimită, iar eu, luând o linguriţă, tai o bucată din tortul ei, o trec prin îngheţată şi cer:

— Deschide gura.

Ea mă priveşte mirată şi, văzând ce-i arăt, face ceea ce îi cer, iar eu introduc încântat *la delicatessen* în gura ei minunată.

Hmmm... excitant!

După ce înghite, expresia feţei sale mă face să-mi dau seama că-i place.

— E bun? întreb.

Ea încuviinţează şi eu şoptesc plin de dorinţă:

— Pot să gust?

Judith încuviinţează din nou. Totuşi, eu vreau să o gust pe ea, nu desertul, aşa că, apropiindu-mi gura de a ei, îi sug buza de sus, apoi pe cea de jos şi, după o muşcătură uşoară, limba mea intră în gura ei sinuoasă şi mă bucur de ea şi de ingenuitatea ei.

Jud nu se desprinde de mine, iar asta mă face să prind curaj, aşa că îmi pun mâna pe genunchiul ei şi, încet şi treptat, încep să urc până ajung la partea interioară a coapselor sale. Este delicată. Foarte delicată. Îmi continui traseul şi ajung până la chiloţii ei.

Ce senzaţie minunată!

Simt căldura pe care o emană...

Îi simt tulburarea...

Îi simt dorinţa...

Dar trebuie să fiu prudent momentan şi, dezlipindu-mă de ea, şoptesc:

— Te-aş dezbrăca chiar aici.

Cuvintele mele o tulbură atât de mult, încât acum ea este cea care mă sărută, iar eu o las. Îi permit să o facă şi sunt surprins. De când sărut cu atâta plăcere?

Cu desfătare, limba ei caldă se mişcă în gura mea şi-mi dă de înţeles cât este de înfierbântată, cât de mult am înfierbântat-o şi, excitat, întreb:

— Până unde eşti dispusă să mergi?

Ea mă priveşte, evident confuză, şi răspunde:

— Până unde vom ajunge.

Măi, să fie... îmi place răspunsul ei şi, convins că am adus-o unde voiam, insist:

— Sigur?

Înfierbântată, răspunde cu un firicel de voce:

— Mă rog, sado nu e pentru mine.

Amuzat de cuvintele ei, care îmi arată cât de inocentă este în ceea ce priveşte sexul, îmi trec mâinile pe sub picioarele ei şi, trăgând-o, o aşez pe ale mele. O vreau lângă mine, foarte aproape, pentru ceea ce-mi doresc să-i arăt.

— Vrei să afli ce înseamnă acea lumină portocalie?

Ea încuviinţează curioasă, iar eu, dispus să-i arăt o lume de desfrâu pe care intuiesc că ea nu o cunoaşte, apăs unul dintre butoanele din partea laterală a mesei şi, după câteva clipe, perdelele de sub lumina portocalie se strâng ca să ne dezvăluie un geam întunecat care, încetul cu încetul, se limpezeşte până ne permite să vedem două femei făcând sex pe o masă.

Cu ochii ţintuiţi asupra lui Judith, îi observ uimirea de pe chip şi, fără să-i ofer răgaz, apăs alt buton şi gemetele femeilor încep să răsune puternic în separeu.

Timp de câteva secunde, amândoi contemplăm în tăcere, până când ea întreabă:

— De ce ne uităm la aşa ceva?

Printre şuşoteli, îi răspund în timp ce-i sărut gâtul:

— Cu toţii avem mica noastră parte voyeur. Faptul de a privi ceva ce se presupune că este interzis, pervers sau excitant ne încântă, ne stimulează şi ne face să vrem mai mult.

Respiraţia lui Judith se accelerează şi, fără să-i ofer răgaz, apăs alt buton şi perdelele din stânga se strâng. În continuare, geamul se limpezeşte şi vedem doi bărbaţi şi o femeie. Ea este lungită pe un divan, în timp ce unul din bărbaţi îi muşcă sânii, iar celălalt o penetrează.

Răsuflarea lui Jud devine din ce în ce mai agitată. Inocenţa ei mă excită şi o observ în timp ce mi se pare că-i aud bătăile năvalnice ale inimii.

Bum... Bum...

Vorbim în şoaptă.

Din comentariile ei îmi dau seama că şi ea are aventuri sexuale cu alţi bărbaţi şi mă distrez văzând cum ochii şi gura ei dezvăluie cât este de surprinsă, agitată şi excitată.

Cu mare curiozitate, ea observă trioul, iar eu o privesc pe ea.

Prezenţa ei, neliniştea ei şi roşeaţa din obraji sunt cel mai excitant lucru care există pentru mine în acest moment şi, dintr-odată, mă surprinde cerându-mi să plecăm.

Să plecăm? De ce? E doar 11 noaptea.

Încerc să o fac să se răzgândească, dar ea insistă, face presiuni şi, în cele din urmă, decid să-i dau ascultare. Dacă nu vrea să stea cu mine, eu de ce să vreau să stau cu ea?

Supărat, apăs butoanele şi geamurile se întunecă din nou, gemetele dispar şi perdelele revin la poziţia lor iniţială.

Femeia asta nu este pregătită pentru ce am eu nevoie şi n-am timp nici să o învăţ, nici pentru prostii; nu mai aveam ce discuta.

Înainte de a ieşi din restaurantul Moroccio, vorbesc cu *le maâtre* şi-l rog să-mi păstreze separeul pentru că mă voi întoarce. După ce ieşim din restaurant, Tomás ne aşteaptă şi, în tăcere, o însoţim pe domnişoara Flores acasă.

Pe drum, fără să-mi pese că Jud este lângă mine, o sun pe Mónica şi o întreb unde este. Noaptea mea nu se termină aici. Dacă Judith nu vrea sex, o să vrea altă femeie!

Când ajungem la destinaţie, fiind un cavaler, o însoţesc până la uşa locuinţei sale. Ea mă priveşte. Ştiu că se gândeşte dacă să mă invite sau nu la ea în casă, dar nu mă interesează. Sexul ei plictisitor nu este ceea ce doresc şi, când ajungem în faţa uşii sale, dornic să-mi îndeplinesc propriile planuri, spun:

— A fost o cină foarte plăcută, domnişoară Flores. Mulţumesc pentru companie!

Apoi îi sărut mâna cu răceală şi plec. Am planuri şi ştiu că femeia cu care am stabilit să mă văd mă va face să simt plăcere. Cu siguranţă!

O oră mai târziu, mă simt bine la Moroccio cu Mónica în timp ce observ cum o femeie îi devorează sânii, pe când eu o masturbez.

7

Când mă trezesc la hotel după o noapte fierbinte şi plină de desfrâu, îmi sună telefonul. Vorbesc cu Andrés şi Frida şi decid să-mi iau ziua liberă. De-asta sunt şeful!

Andrés şi Frida sunt, alături de Björn şi Dexter, cei mai buni prieteni ai mei.

Stabilesc să mă văd cu ei la prânz şi ne ducem să mâncăm la Casa Lucio, un restaurant drăguţ şi destul de popular, pe care trebuie neapărat să-l vizitezi dacă te afli în Madrid.

După ce comandăm nişte carne de vacă la grătar şi cotlete de porc, Frida mă întreabă:

— Cum a fost aseară la Moroccio?

Iau o înghiţitură din vinul excelent şi răspund:

— Bine.

Andrés zâmbeşte şi, privindu-mă, zice:

— Tot mai crezi că spaniolii pun prea multe întrebări?

Auzind asta, zâmbesc, ştiu la ce se referă, şi afirm:

— Bineînţeles, spaniolii sunt foarte curioşi şi pun foarte multe întrebări. Îi prefer pe nemţi. Cei de aici fac glume din orice şi, uneori, deşi vorbesc spaniola la perfecţie, nu îi înţeleg!

Prietenii mei râd, iar eu adaug:

— Zilele trecute am rămas blocat în lift cu mai multe persoane şi o fată mi-a zis că, dacă se neliniştea, putea ajunge să scoată spume pe gură şi să devină fetiţa din *Exorcistul*, vă vine să credeţi?

Andrés şi Frida izbucnesc în râs, iar ea adaugă:

— Mie îmi plac la nebunie spaniolii! Sunt atât de amuzanţi şi de extrovertiţi, încât mă umplu de vitalitate.

Mă gândesc la domnişoara Flores, care, fără îndoială, e plină de vitalitate. Totuşi, după deznodământul dezamăgitor de noaptea trecută, uit de ea şi întreb:

— Mai e vreun alt loc bun pe aici?

Fără a mai fi nevoie să adaug ceva, toţi ştim despre ce vorbim, iar Andrés spune:

— Wonderland.

Frida oftează şi, făcându-i cu ochiul soţului ei, nuanţează:

— Aşa de mult i-a plăcut localul acela, că în seara asta

mergem din nou.

— Asta-i un semn bun, afirm.

— Dar niciunul nu-i ca Sensations! declară Andrés.

O vreme, ne delectăm cu felurile de mâncare care ne sunt servite. Totul este delicios, fraged, gustos şi mă bucur împreună cu prietenii mei de o mâncare excelentă.

După ce terminăm de mâncat, în timp ce ne plimbăm prin zonă, văd o florărie şi cumpăr nişte flori pentru Mónica. Am petrecut o noapte excitantă şi, fiindcă sunt un cavaler, comand să îi fie expediate. Apoi intrăm într-un sex-shop. Frida vrea să-şi cumpere o anumită jucărioară, iar eu şi

Andrés o însoţim.

Ca de fiecare dată când intru într-un sex-shop, privesc totul curios. Este incredibil câte instrumente există pentru a te bucura de sex. Dintr-odată, văd unele obiecte care-mi atrag atenţia şi le cumpăr. Ştiu cui să i le dăruiesc.

Apoi îl sun pe Tomás, şoferul, şi-i zic să ducă pachetul la Miiller, în atenţia domnişoarei Flores.

Restul după-amiezii îl petrec cu Frida şi cu Andrés şi, în cele din urmă, decid să dau un telefon.

Sună o dată... de două ori, iar când aud vocea lui Judith, întreb:

— Ai desfăcut pachetul pe care ţi l-am trimis?

Ea nu răspunde. Cred că am surprins-o.

— Te aud cum respiri, insist. Răspunde.

În cele din urmă, răspunde. Îmi spune că l-a primit, dar că nu vrea să accepte niciun cadou de la mine. Totuşi, cum mie puţin îmi pasă de ce zice ea, o rog:

— Te rog, deschide-l!

Reuşesc să o conving şi, prin telefon, aud cum sfâşie hârtia şi apoi exclamaţia ei de uimire. Am surprins-o din nou!

— Ce este asta? întreabă pe un ton de uimire.

Zâmbesc. Am cumpărat două vibratoare. Unul mic şi discret şi altul puţin mai mare. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i pot vedea faţa când le-a descoperit.

— Ai zis că eşti dispusă la orice, îi dau eu replica.

Ea şovăie, aduce tot felul de pretexte, iar eu insist:

— Îţi vor plăcea, micuţo, te asigur! Unul este pentru acasă, iar celălalt ca să-l ţii în geantă şi să-l poţi folosi în orice loc şi în orice moment. Voi fi la tine acasă la ora 18:00. O să-ţi arăt la ce folosesc.

După cum mă aşteptam, ea refuză repede. Nu vrea să mă duc la ea, dar mie nu-mi rezistă nicio femeie şi-i repet că voi fi la ea acasă la ora 18:00.

Îmi doresc să o văd şi să o mai învăţ câte ceva despre sex. Bruneta aceea căreia îmi place să-i zic *micuţă* este curioasă şi ceva-mi spune că îi va plăcea la nebunie să înveţe.

După ce-mi iau rămas-bun de la Frida şi Andrés, mă duc la hotel ca să fac un duş. Nu sunt obişnuit cu căldura lipicioasă de la Madrid şi, când ies din baie, telefonul mobil mă anunţă că am un mesaj. Mă grăbesc să-l iau şi citesc:

„Azi-noapte ţi-am simţit lipsa la Sensations.”

Blestem când văd de la cine este. Mă deranjează să primesc mesaje de la Betta. Mă enervează!

Nu ştiu cum să-i spun să uite de mine, dar, cum nu vreau să mă mai gândesc la asta, mă îmbrac şi, după ce-l anunţ pe şoferul meu, acesta mă ia de la intrarea hotelului.

Pe drum mă gândesc să cumpăr ceva de băut care să-i placă lui Judith, iar şoferul opreşte la un magazin. De acolo cumpăr o sticlă de Moet Chandon roz. Nu dă niciodată greş!

Mă întorc la maşină şi într-o jumătate de oră ajung în faţa casei ei.

Mă uit la ceas: 18:00 fix. Şi sun la interfon.

— Cine e?

— Jud, sunt Eric. Şi, după câteva secunde, insist: îmi deschizi?

Aud zgomotul porţii deschizându-se şi, după ce-mi iau la revedere de la Tomás făcându-i semn cu mâna, intru pe poartă, pregătit să mă distrez. Când ajung la uşa ei, sun. Nu deschide, aşa că sun din nou. Dar ce face?...

Aştept răbdător în timp ce-mi imaginez că probabil îşi pune pentru mine o lenjerie sexy, fină şi delicată.

Dar secundele trec şi, confuz din cauza întârzierii ei de a deschide uşa, mă încrunt exact în momentul în care, în sfârşit, deschide. Nici vorbă de lenjerie fină şi, văzând-o agitată, o întreb:

— Alergai?

Ea nu răspunde. O privesc... o privesc şi iar o privesc.

Diferenţa pe care o observ între ea şi femeile cu care obişnuiesc să am de-a face este că, pe când celelalte se dau în vânt să-mi facă pe plac, să fie frumoase şi senzuale, fata asta este naturală, atât de naturală, încât poartă chiar nişte papuci cu Bob Esponja. Nu mă pot abţine să nu-mi bat joc:

— Îmi plac la nebunie papucii tăi!

Spunând asta, intru în casă şi privesc în jur.

Nu e foarte mare, dar este drăguţă şi colorată. Jud are bun-gust pentru decorare. Mă surprinde să văd o pisică venind spre mine.

Un animal în casă?

Nu prea-mi plac animalele şi cu atât mai puţin să stea în casă. Eu şi ele nu prea ne înţelegem. Cu toate acestea, nu ştiu de ce, dar mă aplec, o ating şi pisica pare să-mi mulţumească pentru condescendenţă.

Sub privirea atentă a lui Jud, continui să mângâi animalul. Dacă asta o va face să se culce cu mine, îl voi mângâia cât va fi nevoie. Când obosesc, îi ofer sticla cu

eticheta roz pe care am adus-o şi spun cu autoritate:

— Poftim, frumoaso. Desfă-o, pune-o într-o găleată cu multă gheaţă şi adu două pahare.

Ea dispare cu o atitudine serioasă.

Intuiesc că nu-i plac ordinele mele, dar nu spune nimic. Fără să fac zgomot, o urmez, ajung în bucătărie şi, când ea citeşte eticheta roz a sticlei, zic, trecându-mi o mână pe talia ei:

— Ai zis că-ţi plac fragii. În aroma acelei şampanii predomină gustul de fragi sălbatici. Îţi va plăcea.

Ea nu mă priveşte.

De ce?

Nerăbdător ca ochii mei să se conecteze cu ai ei, o fac să se întoarcă cu faţa. Ea rămâne cu spatele sprijinit de frigider şi, mulţumit, fac ceva ce mi-am dat seama că-i place, şi anume, îmi apropii limba de buza ei de sus. Totuşi, când crede că-mi voi trece limba pe buza ei de jos, dorinţa mă învinge şi o sărut.

La naiba... îmi place să o sărut!

Ea nu crâcneşte. Se lasă, îi place şi, dorindu-mi să descopăr în continuare lucruri împreună cu ea, întreb:

— Unde e ce ţi-am dăruit azi?

Ea îmi arată şi, fără să-i dau drumul, merg în locul unde mi-a indicat.

Văzând că nu a scos ambalajul niciunuia din cele două cadouri, îi dau drumul cu răceală, le rup foliile şi, după ce jucăriile sunt eliberate, o privesc şi şuşotesc, văzând în ochii ei curiozitate:

— Ia şampania şi paharele.

Mă îndrept din nou spre bucătărie. Acolo, pun sub jetul de apă instrumentele ca să le spăl, apoi le şterg şi, privind-o, o iau de mână şi spun, fiind conştient de nerăbdarea mea:

— Du-mă în camera ta.

Ţinându-mă de mână, mă duce până la o uşă; o deschide şi în faţa noastră apare un dormitor excesiv de colorat. Dar de ce trebuie să aibă totul atât de multă culoare?

Cu toate acestea, nerăbdarea mea sporeşte şi uit de culori. Abia aştept să mă bucur de ea, aşa că, aşezându-mă pe pat, şoptesc:

— Dezbracă-te.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei şi, dintr-odată, văd în ei ceva ce nu-mi place şi o aud spunând:

— Nu.

Nevenindu-mi să cred, repet:

— Dezbracă-te.

Ea refuză din nou, clătinând din cap. De ce-mi refuză cererea?

Privirea ei sfidătoare mă revoltă.

Nicio femeie nu a refuzat vreodată să facă sex cu mine. Şi, neavând chef să mă rog de ea, pentru că n-am nicio nevoie să fac asta, mă ridic şi şuier:

— Perfect, domnişoară Flores.

Din clipa aceea ne adâncim într-o discuţie absurdă şi, în cele din urmă, o aud spunând:

— Când veţi fi dispus să vă comportaţi ca un bărbat, şi nu ca o fiinţă atotputernică ce nu suportă să i se refuze ceva, poate vă voi suna.

O privesc cu gura căscată.

Şmecherii cu mine?

Să mă sune ea pe mine?

Dar cine se crede femeia asta ca să-mi vorbească aşa?

Enervat, privesc spre uşă. Mă pregătesc să plec, când, dintr-odată, îi simt mâna peste a mea şi, fără să ştiu de ce, o apropii de mine şi o sărut.

Îmi place la nebunie să-i devorez gura! Este delicioasă...

Îi sug buzele cu desfătare, cu plăcere. Ea începe să-şi

dea jos hainele şi, văzând asta, nu sunt în stare să mă mişc.

Dar ce-am păţit?

De ce mă simt chiar speriat?

După ce rămâne în lenjerie intimă, observ că femeia asta mă atrage mai mult decât vreau să recunosc şi, când îi dau jos sutienul şi îmi vâr în gură sfârcul ei roz, ceva în mine se rupe în mii de bucăţi şi murmur:

— Eşti minunată!

Apoi o trântesc pe pat şi o observ. O încălzesc pentru ce va urma, fiindu-mi clar că trebuie să mă comport frumos. Femeia asta nu este obişnuită cu ce-mi place mie şi vreau să-i fac pe plac.

Obrajii ei sunt roşii, aprinşi, iar ochii ei strălucitori şi excitaţi, cu atât mai mult când îi desfac picioarele încetul cu încetul, ca să o am în faţa mea expusă şi vulnerabilă.

Conştient de puterea mea asupra femeilor, îmi aţintesc ochii albaştri asupra ei în timp ce-mi dau jos cămaşa şi-i arăt în clipa asta că eu sunt cel care comandă.

Mă stimulează să-i văd nervozitatea şi, luând una din jucărioarele pe care i le-am cumpărat, îngenunchez între picioarele ei. Îmi place la nebunie cum miroase, sexul ei este minunat şi, observând ceea ce-mi doresc în gura mea, şoptesc:

— Când un bărbat îi dăruieşte unei femei un astfel de aparat, înseamnă că vrea să se joace cu ea şi să o facă să vibreze, îşi doreşte ca ea să-şi dea drumul în mâinile lui şi să se bucure pe deplin de orgasme şi de corpul ei. Să nu uiţi asta niciodată. Acesta este un vibrator pentru clitorisul tău. Acum închide ochii şi deschide picioarele pentru mine. Te asigur că vei avea un orgasm minunat.

Ea nu se mişcă. Tremură. O simt speriată şi, vrând să o liniştesc, şoptesc:

— Jud, ai încredere în mine?

Ne privim timp de câteva secunde şi ea încuviinţează în cele din urmă. O sărut şi, făcând-o să se lungească, mă pierd între picioarele ei în timp ce-i sărut partea interioară a coapselor şi o simt vibrând. Apoi, dornic, îmi introduc degetele în deschizătura ei caldă.

La naiba... căldura ei este minunată!

Şi, fără să mai pot aştepta nici măcar o secundă, îmi aşez gura pe umezeala ei arzătoare şi cred că acum eu sunt cel care o să leşine. Gustul ei este delicios, iar atingerea ei, ceva ieşit din comun.

Îmi place...

Mă tulbură...

Mă surprinde...

Gura mea se mişcă pe vulva ei în căutarea clitorisului şi, când îl găsesc, îl sug fără milă, în timp ce ea se răsuceşte de plăcere între mâinile mele şi, deschizându-se ca o floare, geme doar pentru mine.

Delicioasă...

Delicată...

De neegalat...

Femeia asta, care n-are experienţă în tipul de sex care mă stârneşte pe mine, dintr-odată mă înnebuneşte; încerc să mă abţin şi să nu-i fac cele o mie şi una de lucruri pe care vreau să i le fac şi iau unul din aparatele pe care i le-am dăruit şi şoptesc, punându-i-l pe clitoris:

— Micuţo, îţi va plăcea.

Şi îi place...

O pasionează...

O înnebuneşte...

Şi cel mai bine e că asta mă înnebuneşte şi pe mine.

Să-i aud gemetele, să-i simt căldura corpului şi dăruirea mă fac să-mi pierd minţile, şi-mi place... îmi place la nebunie, în timp ce mă joc cu aparatul la clitorisul ei, iar ea se agită bucuroasă între mâinile mele şi mirosul

dulceag al sexului se răspândeşte în jurul nostru.

Simt cum inima mi se accelerează când o aud, observ că tremură şi o privesc în momentul în care scoate un geamăt adânc. Plăcerea o mistuie şi, dispus să-i ofer totul, sprijin vibratorul într-un punct al clitorisului ei care o excită atât de mult, încât Jud se arcuieşte ca să primească şi mai mult.

Este minunată, ispititoare, iar când gura ei o cuprinde posesiv pe a mea, fără să ştiu de ce, murmur un pasionant:

— Cere-mi ce vrei!

Un sărut frenetic ne calcinează, ne consumă, când se lipeşte de trupul meu şi-mi cere privindu-mă în ochi:

— Simt nevoia să te am în mine acum!

Simt şi eu aceeaşi urgenţă.

Simt şi eu aceeaşi dorinţă.

Îmi spune că ia pilula, dar, cu toate acestea, îmi pun un prezervativ ca să evit probleme şi, după ce-i aşez picioarele pe umerii mei, o posed.

Doamne, ce plăcere!

Judith este călduţă, fermecătoare, irezistibilă, iar când mă adâncesc complet în ea şi o aud gemând, şoptesc:

— Aşa, micuţo, aşa. Deschide-te pentru mine.

Ea mişcă şoldurile, căutând profunzime. Mâinile ei mă apucă dornice şi privirea ei îmi spune că vrea sex sălbatic, iar eu, care sunt la fel de dornic de asta, i-l ofer.

Unu... doi... trei... de nouă ori intru şi ies din ea cu fermitate.

Plăcerea este extremă în timp ce amândoi ne lăsăm purtaţi de moment. Gemând, mă mişc pe ea cu o serie de împingeri rapide, iar când îşi coboară picioarele de pe umerii mei, murmur:

— Uită-te la mine, micuţo. Vreau să te uiţi mereu la mine, ai înţeles?

Ea încuviinţează înfierbântată, iar eu, incitat de un sentiment necunoscut până în momentul acela, mă afund din nou în interiorul ei şi mă bucur. Mă bucur de plăcere ca niciodată, până când simt că ea ajunge la climax şi, după ce mai împing de vreo două ori, îmi dau şi eu drumul.

Goi şi dezorientaţi după acel asalt incredibil, respirăm cu greu. Ceea ce tocmai s-a întâmplat m-a nedumerit în mod plăcut şi, rostogolindu-mă într-o parte ca să nu o strivesc, întreb:

— E totul în regulă, Jud?

Ea încuviinţează şi eu trag aer în piept. Îmi place să ştiu că s-a simţit bine şi că n-am fost prea brutal.

Din reflex, mă uit la ceasul de la încheietura mâinii şi, gândindu-mă la Andrés şi la Frida, mă ridic şi mă îmbrac, în timp ce ea râde pentru că aseară Germania a pierdut meciul de fotbal împotriva Italiei, ceea ce pe mine, sincer să fiu, mă lasă rece.

Vorbim când, dintr-odată, observând că m-am îmbrăcat, Judith întreabă:

— O să repeţi cu şefa mea?

O privesc uimit şi, văzându-i chipul stânjenit din cauza a ceea ce a spus, îmi dau seama că a citit bileţelul care însoţea florile pe care i le-am trimis Monicăi la birou.

— Ştiam că eşti curioasă, răspund, dar nu într-atât încât să citeşti bileţelele care nu sunt pentru tine.

— Puţin îmi pasă ce crezi tu! trânteşte privindu-mă.

Mulţumit de priveliştea pe care mi-o oferă dezbrăcată pe pat, zic:

— N-ar trebui să-ţi fie indiferent, micuto. Sunt şeful tău.

Nimeni zdravăn la cap n-ar răspunde la ceea ce am zis, dar ea, surprinzându-mă, afirmă, în timp ce se ridică, îşi pune chiloţii şi iese din cameră:

— Mie mi-e indiferent, fie că eşti sau nu şeful meu.

O observ ieşind şi nu-mi vine să cred.

Am auzit bine?

Uimit de neruşinarea ei, o urmez la bucătărie, unde ne cufundăm într-o discuţie absurdă. Apoi ea mă invită să ies din casa ei, dar eu nu o ascult. Îmi doresc să fie clar că mă aflu aici doar pentru sex. Sunt un bărbat care ştie ce vrea şi ea are noroc că îi dau atenţie. Dar atunci bruneta descreierată trânteşte:

— Dar ce încrezut eşti! îngâmfat! Vanitos şi pretenţios! Cine te crezi? Buricul pământului şi bărbatul cel mai irezistibil de pe Terra?

Suspicios, o privesc în timp ce răspund un „Bineînţeles!”

Dar ce-a păţit?

Oare nu mi-a acceptat cadoul, nu s-a bucurat de sex şi nu s-a simtit bine cu mine?

Îi spun că am venit să mă joc cu trupul ei, să o învăţ cum să folosească un vibrator, iar ea se supără. Izbucneşte. Ţipă.

O observ cum gesticulează, blestemă, se bâlbâie. În privinţa asta este la fel ca mama, foarte spanioloaică. Şi, când îşi termină tot pomelnicul de cuvinte urâte şi jignitoare, o întreb cu o atitudine serioasă:

— Vrei să te fut?

Mă priveşte.

Mă priveşte într-un mod care mă nedumireşte, căci nu ştiu dacă mă doreşte sau dacă vrea să-mi spargă capul în două.

— Jud, răspunde, insist eu.

Dintr-odată, încuviinţează. Ispita momentului este mai puternică decât ea şi, dispus să mă bucur din nou de corpul ei, o întorc cu spatele. Mergem până la un dulap, de care o sprijin, şi, smulgându-i chiloţii, îmi pun un prezervativ pe care-l scot din portofel, îmi dau jos pantalonii şi chiloţii şi, simţind-o tremurând, îi ordon la ureche:

— Desfă picioarele!

Cu desfrâu, îi mângâi fundul bronzat şi rotund şi chiar îi trag uşor două palme care mă excită, până când dorinţa mă învinge şi, aşezându-mă la intrarea în vaginul ei umed, o penetrez cu o împingere puternică şi amândoi gemem.

Cu putere, o apuc cu ambele mâini de talie. Această femeie micuţă, provocatoare şi lipsită de experienţă mă înnebuneşte şi *o* fut, dispus să o asigur că sunt cel mai bun, chiar dacă ea crede că sunt un egocentric şi un vanitos. I-o trag cu plăcere, în timp ce ea geme şi corpurile noastre tremură.

— Mai vrei? întreb după ce-i mai trag o palmă.

Dăruită pe deplin posedării mele, Judith geme:

— Da... da... Mai vreau.

Timp de câteva secunde, îi vorbesc la ureche. Îi şoptesc lucruri care o înnebunesc. O rog să-mi spună ce doreşte şi, când ea vorbeşte, pasiunea mi se aţâţă într-un asemenea mod, încât, cu fiecare împingere, o ridic de jos, până când ajunge la orgasm şi eu o urmez bucuros.

Atras de mirosul ei, îi sărut gâtul cu desfătare, iar atunci ea, cu o răceală care seamănă atât de mult cu a mea, se desprinde de mine şi se îndepărtează pur şi simplu.

Înfierbântat şi însetat, o urmez. Jud intră în baie, închide uşa, iar eu mă aşez pe pat şi, satisfăcut, beau şampanie rece cu miros de fragi.

Răbdător, aştept în timp ce aud curgând apa de la duş şi mă gândesc dacă să intru sau nu. Dar, în cele din urmă, decid să nu o fac. Un duş este ceva foarte intim şi personal şi nu-mi doresc acea intimitate nici cu ea, nici cu nimeni.

Când iese din baie, supărarea de pe chipul ei mă surprinde. Iar e supărată?

Şi, neştiind cu adevărat ce să fac, o iau de mână şi o întreb:

— Vrei să rămân cu tine?

Ea se grăbeşte să se desprindă şi îmi spune că nu. Apoi, după ce schimbăm câteva cuvinte pe un ton ridicat, şuier în cele din urmă:

— Ah! Voi, spanioloaicele, şi caracterul vostru blestemat! De ce oare sunteţi aşa?

Pe măsură ce spun asta, simt că privirea ei se întunecă.

Ispititoare!

Supărarea ei îmi provoacă o oarecare delectare, dar, cum n-am chef de ceartă, îmi închei pantalonii şi spun:

— De acord, micuţo, plec. Am o întâlnire. Dar mă voi întoarce mâine la ora 13:00. Te invit să luăm prânzul şi, în schimb, tu îmi vei arăta o parte din Madrid, de acord?

Judith mă priveşte. Ridică bărbia şi, fără să-mi facă pe plac, răspunde:

— Nu. Nu sunt de acord. Să-ţi arate Madridul o altă spanioloaică. Eu am lucruri mai importante de făcut decât să fac pe ghidul turistic cu tine.

O observ enervat. Ce poate exista mai bun decât mine? Şi, fără să-i ofer răgaz, o apropii de mine, îmi plimb limba pe buza ei de sus şi afirm cu siguranţă:

— Mâine trec să te iau la ora 13:00. Nu mai avem ce discuta.

Ea pufneşte. Nu-i place să i se dea ordine.

Eu aştept refuzul ei, dar, dintr-un motiv ciudat pe care nu reuşesc să-l înţeleg, de data asta nu spune nimic. Apoi mă îndrept spre uşa de la intrare, trag de ea şi murmur pe un ton batjocoritor:

— Să ai o seară frumoasă, Jud! Şi, dacă ţi-e dor de mine, ai cu ce să te joci.

Acestea fiind spuse, o sărut pe gură în mod posesiv şi ies hotărât din casă.

Odată ajuns în stradă, văd că Tomás mă aşteaptă deja şi, când urc în maşină, întreabă:

— O seară bună, domnule Zimmerman?

Auzind asta, încuviinţez şi, gândindu-mă la acea brunetă neruşinată care mă scoate din minţi, declar:

— Da, Tomás, o seară foarte distractivă.

8

A doua zi dimineaţă, după o noapte interesantă cu prietenii mei la Wonderland, când mă trezesc, decid să închiriez o maşină. Azi nu vreau şofer. Prefer să fiu singur cu domnişoara Flo res ca să cunosc puţin Madridul şi, motivat, îi trimit un mesaj: „Nu uita: la ora 13:00 vin să te iau.”

Privesc în fată când telefonul meu tiuie şi citesc:

„N-am de gând să ies.”

Observ mesajul cu gura căscată. La naiba cu spanioloaica! Dar, cum n-am fost niciodată lăsat baltă, răspund: „Micuţo, nu mă supăra!”

Mă revoltă să-mi imaginez expresia feţei ei când citeşte mesajul şi insist:

„Pentru binele tău, te aştept la ora 13:00.” După ce îl trimit, las telefonul pe masă ca să fac duş şi acesta vibrează din nou.

„Pentru binele dumneavoastră, domnule Zimmerman, nu veniţi. N-am o dispoziţie bună.”

Ah, nu... aşa ceva chiar că n-am să permit şi scriu: „Domnişoară Flores, vreţi să mă supăraţi?” De data asta nu mai las telefonul. Bruneta aia îmi arată cât e de băţoasă şi răspunsul nu se lasă aşteptat. „Tot ce vreau este să uitaţi de mine.”

Cum ar spune mama, mă-sa care-a făcut-o! Cu toate acestea, mi-a captat complet atenţia şi-i răspund:

„Ai două opţiuni. Prima, să-mi arăţi Madridul şi să te bucuri cu mine de această zi. Şi a doua, să mă superi, iar

eu sunt

ŞEFUL tău. Tu decizi.” După ce îl trimit, sunt conştient că e intolerabil că fac abuz de autoritate.

Ori de câte ori i-am tras-o vreunei femei de la locul de muncă n-a trebuit să folosesc niciodată asemenea termeni, ele, pur şi simplu, au vrut, dar cu această încăpăţânată trebuie să-i folosesc.

Judith mă face să fiu atent la telefon şi, văzând că nu răspunde, îi mai trimit vreo două mesaje, până când, în cele din urmă, primesc unul de la ea care spune:

„La ora 13:00 voi fi gata.”

Bine. Asta voiam şi, acum că mi-a ieşit, mă duc să fac duş.

Orele trec şi mă trezesc uitându-mă la ceas şi dorindu-mi să se facă ora 13:00. În cele din urmă, optez să mă îmbrac cu blugi şi o cămaşă neagră. Va fi o zi informală.

La 12:55 aştept deja în faţa porţii ei, iar la 13:00 fix mă apropii de interfon.

Aştept... aştept... dar nu răspunde. Blestem neîncrezător. Dacă-i trece prin cap să-mi dea plasă, jur că o să-i fac un scandal monstru când o voi vedea.

Sun din nou. Cu fiecare secundă, nerăbdarea mea devine şi mai mare şi atunci aud:

— Da?

Mă liniştesc imediat şi răspund pur şi simplu:

— Coboară. Te aştept.

Atunci mă îndepărtez de poartă şi mă sprijin de maşină ca să se bucure de prezenţa mea când mă va vedea. Îmi cunosc potenţialul şi ştiu că femeile mor după mine.

Dar, când apare, deschide larg ochii şi, ignorându-mă complet, întreabă privind maşina:

— E a ta?

Măi, să fie! Văd că automobilul a impresionat-o mai mult decât mine, iar asta mă deranjează. N-am concurat

niciodată cu o maşină. Şi atunci o aud spunând:

— Mă laşi să o conduc?

Refuz. Nu. Eu sunt cel care conduce, dar ea insistă:

— Haideeeee! Nu fi nesuferit şi lasă-mă! Tata are un atelier mecanic şi te asigur că ştiu să conduc.

O privesc. Mă priveşte. Oftez şi, deranjat că maşina îi stârneşte interesul, şi nu eu, răspund:

— Arată-mi Madridul şi, dacă te porţi frumos, poate mai târziu îţi dau voie să o conduci.

Ea se emoţionează. Aplaudă şi scoate chiar şi un mic ţipăt.

Spanioloaicele...!

Cinci minute mai târziu, ghidat de ea, ne afundăm în traficul din Madrid. E o zi frumoasă şi, deşi compania îmi place, muzica e dată la maximum şi protestez:

— Eşti surdă?

Judith mă priveşte, zâmbeşte şi răspunde cu un oftat:

— Nu... nu sunt surdă, dar nu strică puţină muzică într-o maşină.

„Puţină muzică?”

Şi când, pe lângă aşa-zisa „puţină muzică”, o aud cântând, oftez în momentul în care ea întreabă:

— Ce-i? Tu nu cânţi niciodată?

Să cânt? Eu?

Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce prostie e asta?

Nu răspund. Nu merită osteneala. Dar ea, ca o spanioloaică veritabilă, insistă cu întrebările şi, când vede că n-am nici cea mai mică intenţie să răspund, zice:

— Păi, muzica este ceva minunat în viaţă. Mama spunea întotdeauna că muzica îmblânzeşte fiarele şi că versurile multor melodii pot fi atât de semnificative pentru fiinţa umană, încât chiar ne pot ajuta să clarificăm multe sentimente.

Mă amuză să aud asta.

Am impresia că tocmai m-a făcut *fiară* şi nu cred că şi-a dat seama. Acum, eu sunt cel curios, o întreb şi aflu că mama ei a murit cu ani în urmă de cancer. Îmi pare rău să aflu asta.

Fără niciun fel de jenă, Judith cântă toate melodiile care se aud la radio şi, deşi nu vreau să zâmbesc, simt că mi se curbează colturile buzelor.

Dar chiar ştie toate melodiile?

De ani întregi n-am mai fost la plimbare cu o femeie, nici măcar cu Betta nu mă plimbam. Dar, iată-mă, în compania unei tinere lipsite de experienţă în tipul de sex care-mi place mie, care se simte mai atrasă de maşina Ferrari pe care o conduc decât de mine şi care cântă întruna ţipând ca o nebună, în timp ce intrăm într-o parcare.

După ce parcăm maşina, ne plimbăm ore în şir prin diferite zone ale Madridului şi simt nevoia nebunească de a o lua de mână. Ea îmi permite, fără să acorde importanţă, iar eu mă bucur de acea senzaţie ciudată şi rară.

Judith mă duce să luăm prânzul la un restaurant italian ai unor prieteni de-ai ei. Fermecat în timp ce ciugulim mozzarella cu roşii, o ascult vorbind şi, uluit, mă pierd în zâmbetul ei. Cred că este fata cu cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut în toată viaţa mea şi, după ce mă gândesc mult, spun:

— Am o propunere pentru tine.

Ea zâmbeşte şi, cu şmecherie, şuşoteşte:

— Hmmm... la cum te cunosc, sigur va fi indecentă, încuviinţez cu răceală şi mă grăbesc să o lămuresc că este ceva legat de serviciu.

Trebuie să călătoresc prin Spania pentru a vizita sucursalele companiei Miiller şi mi-ar prinde foarte bine ajutorul ei. Ea ştie să vorbească şi să scrie perfect în

germană şi aş avea nevoie ca, după şedinţe, să trimită documentele în Germania.

La început, Judith refuză şi-mi sugerează să-i propun asta lui Miguel: el era secretarul tatălui meu. Dar nu accept. Eu vreau să mă însoţească ea. Mă refuză. Îmi oferă o mie de scuze, dar eu insist. N-am de gând să mă dau bătut, până când o fac să înţeleagă că eu caut seriozitate şi muncă, nu sex. Atunci întreabă privindu-mă:

— La hoteluri avem camere separate?

Încuviinţez.

Sub nicio formă nu mi-ar trece prin minte să împart camera nici cu ea, nici cu nimeni şi afirm:

— Bineînţeles. Fiecare va avea propriul spaţiu. Ai timp de gândire până marţi. Atunci voi avea nevoie de un răspuns sau o să-mi caut o altă secretară.

Văd că Judith încuviinţează şi, când ni se aduce o pizza impresionantă, ea uită de propunerea mea şi se concentrează pe deplin asupra mâncării.

Surprinzător!

La ieşirea din restaurant, o iau din nou de mână. Am nevoie de acest contact cu ea. Jud zâmbeşte şi atunci o întreb:

— Vrei să vii la mine la hotel?

Ne privim...

Ne ispitim...

După ce-i spun unde sunt cazat, ea întreabă la rândul ei cu un zâmbet şmecher:

— Mă vei lăsa să conduc?

Blestem. Dar doar maşina o interesează?

Totuşi, văzându-i zâmbetul şi ochii aceia sclipitori, întreb:

— Ai fost cuminte?

Judith încuviinţează cu graţie şi apoi afirmă:

— Foarte cuminte.

După ce-mi spune clar că va cânta la volan, nu pot să-i refuz acel capriciu, aşa că, atunci când ajungem la maşină, îi dau cheile şi zâmbesc, văzând-o strigând şi sărind de bucurie.

Să conducă maşina aia chiar îi provoacă atâta fericire?

Mai întâi, Ferrariul; apoi, pizza... Oare care va fi următorul lucru care-i va atrage atenţia mai mult decât mine?

Trei secunde mai târziu, regret deja că i-am dat cheile. Judith se urcă în maşină, porneşte, dă radioul la maximum şi-mi interzice să o ating. Ţinându-mă de scaun, o las să iasă pe o şosea marcată ca M-30 şi să se bucure de maşină.

Dacă asta o face fericită... de ce nu?

9

După o vreme, ne oprim în faţa hotelului Villa Magna şi un valet vine să ia vehiculul.

Ţinându-ne de mână, ajungem cu liftul la ultimul etaj, la *suite royaU* şi, când intrăm, observ cum ea priveşte în jurul ei încântată. E clar că nu este obişnuită cu luxul.

Fără să o opresc, îi permit să umble prin apartament, când, văzând că este compus din două camere şi un salon, întreabă:

— De ce foloseşti un apartament cu două camere?

Are simţul observaţiei şi, fără îndoială, e foarte iscoditoare.

— Pentru că într-o cameră mă joc şi în cealaltă dorm, răspund. Văd că încuviinţează, fără să întrebe cu cine altcineva mă mai joc. În clipa aceea se aud bătăi în uşă. Un chelner intră şi îi spun:

— Aduceţi-ne căpşuni, ciocolată şi o şampanie

franţuzească bună. O las la alegerea dumneavoastră.

După ce bărbatul pleacă, Judith deschide uşile terasei şi iese afară. O urmez şi, în timp ce o îmbrăţişez, ea murmură:

— Eric, pot să te întreb ceva?

Curiozitatea ei continuă îmi stârneşte puternic atenţia şi încuviinţez.

— De ce te grăbeşti aşa de tare?

O privesc, oftez şi îi spun că, dacă mă grăbesc aşa de tare, este pentru că, fiind vorba despre ea, nu vreau să pierd nimic şi
0 întreb, în cele din urmă, dacă are în geantă vibratorul pe care
1 l-am dăruit. Dar nu, nu-l are.

O dojenesc cu privirea în timp ce îmi vâr o mână în blugii ei, în chiloţii ei şi, după ce-mi introduc degetul în despicătura caldă şi umedă care-mi place atât de mult, îl scot şi apoi murmur, apropiindu-l de gura ei:

— Vreau să afli ce gust ai. Vreau să înţelegi de ce sunt înnebunit să te devorez din nou.

Cu o senzualitate care-mi taie respiraţia, Judith îşi introduce în gură degetul meu şi îl suge, îl savurează în timp ce mă priveşte în ochi, iar eu îi simt minunata excitaţie.

Incredibil!

Câteva minute mai târziu, se aud din nou bătăi în uşă. Mă duc să deschid şi acelaşi chelner de mai devreme intră cu un cărucior din sticlă. După ce desface şampania, toarnă în două pahare şi apoi pleacă. Judith a rămas pe terasă. O privesc. O observ. Este delicioasă şi ispititoare, aşa că decid să mai fac un pas şi să-i trimit un mesaj prietenei mele Frida. Dacă vrea să vină doar ea, fără Andrés, voi fi încântat să o includ în jocul meu. Apoi iau paharele, ies pe terasă, îi dau unul lui Judith şi ciocnim.

Ne sărutăm o vreme, ispitindu-ne, până când dorinţa mă învinge şi cer:

— Hai în dormitor.

Când intrăm, patul enorm *king size* ne strigă, invitându-ne să-l folosim. Conştient de cât de mult îi place ei muzica, mă îndrept spre sistemul audio şi pun ceva relaxant. Judith mă priveşte, iar eu, aşezându-mă pe pat cu paharul meu, întreb:

— Eşti pregătită să te joci, micuţo?

Ea mă priveşte – Doamne, cum mă priveşte! — şi apoi încuviinţează cu plăcere.

Este liniştită şi sigură pe ea, aşa că mă ridic, deschid un sertar şi scot mai multe batiste negre din mătase, un aparat video şi nişte mănuşi.

Ochii ei mă urmăresc, este la fel de nerăbdătoare ca mine, şi, apropiindu-mă de ea, îmi pun mâna pe fundul ei rotund şi şuşotesc:

— Ai un funduleţ minunat. Îmi doresc să-l posed.

De îndată ce spun asta, sunt conştient de reacţia ei. Îi este teamă.

Fără îndoială, nu a făcut niciodată sex anal şi, ca să o liniştesc şi să o asigur că nu sunt un animal, şoptesc:

— Stai liniştită, micuţo. Azi nu-ţi voi penetra fundul drăguţ. Mă excită să ştiu că voi fi primul, dar vreau să te fac să te simţi bine şi, când o vom face, va fi încetul cu încetul şi stimulându-te ca să simţi plăcere, nu durere. Ai încredere în mine.

Ea mă priveşte şi încuviinţează, dovedindu-mi că are încredere în mine. Atunci, arătându-i aparatul de filmat, zic:

— Azi ne vom juca cu simţurile. Voi pune acest aparat de filmat pe acea mobilă ca să înregistreze tot. În felul acesta vom putea vedea apoi împreună tot ce s-a întâmplat, ce zici?

Judith răspunde că nu-i place să fie filmată şi îi spun repede că eu sunt cel mai interesat ca filmările să nu fie văzute de nimeni altcineva, dată fiind poziţia mea în societate. În cele din urmă, acceptă să filmez şi aşez aparatul.

După ce-mi termin treaba, o incit să atingă batistele.

— Când te voi avea dezbrăcată şi întinsă în pat, vei simţi aceeaşi suavitate pe care ai simţit-o la atingerea lor.

Ea încuviinţează, îmi mângâie faţa cu mâna şi murmură privindu-mă:

— Îmi plac la nebunie ochii tăi. Privirea ta.

Nu spun nimic. N-am fost niciodată un romantic, aşa că îi dau înainte:

— Fiindcă ştiu că ai încredere în mine, îţi voi acoperi ochii, dar îţi voi lega şi mâinile de capul patului ca să nu mă poţi atinge.

Văzând că vrea să protesteze, îmi pun un deget pe buzele ei şi, cu un zâmbet poznaş, şoptesc:

— Este pedeapsa dumneavoastră, domnişoară Flores, că aţi uitat vibratorul.

Ea zâmbeşte.

Dumnezeule, ce zâmbet...!

Îmi pun mănuşile fine şi o ating, o provoc, o excit. Apoi ea se dezbracă, lăsându-şi doar lenjeria intimă. Apoi se apropie de mine; eu îmi sprijin fruntea de abdomenul ei şi trag adânc aer în piept, pentru ca mirosul sexului ei să mă cuprindă pe deplin.

Minunat...!

Dându-mi jos mănuşile, o apuc de mijloc şi o aşez pe mine. O străpung cu penisul – ce plăcere...! — şi, când îmi plimb gura cu aviditate pe deasupra sutienului ei, murmur:

— Eşti pregătită să te joci de-a ce vreau eu?

Cu ochii închişi, ea afirmă:

— Da.

Îmi place răspunsul ei şi insist, apropiindu-mă de gura ei:

— Orice-ar fi?

Îşi pune mâinile pe capul meu. Degetele ei se afundă în părul meu... Hmmm, ce plăcut este să-i simt atingerea!

— Orice, răspunde, cu excepţia...

— Sado... închei eu desfacându-i sutienul, pentru a-i elibera sânii, pe care-i duc bucuros la gură pentru a-i suge şi a-i sorbi.

Sfârcurile ei tari se izbesc de gura mea în timp ce ea, călare pe mine, îşi mişcă şoldurile în căutarea plăcerii.

— Oferă-mi sânii tăi.

Mă priveşte nedumerită. Nu mă înţelege. Ea nu ştie ce înseamnă să te oferi, până când, lăsându-se în voia instinctului său, îşi apucă sânii şi, cu o senzualitate divină, îi apropie de gura mea.

Totuşi, când mă pregătesc să-i muşc, îi îndepărtează, se joacă cu mine şi, mulţumit de cât este de poznaşă, îi biciuiesc uşor fundul virginal.

Poc!

Scânteile sar între noi doi şi o mai biciuiesc o dată.

Poc!

Îmi place să controlez. Îmi place să poruncesc. Îmi place să conduc în timpul sexului. Atunci, ea cedează biciuirilor mele şi-şi apropie sânii de gura mea ca să-i pot muşca.

Îi savurez, mă bucur de ei, îi devorez, până când ordon:

— Ridică-te în picioare.

De îndată ce o face, alunec pe podea.

Îi dau jos chiloţii cu o desfătare pură, îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi o fac să-şi îndoaie genunchii pentru ca sexul ei epilat să rămână total expus pentru mine.

Apetisant!

Mirosul său mă înnebuneşte şi, fără a fi nevoie de cuvinte, ea înţelege că vreau umezeala ei în gura mea, aşa

că se apleacă şi mi-o dăruieşte. Se oferă.

Judith se lasă condusă în voie, în timp ce eu degust delicatesa sărată pe care o ţine ascunsă între picioare şi mă excit din ce în ce mai mult cu fiecare Ungere.

Uimit şi mulţumit, o apăs pe gura mea şi, în acelaşi timp, îmi introduc de mii de ori în ea limba neliniştită şi-i sorb clitorisul apetisant şi umflat, căutând nebunie şi gemete, pe care ea mi le oferă.

Mă asaltează senzaţiile, fiorii şi plăcerea când, cu dinţii, îi apuc clitorisul suculent şi trag de el cu grijă, dar ferm.

Judith ţipă.

Îşi înfige unghiile în umerii mei.

Tremur.

Plăcerea pe care mi-o provoacă mă face să tremur mai tare ca niciodată.

Dar ce-i cu mine?

Mă opresc o clipă, o privesc şi, fără să înţeleg motivul tremurului meu, cer:

— Lungeşte-te pe pat, Judith.

Îmi dă ascultare şi, privindu-ne, şoptesc pervers:

— Desfă picioarele ca să pot vedea ce-mi doresc.

Ea mă ascultă, îi tremură picioarele din cauza excitării. Apoi, trecându-mi mâna prin interiorul coapselor sale mătăsoase, murmur cu un firicel de voce:

— Aşa, micuţo... aşa... arată-mi tot.

Dornic să o posed, mă dezbrac şi las telefonul mobil pe pat.

Apoi iau o batistă, mă aşez călare pe ea şi, alăturându-i mâinile, i le leg. O sărut şi apoi i le ridic pe deasupra capului ca să i le leg de o bară de la capul patului.

Excitat de joc, iau cealaltă batistă şi i-o pun în jurul ochilor. După ce o am aşa cum îmi doresc, îmi apropii lacom gura de sfârcurile ei şi degetele de umezeala ei caldă.

Încântat să o am aşa cum îmi place, îmi continui traseul şi, când o sărut delicat pe frumosul ei munte al lui Venus, ea desface picioarele.

Le desface pentru mine fără ca eu să-i poruncesc, iar asta mă înnebuneşte. Gura mea caută clitorisul ei deja umflat şi ea se zvârcoleşte excitată. Se arcuieşte, cu mâinile legate.

În clipa aceea, ecranul telefonului meu se iluminează pe pat. Uitându-mă la el, văd că este vorba despre Frida. Se află la uşa apartamentului şi, ridicându-mă cu grijă, mai muşc o dată muntele lui Venus al lui Judith şi mă duc să dau mai tare volumul muzicii.

Fără să mai pierd timpul, ies din cameră dezbrăcat, mă îndrept către uşă şi, când o deschid, Frida mă priveşte şi, zâmbind, îşi scoate gabardina neagră şi şuşoteşte, arătându-mi că este pe jumătate dezbrăcată:

— Am venit pregătită să mă joc.

Încuviinţez încântat, o sărut pe obraz şi murmur:

— Haide, sunt nerăbdător! Şi, nu uita, nu vorbi, doar bucură-te şi fa-o şi pe ea să se bucure crezând că sunt eu.

Frida încuviinţează cu un zâmbet şi apoi întreabă:

— E cineva special?

Pentru mine, persoanele speciale sunt doar rudele şi prietenii apropiaţi, aşa că răspund:

— Nu. E, pur şi simplu, o femeie ca oricare alta.

Frida încuviinţează şi nu mai spune nimic. Apoi intrăm împreună în cameră. Când o vede pe Judith pe pat, goală şi legată, zâmbeşte şi se îndreaptă spre ea amuzată.

Frida este o expertă în jocurile sexuale. Ea şi soţul ei, Andrés, fac parte din grupul prietenilor mei buni din Germania, iar dacă-i place Fridei ceva, atunci acela este clitorisul unei femei. Îi place la nebunie să se joace cu el, iar eu vreau să o înnebunească pe Jud.

După ce se urcă în pat, în tăcere, îşi pune mănuşile şi

începe să-i străbată corpul, în timp ce eu privesc şi mă bucur de spectacol, şi cu atât mai mult când, aşa cum era de aşteptat, Frida porneşte în căutarea clitorisului lui Jud. De îndată ce-l găseşte, îl muşcă, îl soarbe, iar Judith ţipă.

Eu gâfâi.

Se arcuieşte! Este delicios să privesc cum se desfată, cum se dăruieşte şi cred că o să explodez când, înroşindu-se de plăcere, vrea şi mai mult.

Judith tremură, încearcă să-şi închidă picioarele, dar Frida nu-i permite. Fără să vorbească, o face să despartă din nou coapsele ca să-i muşte, de data asta, labiile mici. Jud îşi arcuieşte spatele, scânceşte şi atunci eu îi dau Fridei un dildo metalic. Prietena mea îl umezeşte cu gura şi apoi, privindu-mă, îl introduce încetul cu încetul în vaginul lui Judith.

Îmi muşc mâna agitat, pe când cu cealaltă îmi mângâi penisul tare. Ceea ce se întâmplă mă excită mai mult decât oricând, şi cu atât mai mult când Frida începe să mişte dildo-ul, Judith scânceşte şi prietena mea îşi plimbă mâna pe care o are liberă pe fundul lui Jud.

Privesc gura lui Jud, acea gură dulce, acele buze catifelate şi simt o nevoie uriaşă de a o săruta. Totuşi, nu trebuie să fac asta: dacă o fac, ea va descoperi jocul şi vreau să mai dureze puţin.

Frida scoate dildo-ul din vaginul lui Jud, umed de fluide, şi începe să-l plimbe atunci pe anusul ei. Judith tremură la fel ca mine şi sunt pe deplin conştient că-mi doresc să fiu primul care profanează acel funduleţ virgin.

În cele din urmă, îi cer Fridei dildo-ul şi ea mi-l dă, în timp ce eu continui să mă ating. Sunt tare, dur şi pregătit pentru Jud. Atunci, Frida îşi pune din nou gura pe sexul celeilalte femei, pentru a o devora cu pasiune adevărată pentru ultima oară, şi, dintr-odată, Judith lasă să-i scape un ţipăt de plăcere, iar din vaginul ei ies nişte fluide

strălucitoare, pe care prietena mea le suge cu încântare.

Fără să vorbesc, îi poruncesc Fridei să termine şi să plece. O sărut pe buze şi, după ce pleacă, rup ambalajul unui prezervativ şi murmur în timp ce mi-l pun:

— Îmi place la nebunie gustul tău, micuţo. Desfă picioarele pentru mine.

Ascultătoare, ea, care e în continuare legată la ochi, desparte picioarele şi, nemaiputând să aştept nicio secundă în plus, îmi potrivesc corpul cu al ei şi, când simt că amândoi tremurăm de excitaţie, şuşotesc cu un firicel de voce:

— Cere-mi ce vrei!

Judith geme. Aştept să spună ceva, să vorbească, dar fiindcă n-o face, insist:

— Cere-mi ce vrei! Vorbeşte sau nu voi continua.

Agitată din cauza momentului, îmi cere:

— Penetrează-mă!

Auzind-o, zâmbesc. În astfel de momente, cel mai adesea aud „Fute-mă!”, nu „Penetrează-mă!” Dar, fără îndoială, Jud nu este o femeie care să folosească anumite cuvinte, de teama de ce-ar crede ceilalţi despre ea. Totuşi, cum nu vreau să aprofundez acum subiectul, şoptesc:

— Perfect, micuţo... Acum e rândul meu.

Din acel moment, mă las în voia pasiunii.

Sunt tare ca o piatră şi am un chef ieşit din comun să o fut şi să o fac să ţipe de plăcere. În genunchi pe pat, îi apuc şoldurile şi mă adâncesc în ea cu putere, iar şi iar... Ţipetele ei, gemetele ei şi felul cum se deschide pentru mine îmi arată că-i place ceea ce-i fac şi, dornic de mai mult, o împung ca un animal.

Nu ştiu cât timp durează acel asalt, ştiu doar că plăcerea este deplină când ea, după un geamăt senzual, mă face să înţeleg că a ajuns la punctul culminant şi, câteva minute mai târziu, epuizat, transpirat, dar

satisfăcut, ajung şi eu.

După ce cad lângă ea pe pat, amândoi respirăm cu greu. Cu toate acestea, simţind nevoia de gustul ei, o sărut, îi cer un sărut pasional şi, când mă simt satisfăcut, îi dezleg mâinile cu grijă şi îi sărut încheieturile. Apoi îi iau batista de la ochi şi, când privirile ni se întâlnesc, întreb:

— Totul bine, micuţo?

Ea încuviinţează speriată, surprinsă şi satisfăcută de cele întâmplate şi, pentru a-i permite să stea singură câteva minute, mă ridic şi mă duc la baie. Vreau să fac duş.

Intrând în baia drăguţă de la hotel, îmi observ corpul în oglindă.

Sunt foarte norocos!

Apoi deschid robinetul de la duş şi, când apa începe să curgă, iau puţină hârtie igienică şi învelesc prezervativul pe care mi l-am scos. Tocmai îl arunc la gunoi când uşa băii se deschide. Este Judith şi, deranjat, o întreb:

— Ce cauţi aici?

Ea mă priveşte paralizată şi spune:

— Mi-e cald şi voiam să fac duş.

Mă stânjeneşte atâta intimitate. Îmi vreau propriul spaţiu, iar în el nu intră nici ea, nici nimeni.

— Ţi-am cerut să faci duş cu mine? mormăi.

După ce spun asta, simt că am întrecut măsura. Nu merită să-i vorbesc aşa şi, când se pregăteşte să facă stânga-mprejur, o apuc de mână şi, după ce-i aud cuvintele dure, spun în cele din urmă:

— Îmi pare rău, Jud...! Ai dreptate. Iartă-mi tonul!

Dar scuzele mele nu o încălzesc şi încearcă să scape, moment în care eu o iau pe sus şi o bag în duşul enorm. Apa ne udă în timp ce ea se zbate, iar eu, excitat, îi şoptesc:

— Întoarce-te.

Furioasă, refuză, dar simt că supărarea i s-a diminuat. Îmi apropii gura ca să o sărut, dar ea face ceva ciudat cu gâtul şi se îndepărtează de mine.

— Ce faci? întreb supărat.

Judith mă priveşte, îşi dă ochii peste cap şi sâsâie:

— Cobra.

— Cobra?

Ea încuviinţează din nou. Intuiesc că-mi simte nedumerirea şi mă lămureşte:

— În Spania, se zice *a face pe cobra* când cineva încearcă să te sărute şi te retragi.

Ia te uită...

Se pare că femeia asta tocmai mi-a făcut ceea ce eu le tot fac femeilor de când mă ştiu. Atunci, zâmbind, întreb în timp ce ea se relaxează şi-mi înconjoară mijlocul cu picioarele:

— Dacă te sărut, vei face din nou pe cobra?

Eu şi ea în duş...

Asta e ceva nou pentru mine.

Judith este excitată şi, în acelaşi timp, enervată, eu tare ca piatra şi, când cred că o să-mi spună vreo vorbă de ocară, trânteşte pe neaşteptate:

— Nu... dacă mă fuţi.

A spus *mă fuţi!* Incredibil!

Roşie ca focul, mă priveşte, în timp ce apa de la duş cade peste trupurile noastre. Apoi pare că se dezmeticeşte brusc şi, în timp ce-mi frec mădularul tare pe sexul ei, o întreb cu viclenie:

— Ce mi-ai cerut, micuţo?

Fără să şovăie, ea insistă:

— Fute-mă!

Faptul că a spus „Fute-mă!” în loc de „Penetrează-mă!” îmi place, mă excită, îmi arată că domnişoara Flores intră încetul cu încetul în jocul meu şi, fără prezervativ, asta fac,

i-o trag!

Simţind atingerea mătăsoasă a pielii ei, corpul meu reacţionează într-un mod care mă surprinde chiar şi pe mine şi mă las purtat de pasiune.

Ea este mărunţică, iar eu un tip mare, aşa că o pot ţine în braţe în timp ce fac ce-mi cere şi ea îmi spune *bestie* printre gemete. Râdem amândoi şi ne mişcăm în căutarea propriei noastre plăceri. Corpurile noastre ne cer şi mai mult, iar instinctul nostru animalic iese la suprafaţă ca ciupercile după ploaie.

Sunetul respiraţiilor noastre se accelerează, în timp ce ne adâncim unul în altul cu vehemenţă şi nebunie.

— Uită-te la mine. Dacă-ţi plac ochii mei, priveşte-mă, îi cer.

Este un lux pentru mine să-i văd chipul frumos şi să simt cum plăcerea îl mistuie.

Îmi place să o privesc, îmi place să o posed şi vreau să se uite la mine, să mă posede şi să se bucure la fel ca mine. Totuşi, nebunia o face să închidă ochii, dar o fac să-i deschidă din nou dându-i o palmă la fund.

— Priveşte-mă! insist. Uită-te mereu la mine.

Agăţându-se de umerii mei, acea femeie care mă face să-mi pierd controlul mă priveşte în timp ce trupurile noastre se împerechează. Plăcerea este extremă, este delicioasă, este incredibilă şi, când simt că-şi înfige unghiile în pielea mea, un geamăt profund îi iese din gură.

— Da... aşa... îi cer, dă-ţi drumul pentru mine!

Domnişoara Flores îmi face pe plac şi-şi dă drumul pentru mine.

Când simt că o să explodez în interiorul ei, deşi ştiu că ia pilula, ies şi, lipind-o de mine, îmi dau drumul.

Trei minute mai târziu, deschid puţin mai tare robinetul de apă rece şi, lăsându-mă în voia momentului, mă joc cu ea sub duş în timp ce mă întreb de când sunt eu aşa de

jucăuş.

10

Mă simt ciudat.

Relaţia mea cu femeile s-a bazat întotdeauna pe sex, dar am petrecut aproape toată ziua cu Judith şi ciudat e că mă simt bine, foarte bine.

Este amuzantă, ingenioasă şi cred că cel mai mult mă atrage la ea faptul că nu-mi dă tot timpul dreptate. Dacă nu este de acord cu mine într-o privinţă, îmi spune, iar asta mă captivează, îmi place.

După ce facem duş, timp în care mă uimeşte cât de jucăuş sunt cu ea, ne întoarcem în pat, unde facem dragoste cu dezmierdare, de care, în mod ciudat, mă bucur şi nu mă plictisesc.

Jud este o femeie pasională şi, de fiecare dată când facem sex, sunt uimit, nu doar de cât de bine mă simt, ci şi de cât de bine se simte ea şi cât de nesătulă este. La fel de nesătulă ca mine.

Încântaţi, mâncăm căpşuni cu ciocolată şi bem şampanie, iar atunci ea, privindu-mă, întreabă, auzind că mi-a sosit un mail pe laptop, pe care-l am pe noptieră:

— Îl ţii mereu deschis?

Privesc laptopul şi afirm:

— Da, mereu. Trebuie să fiu la curent în orice clipă cu tot ce se întâmplă la firmă.

Spunând asta, mă ridic, verific e-mailul primit şi văd că este de la Dexter. Zâmbesc şi decid să răspund mai târziu. Mă întorc în pat, o văd că-şi vâră o altă căpşună cu ciocolată în gură şi murmur:

— Din câte văd, îţi place ciocolata.

— Da. Ţie nu?

Ridic din umeri. Nu mă omor după ea, iar din cauza bolii mele la ochi nu este prea recomandată.

— Trăieşti singur în Germania? întreabă apoi.

Întrebarea ei mă surprinde. Nu-mi doresc să devin prea intim cu ea, aşa că nu-i răspund. Mi-e clar că, după cele petrecute cu Betta, n-am de gând să permit să mai intre vreo femeie în viaţa mea. Mi-e de-ajuns să mă joc cu ele şi să mă bucur de sex.

Judith pare că-şi dă seama la ce mă gândesc şi, fără să mai insiste asupra subiectului, arată spre aparatul de filmat şi întreabă:

— Filmează în continuare?

Îi spun că da. Ea zâmbeşte, intuiesc că-i atrage atenţia ce s-a filmat şi vreau să vadă cele întâmplate. Cum va reacţiona când va vedea că eu şi Frida ne-am jucat cu ea?

Îşi vârâ o altă căpşună cu ciocolată în gură şi, curioasă, propune:

— Vrei să ne uităm?

Încuviinţez. Îmi doresc să-i văd reacţia.

Atunci mă ridic din pat, scot un cablu din valiza mea, îl conectez la aparat şi la televizor şi, după ce iau o mică telecomandă, întreb aşezându-mă lângă ea pe pat:

— Pregătită?

— Desigur.

Fără să şovăi, apăs pe „Play” şi apărem amândoi în imagine.

O vreme râdem observându-ne pe ecran şi simt cum respiraţia i se accelerează când vede cum o leg de pat şi îi acopăr ochii.

Ne privim, ne sărutăm, iar eu zâmbesc ştiind ce urmează.

Curios, observ cum expresia ei se schimbă când Frida apare în scenă. Judith clipeşte. Este nedumerită. Mă priveşte, iar eu nu spun nimic.

Filmarea continuă...

Frida se vârâ între picioarele ei...

Frida o face să ţipe de plăcere...

Frida îi introduce dildo-ul metalic pe care i-l dau, iar atunci ea şopteşte:

— Ce...?

Nu o las să vorbească. Îmi pun un deget pe buzele ei şi o oblig să se uite la ecran. Nu vreau să piardă nimic.

Excitat, privesc filmarea. E pervers ceea ce văd. Păcătos. Două femei pe un pat şi eu dând ordine. Una legată la mâini de mine şi alta îndeplinindu-mi ordinele.

Judith, înfierbântată, nu-şi dezlipeşte ochii de la televizor şi ceva-mi spune că, atunci când o va vedea pe Frida părăsind camera, va ieşi cu scântei. Momentul nu întârzie să apară şi, când Frida iese din apartament, ea mă priveşte furioasă şi îmi trânteşte:

— De ce ai permis asta? îi tremură vocea. Nu mă aşteptam să văd aşa ceva.

— Ce, Judith? răspund liniştit.

Atunci, exaltată, se ridică din pat şi ţipă, privindu-mă:

— O femeie! O necunoscută... ea... ea... Cu fermitate, o întrerup şi clarific:

— Ai zis că eşti dispusă la orice, mai puţin la sado, îţi aminteşti?

Mă priveşte nedumerită. Nu ştiu la ce se gândeşte şi atunci insistă:

— Dar... dar la orice între mine şi tine... nu între...

— La orice cu excepţia sado înseamnă... orice, micuţo. Atunci, ea începe să umble prin cameră ca o leoaică în cuşcă şi, cu furie în ochi, exclamă:

— Eu nu ţi-am zis niciodată că vreau să fac sex cu o femeie. Bine, pe de-o parte are dreptate şi, întinzându-mă pe pat, consimt:

— Ştiu...

Reacţia mea rece o surprinde şi, cu gura căscată, insistă:

— Aşadar?

Din acea clipă începem să ne certăm.

Ea îmi spune ce crede, ce înseamnă sexul pentru ea, iar eu îi zic ce gândesc şi ce înseamnă sexul pentru mine. Nu ajungem la o înţelegere. Amândoi rostim la fel cuvântul *sex*, dar nu-l

simţim în acelaşi fel.

Atunci, când se satură să mă asculte, îmi trânteşte:

— Eşti un încrezut!

Bine... am revenit la asta. De cum îi spun ceva care nu-i place, revine imediat la acelaşi subiect şi continuăm să ne certăm, până când, obosit, şuier:

— Îţi place sau nu, eşti la fel ca majoritatea oamenilor. Problema este că acei oameni se împart între noi, cei care nu ne resemnăm în faţa convenţionalismelor şi ne bucurăm de sex în mod normal şi fără tabuuri, şi cei care îl văd ca pe un păcat. Pentru mulţi, cuvântul *sex* este tabu! Pericol! Pentru mine, *sex* este sinonim cu distracţie, plăcere, excitaţie! Iar cel mai mult mă enervează că ştiu că ţi-a plăcut ce-ai trăit. Ţi-a plăcut cu vibratorul, cu femeia care a fost între picioarele tale, chiar şi când ai zis să *te fut.* Problema ta este că negi. Te minţi singură.

Furioasă şi iritată, ea nu răspunde.

Îşi caută hainele, se îmbracă în grabă şi, când termină, spune:

— Nu se poate schimba nimic din ce-ai trăit. Dar, începând din acest moment, dumneavoastră sunteţi din nou domnul Zimmerman, iar eu domnişoara Flores. Va rog, vreau să-mi recuperez viaţa normală şi, pentru asta, dumneavoastră trebuie să dispăreţi din preajma mea.

Şi, acestea fiind zise, se întoarce cu spatele şi pleacă.

Nu mă mişc.

Nu-i interzic să plece.

N-am de gând să mă duc după ea.

Eu sunt Eric Zimmerman şi nu mă duc niciodată după o femeie.

11

În noaptea aceea, după cele întâmplate, ies să beau ceva cu Frida şi Andrés.

Când mă vede, ea îmi vorbeşte despre fata cu care ne-am jucat în camera mea, dar eu nu vreau să spun nimic despre acest subiect, iar Frida nu-l mai menţionează.

După ce mâncăm nişte aperitive la un restaurant, prietenii mei propun să mergem să bem ceva într-un local de ambianţă libertină, numit „Cerul”.

Eu accept încântat. Vreau să cunosc localuri în Madrid.

Clubul la care mergem este relativ nou, iar asta se observă în interior. Când intrăm, prietenii mei salută un cuplu şi mi-i prezintă imediat. Sunt nişte prieteni care, la fel ca ei, au o căsuţă într-un loc minunat numit Zahara de los Atunes, un sat situat în sudul Spaniei.

În timp ce stăm de vorbă la bar, sunt conştient de cum mă privesc mai multe femei şi de cât mă doresc. Nu mă cunosc. Sunt nou, pe lângă faptul că sunt un tip blond, mare şi chipeş.

Bine... cum ar spune sora mea, n-am leac!

Frida, care-şi dă şi ea seama, şuşoteşte:

— Îţi atrage vreuna atenţia?

După ce-mi plimb privirea pe deasupra celor care sunt moarte să le dau jos chiloţii, răspund imediat:

— Nu. Încă nu.

Prietena mea zâmbeşte şi atunci chelnerul pune în faţa noastră ceva de băut. Nu ştiu de ce, dar îmi trece prin

minte domnişoara Flores. Amintindu-mi-o lângă mine în duş, în timp ce-mi spune *bestie* printre râsete sau jucându-se cu căpşunile pe pat, mă face să zâmbesc în mod inconştient.

Dar de ce mă gândesc la ea?

Câteva clipe mai târziu, o femeie se alătură grupului. O cheamă Manuela şi e foarte atrăgătoare. Observ imediat că o atrag la fel cum mă atrage ea pe mine şi, când ceilalţi decid să intre într-un separeu, accept. De ce nu?

Următoarele trei ore le petrec făcând sex.

Manuela este fierbinte şi, deşi mă bucur de ceea ce fac, mă întreb de ce blestemata de Judith se strecoară din când în când în mintea mea?

În zorii zilei, când ajung la hotel, sunt atât de supărat că femeia aia e în mintea mea, încât, după ce fac duş, mă apropii de laptopul pe care-l am mereu deschis şi scriu:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 1 iulie 2012, ora 4:23

Pentru: Judith Flores

Subiect: Confirmarea propunerii

Dragă domnişoară Flores, îmi pare foarte rău dacă nu v-a plăcut compania mea de acum câteva ore şi tot ce implică asta. Dar trebuie să fim profesionişti, aşa că, nu uitaţi, am nevoie de un răspuns în ceea ce priveşte propunerea pe care v-am făcut-o.

Cu respect,

Eric Zimmerman

Recitesc de mai multe ori mesajul.

Este profesional şi, ca atare, sper ca ea să-l citească.

După ce apăs pe „Trimitere”, mă bag în pat, unde mă foiesc întruna şi, când adorm, deja se crapă de ziuă.

După vreo două ore, mă trezesc, îmi verific laptopul şi văd că n-am primit răspuns de la Judith. Mă uit la telefonul mobil şi mă gândesc să o sun; totuşi, mă abţin.

Dar de ce mă tot gândesc la ea?

Ofuscat, umblu prin cameră dintr-o parte în alta şi ajung la concluzia că trebuie s-o iau mai uşurel şi, mai ales, să-i ofer spaţiu ca să văd dacă vrea sau nu să vorbească cu mine. Din fericire, n-am fost niciodată nevoit să mă ţin după o femeie, iar aceasta nu va fi prima.

După ce verific e-mailurile de serviciu şi-i răspund lui Dexter, cobor la sala de fitness a hotelului. Mă relaxează să alerg pe bandă.

Suntem puţini: în afară de mine, încă doi bărbaţi şi o femeie, care aleargă pe o altă bandă. Timpul trece şi bărbaţii pleacă şi rămânem doar eu şi femeia.

În tăcere, fiecare îşi continuă exerciţiile, până când ea vine şi-mi oferă o sticlă cu apă rece. O accept cu plăcere. Îmi spune că o cheamă Aifric, este irlandeză şi a venit în interes de serviciu.

O oră mai târziu, sfârşesc în camera ei, între picioarele ei, făcând-o să ţipe de plăcere.

După întâlnirea fugitivă între mine şi directoare, întorcându-mă în apartamentul meu, mă duc direct la duş. Apoi decid să comand ceva de mâncare şi mă apuc să lucrez o vreme; atunci aud că primesc un e-mail.

De la: Judith Flores
Data: 1 iulie 2012, ora **16**:30
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Re: Confirmarea propunerii

Dragă domnule Zimmerman,

După cum spuneţi dumneavoastră, să fim profesionişti. Răspunsul meu la propunerea dumneavoastră este NU.

Cu respect,
Judith Flores

Nu-mi vine să cred, aşa că-l citesc din nou.

Mi-a zis *nu* mie? Lui Eric Zimmerman?

Şi, furios, tastez:

De la: Eric Zimmerman

Data: 1 iulie 2012, ora **16:31**

Pentru: Judith Flores

Subiect: Fiţi profesionistă şi gândiţi-vă la asta

Dragă domnişoară Flores,

Uneori, nu este bine să te grăbeşti. Gândiţi-vă. Oferta mea va rămâne valabilă până marţi. Va doresc o duminică frumoasă şi echipei dumneavoastră să câştige cupa Europei.

Cu respect,

Eric Zimmerman

Aşa cum am făcut şi mai înainte, recitesc mesajul şi, conştient că este din nou profesional, apăs pe „Trimitere”. E tot ce pot face.

Apoi închid furios laptopul, mă ridic şi ies pe terasă.

O vreme observ zarva de pe străzile Madridului şi atunci aud că bate cineva la uşă.

Mă gândesc la Judith. O fi ea?

Mă grăbesc să mă duc să deschid şi dau peste directoarea cu care am petrecut timp în urmă cu câteva ore. A adus o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Ce-ar fi să ne mai bucurăm puţin de duminică? spune.

Cu un zâmbet, încuviinţez şi întreb:

— Ţi s-a părut puţin ce-a fost mai devreme?

Răsfăţată, se strâmbă şi răspunde:

— Nu. Dar mai vreau.

N-am nimic mai bun de făcut, aşa că o invit să intre şi închid uşa. Femeia aceasta, la fel de înaltă ca mine, n-are nicio legătură cu cea care, cu o zi în urmă, a ieşit enervată din camera asta.

— Unde ţi-e patul? întreabă.

Mă gândesc la cele două camere şi, arătând spre cea din dreapta, pe care n-am folosit-o cu Judith, spun:

— Acolo.

Sigură pe sine, ea încuviinţează, îmi face cu ochiul şi

zice:

— Haide!

Accept, dar atunci îmi amintesc că vreau să fac ceva mai întâi.

— Du-te tu, spun. Vin şi eu imediat.

Cu fermitate, iau dildo-ul metalic şi nişte prezervative şi mă îndrept spre camera unde mă aşteaptă ea.

Odată ajuns acolo, îi iau sticla din mâini şi, în timp ce o desfac, întreb:

— Ce vrei de la mine, Aifric?

Ea, care deja se dezbracă, mă priveşte observând dildo-ul.

— Sex.

Încuviinţez. Ştiu perfect că pentru asta a venit.

— Eric, nu vreau dezmierdări, adaugă, vreau doar să mă fuţi cu neruşinare. Sunt sătulă de acte sexuale de cinci minute cu soţul meu în poziţia misionarului. E plictisitor să fii măritată de doisprezece ani cu acelaşi bărbat, cu atât mai mult cu un soţ ca al meu.

Nu vreau să aflu mai multe. Nu mă interesează viaţa ei şi, conştient că poate fi o candidată bună pentru a-mi potoli furia pe care o simt, o apuc şi trag de ea.

Când se pregăteşte să mă sărute, mă retrag şi, văzând cum mă priveşte, murmur, conştient că tocmai am făcut pe cobra, cum ar spune Judith:

— Ţi-am mai spus că nu-mi plac săruturile.

Aifric zâmbeşte, iar eu o întorc cu spatele şi o sprijin pe spătarul canapelei din cameră. Îi smulg chiloţii tanga cei fini şi murmur, după ce o am în mâinile mele:

— Şi, stai liniştită, cu mine poţi să uiţi de poziţia misionarului.

Respiraţia i se accelerează. Apoi desfac un prezervativ, mi-l

pun şi întreb:

— Atunci... sex dur?

Ea zâmbeşte şi încuviinţează:

— Fute-mă cum vrei şi fa-mă să termin ca o curvă.

După ce o aud spunând asta, îşi lasă fundul complet gol la dispoziţia mea şi, fără să şovăi, introduc un deget în el. Îl mişc, ea se cutremură şi întreb:

— Asta vrei, nu-i aşa?

Ea încuviinţează.

Ştiu ce caută.

Îmi scot degetul din anusul ei şi apoi introduc două degete, în timp ce ea geme de plăcere. Apoi le scot şi mă aşez la intrarea în fundul ei şi i-l introduc dintr-o împingere sigură.

La naiba, ce plăcere!

Ea geme, mişcă picioarele ca să se aşeze mai bine şi murmură:

— Da... aşa! Dă-mi tare! Fute-mă!

Bucurându-mă de moment, pompez în fundul ei în timp ce accelerez ritmul şi Aifric cere mai mult.

— Te fut cum mi-o ceri, îi şoptesc la ureche, cu putere, cu duritate, cu avânt... Îţi place?

Ea ţipă, încuviinţează, îmi arată că-i place. Apoi iau dildo-ul metalic şi i-l introduc în vagin.

— Ah... ah...! geme. Fute-mă...! Foloseşte-mă...!

Ore în şir, ne bucurăm de un sex sălbatic şi chiar murdar. Aifric şi-l doreşte, iar eu sunt dispus să i-l dau.

Când, după o ultimă partidă de sex, ea pleacă, mă bag la duş, dar amintirea domnişoarei Flores mă asaltează din nou şi înjur.

La ora 19:00, ies din hotel, dispus să vorbesc cu femeia pe care nu mi-o pot scoate din minte şi să clarific lucrurile cu ea. Nu vreau şofer. Nu vreau Ferrari. Aşa că iau un taxi şi-i spun şoferului să mă ducă până în cartierul unde locuieşte Judith.

Pe drum, mă gândesc la ce-o să-i spun, dar când ajung, rămân cu gura căscată văzând-o ieşind foarte zâmbitoare pe uşa de la intrarea în clădirea ei cu un tip.

Unde se duce şi cine este tipul?

O observ cu gura căscată şi, fără să cobor din taxi, îl rog pe şofer să urmărească vehiculul în care se urcă cei doi. La scurt timp după aceea, ajungem într-o zonă cu baruri, unde parchează şi coboară din maşină. Fac şi eu la fel.

Cu disimulare, îi urmăresc de la distanţă, fiind în acelaşi timp conştient că fac cea mai mare prostie din toată viaţa mea.

Dar de ce naiba o urmăresc?

Totuşi, fără să pot da înapoi, merg înainte şi văd cum tipul o ia de mijloc şi chiar uneori o sărută.

Cine naiba e tipul ăla?

Cu mâinile transpirate, îi observ cum intră într-un local, dar eu rămân afară. Nu ştiu ce să fac. Nu m-am ţinut niciodată după o femeie şi nu ştiu de ce o urmăresc pe aceasta, dar chestia este că sunt aici şi nu vreau să plec.

Dintr-odată, în local intră un grup mare de oameni şi hotărăsc să mă strecor odată cu ei. Locul este mare şi e plin de oameni. Îmi dau imediat seama că majoritatea poartă tricoul echipei de fotbal spaniole şi-mi amintesc că Judith mi-a vorbit despre finala Spania-Italia.

Camuflat de oamenii care cântă şi se simt bine, o localizez şi o văd cântând ca o nebună, cu steagul Spaniei atârnându-i la gât şi cu faţa vopsită în culorile roşu-galben-roşu.

Este minunată!

O contemplu îngândurat, când soseşte un alt tip, o salută şi vorbeşte cu ea o vreme. Îmi place şi mă distrează să o observ pe Judith fără ca ea să-şi dea seama, deşi, de fiecare dată când primul tip se apropie de ea şi o îmbrăţişează, ceva din interiorul meu se crispează.

De ce e atât de nesuferit?

Începe meciul şi în primul sfert de oră toţi ţipă. Spania bagă un gol şi, când mai bagă unul şi tipul o sărută pe gât... la naiba!... asta nu-mi place deloc.

În timp ce Judith se bucură de meci, observ cum el nu o slăbeşte din priviri. E atent tot timpul la ea şi, ca bărbat, sunt conştient de intenţiile lui şi nu-mi plac.

În pauza de la meci, trebuie să mă grăbesc să mă ascund. În timp ce se juca cu nesuferitul care o tot pupă era să mă vadă, dar, din fericire, am fost mai rapid decât ei şi m-am ascuns în spatele unor băieţi. Mă simt cea mai ridicolă fiinţă de pe planetă.

Dar ce naiba fac?

Începe a doua repriză şi înjur când nesuferitul o sărută din nou după un gol, dar răbdarea mea explodează când un nou gol al Spaniei o face să se arunce în braţele acelui tip şi să-l sărute cu neruşinare.

La naibaaaaa!

Atitudinea lui Judith mă revoltă.

De ce îl sărută?

Mă înfurie să văd că ea îi oferă altuia gura ei ispititoare şi când, printre râsete, intră amândoi în toaleta bărbaţilor, rămân pe loc ca un imbecil, gândindu-mă dacă să intru şi eu sau nu.

Aştept. Şovăi... Nu ştiu ce să fac!

Dacă intru şi mă vede, ce explicaţie îi pot da?

Ei petrec şaptesprezece minute în toaletă, iar când ies de acolo, prost dispus şi fără să fiu văzut, plec.

Gata, am făcut destul pe prostul!

12

Nu pot să dorm.

Nenorocita domnişoară Flores s-a strecurat de neînţeles în mintea mea şi, de fiecare dată când închid ochii, văd cum gura ei şi a acelui necunoscut se unesc şi simt că iau foc.

A doua zi dimineaţă, intru în cafeneaua de la Müller şi o văd acolo.

Zâmbetul ei îmi spune cât este de fericită în timp ce glumeşte cu colegii ei şi-mi închipui că fericirea ei se datorează faptului că Spania a câştigat Cupa Europeană.

Îi văd pe nişte şefi de departament, mă apropii de ei şi ne cufundăm într-o conversaţie de serviciu. În acelaşi timp, ea, care se află la câţiva metri de mine, râde şi se simte bine.

Ne aşezăm să bem o cafea şi, hotărât, stau în aşa fel încât să o pot observa.

Din poziţia mea, văd cum ea şi Miguel vorbesc, iar bărbatul, cu familiaritate, îi aranjează după ureche o şuviţă din frumosul ei păr negru. Disimulând, să nu-şi dea nimeni seama ce gândesc, îi privesc şi simt din nou că-mi transpiră mâinile.

Din nou?

Şi, nemaiavând chef să privesc ce nu trebuie şi nici nu-mi convine, mă ridic şi ies din cafenea pur şi simplu.

Gata cu prostiile!

Când ajung în biroul meu, verific mai multe documente pe care le am pe masă şi aştept ca Judith să se instaleze la locul ei de muncă. Dar întârzie. Întârzie mai mult decât mi-aş fi dorit şi, când soseşte însoţită de Miguel, nu mă pot abţine şi-i scriu un mic mesaj pe telefon:

„Agăţi bărbaţi în timpul programului de muncă?”

Ea îl citeşte, dar nu răspunde şi, când văd că-şi duce mâna la gât, scriu din nou:

„Nu te scărpina, căci s-ar putea să se înrăutăţească spuzeala.”

În timp ce citeşte asta, mă priveşte. Îşi dă ochii peste cap şi intuiesc că nu este prea frumos ce-mi spune în mintea ei. Dintr-odată, văd că Monica se apropie de ea, îi vorbeşte şi apoi, întorcându-se cu spatele, intră în biroul meu unduindu-şi şoldurile.

— Bună dimineaţa, Eric! mă salută ea.

Se aşază în faţa mea şi vorbim despre chestiuni de serviciu, în timp ce eu îi observ pe ascuns pe Judith şi pe Miguel, care vorbesc stând la birourile lor.

După ce lămurim unele chestiuni, Monica se ridică şi, după ce pleacă împreună cu Miguel, eu şi Judith rămânem singuri, fiecare la biroul lui, despărţiţi de un geam.

Timp de câteva minute mă prefac, dar, când deja nu mai pot, o sun şi îi cer să vină la mine în birou.

Când intră, chipul îi este foarte serios şi întreabă rapid:

— Ce doriţi, domnule Zimmerman?

— Închideţi uşa, vă rog.

Răsuflă, este evident că e stânjenită. După ce închide uşa, o felicit că Spania a câştigat Cupa Europei. Ea încuviinţează şi atunci îi trântesc:

— Cine era tipul pe care l-ai sărutat şi cu care ai stat şaptesprezece minute în toaleta bărbaţilor?

Ea mă priveşte cu gura căscată şi la fel rămân şi eu, uimit de indiscreţia mea.

Ce naiba am făcut?

Dar, văzând că nu răspunde, insist, iar ea şuieră furioasă:

— Asta nu vă priveşte, domnule Zimmerman!

Are dreptate.

Ce tot fac?

Totuşi, nefiind în stare să controlez miile de întrebări fără răspuns din mintea mea, în loc să tac, îi dau înainte.

— Ce e între tine şi Miguel, amantul şefei tale?

Judith clipeşte, nevenindu-i să creadă. Apoi, după ce

scoate pe gură tot ce-i trece prin minte – pentru că, sincer să fiu, spanioloaica e cam slobodă la guriţă – face stânga-mprejur furioasă, deschide uşa şi iese hotărâtă din birou.

O observ...

O privesc...

N-am de gând să permit să plece aşa şi, cu autoritatea pe care o am ca şeful ei, iau din nou telefonul, o sun şi, când răspunde, cer:

— Domnişoară Flores, veniţi imediat în biroul meu!

Ca un glonţ, se ridică, deşi îmi dau seama după atitudinea ei cât de supărată şi ofensată este, iar când intră, înainte ca ea să vorbească, spun:

— Aduceţi-mi o cafea, simplă.

Uimită, pleacă din nou şi, când se întoarce şi lasă cafeaua pe biroul meu, vrând să o enervez, zic:

— Nu beau cu zahăr. Aduceţi-mi zaharină.

O văd ieşind din încăpere roşie de furie. Se abţine. Ştie că sunt şeful ei şi că balanţa e înclinată în favoarea mea. După câteva minute, se întoarce cu pliculeţul de zaharină şi, înainte să-l pună pe masă, îi ordon:

— Turnaţi în cafea o jumătate de pliculeţ şi amestecaţi-l.

O duc la capătul răbdării, ştiu. Mi-o spun ochii ei, felul cum mă priveşte şi cum strâmbă din gură în timp ce strânge pumnii.

O fi oare în stare să-mi tragă un pumn?

În tăcere, face ceea ce i-am cerut şi, când termină, înainte să se mişte, o rog să nu iasă. Mă ridic, fac înconjurul biroului, mă sprijin cu braţele încrucişate în faţa ei şi şoptesc pe un ton împăciuitor:

— Jud...

— Pentru dumneavoastră sunt domnişoara Flores, dacă nu vă deranjează.

O privesc cu seriozitate. Nu-mi place să-mi vorbească aşa, dar nu vreau să plece, aşa că spun, urmându-i

instrucţiunile:

— Domnişoară Flores, apropiaţi-vă.

Refuză.

Îi repet. Ea face un mic pas înainte, dar adaugă:

— Domnule Zimmerman, nu mă voi apropia mai mult. Concediaţi-mă dacă asta vă face să vă simţiţi în continuare regele universului. Dar n-am de gând să mă apropii mai mult de dumneavoastră. Şi, dacă întreceţi măsura, vă denunţ pentru hărţuire!

Hmmm... o să mă denunţe pentru hărţuire?

Refuzul ei mă face să o vreau şi mai mult şi, neascultând avertismentele pe care partea mea raţională mi le strigă, mă desprind de masă, deschid uşile de la arhivă şi, apucând-o de braţ, intrăm acolo.

Când simt că suntem feriţi de privirile indiscrete ale celorlalţi angajaţi, o iau în braţe şi o sărut. Mă aştept să mă plesnească, să se zbată, să se supere, dar nu o face şi, când se termină sărutul, de care mă bucur nebuneşte, şuşotesc, privind-o:

— Abia am putut să dorm gândindu-mă la tine şi la ce făceai cu tipul de aseară.

Privirea ei este rece, deşi nu la fel de rece ca a mea, şi răspunde:

— Cu viaţa mea şi cu trupul meu fac ce vreau, domnule Zimmerman! afirmă şi, după ce mă împinge ca să mă îndepărteze de ea, adaugă: Eu nu sunt una dintre păpuşile acelea cărora presupun că sunteţi obişnuit să le daţi ordine. Să nu mă mai atingeţi sau...

Din clipa aceea, ne angrenăm într-o discuţie absurdă, care cred că nu va aduce niciun beneficiu niciunuia dintre noi, până când văd că se scarpină pe gât şi, în mod inconştient, îi suflu. Asta pare să ne liniştească pe amândoi şi îi şoptesc la ureche:

— Îmi pare rău că te-am enervat! Iartă-mă, micuţo!

Ochii noştri se conectează şi din privirea ei îmi dau seama că pot să o sărut din nou, că o pot atinge, că mă pot apropia şi, fără să şovăi, o fac. Un sărut duce la altul. Niciunul din noi nu vorbeşte despre cele întâmplate la hotel şi temperatura corpurilor noastre creşte. Când îmi vâr mâna în chiloţii ei, o simt vibrând şi murmur extaziat:

— Eşti umedă pentru mine.

Judith geme, îmi permite să introduc şi mai mult mâna şi, totodată, degetul în interiorul ei, şi simt că-mi pierd minţile.

Ea este fină, călduţă, apetisantă, provocatoare.

Cu genunchiul, o fac să despartă picioarele şi-mi introduc două degete, adâncindu-mă în ea.

Senzaţia este cel puţin tulburătoare şi observ cum şoldurile ei se mişcă în căutarea unei plăceri pe care sunt dispus să i-o ofer.

Ştiu că nu fac bine.

Ştiu că sunt şeful ei şi că asta înseamnă abuz de putere.

Dar mai ştiu şi că ei îi place, aşa că o masturbez în arhivă. În timp ce o ţin atingându-i gura cu a mea, îi cer:

— Dă-ţi drumul pentru mine, Jud.

Ochii noştri sunt conectaţi şi simt o fierbinţeală intensă, infinită. Îmi doresc să o dezbrac, să mă dezbrac şi să o posed în mii de moduri, dar, cum aşa ceva nu este posibil acum, şoptesc:

— Haide, Jud, dă-ţi drumul!

Şi o face.

Umezeala dintre picioarele ei, care-mi udă şi mie mâna, îmi demonstrează că se lasă purtată de val, iar atunci un geamăt profund de satisfacţie întrerupe clipa şi o simt tremurând.

Ştiu că mi-a îndeplinit dorinţa şi, când scot mâna din chiloţii ei, o privesc şi spun cu oarecare răceală:

— Îmi datorezi un orgasm, micuţo.

Şi, fără să mai spun ceva, o sărut. Ador să o sărut.

Apoi îi dau drumul, trebuie să ne revenim, şi, privind-o, întreb:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

— Ţi-am răspuns deja ieri, ţi-am zis că nu o accept.

Refuzul ei mă revoltă. Se lasă condusă de dispoziţia ei proastă, aşa cum mai fac şi eu uneori, şi insist. Totuşi, ea continuă să refuze şi, în cele din urmă, trântesc:

— Îţi voi accepta refuzul. O să fie alta de acord.

După ce spun asta, ştiu că am greşit din nou faţă de ea şi, văzând cum mă priveşte, mă întorc cu spatele şi ies din arhivă. Nu vreau să-i mai înfrunt privirea întunecată.

După câteva secunde, iese şi Judith; îmi închipui că încearcă să-şi revină. Când, în sfârşit, o face, stând la masa mea, spun:

— Ţi-am zis că te las până marţi să-mi dai răspunsul şi aşa va fi. Acum te poţi întoarce la biroul tău. Dacă mai am nevoie de tine... te voi chema.

Roşie la faţă, nu ştiu dacă din cauza celor întâmplate sau a furiei că nu mă poate trimite la naiba, iese din birou şi apoi o văd luându-şi geanta şi plecând. Îmi vine să mă duc după ea, dar mă abţin. Sunt şeful.

Când se întoarce, după zece minute, Monica şi Miguel au revenit deja. Imediat, el şi Judith se angrenează într-o conversaţie şi, furios, observ cum ea zâmbeşte la ceva ce-i spune el.

De ce cu mine nu zâmbeşte aşa?

La scurt timp după aceea, Monica intră în biroul meu, îmi pune pe masă documentele pe care i le-am cerut să le aranjeze şi, mulţumit că mi-a rezolvat hârţogăria, o invit la prânz.

Fără să o privesc pe Judith, ies cu Monica din birou şi mă bucur de compania ei în timp ce luăm prânzul. Totuşi, mirosul lui Jud, care-mi persistă pe mână, nu-mi permite

să o uit.

Când ne întoarcem la birou, ea nu este la locul ei. Îmi închipui că s-a dus să mănânce.

Dar când, după o jumătate de oră, Miguel se întoarce şi ea nu, mă simt stânjenit. Nu ştiu unde este şi nu vreau să cred că este în continuare supărată.

Două ore mai târziu, după ce am sunat-o de un milion de ori pe telefonul mobil, fără să fi primit răspuns, când ies de la birou îi spun şoferului să mă ducă acasă la ea.

Când ajung, am marele noroc că un vecin iese pe uşa de la intrarea în clădire, aşa că intru fără să anunţ. Sun la uşa ei, Judith îmi deschide şi rămân fără cuvinte.

E în faţa mea, cu o atitudine complet abătută, cu ochii roşii de plâns şi nasul stacojiu. Dar ce-a păţit? Şi, speriat că eu aş fi putut fi cel care i-a provocat această stare, întreb:

— Ce-ai păţit, Jud?

Faţa i se schimonoseşte. Ochii i se micşorează, gura îi tremură şi izbucneşte în plâns.

Nu... nu... nu... la aşa ceva chiar nu rezist.

Durerea lui Judith mi se instalează direct în inimă. O îmbrăţişez, o consolez cum pot, iar când se linişteşte, în cele din urmă, şopteşte:

— Curro, pisoiul meu, a murit.

Spunând asta, începe să plângă din nou, cu o durere ce recunosc că-mi atinge inima.

Mi-l amintesc pe Curro din după-amiaza când am fost la ea acasă. Nu fac o pasiune după animale, nici măcar nu-mi stârnesc duioşie, dar era pisoiul ei şi înţeleg că i se rupe inima din cauza morţii lui.

Ore în şir, încerc să o calmez, dar Judith e de neconsolat. Nu poate să rostească două cuvinte, că începe să plângă.

Pe la ora 12 noaptea pare mai liniştită. Mă doare capul, dar, privind-o, murmur:

— Jud... Jud... De ce nu mi-ai zis? Te-aş fi însoţit şi...

Ea îmi explică atunci că sora ei Raquel i-a fost tot timpul alături, iar asta mă linişteşte. Nu ştiam că are fraţi şi mă bucur că am aflat asta acum.

— Te simţi bine? mă întreabă dintr-odată, privindu-mă.

Văzând îngrijorarea în privirea ei, după tot ce i se întâmplă, încerc să zâmbesc. Uneori, problema de care sufăr la ochi îmi provoacă nişte dureri de cap oribile şi probabil că ea a observat asta.

— Stai liniştită, răspund. Mă doare doar puţin capul.

— Dacă vrei, am aspirine în trusa sanitară.

Vorbele ei mă fac să zâmbesc şi, sărutând-o, murmur:

— Nu-ţi face griji. O să-mi treacă.

Judith zâmbeşte. Ce zâmbet frumos are!

— Mi-ar plăcea să rămâi cu mine, spune atunci, dar ştiu că nu se poate.

— De ce nu se poate? întreb uimit.

Auzind întrebarea mea, îi piere zâmbetul şi spune:

— Nu vreau sex.

Eu încuviinţez.

N-am fost niciodată atât de condescendent cu vreo femeie care nu face parte din familia mea. Oricât de urât ar suna ceea ce spun, ştiu că sunt destul de rece cu toate femeile. Nu-i permit niciuneia să se apropie de inima mea, mai ales după cele întâmplate cu Betta. Totuşi, nu ştiu cum, tânăra asta a reuşit să-mi crape uşor platoşa.

— O să rămân cu tine şi nu voi încerca nimic până nu-mi vei cere tu, declar.

Ea mă priveşte uimită şi chiar şi eu mă mir.

Chiar o să rămân cu ea fără să-i cer nimic în schimb?

Dar, încă stupefiat, mă ridic, îi întind mâna şi o conduc până în camera ei. Acolo, îmi scot pantofii, mă dezbrac şi, rămânând doar în boxeri, dau cuvertura la o parte şi mă bag în pat. Judith mă priveşte, este vizibil nedumerită.

Apoi se dezbracă în faţa mea şi-şi pune un maiou şi nişte chiloţi cu Demonul din Tasmania.

Ce tentaţie...!

Imediat după aceea văd că desface o cutiuţă rotundă. Ia din aceasta o pastilă, despre care-mi spune că este pilula, şi, în cele din urmă, se lungeşte lângă mine. Încântat, îmi trec un braţ pe sub gâtul ei, o apropii de mine şi, după ce o sărut pe vârful nasului, murmur:

— Dormi, Jud... dormi şi odihneşte-te. În tăcere şi epuizată, ea închide încetul cu încetul ochii, până când adoarme.

Eu, în schimb, o observ ore în şir, fără să înţeleg cum de am putut să ajung în această situaţie. Ce caut eu aici, îmbrăţişând-o, când ar trebui să o posed?

13

E prima oară când sunt în pat cu o femeie în pijama, în timp ce ea doarme.

Asta este ceva nou pentru mine.

Moţăi vreo două ore şi, în cele din urmă, mă ridic şi ea continuă în braţele lui Morfeu. Ce somn adânc are!

Îi scriu un mesaj lui Tomás, şoferul meu, şi-l rog să treacă pe la hotel, să-mi aducă haine curate. După o jumătate de oră, acesta soseşte acasă la Judith, iar eu îi deschid uşa fără să fac zgomot.

După ce pleacă, mă îmbrac în timp ce ea continuă să doarmă şi îi fac o poză cu telefonul mobil. E minunată.

Când, în sfârşit, se mişcă şi deschide ochii, o salut:

— Bună dimineaţa!

Ea se ridică speriată în capul oaselor şi mă priveşte. Mintea ei procesează ce caut acolo şi, când îmi observă hainele şi-mi dau seama că înţelege că nu sunt aceleaşi de

ieri, o lămuresc că Tomás mi le-a adus acum o oră.

După ce mă întreabă de durerea de cap şi eu îi răspund că mă simt bine, se ridică şi o urmez. Judith intră în bucătărie şi o văd cum priveşte lucrurile pisoiului mort, aflate pe masă. Atunci o fac să se întoarcă şi îi poruncesc:

— La duş!

În timp ce ea este în baie, fără să şovăi, vâr într-o pungă lucrurile animalului ei de companie. Cu cât le vede mai puţin, cu atât mai bine. De îndată ce termin, citesc ziarul pe care mi l-a adus Tomás şi, când ea apare, spun:

— Azi o să mă însoţeşti în Guadalajara. Trebuie să vizitez sucursalele de acolo. Nu-ţi face griji de nimic. Am anunţat la firmă.

Nu răspunde. Bea o cafea şi, când văd că ochii ei caută ceva ce nu va apărea, mă apropii de ea şi, fără să o ating, aşa cum i-am promis, întreb:

— Te simţi mai bine?

Văd că încuviinţează cu ochii sticloşi. Fără îndoială, amintirile o invadează. Cu toate acestea, în cele din urmă, înghite nodul de emoţii şi, în timp ce-şi îndepărtează părul de pe faţă, anunţă:

— Când vrei, putem să plecăm.

La 10:30 am ajuns în Guadalajara. Timp de trei ore, vorbesc cu Enrique Matías despre productivitate şi nenumărate alte lucruri. Trebuie să mă pun la curent cu situaţia din Spania. Judith ia sârguincios notiţe despre tot ce se vorbeşte, iar eu îi mulţumesc pentru asta. Totuşi, când o văd tastând un mesaj pe telefonul ei mobil, sunt pe punctul de a o întreba cui i-l trimite, dar reuşesc să mă abţin. Nu trebuie să-i controlez viaţa.

La întoarcere, ne oprim în Azuqueca de Henares şi mâncăm un miel delicios care aproape că-mi rămâne în gât când primesc mesaje de la mama şi de la sora mea plângându-se de Flyn şi de Betta şi întrebându-mă unde

sunt.

Pe la ora 16, ajungem la hotelul unde sunt cazat şi, cum Jud se încordează, o lămuresc că vreau doar să-mi schimb hainele ca să pot petrece după-amiaza în compania ei. Ea încuviinţează, dar se grăbeşte să adauge că are ceva de făcut la 18:30. Eu decid să o însoţesc, cu atât mai mult când aflu că este vorba despre un al doilea loc de muncă.

Fata asta chiar lucrează şi la Müller, şi într-un alt loc?

Atât de prost sunt plătiţi angajaţii la firma mea?

La hotel, liftierul ne duce direct la ultimul etaj şi Jud rămâne în salon. Câteva minute mai târziu, ies din cameră îmbrăcat cu nişte blugi şi o cămaşă maro şi simt cum ea mă priveşte, cum îşi plimbă privirea frumoasă şi întunecată pe corpul meu, şi mă excit, dar nu zic nimic.

Zece minute mai târziu, suntem din nou în maşină cu Tomás.

Trebuie să mergem acasă la Judith, pentru că trebuie să se schimbe şi, după ce-şi pune nişte blugi şi îşi strânge părul, plecăm repede de acolo.

Din nou în maşină, ea îi spune lui Tomás unde vrea să meargă. Când ajungem la poarta unui liceu, coborâm, iar eu privesc uimit în jurul meu. Jud se grăbeşte să-mi ia mâna şi mă trage. O urmez până ajungem în faţa unei uşi pe care scrie SALA DE GIMNASTICA şi, trecându-i pragul, văd nişte fetiţe care strigă adresându-i-se:

— Doamna antrenoare! Doamna antrenoare!

Antrenoare?!

Este antrenoare?

Ce fel de antrenoare?

O privesc când ea, care pare să-mi citească gândurile, spune în momentul în care nişte fetiţe ajung până la noi ca să o îmbrăţişeze:

— Sunt antrenoare de fotbal feminin la liceul unde învaţă nepoata mea.

Eu dau din cap uimit şi observ cum se îndepărtează cu fetele. Atunci îmi dau seama că mamele acestora mă privesc curioase. Câteva secunde mai târziu, Jud se întoarce cu o tânără şi o fetiţă şi spune:

— Raquel, ţi-l prezint pe Eric. Eric, ea este sora mea, iar mogâldeaţa de la piciorul meu drept este nepoata mea, Luz.

Încântat, le salut şi atunci fetiţa spune adresându-mi-se:

— De ce eşti aşa de înalt?

Întrebarea ei mă amuză şi răspund:

— Pentru că am mâncat mult când eram mic.

Văd că Jud şi sora ei zâmbesc, iar micuţa atacă din nou:

— De ce vorbeşti aşa de ciudat? Ai păţit ceva la gură?

Fără îndoială, fetiţa aceea este o adevărată spanioloaică, foarte curioasă, aşa că, aplecându-mă, răspund:

— Sunt german şi, deşi ştiu să vorbesc spaniola, nu pot să-mi ascund accentul.

Ea zâmbeşte, mă priveşte şi apoi trânteşte:

— Ce mai bătaie v-au tras italienii zilele trecute! V-au trimis acăsică!

Nu înţeleg despre ce vorbeşte până nu văd reacţia rapidă a surorii lui Jud, care o ia pe micuţă, şi abia atunci înţeleg că se referă la fotbal.

— Fără îndoială, e nepoata ta, şuşotesc amuzat. E la fel de clară ca tine când spune ceva.

Râdem amândoi şi, când fetiţele o înconjoară din nou, Judith se îndepărtează cu ele şi observ afecţiunea pe care atât micuţele, cât şi mamele lor i-o poartă. Îmi dau seama că, mai mult decât un antrenament, asta este ca o petrecere pentru ea. Anul şcolar s-a încheiat şi, fără îndoială, vor să-i mulţumească pentru că a fost o antrenoare foarte bună. Asta mă face să mă simt mândru, mai ales când se apropie de mine cu două pahare din

plastic pline cu Coca-Cola şi îi arăt cât de uimit sunt.

Stăm de vorbă câteva minute. Jud îmi spune că urăşte să i se dea ordine, să fie controlată, dar că, nu ştie de ce, mie îmi permite să fac asta. Îmi vorbeşte despre ce s-a întâmplat între ea şi Frida la hotel cu câteva zile în urmă şi recunoaşte că, deşi a deranjat-o, se excită dacă-şi aminteşte şi că duminică chiar s-a masturbat, gândindu-se la cele petrecute cu prietena mea.

Surprins şi încântat, o ascult până când ea şopteşte, gesticulând cu graţie:

— Şi te rog... te scutesc de interdicţia de a mă atinge. Sărută-mă şi spune-mi ceva, pentru că o să mor de ruşine din cauza lucrurilor nebuneşti pe care tocmai ţi le-am zis.

Eu încuviinţez mulţumit. Îmi place sinceritatea ei şi şuşotesc:

— Mă exciţi, micuţo.

Apoi îi spun tot ce ştiu despre ea. Nu e prea mult, dar pentru mine este suficient.

Îi promit că începând din clipa asta subiectul sex va fi mereu de comun acord, că nu o voi mai lua prin surprindere şi o întreb dacă până la urmă va accepta propunerea pe care i-am făcut-o de a mă însoţi în delegaţiile companiei Miiller prin Spania.

Ea zâmbeşte, dar nu răspunde. Îmi spune că ştie foarte puţine despre mine şi, când îl menţionează pe tata, o pun să-mi promită că nu o va mai face. Apoi o lămuresc că vorbesc atât de bine spaniola pentru că mama este spanioloaică şi, de asemenea, că am treizeci şi unu de ani şi sunt singur şi fără angajamente.

Ceea ce-i povestesc pare că-i place la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie cu câteva minute în urmă ceea ce mi-a spus ea.

Şi atunci, dintr-odată, zice:

— Domnule Zimmerman, accept propunerea

dumneavoastră! Aveţi însoţitoare.

Mă simt fericit să aud asta. Nu înţeleg de ce, dar cert este că mă face foarte fericit.

14

Joi, la 6 dimineaţa, trec să o iau de acasă ca să mergem la aeroport şi zâmbesc, văzându-i faţa, când ne urcăm în avionul meu privat.

O impresionează!

O vreme, observ cum Judith atinge toate butoanele pe care le vede în avion şi trebuie să fac eforturi ca să nu zâmbesc, simtind-o emotionată ca o fetită.

Când ajungem în Barcelona, o maşină ne ia de la aeroportul El Prat şi ne duce până la frumosul şi modernul hotel Arts.

După ce urcăm la ultimul etaj, ni se repartizează două apartamente minunate şi, văzând-o atât de emoţionată, o las să se ducă singură în camera ei. Învoiala era ca fiecare să aibă propriul spaţiu, şi aşa se şi întâmplă.

De îndată ce intru în apartamentul meu, ies pe terasă şi observ frumoasa mare albastră. Femeia din apartamentul de alături nu mai este domnişoara Flores, ci Judith şi, uneori, Jud.

Cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât o caut mai mult, iar asta mă uimeşte, nu doar pentru că mă simt foarte în largul meu alături de ea, ci şi pentru că, atât timp cât sunt cu ea, ochii mei nu mai privesc nici o altă femeie.

Mă gândesc la asta când primesc mai multe mesaje de la Betta şi de la sora mea.

Fără să şovăi, o sun pe Marta şi, după ce vorbesc cu ea şi aflu că Flyn a făcut iar o trăsnaie, închid şi oftez. Se pare că nepotul meu nu vrea să se înveţe minte.

Mă uit la ceas.

Vreau să ştiu ce face Judith, dar nu doresc să-i invadez spaţiul personal, aşa că iau telefonul şi o sun.

— Cum e apartamentul tău?

Ea este încântată şi atunci spun:

— Te aştept la recepţie peste o jumătate de oră. Să nu uiţi documentele.

Închid şi decid să-mi fac un duş rapid. Am nevoie.

Douăzeci şi opt de minute mai târziu, sunt deja la recepţie. Acolo mă întâlnesc cu Amanda Fisher, o directoare blondă care lucrează la Miiller de ceva vreme şi cu care m-am jucat uneori. O salut şi stau de vorbă cu ea când apare Judith şi spun în germană:

— Amanda, ea este secretara mea, domnişoara Flores.

Se privesc amândouă, iar eu continui:

— Domnişoară Flores, domnişoara Fisher a venit de la Berlin. Va sta câteva zile cu noi. Amanda are sarcina de a vedea dacă putem să furnizăm medicamentele noastre în Regatul Unit.

În clipa aceea, un bărbat se apropie de noi şi ne anunţă că ne aşteaptă vehiculul. Fără să mai pierdem timpul, eu şi cele două femei ne îndreptăm spre enorma limuzină neagră.

Ajunşi în interior, cu complicitatea pe care o avem de ani buni, eu şi Amanda vorbim şi râdem, în timp ce o observ cu coada ochiului pe Judith, care priveşte pe fereastră cam supărată.

Ajungând la birourile centrale din Barcelona, şeful delegaţiei, Xavi Dumas, iese să ne întâmpine. Observ că se bucură mult când o vede pe Judith. O fi ceva între ei?

Apoi ea intră în sala de şedinţe cu secretara lui, în timp ce eu îi salut pe ceilalţi oameni prezenţi, care ne aşteaptă pentru întrunire. După ce se fac prezentările de rigoare, intrăm cu toţii în sală şi iau loc în capul mesei. Îmi deschid

laptopul şi începe şedinţa.

După o vreme, plictisit, mă uit la Judith, care e foarte atentă la tot ce se spune, dar o simt serioasă şi decid să-i trimit un e-mail.

De la: Eric Zimmerman **Data:** 5 iulie 2012, ora 10:38 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Gura ta

Dragă domnişoară Flores, Aţi păţit ceva? Gura dumneavoastră vă trădează. P.S.: Sunteţi cea mai sexy femeie de la şedinţă. Eric Zimmerman

De îndată ce apăs pe „Trimitere”, o privesc şi mă abţin să nu zâmbesc când văd cum cască ochii când îl citeşte. Apoi o observ cum tastează şi curând primesc:

De la: Judith Flores **Data:** 5 iulie 2012, ora 10:39 **Pentru:** Eric Zimmerman **Subiect:** Lucrez

Stimate domnule Zimmerman,

V-aş fi recunoscătoare să mă lăsaţi să lucrez.

Judith Flores

Mă amuză să citesc asta şi răspund:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 5 iulie 2012, ora 10:41 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Supărată?

Cuvintele dumneavoastră mă nedumeresc; sunteţi supărată? P.S.: Costumul acela vă vine fenomenal. Eric Zimmerman îl trimit şi o observ din nou pe ascuns. Când îl citeşte, văd că se mişcă stânjenită în scaunul ei şi nu răspunde. Asta mă nelinişteşte şi tastez din nou:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 5 iulie 2012, ora 10:46

Pentru: Judith Flores

Subiect: Dumneavoastră decideţi

Va previn, domnişoară Flores, că, dacă nu-mi răspundeţi la e-mail în cinci minute, o să întrerup şedinţa.

P.S.: Purtaţi tanga pe sub fustă!

Eric Zimmerman

Abţinându-mă să nu zâmbesc, trimit e-mailul şi văd că ea face ochii cât cepele când îl citeşte.

E delicioasă!

Zâmbeşte.

Mă sfidează cu privirea.

Nu crede că aş putea să fac aşa ceva şi, când înţeleg că n-are intenţia de a răspunde, uitând cât de profesionist sunt mereu în ceea ce priveşte munca, spun, privindu-mi laptopul:

— Domnilor, tocmai am primit un e-mail la care trebuie să răspund imediat. Ceva neprevăzut, vă cer iertare pentru asta. Mă ridic şi adaug: Aveţi amabilitatea de a ne lăsa câteva minute singuri pe mine şi pe secretara mea? Şi, vă rog, nu doresc să fim întrerupţi pentru nimic în lume. Ea vă va anunţa când vom fi terminat.

Apoi toţi se ridică şi pleacă, în timp ce eu simt ochii uimiţi ai lui Judith asupra mea. Amanda, care iese ultima, spune privindu-mă:

— Voi fi afară.

După ce rămânem singuri, faţă în faţă, îmi închid laptopul, îmi aranjez scaunul şi, privind-o pe Jud, care nu-şi dezlipeşte ochii de la mine, îi cer:

— Domnişoară Flores, veniţi aici.

Ea se ridică repede, se apropie şi şopteşte:

— Dar... dar cum ai putut să faci asta?

Ridic dintr-o sprânceană. Eu fac mereu tot ce vreau.

— Ţi-am dat cinci minute, răspund.

— Dar...

— Tu ai întrerupt şedinţa, declar.

— Eu?!

Mulţumit, o iau de mână şi trag de ea. O pun între picioarele mele ca să se aşeze pe masă şi, când văd că priveşte în jur, murmur:

— Încăperea nu are camere de supraveghere, dar nu este izolată fonic. Dacă ţipi, toţi vor şti ce se întâmplă.

Văd că mă priveşte cu neîncredere şi simt o nevoie

imperioasă de a o săruta, aşa că mă apropii de ea, scot limba, o plimb pe buza ei de sus, apoi pe cea de jos şi, după o muşcătură dulce, Judith deschide gura şi o sărut. O devorez. O mănânc.

Excitat, mă ridic şi, sărutând-o în continuare, o lungesc pe masă şi îi ridic fusta. Mâinile mele urcă grăbite pe coapsele ei şi, când ajung la tanga, i-l dau jos şi murmur:

— Hmmm... Mă bucur să aflu că porţi tanga.

Fierbinţeala ei îmi spune cât de dăruită este şi, când desface picioarele pentru mine, întreb:

— Ai în geantă ce ţi-am zis că trebuie să ai mereu?

Se schimbă la faţă şi apoi şopteşte cu o grimasă:

— L-am lăsat la hotel.

Cu dezmierdare şi dorinţă, îi mângâi partea interioară a coapselor în timp ce o ridic şi, lăsând-o la fel de excitată cum sunt şi eu, murmur:

— Îmi pare rău, micuţo! Sunt sigur că data viitoare nu-l vei mai uita.

Văzând cum mă priveşte, îi trag o pălmuţă la fund când o dau jos de pe masă şi, uitându-mă la ea cu seriozitate, îi reproşez:

— Domnişoară Flores, trebuie să continuăm şedinţa. Şi vă rog să nu o mai întrerupeţi!

Expresia feţei sale îmi arată că nu-i place ceea ce tocmai a auzit şi nuanţez:

— De îndată ce terminăm şedinţa, te vreau goală la hotel. Deocamdată îţi păstrez chiloţii tanga.

Judith blestemă, protestează să-i dau chiloţii înapoi, dar în cele din urmă se îndreaptă spre uşă şi o deschide. După un minut, şedinţa continuă.

15

Cum şedinţa se prelungeşte mai mult decât e cazul, când ne întoarcem la hotel nu am o dispoziţie bună. Trebuie să schimb unele lucruri pe care le-a făcut tata. După ce coborâm din limuzină, întreb cu amabilitate:

— Domnişoară Flores, vreţi să luaţi cina cu Amanda şi cu mine?

Sper să accepte. O numesc aşa pentru ca Amanda să nu ştie ce este între noi, dar ea, surprinzându-mă, răspunde:

— Mulţumesc pentru invitaţie, domnule Zimmerman, dar am alte planuri.

Alte planuri?

„Cum adică ai alte planuri şi cu cine?”

Ofensat de refuzul ei, încuviinţez fără să spun ceva şi ea pleacă. Apoi stabilesc cu Amanda să ne vedem mai târziu în holul hotelului ca să luăm cina.

Urc în apartamentul meu şi mă gândesc să mă duc la cel al lui Judith, dar, în cele din urmă, nu o fac.

N-am de gând să o implor să ia cina cu mine.

Să mă implore ea!

Femei am destule şi, dacă ea nu vrea să mă însoţească, o va face Amanda, care abia aşteaptă atât să ia cina cu mine, cât şi să se vâre în patul meu apoi.

Totuşi, cina mi se pare o agonie.

Amanda mă oboseşte şi, pentru prima dată, ultimul gând care-mi trece prin minte este să o duc la mine în cameră. Aşadar, după ce terminăm cina, profit de faptul că primesc un mesaj de la mama în care mă roagă să o sun şi scap de Amanda, spunându-i că trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Când ea pleacă oarecum nedumerită, mă duc la camera lui Judith. Bat la uşă, aştept, dar, văzând că nu-mi deschide, folosesc o copie a cartelei pe care o am ca să pot intra în apartament. După cum mă aşteptam, nu o găsesc înăuntru şi înjur.

Aştept câteva minute acolo, dar, în cele din urmă, cu o dispoziţie foarte proastă, ies din cameră şi mă îndrept spre recepţie. De acolo o voi vedea când se întoarce.

Aştept... aştept, aştept şi încep să disper. În cele din urmă, îl chem pe şoferul pe care-l avem la dispoziţie şi decid să dau o tură prin Barcelona într-o limuzină albă.

După plimbare, când mă întorc la hotel, fără să cobor din limuzină, sun în camera lui Jud, dar ea nu răspunde. O sun pe telefonul mobil şi tot nu răspunde.

Dar unde naiba e?

Mă gândesc la asta când un taxi se opreşte în faţa intrării în hotel şi o văd coborând din el. Ca de obicei, este superbă, îmbrăcată cu o rochie albă scurtă şi având în picioare nişte sandale cu toc.

— Judith! o strig.

Ea se opreşte, se întoarce şi, când privirile ni se întâlnesc, îi arăt din interiorul limuzinei că nu sunt prea vesel.

O întreb unde a fost şi-mi aminteşte că am pus-o să aleagă între a lua sau nu cina cu mine şi cu Amanda. Înjur, are dreptate.

Oare ar fi trebuit să-i ordon?

Supărat, deschid portiera limuzinei şi o invit să intre. Ea acceptă.

Îi cer şoferului să pornească, iar eu şi Jud începem să ne certăm. După cum spune acel cântec care-i place atât de mult, dacă eu zic *alb*, ea spune *negru*, până când, aflând că o aştept de ore întregi, se relaxează şi zice:

— Eric... îmi pare rău!

Dar eu sunt orbit, supărat şi răspund:

— Să nu-ţi pară rău. Încearcă să te comporţi ca un adult. Nu cred că cer chiar aşa de mult.

Din nou schimbăm păreri diferite. E uşor să mă cert cu ea şi îmi dau seama că şi cu mine e uşor să se certe

cineva, aşa că întreb, ca să rezolvăm problema:

— Acum porţi chiloţi normali sau tanga?

Ea mă priveşte. Cred că n-a fost o idee bună să o întreb asta.

— Dar ce-ţi pasă ţie ce port? îmi dă ea replica şi apoi exclamă privindu-mă: Pentru numele lui Dumnezeu, ne certăm şi tu mă întrebi dacă port chiloţi normali sau tanga?!

Încuviinţez. Încerc să zâmbesc ca să se relaxeze şi se pare că reuşesc.

Aflu că a luat cina cu o prietenă pe nume Miriam şi expresia feţei mele se îmblânzeşte. Ne privim. Ne dorim şi acum. Conştient că nu va interpreta greşit ce-i spun, murmur:

— Dă-mi chiloţii tăi.

Judith are în continuare o atitudine oarecum bănuitoare, dar, în cele din urmă, şi-i scoate şi mi-i dă. Îi vâr în buzunarul de la pantaloni şi, privindu-i sânii, şoptesc:

— Văd că nu porţi sutien.

Zâmbeşte. O fac să se aşeze în faţa mea în limuzină şi, mângâindu-i coapsele cu dorinţă, şuşotesc:

— Îmi place delicateţea ta.

Mulţumit să o văd predispusă, îi ridic rochia până când îi zăresc muntele lui Venus ispititor şi epilat şi îi despart picioarele. E o privelişte excepţională şi, lăsându-mă pe spate în scaun, îi cer pe un ton oarecum pervers:

— Ţine-le desfăcute pentru mine.

Judith se înfierbântă.

O excită să ştie că privesc ceea ce doresc atât de mult şi, când maşina se opreşte, ştiu că am ajuns la Chaining, un loc în care am mai fost şi la care i-am cerut şoferului să ne ducă.

Când coborâm din limuzină, o văd că-şi netezeşte rochia. Se simte nesigură să meargă fără chiloţi, dar nu

spun nimic. Intrăm în local şi, punându-mi mâna pe fundul ei rotund, o încurajez să înainteze spre bar.

Când ajungem acolo, spun, privind lumea din jurul nostru:

— Pentru că te-ai purtat urât în seara asta, meriţi o pedeapsă.

Uimită, şuşoteşte:

— Domnule Zimmerman, îmi placi mult, dar, dacă-ţi trece prin minte să mă atingi în vreun mod pe care-l consider ofensator, te asigur că vei plăti pentru asta!

Zâmbesc când aud asta. Ea nu ştie despre ce pedeapsă vorbesc şi o lămuresc:

— Micuţo, pedepsele mele n-au nicio legătură cu ceea ce presupui tu. Nu uita asta.

Chelnerul ne serveşte băutură în două pahare. Bem însetaţi şi, după ce le terminăm, spun:

— Urmează-mă.

Trecem de o uşă şi intrăm într-o altă sală a localului. Chaining este un club libertin din Barcelona. Comandăm alte băuturi la bar şi apoi iau un taburet şi o invit pe Jud să se aşeze.

Ea îmi dă ascultare şi o sărut. Ador gura ei şi, când mă retrag, văzând că ţine picioarele încrucişate, şoptesc:

— Desfă picioarele pentru mine, Jud.

Ea se uită la mine uimită şi apoi aruncă o privire în jur. Ştie că nu are chiloţi şi, dacă face ce-i cer, va fi expusă nu doar în faţa mea. Totuşi, conştientă de jocul meu, îmi dă ascultare şi, în cele din urmă, le desface aşa cum i-am cerut.

Fără îndoială, poate fi o jucătoare excelentă.

Mulţumit, îmi pun mâinile pe coapsele ei, îmi apropii gura de a ei şi murmur pe buzele ei:

— Îmi placi la nebunie!

După ce spun asta, simt cum pielea i se zbârleşte şi,

imediat, şi a mea. Nu ştiu dacă voi putea să îndeplinesc pedeapsa.

Încântat de ceea ce mă face să simt femeia asta, îmi plimb mâinile pe partea interioară a coapselor sale fine şi, lipindu-mi gura de urechea ei, şoptesc:

— Stai liniştită, micuţo! Suntem într-un club de swingeri şi aici toată lumea a venit pentru acelaşi lucru.

Dintr-odată, simt că ceea ce i-am zis o paralizează.

Şi asta este ceva total nou pentru ea, iar când îi întorc taburetul, văd că priveşte în jurul ei. Mai mulţi bărbaţi la bar ne observă de când am intrat. Judith este apetisantă, este o femeie frumoasă şi ispititoare, iar eu vreau să o protejez, dar, în acelaşi timp, mă excită gândul de a o oferi.

— Toţi îşi doresc să-şi vâre mâna sub rochia ta scurtă, îi şoptesc la ureche. Atitudinea lor îmi demonstrează că mor de nerăbdare să-ţi sugă sfârcurile, să te dezbrace şi, dacă-i las, să ţi-o tragă până-ţi dai drumul. Nu le vezi feţele? Sunt excitaţi şi-şi doresc să-ţi apuce clitorisul cu dinţii ca să te facă să ţipi de plăcere.

În timp ce spun asta, mă întăresc ca o piatră.

Imaginându-mi că mă joc, că mă dezbrac şi că o ofer pe această femeie acelor tipi mă excită mai mult decât m-a excitat vreodată să fac asta cu o altă femeie. Şi, dintr-odată, sunt conştient că vreau să controlez tot ce are legătură cu Judith.

Mă surprind pe mine însumi protejând-o, aşa cum n-am făcut-o niciodată cu nimeni şi, văzând cum pieptul ei urcă şi coboară, agitat de cuvintele mele, continui excitat:

— Ai zis că vrei să-ţi spun tot ce-mi place, micuţo, iar mie asta-mi place. Perversiunea. Ne aflăm într-un club privat de sex, unde oamenii şi-o trag şi se lasă purtaţi de dorinţele lor. Aici, oamenii se dezinhibă complet şi nu se gândesc decât să se joace şi să obţină plăcere.

Judith se mişcă. Sunt conştient de cât este de agitată. Dă să-şi scarpine gâtul, dar nu-i permit. Îi suflu pe el şi şoptesc:

— În locuri ca acesta, oamenii îşi oferă corpul şi plăcerea fără să ceară nimic în schimb. Există cupluri care fac schimb, altele care caută o a treia persoană ca să formeze un trio şi altele care, pur şi simplu, se alătură unei orgii. În clubul acesta există mai multe ambianţe, iar acum ne aflăm în anticamera jocului. Aici, o persoană decide dacă vrea să se joace sau nu şi, mai ales, alege cu cine să o facă.

Ea dă din cap, în timp ce ascultă cu atenţie ce-i spun. Apoi vrea să ştie ce există dincolo de una dintre uşi şi eu îi explic. Atunci o aud gemând şi, stăpânindu-mi impulsurile, şoptesc:

— Micuţo... nu voi face niciodată nimic cu care să nu fii mai întâi tu de acord. Dar vreau să ştii că jocul tău este jocul meu. Plăcerea ta este a mea, iar noi doi suntem singurii stăpâni ai corpurilor noastre.

— Ce poetic, îşi bate ea joc înfierbântată.

Beau din paharul meu. Sunt agitat.

De fiecare dată când am fost la un club cu o femeie, n-am avut nevoie de reguli. Întotdeauna am fost liberi să facem ce vrem, dar cu Judith simt că nu este aşa. Cu ea vreau să lămuresc cel puţin vreo două chestiuni. Cu ea nu vreau greşeli, aşa că spun:

— Ascultă, Judith. Între noi, când vom fi în astfel de locuri sau însoţiţi de mai mulţi oameni între patru pereţi, vor exista două condiţii. Prima: săruturile noastre sunt doar pentru noi. Ţi se pare bine?

— Da.

— Şi a doua este respectul. Dacă ceva te deranjează sau mă deranjează pe mine, trebuie să ne spunem. Dacă nu vrei ca cineva să te atingă, să te penetreze sau să te sugă,

trebuie să spui, iar eu îl voi opri repede. La fel şi invers, de acord?

Ea încuviinţează din nou.

Văd groaza şi curiozitatea în ochii ei şi, cu siguranţa pe care mi-o oferă faptul că eu sunt cel care conduce situaţia, îmi trec mâna pe sexul ei umed ca să o excit şi mai mult şi murmur:

— Eşti fleaşcă... zemoasă... receptivă. Te excită să te afli aici?

— Da...

Cu neruşinare, îi pun mâna pe erecţia mea. Vreau să ştie cât sunt de tare datorită ei şi, după ce o sărut cu patimă, şoptesc:

— O să întorc taburetul ca să te arăt acelor bărbaţi. Nu strânge coapsele şi nu-ţi lăsa rochia în jos.

Excitat, o întorc în timp ce un sentiment ciudat de proprietate creşte în interiorul meu.

Cu desfătare, observ cum bărbaţii aceia o privesc pe femeia de lângă mine. Mă înnebuneşte să o percep pe Judith ca pe ceva al meu. Nici Betta şi nici altă femeie nu m-au făcut să simt vreodată ceea ce simt în aceste momente cu ea.

Încep să-i mângâi coapsele şi le desfac ca să le arăt acelor tipi ce este al meu, doar al meu, şi că va gusta doar cine vreau eu.

În timp ce gândesc asta, mă mir. De când am acest sentiment de proprietate?

Aţâţat, îmi introduc un deget în sexul ei în faţa lor şi îl mişc înăuntru şi în afară. Judith gâfâie, se agită, coapsele ei se deschid şi mai mult şi, simţind-o cum tremură, o întreb:

— Îţi place să fii privită?

Ea încuviinţează, iar eu insist:

— Ţi-ar plăcea ca eu şi unul sau mai mulţi dintre tipii

aceia să mergem într-un separeu cu tine şi să te dezbrăcăm?

Judith geme şi-mi strânge degetul cu coapsele ei interioare.

— Ţi-aş desface picioarele şi te-aş oferi lor, continui. Te-ar linge şi te-ar atinge, în timp ce eu te ţin şi...

Simt cum vaginul ei se contractă de la ceea ce-i spun şi de la ce îşi imaginează.

Asta-mi place.

Îmi place să o văd atât de receptivă şi, neputând să mă abţin, o sărut.

O sărut în timp ce degetul meu continuă să intre şi să iasă din ea şi Judith se bucură, fără să-i pese că bărbaţii o privesc.

Mulţumit, mă relaxez. Introduc două degete în interiorul ei şi le mişc în timp ce observ cu coada ochiului cum pe acei tipi îi excită la fel ca pe mine. Jud înnebuneşte şi, când simt că o să explodez dacă nu mă opresc, apelând la forţa mea interioară, scot degetele din locul unde vreau să mă pierd şi spun:

— Pedeapsa mea pentru comportamentul tău de azi va fi că nu vei face nimic din ce ţi-am propus. Nimeni nu te va atinge. Eu nu ţi-o voi trage şi chiar acum vom pleca la hotel. Mâine, dacă te porţi frumos, poate că-ţi voi ridica pedeapsa.

Ea mă priveşte înfierbântată.

Nu înţelege ce fac, dar nici măcar eu nu mă înţeleg.

Fără să vorbim, îi aranjez rochia, îi unesc picioarele, îmi şterg mâinile cu nişte prosoape de pe bar şi o invit să coboare de pe taburet.

După ce ieşim din local, privirea ei acuzatoare mă omoară, dar nu mă las impresionat.

În tăcere, ne întoarcem la hotel şi, când ajungem în faţa camerei sale, o privesc şi şuier cu răceală:

— Noapte bună, Jud! Somn uşor!

Când intră, închid uşa şi mă sprijin de ea.

Îmi slăbesc puterile.

La naiba...!

Vreau să intru.

Vreau să o dezbrac.

Vreau să o fac să ţipe de pasiune.

Dar, în cele din urmă, mă întorc în camera mea şi, scoţându-mi mădularul tare, mă alin cum pot şi simt că o să explodez.

16

A doua zi, şoferul ne duce pe mine, pe Amanda şi pe Judith la o altă şedinţă. Observ că Judith e îmbrăcată cu pantaloni şi abia mă priveşte.

Oare o fi în continuare supărată pentru ce s-a întâmplat aseară?

La 19:00, când ne întoarcem la hotel, îşi ia rămas-bun de la mine şi de la Amanda şi se duce în camera ei. Asta mă nelinişteşte. Nu vreau să-mi scape ca ieri şi, după ce mă debarasez de Amanda, urc până la ultimul etaj.

Ajuns în faţa uşii ei, mă gândesc dacă să-mi folosesc copia de la cartelă, dar, în cele din urmă, decid să bat la uşă. Cred că este cel mai bine.

Judith deschide şi ne privim cu hotărâre. Intru şi închid uşa şi, după ce-mi dau jos sacoul, îl arunc pe podea, îmi desfac cravata şi, luând-o în braţe, murmur:

— Doamne, micuţo... te doresc!

Sentimentul este reciproc şi, după un prim asalt înfocat, mai vin câteva în care, bineînţeles, vorbim despre cele întâmplate cu o seară în urmă şi sunt conştient că ea vrea să încerce şi să se joace.

La ora 4 dimineaţa, mă trezesc lângă ea.

E dezbrăcată şi lipită de corpul meu şi o observ. Până când o înţepătură bruscă în cap mă avertizează că fie iau repede anumite pastile, fie în două ore voi avea o durere de cap care mă va termina tot restul zilei.

Enervat că trebuie să plec din camera ei, mă ridic, mă îmbrac şi, după ce o sărut dulce pe umăr, mă îndrept spre camera mea, unde iau imediat ce-mi trebuie şi mă odihnesc.

La 10 dimineaţa, dornic să se trezească, îi trimit un mesaj. Este sâmbătă şi avem ziua liberă pentru noi doi. „Trezeşte-te.”

Aştept prudent o oră, nu vreau să o stresez, şi bat din nou la uşa ei. Ea deschide şi eu o salut vesel:

— Bună dimineaţa, micuţo!

Ea zâmbeşte încântată şi, fără să mai pierd vremea, îi propun să petrecem ziua împreună. Judith acceptă şi eu zic mulţumit:

— Genial! O să te duc să luăm masa într-un loc minunat. Ia-ti costumul de baie.

O văd fericită. O văd relaxată.

Şi, când o aud cântând o melodie care răsună la radio şi pe care n-am auzit-o în viaţa mea, dar ale cărei versuri mi se par ispititoare, întreb:

— Ce cânţi?

— Nu ştii melodia asta? Clatin din cap.

Nu prea sunt pasionat de muzică, şi cu atât mai puţin dacă este în spaniolă. Ea îmi spune că formaţia se numeşte La Quinta Estacion. Zâmbesc şi, mulţumit să o văd atât de relaxată, întreb:

— Spune ceva de genul „abia aştept să te sărut”, nu-i aşa? Ea încuviinţează şi, simţindu-mă cel mai idiot tip din lume, şuşotesc:

— Păi, exact asta mi se întâmplă şi mie în clipa asta,

micuţo. Jud zâmbeşte, eu o iau în braţe şi o sărut... o sărut iar şi iar.

Să o sărut pe femeia asta a devenit una dintre marile mele plăceri de zi cu zi.

Când ajungem la recepţia hotelului, un angajat tânăr se apropie de noi şi-mi dă nişte chei, pe care i le arăt lui Judith.

Ştiu cât de mult îi plac maşinile şi, văzând legătura de chei, nu întârzie să întrebe:

— Lotus?!

Încuviinţez şi arăt spre exterior până când, dintr-odată, o aud strigând:

— Doamne, un Lotus Elise 1600!

Expresia feţei sale mă amuză şi, privind-o, întreb:

— Domnişoară Flores, pe lângă faptul că vă pricepeţi la fotbal, vă pricepeţi şi la maşini?

Ea încuviinţează şi zâmbeşte în felul acela care mă dezarmează.

— Tata are un atelier mecanic în Jerez, explică.

Amuzat, observ cum priveşte automobilul şi-i răspund la întrebări. Apoi îi arunc cheile şi spun:

— E al tău, micuţo!

Ea sare de bucurie, dar se abţine să mă îmbrăţişeze în holul hotelului.

Imediat după aceea, ieşim pe stradă şi, când urcăm în maşină, o văd pe Amanda în depărtare. Ne priveşte. Ne observă. Dar puţin îmi pasă. Nu-i datorez nicio explicaţie.

Judith porneşte motorul, accelerează şi mă priveşte în timp ce, prin boxele vehiculului, se aude melodia *Kiss*, a lui Prince.

Amuzat, o contemplu pe tânăra care mi-a luat minţile şi, văzând-o cântând şi mişcându-se fără nicio jenă acolo, în mijloc, îmi dau ochii peste cap. Şi, dintr-odată, aud că zice:

— Ţine-te bine, băiete.

O vreme, conduce şi se bucură de experienţă.

Maşina este o minunăţie, merge lin ca mătasea şi, în timp ce vorbim despre călătorii, ea îmi mărturiseşte că cel mai mult îşi doreşte să ajungă în Riviera Maya. Asta mă amuză. Eu am fost de milioane de ori.

Ne îndreptăm spre Tarragona şi, dintr-odată, se abate pe o şosea strâmtă care nu este prea bună. Când o avertizez că s-ar putea să facem pană, ea exclamă amuzată:

— Taci, ciufutule!

Dar ciufutul nu se înşală şi facem pană.

Asta mă scoate din sărite.

Nu mi-au plăcut niciodată situaţiile neprevăzute şi, în plus, e un soare oribil, de numai să te apuci de schimbat o roată nu-ţi vine!

La naiba! La cât de alb sunt, sigur mă ard.

Înjur când văd că roata respectivă este cea din faţă, pe stânga, şi atunci ea spune:

— Bine, am făcut pană. Dar stai liniştit, să nu te apuce panica. Dacă roata de rezervă este unde ar trebui, o voi schimba eu cât ai zice peşte.

Fără vreun chef să zâmbesc, o privesc.

Femeile cu care obişnuiesc să ies nu ştiu să strângă un şurub, dar, în schimb, iat-o pe spanioloaică cerându-i unui bărbat ca mine să stea liniştit, că ea singurică o să schimbe blestemata de roată.

Nemaiauzit!

Ignorând-o, scot roata de rezervă de la locul ei şi-mi pun mănuşile. La naiba! Îi dau brusc drumul pe sol şi şuier enervat:

— Poţi să te dai la o parte?

Ea mă priveşte... nu-i suport ştrengăria, şi răspunde fără să se mişte:

— Nu, nu pot să mă dau la o parte.

La naiba... la naiba... mă scoate din minţi când se poartă aşa!

— Jud, tocmai ai stricat o zi frumoasă. Nu o înrăutăţi! îi trântesc.

Dar ei îi intră pe o ureche şi-i iese pe cealaltă, nu-mi ia în seamă proasta dispoziţie şi şuieră:

— Ziua minunată o strici tu, cu felul tău urât de a te purta şi cu faţa ta plictisită. La naiba! Doar am făcut pană. Nu fi atât de exagerat!

După cum era de aşteptat, începem să ne certăm, chiar ne pricepem la asta!, şi, când deja m-am săturat, bombăn:

— Foarte bine, isteaţo! Acum o vei schimba tu singurică.

Ofuscat, caut umbra unui copac pe care-l văd la câţiva metri mai încolo şi o las singură cu roata.

Să se descurce!

O vreme, observ cum aşază cricul şi-şi adună puterile ca să ridice maşina, pe un soare nemilos şi fără o picătură de apă.

Transpiră...

Văd cum picăturile de transpiraţie îi cad de pe frunte pe sol, dar nu se dă bătută.

Ce încăpăţânată!

Amorul ei propriu este mai puternic decât ea şi, în cele din urmă, mi se face milă, mă apropii şi, îmblânzindu-mi tonul vocii, şuşotesc:

— Bine, mi-ai demonstrat deja că ştii să o faci singurică. Acum, te rog, du-te la umbră, o să termin eu de pus roata!

Ne privim...

Ne provocăm...

Dar, în cele din urmă, ea cedează, iar eu sunt conştient că e roşie ca focul din cauza soarelui.

Zece minute mai târziu, eu sunt cel leoarcă de transpiraţie, dar am reuşit. Mă urc în maşină, conduc încet până la ea şi, când se urcă, ies de pe acea şosea îngustă şi

caut o benzinărie.

Avem nevoie de apă!

Când ajungem la benzinărie, ne certăm din nou.

Ca de obicei, dacă eu spun *alb*, ea zice *negru*, până când, sătul, cobor enervat din maşină şi intru în magazin. Dacă nu beau apă, cred că o să leşin.

După ce cumpăr două sticle mari cu apă rece şi o Coca-Cola, când ies, o văd răcorind maşina cu un furtun şi, când mă vede, pe neaşteptate, îndreaptă furtunul spre mine şi mă udă.

La naiba... la naiba!

Eu n-am simţul umorului pentru astfel de joculeţe.

Totuşi, văzând cum mă priveşte, ştiu că trebuie să reacţionez cu umor în acest moment şi, lăsând apa şi Coca-Cola pe sol, spun alergând spre ea:

— Foarte bine, fată dragă, tu ai vrut-o!

Reuşesc să-i iau furtunul şi o ud toată, aşa cum a făcut şi ea cu mine. Printre râsete, strigă, râd şi eu, alergăm şi ne udăm, fără să ne pese dacă ne priveşte cineva. N-am mai trăit niciodată un moment atât de relaxant de faţă cu restul lumii şi mă bucur râzând, sărutând-o şi udând-o pe Judith.

Când ni se taie apa, dau drumul furtunului. Ea, care este o scandalagioaică, râde în hohote şi, lipindu-mi trupul de al ei, o sărut şi apoi murmur:

— Ceva atât de neaşteptat ca tine îi oferă emoţii acestui neamţ amărât.

Judith zâmbeşte, devine tandră şi şopteşte:

— Serios?

Eu încuviinţez încântat, zâmbesc, o sărut şi întreb:

— Unde ai fost până acum?

Un sărut duce la altul, o mângâiere duce la alta şi, în cele din urmă, uzi leoarcă, ne urcăm în maşină şi îi dau din nou cheile. Vreau să conducă ea.

Ajungem la Sitges puţin mai uscaţi şi, după ce parcăm şi coborâm din vehicul, îi cer să-mi dea mâna.

Mergem împreună, ca orice cuplu, ajungem la restaurantul drăguţ unde i-am promis că o voi duce şi ne bucurăm de mâncare.

Ce poftă de mâncare are!

După-amiază facem o baie la plajă şi ne jucăm ca nişte copii în apă, apoi ieşim, ne trântim pe prosoape şi mai târziu ne aşezăm la o terasă să bem ceva.

După ce o întreb ce vrea să bea, mă apropii de bar ca să comand. În timp ce aştept, privesc în direcţia ei şi văd că vorbeşte la telefon. Cine o fi sunat-o?

De îndată ce-mi sunt servite băuturile, mă întorc la masă. Ea vorbeşte în continuare la telefon şi-i pun în faţă Coca-Cola cu multă gheaţă. Pentru mine am cerut o bere.

Judith râde şi în curând aflu că vorbeşte cu un anume Fernando.

De aceea, şi mort de curiozitate, întreb când închide telefonul:

— Cine este Fernando?

— Un prieten din Jerez. Voia să ştie când mă mai duc pe acolo.

Încuviinţez, îmi imaginez că vorbeşte despre vacanţa ei de vară, şi insist:

— Un prieten... foarte prieten?

Ea zâmbeşte şi răspunde fără să acorde prea mare importanţă:

— Să-l lăsăm la categoria de prieten. Totuşi, văzând cum o privesc, întreabă: Ce-i? Tu nu ai prietene?

Expresia ei zâmbitoare îmi dovedeşte că mă comport prosteşte.

Dar de ce-oi fi întrebat-o aşa ceva?

Judith este doar o femeie cu care mă bucur de câteva zile de muncă şi sex, nimic mai mult. După ce mai

schimbăm câteva cuvinte despre prietenii ei şi ai mei, spun:

— Bine faci, Judith. Bucură-te de viaţa ta şi de sex.

Ea mă priveşte. Nu zice nimic, şi nici eu.

În seara aceea, când ne întoarcem la hotel, facem dragoste ca doi sălbatici.

17

Îmi plesneşte capul.

Durerea este înfiorătoare.

M-am certat cu sora mea, ca de obicei, din cauza lui Flyn şi, în plus, delegatul din zona Ourense nu a pregătit nimic din ce i-am cerut.

La naiba... la naiba!

Judith încearcă să intervină în şedinţă, ştiu că are intenţii bune, dar sunt atât de enervat, încât, în cele din urmă, sfârşesc prin a-mi descărca nervii pe ea.

Drumul de întoarcere la hotel e un haos. Amanda se plânge întruna, Judith nici măcar nu se uită la mine, iar mie o să-mi explodeze capul.

Când ajungem, îi cer Amandei să coboare din maşină şi, adresându-mă lui Judith, şuier, cu o expresie serioasă a feţei:

— Să fie ultima oară când vorbeşti într-o şedinţă fără să-ţi fi cerut eu să faci asta!

Ea dă să spună ceva, dar n-am chef să o ascult şi protestez:

— Până la urmă o să aibă dreptate Amanda că prezenţa ta aici nu este necesară.

— Puţin îmi pasă ce-ţi spune imbecila aia, trânteşte spontan.

Uneori, caracterul ei rebel mă paralizează şi, furios,

bombăn:

— Dar poate că mie, nu.

Un nou fulger de durere îmi străbate capul, mi-l ating şi mă frec la ochi, când aud că ea spune:

— Arăţi rău, te doare capul?

Mă înduioşează că-şi face griji pentru mine, dar sunt atât de enervat şi de îndurerat, încât răspund pur şi simplu:

— Noapte bună, Judith! Pe mâine.

Ea mă priveşte.

Eu nu mă mişc şi, în cele din urmă, Jud coboară din vehicul şi, fără să privească în urmă, intră în lift.

Mă dau şi eu jos din maşină şi înjur. Nu mai raţionez când mă simt rău, iar ea nu merită să-i fi vorbit aşa.

Sunt un idiot!

Odată ajuns pe trotuar, Amanda se apropie de mine.

— Haide! Trebuie să-ţi iei medicamentul.

Încuviinţez, fără să spun ceva. Urcăm amândoi în camera mea şi mă duc direct la trusa medicală din baie. O deschid. Acolo ţin medicamentele de care am nevoie şi, după ce iau trei pastile, mă întorc în salon şi mă aşez pe fotoliu.

Amanda se grăbeşte să tragă perdelele din salon ca să nu intre lumină şi murmură, atingându-mi umerii:

— Relaxează-te... relaxează-te.

După o oră, durerea a dispărut deja şi, în timp ce privesc tavanul stând pe fotoliu, Amanda, în genunchi în faţa mea, îmi suge vicios mădularul şi eu nu o opresc.

A doua zi, când mă trezesc, sunt singur în camera mea. După ce m-am jucat cu Amanda în seara anterioară, am trimis-o în camera ei.

Mă uit la ceas, e timpul să mă trezesc. Mă bag la duş şi, când ies, îmi iau telefonul mobil şi scriu.

„8:30 la recepţie.”

Apoi le trimit mesajul lui Judith şi Amandei.

La 8:25 sunt deja jos, îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi o cămaşă albă. Sper doar ca ziua asta să fie mai bună decât cea anterioară şi atunci, cu coada ochiului, o văd pe Judith.

— Bună dimineaţa! mă salută.

Fără să o privesc, deoarece nu mă simt mândru de cele întâmplate noaptea trecută cu Amanda, răspund:

— Bună dimineaţa, domnişoară Flores!

Atunci, Judith primeşte un mesaj pe telefon şi, cu coada ochiului, o văd zâmbind. Mă întorc spre ea şi, în timp ce tastează, citesc că mesajul i l-a trimis Fernando.

Măi, să fie, Fernando ăla îi scrie cam des.

Asta mă crispează, mă indispune din nou, ca în ziua precedentă, şi mă face să fiu cea mai proastă versiune a mea.

Încep să nu mai înţeleg nimic. Nu vreau nimic serios cu Jud, eu însumi pun barierele, dar mă scoate din sărite să văd că ea vorbeşte cu altul!

Ce mi se întâmplă?

Minutele trec, e trecut de 8:30 când aud nişte tocuri care răsună în hol. Când mă uit, o văd pe Amanda venind grăbită. Pare bucuroasă. Aseară i-am dat ce-şi dorea.

— Scuze de întârziere, Eric, spune. O problemă cu hainele mele.

— Nu-ţi face griji. A meritat întârzierea. Ai dormit bine?

Observ cu coada ochiului că Judith este atentă la conversaţia noastră şi Amanda răspunde:

— Da. Am dormit ceva.

Când ieşim din hotel, sunt în continuare supărat pe Judith, pentru că îşi tot trimite mesaje cu Fernando ăla. Ajungem la limuzină şi, după ce Amanda se urcă, o privesc pe Jud şi îi spun:

— Domnişoară Flores, aşezaţi-vă în faţă, cu şoferul, vă

rog!

Ştiu că această lovitură de efect o afectează. Mi-o spune privirea ei, dar răspunde:

— Cum ordonaţi, domnule Zimmerman.

Apoi o pierd din vedere, dar mă simt oribil. Ce am făcut?

De ce o îndepărtez de mine pe femeia pe care o vreau alături?

De ce mă supăr pe ea din cauza acelui Fernando, când eu şi Amanda...?

Drumul, doar cu Amanda, pe care trebuie să o resping întruna, devine etern. Când ajungem, înainte să cobor din maşină, îmi dau seama că Judith deja s-a dat jos.

Cobor şi îi salut pe Jesús Gutiérrez, şeful delegaţiei, şi pe ceilalţi din consiliul de conducere şi le-o prezint pe Amanda.

În timpul şedinţei, o pun pe Judith să stea în faţa mea. Nu-mi face deloc plăcere să o văd foarte amuzată cu unul dintre tipii ăia şi, când şedinţa se încheie, ea iese repede. Văd că se urcă într-o maşină care nu este a mea şi întreb:

— Unde vă duceţi, domnişoară Flores?

Judith mă priveşte, pot să-i văd furia din ochi, şi răspunde cu un rânjet:

— La restaurant, domnule Zimmerman.

Insist că poate să vină în limuzină cu noi, dar ea refuză şi asta mă înfurie. Nu suport să nu mă asculte.

La restaurant, se aşază din nou departe de mine, fără ca eu să pot evita asta. O văd râzând, glumind şi distrându-se cu tipul acela şi nu pot să fac nimic, în timp ce simt că lumea se zgâlţâie sub picioarele mele. Eu singurel sunt vinovat pentru situada asta.

După-amiază, când se încheie şedinţa, ne luăm rămas-bun de la ceilalţi şi ne urcăm din nou toţi trei în limuzină. De data asta, Judith urcă în faţă, fără ca eu să-i spun ceva, şi mă simt îngrozitor.

De ce mă port atât de urât cu ea?

Ajunşi la hotel, chiar înainte ca eu să ies din maşină, Judith dispare.

Privindu-mă, Amanda şopteşte:

— Ce caracter are secretara ta!

Încuviinţez fără să scot o vorbă.

Odată ajuns în camera mea, mă învârt ca un nebun. Vreau să vorbesc cu Judith, simt nevoia să fac asta, dar ştiu că, dacă o sun, înseamnă să ne certăm, aşa că decid să fac un duş. Asta ajută întotdeauna să-ţi limpezeşti mintea.

Apoi mă îmbrac, îmi iau telefonul şi tastez:

„Vino în camera mea.”

1-l trimit lui Judith şi răspunsul ei nu întârzie să apară:

„Du-te dracului!”

Mă exasperează când îmi răspunde aşa.

La naiba cu spanioloaica!

Mie nu-mi vorbeşte nimeni în felul ăsta. Iau copia cartelei de la camera ei pe care o cer la toate hotelurile, mă duc până acolo, deschid şi mă proţăpesc în faţa ei, care stă jos şi e uimită când mă vede intrând.

Fără să vorbesc, o apuc de braţ, o trag şi o sărut.

Nu are tocurile în picioare şi e scundă. Prea scundă pentru mine, dar nu-mi pasă. O lipesc de corpul meu şi o simt rece. Nu răspunde. Nu mă doreşte. Dar insist. Săruturile mele se repetă iar şi iar şi, în cele din urmă, răspunde şi se lipeşte de mine.

Bine!

Dorind-o, îi desfac nasturele de la fustă în timp ce ne izbim de perete şi, când degetele mele ajung sub chiloţii ei şi îi mângâi clitorisul, înnebunesc.

Judith se lasă în mâinile mele. Ne mişcăm prin încăpere în căutarea plăcerii şi ea se bucură de ceea ce-i fac în timp ce gemete dulci îi ies din gură.

Când simt că e pregătită, îi desfac fermoarul fustei şi aceasta cade pe podea. Îngenunchez la picioarele ei şi, apropiindu-mi nasul de chiloţii ei, îi inspir parfumul, acea aromă îmbătătoare nemaiîntâlnită până acum.

Reuşesc să i-i scot şi gura mea apucă ceea ce-mi doresc.

Gustul ei mă înnebuneşte!

În timp ce ea se mişcă pe gura mea şi eu îi muşc clitorisul dulce şi umflat, simt că tremură, şi tremur şi eu. Rămânem aşa mai multe minute, până când mă ridic şi o duc spre spătarul canapelei.

Fără să stau pe gânduri, o întorc cu spatele, o întind pe spătar şi, după ce îi muşc fesele, îi trag câteva pălmuţe.

Niciunul din noi nu vorbeşte. În cele din urmă, îi desfac picioarele, imobilizând-o, şi, în timp ce-mi trec mădularul pe anusul şi pe vaginul ei, murmur:

— O să te fut, Jud. Azi m-ai înnebunit şi o să te fut aşa cum m-am gândit toată ziua să o fac.

O aud gemând, respiraţia i se accelerează şi simt că asta o excită la fel de mult sau chiar mai mult decât pe mine. Atunci, dintr-o lovitură sigură, o penetrez şi ea ţipă.

— Am nevoie să-ţi aud gemetele, acum! cer.

Şi le aud.

Cum le mai aud!

O apuc de mijloc şi mă introduc în ea iar şi iar, cu duritate, cu asprime, cu exigenţă.

Cu fiecare împingere simt că mă adâncesc în ea...

Fiecare ţipăt al ei este un ţipăt al meu...

Şi, când o simt arcuindu-se în căutare de o penetrare mai profundă, înnebunesc, i-o ofer, şi acum eu sunt cel care tremură şi ţipă. Simt cum fluidele noastre ni se scurg pe picioare în timp ce, la fiecare împingere, o ridic pe Judith de pe sol şi o strâng cu disperare.

Facem asta mai multe minute, până când ea ajunge la

un climax furibund, în momentul în care o lipesc de spătarul canapelei. Imediat după aceea ies din ea şi îi ud fundul scandalos cu esenţa mea.

Epuizaţi, nu ne mişcăm, în timp ce respiraţiile noastre răsună în cameră. Judith nu mă priveşte, ceea ce mă miră, şi, după câteva secunde, când o face, şuieră:

— Ieşi de aici! E camera mea.

Neînţelegând ce-a apucat-o, o privesc şi atunci ea exclamă:

— Cine te crezi ca să intri în camera mea? Cine te crezi ca să mă tratezi aşa? Cred... cred că te-ai înşelat cu mine. Eu nu sunt prostituata ta...

Cu gura căscată, întreb:

— Ce zici?!

Atunci, ea se mişcă furioasă, înjură, rosteşte cuvinte urâte în spaniolă pe care nu le înţeleg şi, în cele din urmă, bolboroseşte, privindu-mă:

— Eu nu sunt prostituata ta ca să intri şi să mi-o tragi ori de câte ori ai tu chefî Pentru asta o ai deja pe Amanda. Pe minunata domnişoară Fisher, care e dispusă să facă pentru tine tot ce vrei tu. Când aveai de gând să-mi spui că eşti cuplat cu ea? Ce-i? Plănuiai deja un trio cu noi trei fără să mă consulţi?

N-am răspuns la întrebările ei.

N-a trebuit să dau niciodată explicaţii nimănui, nici măcar Bettei, şi nu ştiu ce să-i răspund. Aşadar, cu răceală, fac stânga-mprejur şi dispar din cameră.

Nu sunt dispus să permit nimănui să-mi vorbească aşa cum o face ea şi, furios, mă duc în camera Amandei, căreia i-o trag după bunul-plac.

Două ore mai târziu, mă întorc în camera mea şi deschid laptopul.

Îmi verific e-mailurile în timp ce mă gândesc că, dacă domnişoara Flores vrea să se supere pentru ce s-a

întâmplat, atunci să se supere. În niciun moment nu mi-a zis că nu vrea. Eu nu m-am dus în camera ei să fac dragoste cu ea cu blândeţe, m-am dus să i-o trag!

O vreme mă ocup de e-mailuri, dar sunt neliniştit. Ştiu că e din cauza celor întâmplate, dar n-am de gând să mă duc să-i cer iertare.

O oră mai târziu, mă bag în pat, dar petrec o mare parte din noapte privind tavanul, neputând să dorm din cauza celor petrecute.

Sunt o bestie!

18

La 7 dimineaţa decid să mă dau jos din pat şi să ies să fac footing. Am nevoie de asta.

Când mă întorc transpirat, mă bag direct la duş. Mă gândesc din nou la Judith. Nu a dat semne de viaţă, dar nu o voi presa.

La ora 13, cobor să mănânc la restaurant şi mă întâlnesc cu Amanda.

E vineri şi nu avem nicio şedinţă programată, aşa că luăm prânzul liniştiţi. Nu întreb despre domnişoara Flores, o fi ştiind ea ce face.

În timpul mesei, ca de obicei, Amanda mi se insinuează. Din vorbele şi din ochii ei văd că mai vrea ce s-a întâmplat cu o seară în urmă, dar eu n-am chef. Sunt în continuare ofuscat şi, după ce terminăm de mâncat, mă întorc singur în camera mea. Totuşi, pe drum, trec prin faţa camerei lui Jud şi mă apropii.

Ar trebui să bat la uşă?

Şovăi, mă gândesc, dar, în cele din urmă, amintindu-mi cuvintele dure pe care mi le-a adresat, mă retrag.

Cu toate acestea, la ora 15 nu mai suport tăcerea ei şi o

sun. Nu răspunde. O sun de vreo douăsprezece ori şi, văzând că tot nu răspunde, decid să mă prezint la ea în cameră. Deschid din nou cu copia cartelei mele şi rămân fără cuvinte când, pe pat, găsesc un bilet pe care scrie:

Domnule Zimmerman,

Mă voi întoarce duminică seara pentru a ne continua munca. Dacă m-aţi concediat, vă rog să mă anunţaţi ca să mă scutiţi de drum.

Cu respect, JUDITH FLORES

A plecat?

Cum adică a plecat?

Furios, îmi privesc ceasul şi, după ce mă gândesc câteva secunde, ies din cameră şi o caut pe Amanda. Vreau să aflu dacă ea ştie ceva despre acest subiect şi atunci descopăr că în seara anterioară, înainte ca eu să mă duc la Judith, Amanda a vizitat-o şi nu i-a spus lucruri prea frumoase.

La naiba... la naiba!

Acum înţeleg mai bine supărarea lui Jud.

Sun la o companie de închiriere maşini. După o oră, mă îndrept spre Madrid.

După o călătorie în care conduc mai repede decât ar trebui, ajung în cartierul ei, parchez şi mă apropii de intrarea în clădirea ei. Hotărât, sun la interfon, dar nu răspunde. Asta mă revoltă. O sun pe mobil. Tot nu răspunde.

Dar unde naiba e?

Supărat, mă îndepărtez de intrarea în clădire şi, dintr-odată, o văd apropiindu-se în capătul străzii. Mă uit la ea şi văd că are un braţ bandajat.

Dar ce i s-a întâmplat?

Fără să-şi dea seama că o observ, ajunge până la intrarea în clădirea ei şi, când scoate cheia ca să deschidă uşa, mă grăbesc să mă apropii de ea din spate şi şoptesc:

— Să nu mai pleci fără să anunţi.

Când spun asta, ea se întoarce, mă priveşte cu ochii umflaţi şi, ridicându-şi braţul bandajat, murmură:

— M-am ars cu fierul de călcat şi mă doare rău.

Mă sfâşie în două să o aud spunând asta şi să ştiu că simte durere.

Suferinţa ei mă face şi pe mine să sufăr şi, uitând de supărarea mea şi conştient de cât de bine mă simt că am găsit-o, şoptesc:

— Doamne, micuţo, vino-ncoace!

Fără să şovăie, ea se apropie. Cearta din ziua precedentă este uitată şi o îmbrăţişez, până când ne privim şi o sărut uşor, simţind gustul gloriei.

Apoi urcăm în apartamentul ei şi vorbim despre cele întâmplate cu o zi în urmă. Pe măsură ce o ascult, inima mi se accelerează. Fără să-mi dau seama, tânăra asta se strecoară pe sub pielea mea şi, după cum spune cântecul pe care am învăţat să-l îndrăgesc tot auzindu-l la ea, încep să o am tot timpul în mintea mea.

Vazându-i expresia îndurerată, decid să-l sun pe Andrés. Este medic.

Prietenul meu apare după o jumătate de oră şi vine fără Frida. Vazând-o pe Judith, mă priveşte, eu îi întorc privirea ca un avertisment şi, după ce zâmbeşte, o consultă şi îi injectează, în cele din urmă, un calmant. Apoi îi dă o carte de vizită cu numărul lui de telefon, pe care ea o ia şi o pune în portofel. Atunci, eu, simţind nevoia să clarific ceva, o iau de mijloc şi, adresându-mă prietenului meu, zic:

— Dacă ea are nevoie de tine, te voi suna eu.

Andrés zâmbeşte şi încuviinţează.

El şi Judith îşi iau rămas-bun şi apoi îl însoţesc pe prietenul meu la uşă. Odată rămaşi singuri, el şuşoteşte cu ironie:

— Cum adică dacă ea are nevoie de mine, tu mă vei

suna?

Nu răspund, doar îl privesc, şi el adaugă:

— Nu-mi vine să creeddddddd.

Auzindu-l spunând asta, oftez.

— Nu vorbi prostii.

Dar Andrés continuă:

— Da... da, prostii. Tu te...

— Andrés, opreşte-te!

Apoi prietenul meu pleacă. O privesc pe Judith şi, văzând că stă întinsă pe canapea cu ochii închişi, mă neliniştesc. Ea este pură vitalitate şi energie şi mă descurajează să o văd aşa. Totuşi, încerc să-mi stăpânesc fricile şi o las să se odihnească.

În timp ce face asta, o observ şi, dintr-odată, sunt conştient că a devenit o persoană foarte specială pentru mine şi s-ar putea ca Andrés să aibă dreptate. Îmi doresc să fiu cu ea, să o protejez, durerea ei este durerea mea... Şi înţeleg repede că trebuie să pun capăt acestei situaţii. Trebuie să mă întorc în Germania şi să pun distanţă între noi înainte ca ea să sufere.

Ofuscat, îmi scot telefonul, îl sun pe Tomás, şoferul din Madrid, şi-i spun să ne aducă mâncare. Cu siguranţă, când ea se va simţi mai bine, va dori să mănânce.

În tăcere, mă aşez pe un fotoliu lângă ea şi o observ cum se odihneşte.

Fără să mă mişc, o contemplu dornic să se trezească, să-mi zâmbească şi să-mi trântească chestii specifice ei. Dar ea doarme, se odihneşte, iar eu trebuie să o respect.

O oră mai târziu, se aude soneria de la intrare şi mă ridic să deschid. Este Tomás, care aduce ce i-am comandat. Închid din nou uşa şi, când mă întorc, întâlnesc privirea lui Judith.

— Am comandat ceva pentru cină, îi spun. Nu te mişca, mă ocup eu de tot.

Apoi intru în bucătărie, o bucătărie care nu este a mea şi asupra căreia nu am control.

După ce deschid mai multe dulapuri, găsesc farfuriile, paharele şi tacâmurile şi, după ce iau câte două din fiecare, mă întorc în sufragerie. Aşez lucrurile cum mă pricep şi mă întorc în bucătărie după cutiile cu mâncare chinezească. Ştiu că ei îi place, deci sigur va mânca.

După ce termin de aranjat totul pe masă, văd că Jud mă priveşte amuzată şi murmură:

— Mamă, Eric, aici e mâncare pentru un regiment! Ai fi putut să-i spui lui Andrés să rămână la cină.

Auzind asta, clatin din cap. Andrés este un prieten bun, dar în clipa asta nu vreau să o împart cu nimeni.

Acum pare mai trează şi mai puţin îndurerată, iar asta deja mă linişteşte, dar şi mai mult când o văd mâncând cu poftă.

În timp ce luăm cina, conversăm cordial, până când, neputând să nu menţionez ceva ce mi-a spus cu o seară în urmă, când era furioasă, o privesc şi îi cer:

— Să nu mai spui că te consider o prostituată, te rog, Jud! Mă distruge că tu crezi asta despre mine.

Ea încuviinţează.

Îmi explică de ce mi-a zis-o şi eu o ascult şi încerc să o înţeleg.

Câteva minute mai târziu, îi explic cât de îngrijorat am fost când am văzut că a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

— Dacă n-am făcut-o, a fost pentru a evita să te numesc *dobitoc* sau chiar mai rău, se apără ea.

Mă amuză să aud acel cuvânt, pe care-l cunosc pentru că mama îl foloseşte uneori în Germania când vrea să insulte pe cineva şi eu să nu aflu.

— Spune-mi aşa, dacă simţi nevoia, îi răspund.

Printre râsete, vorbim în continuare şi, după ce-i vâr o trufa în gură, spun:

— Am anulat şedinţele de săptămâna viitoare şi le-am reprogramat pentru mai târziu. Mă întorc în Germania. Trebuie să mă ocup de o chestiune şi nu poate să aştepte, şoptesc, dispus să pun distanţă între noi.

Ea încuviinţează fără să spună ceva şi apoi mă întreabă dacă plec cu Amanda. Nu ştiu sigur ce i-a zis Amanda aseară, dar, văzându-i expresia feţei, o lămuresc:

— Amanda este o colegă de serviciu şi o prietenă. Doar atât.

De dimineaţă mi-a mărturisit că te-a vizitat în camera ta şi...

— Ai petrecut noaptea cu ea? întreabă.

— Nu, mă grăbesc să răspund.

Judith încuviinţează şi, fără să-şi îndepărteze ochii de ai mei, insistă:

— Te-ai jucat aseară cu ea?

Nu vreau să o mint, aşa că mă întind pe canapea şi afirm:

— Asta da.

Atunci, văd cum ochii i se întunecă şi, înainte să adauge ceva, o îndemn să se joace şi ea cu alţii. Cu toate acestea, pe măsură ce spun asta, simt cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Vorbim... vorbim... vorbim...

Îi zic că este fermecătoare şi că merită să aibă pe cineva special şi, în mod surprinzător, îmi spune că acel cineva sunt eu. Eu?!

Cu gura căscată, ascult cum spune că mă port frumos cu ea şi că-mi fac griji pentru ea, dar eu, care nu-mi doresc nimic asemănător cu dragostea, o lămuresc că între noi este doar sex. Doar sex. Cu toate acestea, Judith neagă şi mă asigură că între noi este ceva mai mult.

Nu... nici vorbă!

Încerc să o fac să înţeleagă că noi ne-o tragem, nu

facem dragoste, dar ea nu se lasă. Insistă că noi facem dragoste şi nu vrea să înţeleagă că eu numesc asta *a i-o trage.*

Totuşi, eu refuz. Refuz să cred că între mine şi ea poate exista ceva mai mult decât simplu sex, până când ea mă priveşte şi-mi trânteşte:

— Dobitocule! În clipa asta te comporţi ca un adevărat dobitoc.

Ca de obicei, începem să ne certăm.

Vorbim despre sex, despre jocuri, despre perversiune, ceva ce ştiu că pentru ea e mult, iar pentru mine, uneori, e puţin.

— Ce vrei să faci cu mine? mă întreabă apoi.

Auzind asta, dau din cap şi răspund:

— Totul, Jud, cu tine vreau să fac totul. Şi, văzând cum mă priveşte, continui: Şi asta e problema. Nu trebuie să permit să prinzi drag de mine.

Ne privim timp de câteva secunde. Nu ştiu ce fac, nici ce zic, dar mă trezesc spunând:

— Pot să rămân cu tine în noaptea asta?

La naiba! Dar ce tot fac?

Ea încuviinţează. Are ochii scăldaţi în lacrimi şi, simţindu-mă cel mai rău bărbat din lume, i le şterg.

Fără să vorbim, îi întind mâna, ne ducem în camera ei şi, în cele din urmă, facem ceea ce eu pretindeam să nu facem.

Ea se aşază călare pe mine, iar eu, fără pălmuţe şi cu grijă să nu-i rănesc braţul, îi urmez jocul.

Un joc *light.*

Judith atinge climaxul, eu, nu, şi, fiindcă ştiu că mă cunoaşte, nuanţez când văd că mă priveşte:

— La asta mă referream. Pentru a mă bucura de sex, am nevoie de mult... de mult mai mult.

După ce o şterg şi mă şterg, o ajut să-şi pună pijamaua

cu Demonul din Tasmania şi, lungindu-ne în patul ei, încercăm să ne odihnim.

După mai multe ore, în timp ce ea doarme, mă ridic din pat. Mă doare capul şi mă duc să-mi caut portofelul. Din fericire, am o pastilă, pe care o înghit imediat.

Apoi iau ipod-ul ei, îmi pun căştile şi îi ascult muzica. Multe melodii nu le cunosc, dar când răsună unele dintre cele pe care am auzit-o fredonându-le, mă bucur.

Ascult muzică absent când Judith apare şi se aşază lângă mine. Simplul gest mă face să zâmbesc.

Vorbim. Mă întreabă dacă am păţit ceva şi eu o lămuresc că mă doare capul. Atunci se aude acea melodie pe care ea o fredonează des şi spun:

— Îmi place cântecul ăsta.

Ea îmi ia una din căşti, şi-o pune în ureche şi, auzind vocea cântăreţei, răspunde:

— Şi mie. Versurile îmi aduc aminte de noi.

Asta mă paralizează.

Avem o melodie?

La naiba...! Situaţia este din ce în ce mai gravă.

De ce trebuie să avem o melodie?

N-am avut niciodată vreo melodie cu nicio femeie.

Stând unul lângă altul, vorbim, în timp ce ea mănâncă trufe, până când, dintr-odată, se aşază călare pe mine.

— Ce faci, Jud? întreb.

— Tu ce crezi?

Văzându-i ştrengăria din ochi, adaug:

— Mă doare capul, micuţo...

Dar ea nu mă ia în serios. Mă sărută fierbinte şi plină de pasiune şi, când termină, murmur:

— Jud...

— Te doresc! insistă.

— Jud, acum nu.

Dar nu contează ce spun eu.

Ea îmi înduplecă voinţa şi, în cele din urmă, îi permit să-şi mişte şoldurile pe mine cu delir. Încerc să fiu delicat, să am grijă, dar ea, cu privirea ei, cu mişcările ei, îmi cere mai mult şi, când mă las purtat de val, simt că se excită mult... mult mai mult.

Pierzându-ne controlul, facem dragoste, ne futem reciproc, de parcă n-ar mai exista ziua de mâine, şi, din acea clipă, ne jucăm, ne ispitim şi ne distrăm.

Judith este jucăuşă şi eu sunt fericit, foarte fericit. Atunci, ea murmură, privindu-mă de foarte aproape:

— Îmi plac la nebunie ochii tăi. Sunt minunaţi.

— Eu îi urăsc, răspund, conştient de problemele pe care mi le fac ochii.

Jocuri...

Mângâieri...

Perversiuni...

Judith îmi arată cât de pasională poate fi şi mă face să-mi imaginez lucruri foarte perverse, iar eu le accept bucuros când îşi introduce în gură mădularul meu şi mi-l suge cu devotament.

De neegalat!

Satisfăcut, o fut în gură, în timp ce ea îmi trage pălmuţe pe fund, care mă înnebunesc şi mă incită să mă mişc şi mai mult. Tremur, vibrez şi, aşezând-o călare pe mine, în cele din urmă o lipesc de mine.

Ne mişcăm...

Gemem...

Şi atunci ea murmură, privindu-mă în ochi:

— Asta vreau... Să mă joc cu tine de-a tot ce doreşti, pentru că plăcerea ta este şi a mea, iar eu vreau să încerc totul cu tine!

— Jud...

— Totul... Eric... totul!

Cuvintele ei îmi arată tot ce este dispusă să facă pentru

mine şi, înnebunit, mă introduc în corpul ei cu putere, în timp ce ea gâfâie, ţipă şi se împerechează complet cu mine.

Ce spune, ce-şi doreşte nu este altceva decât ce-mi doresc şi eu şi, pentru prima dată, mă sperie să ştiu asta.

19

Cu Judith este diferit, distractiv, pasionant, înnebunitor.

Ea mă face să văd viaţa într-o altă culoare şi eu îi sunt recunoscător pentru că ştiu că, atunci când mă voi întoarce la realitate, totul va fi din nou de un gri monoton.

Duminică dimineaţă, mă simt rău şi, încercând să nu fac zgomot, mă duc la baie şi vomit. Faptul că am trecut cu vederea boala mea de ieri şi faptul că n-am luat medicamentele necesare m-au adus în starea asta extremă şi, când Judith, alarmată, apare în baie, o rog să iasă şi ea îmi dă ascultare.

Odată ce stomacul meu se calmează, ies din baie şi văd că ea mă aşteaptă îngrijorată. Mergem împreună în sufragerie şi, când mă aşez, întreabă:

— Ce-ai păţit?

N-am chef să dau explicaţii, aşa că spun pur şi simplu:

— Sigur nu mi-a priit ceva din ce-am mâncat aseară.

Ea propune să-mi facă un ceai de tei, dar eu, ofuscat şi îndurerat, şuier:

— Te rog, stinge lumina şi du-te la culcare!

În cele din urmă, supărarea mea devine palpabilă, îmi zice că sunt *ursuz*, pleacă şi stinge lumina. De asta am nevoie.

Durerea şi neliniştea dispar din când în când. Din fericire, încep să mă simt mai bine şi, când ea se trezeşte de dimineaţă, în pat, o salut cu un zâmbet şi ea se bucură

de îmbunătăţirea stării mele.

Ne dăm jos din pat şi Jud se încăpăţânează să mă ducă într-un loc numit Rastro de Madrid, un târg ce se ţine doar duminica. Încuviinţez, fără să crâcnesc. Vreau să mă bucur de ultimele mele clipe cu ea pentru că, după ce voi fi plecat, chiar dacă-mi va fi greu, nu mă voi întoarce.

Nu-i pot promite ce-şi doreşte de la mine şi, deşi nu o spune, din felul cum mă priveşte ştiu că vrea ceva ce eu nu pot să-i ofer. Nu vreau angajamente. Nu vreau nicio obligaţie şi, bineînţeles, scopul meu în viaţă nu este o nuntă şi să am copii.

Nu mi se potriveşte aşa ceva!

La Rastro e o nebunie. E plin de lume pestriţă, oameni care se împing. Asta mă copleşeşte, dar, văzând cât de bucuroasă este Jud, nu pot să îi stric cheful şi mă las purtat de val.

Când o văd la o tarabă uitându-se la nişte cercei din argint, i-i cumpăr. După părerea ei, patruzeci de euro este cam mult, dar pentru mine e o nimica toată. În schimb, de la o altă tarabă, ea îmi cumpără un tricou pe care scrie: CE-I MAI BUN ÎN MADRID... TU.

Râd când văd mesajul.

Nu obişnuiesc să port tricouri cu astfel de mesaje, dar nu pot să refuz cadoul şi, când se încăpăţânează să-mi schimb cămaşa pe care o port cu tricoul, în mijlocul străzii, accept amuzat.

Dar ce-mi face femeia asta?

În timpul zilei ne facem mai multe fotografii cu telefonul mobil şi, când vedem nişte veioze foarte hippy, de culoare lila, mi se pune pata pe ele şi le cumpăr. Una va fi pentru Judith şi cealaltă pentru mine. Le vom pune în respectivele noastre dormitoare, în Spania şi în Germania, şi ne vor aduce astfel aminte de acest weekend frumos. Puţin mai mult.

Ca orice cuplu, părăsim acel loc copleşitor şi sufăr atunci când cineva îi loveşte braţul. Îmi fac griji, dar Jud îmi spune că e bine. În cele din urmă, reuşesc să o conving să luăm un taxi care să ne ducă în parcul El Retiro.

Ajunşi acolo, îi propun să mergem la un restaurant, dar ea preferă să mâncăm nişte sandviciuri în aer liber.

Din nou, asta nu mi se pare o idee bună.

Aş vrea să o duc undeva unde să fie o masă, o faţă de masă şi un scaun comod pentru a mânca, să-şi scoată din minte ideea de a mânca stând pe jos. Cu toate astea, fiindcă nu vreau să o contrazic, accept şi ea cumpără nişte sandviciuri cu omletă. În cele din urmă, ne aşezăm pe gazon şi, în timp ce mâncăm în aer liber, îmi dau seama că ideea ei era de o mie de ori mai bună decât a mea, chiar dacă urăsc furnicile care, urcându-mi pe pantaloni, îşi caută partea din ospăţ.

Când terminăm de mâncat, printre glume, ea îşi dă cu ruj pe buze şi îi cer să imprime un sărut pe veioza mea. Îmi va plăcea la nebunie să am buzele ei pe veioză. Şi, deşi e de necrezut, reuşeşte să-mi dea şi mie cu ruj ca să-i sărut la rândul meu veioza.

Râdem când mă întreabă dacă o femeie este motivul întoarcerii mele atât de urgente în Germania, iar eu neg. Ea aşteaptă o explicaţie, dar nu i-o dau. Nu vreau să-i spun adevărul. Nu vreau să ştie că fug de ea.

Mă gândesc cum să-i explic, când ea adaugă:

— Mda... ştiu deja... Nu am niciun drept să pun întrebări.

Mă doare să-i văd expresia de supărare. Nu vreau să o fac să creadă ceva ce nu se va întâmpla niciodată şi, înţelegând că sentimentele ei pentru mine au ajuns mai departe decât mă aşteptam, spun, privind-o:

— Vreau să-mi promiţi că vei ieşi cu prietenii tăi şi te vei simţi bine. Ba chiar că te vei mai întâlni cu tipul acela cu care ai intrat în toaleta acelui bar şi cu Fernando ăla, cel

din Jerez. Vreau ca tot ceea ce s-a întâmplat între noi să rămână ca o amintire şi atâta tot. Nu vreau să acorzi importanţă şi...

— Ia să vedem, ce-i cu asta acum? mă întrerupe supărată.

Dar eu insist. Vreau ca ea să se simtă liberă să facă ce-şi doreşte, fără să se gândească la mine, pentru că nu va avea niciodată cu mine nimic altceva decât sex. Simt nevoia să o fac să înţeleagă şi, când, în cele din urmă, pare că pricepe şi mă pregătesc să o sărut, ea se retrage şi întreb, încercând să zâmbesc:

— Tocmai aţi făcut pe cobra cu mine, domnişoară Flores?

Ea încuviinţează şi apoi protestează.

— În momentul ăsta ţi se pare că sunt un dobitoc? o întreb.

Jud mă priveşte. Mă înnebuneşte când se uită aşa la mine.

— Păi, da, spune. În cel mai strict sens al cuvântului, domnule Zimmerman!

Mă lungesc pe gazon lângă ea.

Privim amândoi coroanele copacilor şi o iau de mână. Ea nu şi-o retrage.

Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc în Germania şi, pentru nimic în lume, nu vreau ca ea să sufere din cauza mea, pentru că nu merită.

Când îmi sună telefonul mobil, ştiu că este Tomás, ca să-mi spună că ne aşteaptă. În tăcere, ne îndreptăm spre ieşirea din parcul El Retiro, unde am stabilit să ne întâlnim cu el. Ne urcăm în maşină şi mergem la ea acasă.

Când ajungem în faţa clădirii, scot veioza ei din pungă, sărut buzele cele mai ispititoare şi mai frumoase pe care le-am văzut în viaţa mea şi, dându-i la o parte părul de pe faţă, spun:

— De fiecare dată când o voi privi, îmi voi aminti de tine, micuţo.

Judith încuviinţează...

Mă priveşte...

Nu ştiu dacă o să plângă, dar coboară din maşină.

Timp de câteva secunde ne privim în ochi şi zâmbim.

Suntem conştienţi că este un adio şi, în cele din urmă, închid portiera.

Răceală. E cel mai bine.

20

Când ajung în Germania, Norbert mă întâmpină la aeroport. El este bărbatul care, împreună cu soţia lui, Simona, se ocupă de treburile zilnice de la locuinţa mea şi de Flyn.

Odată ajuns acasă, îi salut din maşină pe sora mea, Marta, pe mama şi pe nepotul meu.

Văzându-mă coborând, Flyn aleargă spre mine, mă îmbrăţişează încântat şi întreabă:

— De ce ai stat atât de mult?

Îi ciufulesc părul cu afecţiune şi, după ce-l sărut pe frunte, răspund:

— Am avut mult de lucru.

După ce le salut pe mama şi pe sora mea, în timp ce ei trei se duc în sufragerie ca să deguste mâncarea delicioasă pe care ne-a pregătit-o Simona, urc în camera mea şi las punga pe care o am în mână.

Pe durata călătoriei cu avionul meu privat m-a însoţit veioza pe care acum o scot din pungă şi nu pot să-mi iau ochii de la buzele lui Judith imprimate pe ea.

Cu afecţiune, le ating şi zâmbesc, fără să ştiu de ce.

Nu am sunat-o, nici ea n-a luat legătura cu mine. Şi îi

mulţumesc pentru asta, deoarece cred că amândoi trebuie să ne continuăm drumurile, nişte drumuri care n-au nicio legătură unul cu altul.

— Unchiule, vii?

Îmi ridic privirea şi văd că Flyn intră în camera mea. Întorc veioza ca să nu se vadă buzele lui Judith şi, când Flyn se pregăteşte să întrebe, îl avertizez:

— E interzis să o atingi, de acord?

Nepotul meu încuviinţează, nu spune nimic şi atunci eu mă ridic şi mergem împreună în sufragerie.

E plăcut să iau masa cu familia mea.

Mama, ca o adevărată spanioloaică, are o mie de subiecte de conversaţie, iar Marta îi ţine isonul, în timp ce eu şi Flyn le ascultăm în tăcere.

— Bun... şi cum a fost prin delegaţii? întreabă mama.

— Bine, afirm.

Ea mă priveşte, oftează şi insistă:

— Şi cum stau lucrurile pe la sediul central din Madrid?

Iremediabil, mă gândesc la Judith şi răspund:

— Bine.

— Frăţioare, oi fi tu un şef foarte bun, dar, fără îndoială, comunicarea cu familia nu e punctul tău forte, îşi bate Marta joc.

O privesc pe sora mea. Răspunsul ei ar fi fost foarte tipic pentru Judith, ceea ce mă face să zâmbesc. Atunci, văzându-mă, întreabă:

— Zâmbeşti?

Fără să mai pot da înapoi, încuviinţez.

— Da, Marta, zâmbesc. Ştiu să zâmbesc!

Ea şi mama se privesc uimite.

— Ştiam eu că-ţi va face foarte bine călătoria în Spania! afirmă atunci mama.

— Dar s-a întors scoţând scântei! trânteşte Marta cu un hohot de râs, făcându-mă să râd din nou.

Flyn, care este la fel de serios ca mine, mă priveşte şi, când dă să spună ceva, i-o iau înainte:

— Ai ceva să-mi povesteşti de la şcoală?

Începând din clipa aceea, sora şi mama mea preiau din nou frâiele conversaţiei. De fiecare dată când plec undeva, Flyn se comportă într-un mod care nu-mi place şi, după ce aflu tot, îl privesc pe nepotul meu şi şuier:

— Eşti pedepsit, nu ai voie la Play următoarele două săptămâni.

— Nu e corect! se plânge el.

Îl observ cu gura căscată şi, după ce o fac pe mama să tacă, fiindcă se pregăteşte să protesteze, mormăi:

— Ceea ce nu e corect este să nu ştii încă să te comporţi cu bunica şi cu mătuşa ta, ca să nu mai zic de comportamentul tău la şcoală şi de cel pe care îl ai cu Simona. Cum adică ai picat la trei examene şi ai vârât un şoarece în sertarul domnişoarei

Schäfer? Şi să-ţi mai zic ceva: dacă continui aşa şi nu iei examenele, anul viitor vei merge la un liceu cu internat de unde vei ieşi doar de Crăciun, ai înţeles?

El încuviinţează. Nu spune nimic. Îi este frică de astfel de licee şi este singurul argument pe care-l pot folosi, când o ia pe arătură, pentru a-l aduce din nou pe calea cea bună.

După ce băiatul termină de mâncat, fiind supărat pe noi trei, cere permisiunea de a se ridica de la masă.

Rămânem singuri noi, adulţii, iar sora mea vorbeşte atunci despre ce mi se va face la ochi, care, sincer să fiu, nu ştiu nici cum se pronunţă. De îndată ce totul e clar, ele două pleacă şi eu ies să mă plimb cu motocicleta.

Simt nevoia să mă relaxez.

Simt nevoia să nu mă mai gândesc la spanioloaica tânără care, fără să-i dau voie, mi-a atins uşor inima.

21

Marţi, întorcându-mă de la doctor, m-a surprins să primesc un mesaj de la Judith. Este scurt şi mă întreabă cum mă simt. Şovăi dacă să-i răspund sau nu şi, în cele din urmă, decid să o ignor. E cel mai bine pentru amândoi.

După-amiază, când Flyn iese de la şcoală, îl aştept la poartă şi îl duc la film.

Timp de vreo două ore ne bucurăm văzând un film şi, când se termină, ne ducem să luăm cina la restaurantul lui Klaus, tatăl prietenului meu Björn. Este un bărbat incredibil care, de îndată ce ne vede, ne tratează cu respect şi afecţiune.

— Pe zi ce trece, băiatul ăsta este mai înalt şi mai chipeş! afirmă.

Eu îl privesc pe Klaus cu afecţiune, în timp ce Flyn se duce să-l salute pe unul dintre chelneri şi, adresându-mă lui, întreb:

— Ştii dacă Björn va veni pe aici în seara asta?

— Din câte ştiu, da, zice.

Încuviinţez mulţumit. Întotdeauna îmi place să-l reîntâlnesc pe prietenul meu bun. Apoi Klaus ne aşază la masa obişnuită. Flyn şi cu mine ne aşezăm şi, după ce ne aduce ceva de băut, ne serveşte şi mâncarea.

Timp de mai bine de o jumătate de oră, Flyn şi cu mine vorbim. Despre şcoală, despre jocuri video şi despre puţinii lui prieteni. Nu este un copil cu mulţi prieteni şi, uneori, mă gândesc dacă o fi din vina mea. Băiatul mă imită, iar comportamentul lui nu este cel mai adecvat pentru un copil de vârsta lui. Dintr-odată, aud că cineva spune:

— Ia te uită... Pe cine avem noi aici?

Ridic privirea şi dau de Björn. Flyn, care-l adoră, zâmbeşte când îl vede.

Cum era de aşteptat, prietenul meu se aşază cu noi la masă ca să mănânce ceva şi se integrează repede în conversaţia noastră. După ce terminăm de luat cina, încurajat de Klaus, nepotul meu se duce cu el la bar şi, în timp ce-l observ, Björn mă întreabă:

— Cum a fost în Spania?

— Bine. Totul bine, mă grăbesc să-i răspund.

El zâmbeşte, ia o înghiţitură din băutura sa şi şuşoteşte:

— Şi, cum sunt spanioloaicele?

Acum, cel care zâmbeşte sunt eu.

— Excitante! afirm.

Apoi râdem amândoi şi, deşi îmi amintesc de Judith, nu i-o menţionez. Sunt convins că, dacă Björn ar cunoaşte-o, ar cădea şi el la picioarele ei.

O vreme vorbim despre serviciu, până când, în cele din urmă, întreabă:

— Când te internezi ca să-ţi faci analizele la ochi?

— Mâine, răspund cu un oftat. Marta spune că mai multe zile nu voi vedea clar, dar că apoi mă voi simţi mai bine.

— Sigur că da, afirmă prietenul meu bun, observându-mă.

În clipa aceea intră în restaurant două femei minunate şi zâmbesc când le văd.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici cu Flyn şi mi-am dat întâlnire cu ele, îmi şopteşte Björn.

— Bine faci, prietene! încuviinţez.

El, care este un adevărat gentleman, le salută cu un zâmbet şi apoi mă întreabă:

— Vrei să-l ducem pe Flyn acasă şi să vii la petrecerea noastră privată?

Mă gândesc. Oferta este ispititoare, dar nu mă simt în stare să-l las singur pe băiat.

— Du-te tu şi desfată-te pentru amândoi, răspund în cele din urmă.

— Sigur?

— Foarte sigur.

Femeile se apropie de masa noastră. Ne cunoaştem deja. Ne-am jucat de mai multe ori la Sensations şi, după ce ne salutăm, ele se duc cu Björn.

De îndată ce ei dispar, Klaus, care a rămas pe un plan secund, se apropie de mine şi şuşoteşte:

— Sper ca într-o bună zi şi băiatului meu să-i vină mintea la cap, aşa ca ţie.

Asta mă face să zâmbesc. Eu nu am fost niciodată cel mai bun exemplu pentru nimeni, dar, nevrând să-l contrazic pe acel bărbat la care ţin atât de mult, afirm:

— Sigur într-o bună zi o va face, Klaus. Sigur că da.

Când ajung acasă în seara aceea, îl însoţesc pe Flyn în camera lui şi apoi intru în biroul meu. Deschid laptopul şi caut o melodie. Vreau să o ascult pe aceea despre care într-o zi Jud mi-a zis că îi amintea de noi.

O găsesc şi o ascult de mai multe ori şi, cu cât o ascult mai mult, cu atât o simt mai aproape de mine pe Jud, dar mă şi torturez, fiind conştient că o relaţie între noi nu va fi niciodată posibilă.

Îmi trec melodia pe telefon, îmi verific e-mailurile şi, în mod surprinzător, găsesc un alt e-mail de la Judith. Doar citindu-i numele simt că inima mi se accelerează, devin agitat şi, după ce citesc e-mailul de douăzeci de ori, la fel cum am făcut cu mesajul din acea dimineaţă, decid să nu răspund. Trebuie să fiu puternic şi să nu-i dau false speranţe. Ea nu merită aşa ceva.

A doua zi, după ce-l las pe Flyn la şcoală, mă îndrept spre cel mai bun spital din München, însoţit de mama şi de sora mea. Acolo, după ce mi se face internarea, sunt obligat să mă urc în pat şi, pe la 12, sunt dus în sala de operaţii ca să mi se facă analizele.

Când mă trezesc, deja s-a făcut după-amiază.

Nu pot să văd, pentru că sunt bandajat la ochi, dar simt că sora şi mama mea sunt lângă mine.

Când vine doctorul, anunţă că totul a decurs bine şi că asta mă va scuti de multe dureri de cap. Nu vorbesc. N-am chef.

N-am o dispoziţie prea bună şi, deşi mama şi Marta încearcă să glumească, glumele lor nu mă amuză şi ajung să mă cert cu ele.

În seara aceea, cer să fiu externat pe propria răspundere. Nu mai suport să stau în spital nicio secundă.

Când ajung acasă, o oblig pe mama să plece. Nu vreau să-mi respire toată ziua în ceafă şi tot ce mă face să mă simt mai bine este să ascult o anumită melodie iar şi iar.

Simona şi Norbert mă anunţă că vor avea grijă de mine şi ştiu că este adevărat. Ei doi ştiu cel mai bine ce-mi trebuie în fiecare clipă.

Trec două zile şi, când mi se ia bandajul de pe ochi, nu văd clar. Îmi este imposibil să focalizez privirea, iar asta mă disperă. Sora mea mă roagă să am răbdare, dar eu ştiam deja că aşa se va întâmpla.

Björn mă vizitează, la fel şi Frida şi Andrés, şi Dexter mă sună din Mexic. Toţi sunt îngrijoraţi pentru mine, dar le spun tuturor că sunt bine. Am nevoie doar de câteva zile ca să mă refac complet.

Mai trec trei zile şi, în sfârşit, când mă trezesc, ochii mei focalizează. Primul lucru pe care-l văd este veioza pe care am adus-o de la Madrid cu buzele lui Jud pe o latură a ei. Îmi place să simt că deţin din nou controlul asupra vieţii mele, iar primul lucru pe care-l fac de îndată ce mă ridic din pat este să mă duc direct la laptop. Trebuie să aflu ceva şi găsesc imediat ce caut. Judith mi-a scris din nou, însă de data asta tot ce-mi spune e: „Dobitocule!”

Mă însufleţeşte să citesc asta şi zâmbesc, fără să ştiu de ce.

Zâmbesc ca un idiot.

O oră mai târziu, după ce beau o cafea, mă învârt prin biroul meu. Sunt agitat şi nerăbdător şi, deşi sunt deja în stare să focalizez privirea, am un aspect înfiorător din cauza vânătăilor din jurul ochilor.

Cu înfăţişarea asta nu pot să ies nicăieri. Ştiu că trebuie să aştept, să am răbdare şi să aştept. Dar mă învinge neliniştea şi, ridicând receptorul telefonului, formez un număr şi, după ce salut persoana care-mi răspunde, spun:

— Numele ei este Judith Flores şi lucrează la Müller, în sucursala din Madrid. Vreau să ştiu ce face, unde se duce şi cu cine are de-a face. O să-ţi trimit o fotografie cu ea ca să o localizezi imediat.

După ce închid, nu ştiu dacă am făcut bine sau rău. Ştiu doar că simt nevoia să am veşti despre ea, iar singurul mod de a le obţine este să angajez un detectiv care să caute informaţii.

Aceste informaţii nu întârzie să apară. Primesc mai multe fotografii cu ea la cinematograf împreună cu nişte prieteni, dar cele care-mi atrag cel mai mult atenţia sunt unele în care apare dansând şi râzând cu un pahar în mână.

M-o fi uitat?

Supărat să văd cum se distrează şi simţind nevoia să-i spun că ştiu ce face, nu şovăi şi tastez pe laptop:

De la: Eric Zimmerman

Data: 21 iulie 2012, ora 20:31

Pentru: Judith Flores

Subiect: Superbă când dansezi

Mă bucur să te văd fericită şi cu atât mai mult să ştiu că-ţi îndeplineşti promisiunea.

Cu respect,

Eric Zimmerman

Fără să stau pe gânduri, apăs pe „Trimitere” şi imediat

regret.

Dar ce naiba fac?

Răspunsul lui Judith soseşte a doua zi de dimineaţă. Mă bucur când îi văd mesajul, dar, pe măsură ce-l citesc, ştiu că nu-mi va plăcea conţinutul fâşierelor ataşate.

De la: Judith Flores

Data: 22 iulie 2012, ora 08:11

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: Noapte satisfăcătoare

Ca să vezi că mă ţin de ceea ce ţi-am promis şi mă simt bine.

Cu respect,

Judith Flores

Temându-mă să văd fotografiile ataşate, apăs în cele din urmă pe „Deschide” şi dau peste Judith sărutându-se cu un tip într-un pat. Simt că inima îmi cade la picioare şi, furios, închid brusc laptopul.

Nu vreau să mai privesc.

În clipa aceea îmi sună telefonul. Enervat, răspund.

— Hei, frate, ce mai faci, fraiere?!

Abia zâmbesc când aud vocea lui Dexter.

— Bine... sunt bine.

Vorbim câteva minute şi, ca de obicei, prietenul meu caută buna dispoziţie în orice. Totuşi, când vede că nu-l întreb despre ceea ce-mi povesteşte, zice:

— Chiar acum o să-mi spui ce-ai păţit.

— Nu s-a întâmplat nimic, Dexter...

— O, da, prietene. Pe mine nu mă păcăleşti. Ai păţit ceva la ochi?

— Nu... totul decurge cum trebuie.

— Probleme la Müller?

— Nu...

— Atunci, ştiu. Te-a zăpăcit o femeie, aşa-i?

Nu răspund. Nu vreau să vorbesc despre asta, iar

Dexter, care mă cunoaşte, murmură:

— Ştii că nu sunt bârfitor cu astfel de subiecte, dar dacă ea merită, dă-i o şansă. Nu toate sunt ca idioata de Betta. Mai sunt şi femei foarte drăguţe, pe care merită să le iubeşti. Eric, oferă-ţi şanse în viaţă. Tu poţi...

Ştiu la ce se referă: din păcate, după ce a suferit un accident, el a rămas într-un scaun cu rotile. Dar, evitând să aprofundez subiectul, afirm:

— Îţi promit că o voi face! Şi acum, spune-mi: când ne vedem?

22

Timpul trece şi din zi în zi sunt mai refăcut şi, mai ales, chipul meu arată mai bine.

Judith nu mi-a mai scris, şi nici eu ei, deşi continui să primesc zilnic un raport despre mişcările pe care le face. Se duce la serviciu, îşi vede sora şi nepoata şi iese cu prieteni. O văd zâmbind, simţindu-se bine, dansând şi-mi vine să mă dau cu capul de pereţi că nu sunt lângă ea.

Într-una din zilele în care fredonez frumoasa melodie care-mi aminteşte de ea, detectivul îmi aduce la cunoştinţă că Judith s-a dus în Jerez, acasă, la tatăl ei.

În Jerez nu stătea acel Fernando?...

Primesc fotografii noi cu ea şi tatăl ei şi alte persoane pe care nu le cunosc şi imediat, printre toate acestea, îl recunosc pe tipul de la barul din ziua Cupei Europene şi-mi dau seama că este acelaşi din poza aia blestemată pe care mi-a trimis-o ea.

Acest lucru mă înfurie şi-i cer informatorului meu detalii despre el şi, câteva ore mai târziu, aflu că-l cheamă Fernando şi că e poliţist.

Tipul din fotografii şi cel din bar este acel Fernando!

La naibaaaaaaaaaa!

Ca un leu în cuşcă, mă învârt prin casă, fac o baie în piscina interioară şi, în cele din urmă, văzând că vânătăile au dispărut, în sfârşit, de pe chipul meu, mă duc acasă la mama.

— Ce mă bucur să te văd pe aici, dragul meu! mă salută ea fericită. Eşti bine? Te doare capul, iubirea mea?

După ce o sărut pe obraz şi-i spun că sunt bine, fără să mai aştept vreo secundă, zic:

— Mamă, trebuie să te ocupi de Flyn, pentru că plec în Spania.

Ea mă priveşte, clipeşte şi întreabă:

— Te duci din nou la Müller?

N-ar trebui să o mint, dar o fac. Altfel, mă va asalta cu întrebări, aşa că răspund:

— Am mai multe întruniri pe care nu le mai pot amâna. Nu ştiu cât voi sta acolo şi, de aceea, cred că cel mai bine este să...

— Eric Zimmerman, mă întrerupe, să nu îndrăzneşti să-mi spui ce e mai bine pentru nepotul meu şi ce nu e, s-a înţeles?

O privesc. Se uită la mine şi, în cele din urmă, murmur:

— Mamă...

— Eric, v-am crescut pe tine, pe Hannah şi pe Marta şi te asigur că ştiu să-l cresc şi pe Flyn, oricât de rebel ar fi. Aşa că du-te unde ai treabă, că mă ocup eu de tot. Şi te rog să taci şi să nu-mi mai dat sfaturi de care n-am nevoie!

Mama şi caracterul ei spaniol.

Este inutil să-i răspund, aşa că încuviinţez.

— De acord, mamă. Aşa rămâne.

A doua zi, după ce-mi iau rămas-bun de la un Flyn care se supără pe mine pentru că trebuie să rămână cu bunica lui, mă îndrept spre aeroport şi iau avionul meu privat. Cât durează zborul, nerăbdarea mea creşte, în timp ce mă

gândesc că am pornit în căutarea unei oportunităţi cu o persoană care, aşa cum zice Dexter, merită osteneala şi nu încetez să mă întreb dacă ea va dori să mi-o ofere.

De îndată ce avionul aterizează în Spania, un angajat se apropie de mine şi-mi dă cheile unei motociclete.

Sigur de ceea ce fac şi ştiind încotro trebuie să mă duc, iau motocicleta şi mă îndrept spre Jerez. Când ajung în faţa casei familiei lui Judith, simt că-mi transpiră mâinile.

Şi dacă ea nu mai vrea să ştie nimic despre mine?

Dar, dispus să înfrunt asta şi tot ce este nevoie, îmi scot telefonul şi scriu:

„Bei ceva cu mine?”

După ce apăs pe „Trimitere”, aştept răspunsul cu nerăbdare. Dar acesta nu soseşte şi insist:

„Ştii că nu prea am răbdare. Răspunde.”

Aştept... aştept şi iar aştept şi apoi primesc:

„Sunt în concediu.”

Asta mă face să zâmbesc.

Crede că sunt în Madrid şi, hotărât să afle că nu e aşa, răspund:

„Ştiu. Foarte drăguţă poarta roşie de la cabana tatălui tău.”

Tăcerea pune din nou stăpânire pe telefon şi atunci aud deschizându-se o poartă. Îmi ridic privirea şi o văd, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Constatând că ea nu mă vede, apăs pe claxonul motocicletei, mă dau jos de pe ea şi-mi scot casca.

Timp de câteva secunde ne privim şi ştiu că i-a fost la fel de dor de mine, cum mi-a fost şi mie de ea. Atunci, dintr-odată, o ia la fugă spre mine, se aruncă în braţele mele şi, în timp ce încerc să nu ne rostogolim pe sol din cauza efuziunii sale, nu pot decât să spun:

— Micuţo... mi-a fost dor de tine!

E evident că amândoi suntem foarte agitaţi.

Apoi Judith mă invită să intru în casă şi eu accept încântat.

Îmi oferă un pahar cu apă şi, după mai multe săruturi, trebuie să mă abţin ca să nu o dezbrac chiar acolo. Câteva secunde mai târziu, când dispare pe hol ca să-şi schimba hainele, nu o urmez. Nu mă invită să fac asta.

Atunci văd că îi ţiuie telefonul de vreo două ori şi citesc numele lui Fernando pe ecran. Asta mă revoltă, dar mă abţin şi aştept. După puţin timp, Judith se întoarce îmbrăcată cu un top şi nişte blugi şi-i zic tam-nisam:

— Ai primit vreo două mesaje de la Fernando.

Văd că o stânjeneşte să audă asta şi eu, nemaiputând să rezist nici măcar o secundă fără să o sărut, o apuc de mijloc şi o sărut cu posesiune.

Doamne... cât de dor mi-a fost de gura asta, de delicateţea asta, de gustul ăsta!

Un sărut duce la altul şi ajungem în bucătărie, unde, aţâţat de esenţa ei, o iau în braţe şi o urc pe masă. Ştiu că trebuie să o respect, sunt conştient că ne aflăm în casa tatălui ei. Dar, când ea îmi desface blugii şi-şi vâră mâinile în interiorul lor ca să mă atingă, tot autocontrolul meu se duce pe apa sâmbetei. Îi smulg pantalonii, îmi pun un prezervativ, îmi aşez penisul la intrarea în sexul ei umed şi, cu o singură mişcare nebunească, mă introduc în ea şi fac ce-mi doresc şi ce-mi cere.

Cum este mică de înălţime, o pot lua pe sus ca să o manevrez cum doresc. Şi mă bucur, se bucură, ne bucurăm de împingerile corpurilor noastre exigente, pentru a oferi şi a obţine plăcere, până când ajungem la climax şi, ca să nu cădem, îi sprijin spatele de frigider în timp ce ne recăpătăm răsuflarea.

După ce ne-am revenit şi ne-am strâns lucrurile care au căzut pe podea în timpul extazului nostru, ieşim în stradă şi văd că ea observă motocicleta cu care am venit.

— E a ta? întreabă.

Nu răspund, ci mă limitez să-i dau cealaltă cască şi atunci îmi spune că nu-i e teamă de motociclete, dar îi stârnesc respectul.

Pornim şi ne plimbăm pe străzile din Jerez, care este un loc minunat.

Ne oprim, în cele din urmă, şi mergem să mâncăm ceva la restaurantul Pachucăi, o femeie pe care o cunoaşte Judith. Cum e de aşteptat, suntem trataţi minunat şi, când rămânem singuri, o privesc şi murmur:

— Sunt un dobitoc.

Ea încuviinţează. Îmi place la nebunie expresia de pe chipul ei.

— Exact! declară. Eşti!

Dau din cap. Nu-i spun ce ştiu despre Fernando, dar ştiu că nu am făcut lucrurile bine cu ea şi zic:

— Vreau să ştii că am înnebunit când am primit ultimul e-mail de la tine.

— O meriţi.

— Ştiu...

— Am făcut ce mi-ai cerut: m-am simţit bine, am ieşit cu prieteni...

Are dreptate. A făcut ce i-am cerut. Şi, după ce vorbim şi-i zic clar că nu mi-a plăcut că s-a jucat cu altul fără mine, o întreb în cele din urmă:

— Mă ierţi?

Judith mă priveşte. Doamne, cum mă priveşte! Şi, în cele din urmă, şuşoteşte:

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc, *Iceman.*

Auzind cum îmi spune, întreb uimit:

— *Iceman?!*

O văd zâmbind şi atunci mă lămureşte:

— Uneori, răceala ta te transformă într-un om de gheaţă: *Iceman!*

Râdem amândoi şi, când mă întreabă de ce nu am sunat-o în tot acest timp, gândindu-mă cu atenţie, doar îi promit că nu se va mai întâmpla.

Telefonul ei sună brusc şi văd că e din nou vorba de Fernando.

— Răspunde, dacă vrei, îi zic.

Dar ea refuză. Închide telefonul şi asta, dintr-odată, mă face fericit.

Mă pune mai presus de el.

Când terminăm de mâncat, e aproape ora 16:15 şi Judith îmi propune:

— Ai chef să vezi circuitul din Jerez?

Printre râsete, îi spun că aş avea chef de altceva şi chiar îi vorbesc despre vila pe care am închiriat-o acolo ca să fiu aproape de ea. Asta o uimeşte şi, când îmi spune că a stabilit cu tatăl ei să vadă circuitul şi mă invită să-l cunosc, nu pot să o refuz şi mergem împreună într-acolo.

Când ajungem, un bărbat ne spune că tatăl lui Jud este în boxe. Ea mă ghidează până acolo, dar nu-l găsim, aşa că ne dăm jos de pe motocicletă şi hotărâm să-l aşteptăm.

La un moment dat, observ cum priveşte motocicleta şi întreb:

— Vrei să te învăţ să o conduci?

Expresia ei de uimire mă face să zâmbesc, cu atât mai mult când o aud că spune:

— Uf... nu ştiu!

Feţişoara ei mă amuză şi insist:

— Nu voi permite să cazi.

Cam nesigură, dar hotărâtă, Judith se urcă pe motocicletă. Printre altele, îi explic că acceleraţia se află la piciorul stâng şi pornesc motorul, care răsună foarte... foarte bine.

— Fată dragă, toate motocicletele Ducati răsună aşa, zic. Tare şi aspru. Acum hai, bagă într-a-ntâia şi...

Dar i se opreşte motorul. E normal. E nevoie de răbdare şi de timp să înveţi să conduci o motocicletă. În timp ce pornesc din nou motorul, spun:

— Este ca o maşină, draga mea...

Şi, pe măsură ce spun asta, îmi dau seama că i-am zis *draga mea.*

Când i-am zis eu *draga mea* unei femei?

Totuşi, nu vreau să-i dau mai multă importanţă şi continuăm, până când motocicleta se opreşte din nou.

O vreme repetăm operaţiunea de mai multe ori, iar când bagă într-a-ntâia şi reuşeşte să meargă câţiva metri, văd că se emoţionează şi alerg spre ea.

— Dacă frânezi doar cu frâna din faţă, poţi să cazi.

— Bine, răspunde încântată.

Repetăm procesul şi simt că Judith prinde din ce în ce mai mult curaj, dar frânează mai rău. Dacă continuă aşa, până la urmă o să cadă şi, fiindcă nu vreau să păţească nimic, spun:

— Hai, dă-te jos de pe motocicletă.

Ea refuză. Vrea să înveţe.

Îi promit că vom continua în altă zi, dar ea se încăpăţânează.

— Încă o dată, bine? cere. Doar una.

Accept. Nu pot să-i refuz asta.

— Auzi, zice dintr-odată, de ce eşti aşa de îngrijorat?

O lămuresc că este din cauză că nu vreau să păţească nimic, iar ea zâmbeşte. De ce zâmbeşte?

Cu grijă, porneşte, bagă într-a-ntâia şi rulează încet cu motocicleta, cu mine mergând alături. Atunci îmi spune pe nume şi zice:

— Să ştii că neliniştea pe care tocmai ai simţit-o nu se compară cu ceea ce am simţit eu din cauza ta în aceste două săptămâni. Şi acum, uită-te la asta!

După ce spune asta, observ că bagă într-a doua şi

motocicleta ţâşneşte. Inima mi se accelerează. Nu pot să o opresc şi o să cadă!

Dintr-odată, bagă într-a treia cu abilitate şi iese direct în circuit, în timp ce eu rămân în urmă şi mă uit la ea ca un prost.

Chiar ştie să o conducă şi a râs de mine?

Uimit şi enervat în acelaşi timp, o observ cum ia curbele până când dispare din câmpul meu vizual şi mă aşez pe o treaptă, neliniştit.

Unde s-o fi dus nebuna aia?

Nu-mi place deloc să nu am controlul asupra situaţiei, dar şi mai puţin îmi place că ea s-a urcat pe acea motocicletă. Este periculos!

În momentul acela îmi vibrează telefonul şi constat cu neplăcere că este Betta. Nu-i răspund. Nu vreau să ştiu nimic despre ea.

Continui să aştept neliniştit să se întoarcă Judith, dar minutele mi se par eterne, până când o văd apărând în capătul circuitului şi mă ridic. Vine cu viteză până în locul unde mă aflu, nu mă dau la o parte şi ea frânează brusc, atât de brusc, încât motocicleta patinează, dar ea o controlează. Apoi îşi scoate casca şi, privindu-mă cum doar ea ştie să o facă, trânteşte:

— Dar, hai să vedem, Iceman, chiar credeai că fiica unui mecanic n-ar şti să conducă o motocicletă?

Mă îmbolnăveşte aroganţa ei, dar, nefiind în stare să spun ceva, mă apropii de ea şi o sărut cu desfrâu şi îngrijorare. Dintr-odată, aud o voce în spatele meu care spune:

— Ştiam eu că bruneţica mea era cea care gonea pe pistă.

Eu şi Judith ne dezlipim imediat. Privesc în spate şi văd un bărbat care deduc că este tatăl ei.

— Tată, zice ea atunci, îţi prezint un prieten, Eric

Zimmerman.

Eu şi bărbatul ne privim.

Atitudinea lui de om cumsecade îmi aminteşte de tatăl lui Björn. Ne dăm mâinile şi zic:

— Încântat să vă cunosc, domnule Flores!

El zâmbeşte, îmi strânge mâna şi zice:

— Spune-mi Manuel, băiete, sau va trebui să-ţi zic şi eu pe acel nume de familie atât de ciudat pe care-l ai.

Toţi izbucnim într-un hohot de râs şi apoi pe el pare să-l amuze că fiica lui m-a păcălit făcându-mă să cred că nu ştia să conducă o motocicletă. Atunci aflu că Judith, pe lângă faptul că este campioană de motocros în Jerez, este şi campioană regională la karate.

Cu gura căscată, o observ până când tatăl ei ne arată motocicleta lui Jud, o Ducati Voz Mx 530 din 2007, pe care ea o porneşte imediat şi, privindu-mă, spune cu şmecherie:

— Ţi-am zis că-mi place la nebunie sunetul tare şi aspru al motocicletelor Ducati, băiete?

Gestul ei poznaş...

Zâmbetul ei mucalit...

Şi neobrăzarea cu care mă priveşte, toate mă fac, pur şi simplu, să zâmbesc şi să ştiu că mă aflu acolo unde-mi doresc să fiu.

23

În următoarele zile nu mă despart de Judith. Mai mult, o conving să vină cu mine la vila pe care am închiriat-o şi ne apucă dimineaţa vorbind şi făcând sex în acel loc minunat.

Prietenii tatălui lui Judith sunt scandaloşi, dar amabili cu mine, deşi ştiu că m-au poreclit cel de la Frankfurt. Ce manie au spaniolii să schimbe numele tuturor! Printre

râsete, Judith îmi explică faptul că ei îmi zic aşa după cârnaţii nemţeşti... Iar eu încuviinţez şi nu spun nimic, pentru ce? Oricum tot aşa îmi vor zice...

Betta continuă să mă sune. Insistă, dar nu-i răspund.

Nu mă interesează să ştiu nimic despre ea şi nu mai ştiu cum să o fac să înţeleagă.

Mama şi sora mea mă sună şi ele.

Flyn continuă să se comporte urât şi, în cele din urmă, furios din cauza comportamentului său în absenţa mea, vorbesc cu el şi îl cert. Îi spun că din nou comportamentul lui lasă mult de dorit şi cât sunt de supărat pe el.

În unele după-amiezi, eu şi Manuel, tatăl lui Judith, ne ducem să pescuim. Amândurora ne place să facem asta şi ne simţim la fel de bine atunci când vorbim, cât şi când păstrăm tăcerea. Fără îndoială, ne înţelegem.

Dar liniştea mea este tulburată când, după câteva zile, îi aud pe Judith şi pe tatăl ei vorbind despre faptul că ea s-a înscris deja la un eveniment de motocros la care participă în fiecare an, într-un loc numit Puerto Real.

Asta mă nelinişteşte. Îmi ia somnul, pacea şi liniştea, dar nu spun nimic. Nu am niciun drept să-i interzic ceva.

În ziua cursei, nu mă trezesc cu o dispoziţie prea bună. Nu sunt deloc fericit că Judith practică sporturi riscante şi încerc să o fac să-mi înţeleagă îngrijorarea, dar ea râde.

Mă înfurie!

Încerc să o fac să se răzgândească, nu vreau să sară ca o nebună cu motocicleta, dar este imposibil. Dacă eu mă consideram căpos, ea mă depăşeşte cu vârf şi îndesat.

Vorbim despre asta înainte să plecăm, când apare acel Fernando şi, apropiindu-se de noi, spune cu oarecare ironie:

— Ia te uită... ia te uită...! Motociclista mea minunată din Jerez!

Comentariul lui mă crispează, dar nu răspund nimic. N-

am fost niciodată gelos şi n-am să fiu acum, mai ales pentru că n-am niciun drept asupra lui Judith.

— Fernando, el este Eric, face ea prezentările. Eric, el este Fernando.

Eu şi tipul acela ne privim. Suntem conştienţi că nu ne plăcem şi doar dăm din cap.

Când ajungem la locul unde se va ţine cursa, stânjeneala mea este evidentă. Judith cunoaşte pe toată lumea, toţi o salută şi nu-mi place să văd cum ea le zâmbeşte necunoscuţilor şi-i îmbrăţişează. Nu-mi place deloc.

Supărarea mea creşte şi, când ea apare îmbrăcată în costumul ei roşu din piele şi protecţiile sale şi mă întreabă: „Nu ţi se par sexy?”, înjur. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Amintirile dureroase cu privire la ceea ce i s-a întâmplat surorii mele Hannah îmi revin brusc în minte şi încerc să le opresc. Judith nu este sora mea şi, bineînţeles, nu practică acelaşi sport riscant. Aşadar, o privesc fără chef de glume, când Fernando se apropie de noi şi spune:

— Haide, frumoaso... cale-o şi lasă-i pe toţi fără cuvinte!

La naiba... tipul ăsta îmi e din ce în ce mai antipatic!

Judith zâmbeşte şi afirmă, făcându-i cu ochiul:

— Aşa voi face!

Urăsc că-i spune *frumoaso...*

Urăsc că ea îi face cu ochiul...

Dar şi mai mult urăsc că el o încurajează să bage viteză cu motocicleta...

Eu şi el schimbăm din nou o privire. E clar că amândoi ne simţim stânjeniţi unul în prezenţa celuilalt şi atunci el, care are două beri în mâini, întreabă privindu-mă:

— Vrei una?

Nu răspund, nu vreau nimic de la el. Şi apoi adaugă:

— Poftim. Berea asta e toată pentru tine. Cealaltă pentru mine. Eu nu împart nimic.

Oh... oh... oh...

Acel comentariu şi felul cum mă priveşte imbecilul nu-mi plac deloc. Cu toate acestea, tac. Nu trebuie să spun ce gândesc. Dar el continuă:

— Ştii că „fata noastră” este specialistă în sărituri şi derapări?

„Fata noastră?”

Cum adică „fata noastră”?!

Privesc în altă parte. Încerc să-mi disimulez enervarea, dar, dacă continuă aşa, tipul ăsta o să-şi înghită dinţii după pumnul pe care i-l voi trage.

El şi Judith vorbesc cu încredere şi mă scoate din sărite că tipul ăsta ştie lucruri despre ea; nu pentru că le ştie, ci din cauza felului cum insinuează că le ştie.

După trei minute, Fernando se îndepărtează de noi şi, supărat, o întreb pe Judith:

— Ce-a vrut să spună cu „fata noastră” şi cu împărţirea berii?

— Nu ştiu, văd că răspunde grăbită.

Dar eu ştiu.

Tipul ăla simte ceva pentru Judith, iar asta mă enervează şi, la fel ca mine, prin prisma meseriei sale de poliţist, trebuie să fi investigat despre mine şi să fi găsit anumite informaţii confidenţiale.

Mă gândesc la asta ofuscat, când Jud, străină de starea mea de spirit, mă sărută rapid şi se îndepărtează cu motocicleta ei.

Copleşit de neliniştea pe care o simt, mă aşez să văd cursa şi, între timp, observ că-mi transpiră mâinile. Nu mi-a plăcut niciodată expunerea fără motiv la pericol, şi cu atât mai puţin când o face ea.

Câteva secunde mai târziu, când se dă startul, simt că inima mi se strânge, văzând-o gonind şi sărind ca o nebună pe motocicletă.

Dar ce tot face?

Rabd. Rabd cât pot, până când tensiunea din corpul meu explodează şi, apropiindu-mă de tatăl ei, zic:

— Manuel, plec.

— Pleci? întreabă uimit.

Tremurând şi tulburat de ceea ce văd, explic:

— Îmi pare rău, dar nu pot să mă uit la aşa ceva. Mi-e teamă că se va răni.

El încuviinţează, zâmbeşte şi spune:

— Stai liniştit, băiete, bruneţica mea este foarte pricepută la asta. Bea berica şi...

— Nu, nu vreau să beau, i-o tai.

Manuel mă priveşte. Bănuiesc că încearcă să citească în ochii mei.

— Spune-i că o aştept la vila din Jerez, anunţ.

Atunci, bărbatul îmi atinge umărul cu afecţiune şi adaugă:

— Du-te liniştit, bruneţica mea ştie foarte bine ce face.

Încuviinţez. Sper să fie aşa. Fac stânga-mprejur, mă îndrept spre motocicleta mea şi mă întorc la Jerez. Când ajung la vilă, fac un duş ca să mă relaxez şi apoi deschid laptopul şi-mi verific e-mailul.

Sună telefonul.

Alarmat să nu fie Judith, mă grăbesc să-l iau şi înjur când văd numele Bettei pe ecran.

— Vrei să încetezi să mă mai suni?! îi răspund ţipând.

Şi apoi închid ofuscat şi ea nu mai sună.

Trec orele. Judith nu vine, nici nu sună, iar eu sunt din ce în ce mai agitat.

O sun pe mama. Vreau să ştiu ce face Flyn.

În timp ce vorbesc cu ea, aud că sună cineva la poartă. Mă duc repede să deschid şi o văd pe Judith urcată pe motocicleta ei, cu un trofeu în mână. Când ajunge la mine şi derapează, ridicând un nor de praf în faţa mea

indispusă, îmi iau la revedere de la mama, închid telefonul şi o aud pe Jud spunând:

— Ţi-am promis. Ai pierdut victoria mea.

Fără să răspund, mă întorc şi intru în casă. Sunt enervat.

Din acea clipă, ne afundăm într-una dintre certurile noastre. Fernando şi comentariile lui, plus pericolul deloc necesar pe care l-a înfruntat Judith în acea cursă nenorocită m-au enervat foarte mult, iar ea îmi face reproşuri.

Ne certăm. Nu ne ascultăm unul pe altul şi, ofuscat, îi cer explicaţii, înfruntând-o cu privirea:

— Ce a fost între tine şi Fernando?

— Ceva. Dar n-a avut importanţă şi...

Încăpăţânat de ceea ce-şi imaginează mintea mea, strig, fără să înţeleg ce mi se întâmplă:

— Ceva?! Ce înseamnă acel ceva?!

Cearta se intensifică.

Nu ştiu de ce reacţionez aşa.

Ea are un trecut, la fel cum şi eu am, dar poate că ceea ce mă înfurie este că acel trecut este atât de recent.

Ne privim.

Ne încordăm, până când, în cele din urmă, ea îmi întoarce spatele, îşi ia lucrurile, iese din casă şi aud că porneşte motocicleta.

Paralizat, rămân singur în mijlocul salonului.

Dar ce fac?

De ce îmi descarc pe ea gelozia?

De ce îmi descarc pe ea durerea pentru moartea surorii mele?

Şi atunci iau cheile de la motocicleta mea şi mă duc după ea.

După ce o localizez în faţa grilajului închis, pentru că n-a putut să iasă, opresc motocicleta şi mă apropii de ea.

— Cum de poţi fi atât de rece? îmi trânteşte ea

enervată.

— Am exersat.

Răspunsul meu o disperă. Gesticulează. Cred că-mi ia la rând toţi membrii familiei şi, când începe să vorbească, încerc să o liniştesc. E vina mea pentru tot. N-am acceptat că ei îi place motocrosul şi, neputând să nu-mi deschid sufletul în faţa ei, spun:

— Jud, sora mea Hannah s-a omorât acum trei ani practicând un sport riscant. Ea era ca tine, o fată tânără, plină de energie şi de vitalitate. Într-o zi m-a invitat să merg cu ea şi cu prietenii ei să facă *puenting.* Ne-am simţit bine, până când coarda ei... şi... eu... eu n-am putut să fac nimic pentru a-i salva viaţa.

Doamne... cât de mult mă doare să-mi amintesc de sora mea!

Mă distruge!

Mă doare că nu o pot îmbrăţişa, că nu pot să vorbesc cu ea, că nu o pot simţi vie cu noi. Hannah era una dintre cele mai frumoase persoane din existenţa mea şi, când ea a murit, o parte din viaţa mea a dispărut cu ea.

Vorbele mele au făcut-o pe Judith să mă privească, aşa că adaug:

— Acesta este adevăratul motiv pentru care n-am putut să mă uit în continuare la ceea ce făceai.

Jud mă îmbrăţişează imediat. Gestul ei, plin de tandreţe şi iubire, mă reconfortează. La fel şi vorbele ei.

De asta aveam nevoie şi, încercând să reduc dramatismul momentului, o sărut pe buze şi murmur:

— Să ne întoarcem în casă, campioano! Să-ţi sărbătorim triumful aşa cum merită!

Printre râsete, ne întoarcem şi, de îndată ce coborâm de pe respectivele noastre motociclete, le lăsăm parcate la poartă şi intrăm în salon, sărutându-ne.

Acolo, ne dăm jos o parte din haine, dar, dornic să o am

în patul meu, o iau în braţe şi o duc direct în cameră.

Cu ferestrele deschise, ne dezbrăcăm complet. Nu ne poate vedea nimeni, iar dacă ne vede cineva, puţin ne pasă.

Când îi scot chiloţii tanga, zâmbesc văzând surpriza pe care ea mi-a pregătit-o şi care m-a lăsat fără cuvinte, în prima zi când am văzut-o. Şi murmur, aplecându-mă să citesc:

— „Cere-mi ce vrei.”

Să şoptesc acea frază perversă pe care ea şi-a tatuat-o pe pielea ei pentru totdeauna, pe minunatul ei munte al lui Venus, mă face să zâmbesc, cu atât mai mult când o aud spunând:

— Te-a surprins, nu-i aşa?

Încuviinţez încântat. Mă înnebuneşte că şi-a făcut acel tatuaj pentru mine şi, sărutându-l, afirm:

— Îmi place la fel de mult ca tine.

Judith zâmbeşte. Şi eu.

Îi scapă un geamăt când îmi plimb limba cu dorinţă pe deasupra frazei tatuate. Este delicioasă, plăcută, senzuală.

Mă ridic în capul oaselor.

Dacă nu are tocuri, sunt cu mai mult de un cap mai înalt decât ea, iar asta îmi place, mi se pare fascinant.

Vrăjiţi, ne privim. Ne sărutăm. Ne ispitim.

Cred că ceea ce se întâmplă între noi este o adevărată nebunie, dar nu sunt în stare să o opresc şi, când o iau în braţele mele şi-mi introduc penisul tare în corpul ei cald, şoptesc, privind-o în ochi:

— Haide, micuţo... Cere-mi ce vrei!

24

A doua zi îi propun să mergem împreună acasă la nişte

prieteni din Zahara de los Atunes şi ea acceptă cu bucurie, aşa că, foarte devreme, ne îndreptăm cu motocicleta într-acolo.

Pe drum ne bucurăm de locuri precum Puerto Real, Conil, Vejer de la Frontera şi Barbate.

Ce locuri minunate!

Ea le cunoaşte pe toate foarte bine şi, după ce mâncăm, ne plimbăm şi face de mai multe ori baie în mare, iar după-amiază ne continuăm drumul spre Zahara de los Atunes.

Când, pe înserat, ajungem în faţa unei porţi enorme din tablă neagră, sun şi, câteva secunde mai târziu, aceasta se deschide şi intrăm.

Parcăm motocicleta dincolo de poartă, şi coborâm de pe ea. Atunci, uşa albă a casei se deschide imediat şi apar prietenii mei Frida şi Andrés cu micuţul şi drăgălaşul lor fiu, Glen, în braţe.

I-l prezint lui Judith, iar ea îl recunoaşte pe Andrés ca medicul care a vizitat-o când s-a ars cu fierul de călcat, dar nu-şi aminteşte că Frida s-a jucat cu ea în hotelul din Madrid. Asta mă amuză şi decid să tac. La fel şi Frida.

În noaptea aceea, în singurătatea camerei noastre, fac dragoste cu ea cu dezmierdare şi deliciu. Judith scoate din mine lucruri de care eu însumi habar n-aveam şi mă bucur ca niciodată în viaţa mea în timp ce murmur:

— Jud... Jud... Ce-mi faci?

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, ea doarme profund. O observ câteva minute, încercând să înţeleg de ce simt atât de mult nevoia să o protejez şi, în cele din urmă, mă ridic. Mi-e foame.

Când ajung în bucătărie, Frida şi Andrés iau micul dejun, iar el, când mă vede, mă ia peste picior:

— Ia te uită... uite-l pe bărbatul îndrăgostit.

— Nu vorbi prostii, Andrés, şuier amuzat. Râdem toţi trei

şi atunci Frida mă întreabă:

— I-ai zis că sunt femeia de la hotel?

— Nu. Deocamdată nu i-am spus. Ea încuviinţează şi spune:

— Păi, ori îi zici tu, ori îi spun eu, ştii că...

— Stai liniştită, o întrerup. O să-i zic.

Frida încuviinţează, Andrés zâmbeşte şi, în cele din urmă, mă aşez cu ei să iau micul dejun.

La scurt timp, vin părinţii Fridei pentru a-l lua pe micuţul Glen.

În seara aceea, după ce ieşim toţi patru la cină, la întoarcere, Frida şi Andrés mă anunţă că vor fi în camera de joacă, dar refuz invitaţia. Nu cred că Judith este încă pregătită pentru asta.

A doua zi mă trezesc din nou înaintea lui Jud şi cobor să iau micul dejun cu prietenii mei. La scurt timp, ni se alătură şi ea.

Pe la ora 14 ne ducem în Cádiz. Am fost invitaţi la un bal mascat şi trebuie să ne cumpărăm vestimentaţia necesară.

După o zi extraordinară printr-un oraş de care m-am îndrăgostit şi unde este minunat să mănânci peştişori fripţi, ne întoarcem pe seară în Zahara şi hotărâm să facem o ultimă baie în piscină. E cald.

Judith, care nu ştie la ce fel de baie ne referim eu şi prietenii mei, urcă în cameră să-şi pună costumul de baie şi atunci Frida îmi şopteşte:

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu ea.

Încuviinţez. Ştiu că are dreptate.

— O voi face. Între timp, stăpâniţi-vă puţin.

— Eh, prietene, zice Andrés. Nu-mi da ordine în propria casă.

Zâmbesc, bat palma cu el şi apoi afirm:

— Aveţi dreptate. Bine. E problema mea şi eu o voi

rezolva.

Când Judith coboară cu frumosul ei costum de baie, toţi patru intrăm în piscină. Ne jucăm, ne sărutăm şi, când îmi vâr mâna pe sub slipul ei, ea şopteşte privindu-mă:

— Eric, nu face asta! Ne pot vedea.

Vazându-i ingenuitatea, nu mă pot abţine să nu o sărut şi, când se termină sărutul fierbinte, plin de dorinţă şi de pasiune, murmur:

— Stai liniştită, micuţo. Nici Andrés şi nici Frida nu se vor speria.

Judith îi priveşte exact în momentul în care el îi dă jos Fridei costumul de baie şi acesta pluteşte în piscină. Imediat după aceea, mă priveşte cu gura căscată când Frida iese din piscină şi se aşază pe margine, iar Andrés se pune în spatele lui Jud şi o apucă de mijloc.

E clar că prietenii mei ne invită să ne jucăm.

Dar văzând ochii ei speriaţi, clatin din cap şi, imediat, Andrés şi Frida ne fac cu ochiul şi dispar în interiorul casei.

Rămaşi singuri, o simt încordată şi murmur:

— Stai liniştită, micuţo. Cu mine nu vei face niciodată nimic din ce nu doreşti.

Pe măsură ce spun asta, mă mir.

Eu nu sunt aşa. Eu sunt un jucător expert şi vreau să mă joc.

Cât timp voi putea să suport această situaţie ciudată?

Mă gândesc la asta, când aud că Judith întreabă:

— Ei... se joacă aceleaşi jocuri ca tine?

Încuviinţez.

Nu vreau şi nici nu trebuie să o mint.

Vorbim.

Îi răspund la întrebări şi o avertizez că la petrecerea pentru care am cumpărat costumele de bal mascat oamenii se vor juca, dar că nimeni nu o va obliga să facă asta, mai ales că este cu mine. Îi spun asta pentru că

vreau să ştie unde va merge.

Ieşim din piscină şi intrăm în jacuzzi. După ce se răceşte apa, rămânem amândoi tăcuţi şi, dintr-odată, ea mă întreabă ce mi-ar fi plăcut să se fi întâmplat în piscină.

Mă stimulează să aud asta.

Dacă întreabă, înseamnă că o roade curiozitatea şi, după ce îi explic că Frida este femeia care a fost cu noi la hotel, ea e uimită, iar eu murmur:

— Ador să văd două femei posedându-se, deşi îmi place să mă şi bucur de ele şi să le împart cu alţi bărbaţi.

— Şi te vezi împărţindu-mă pe mine cu alt bărbat?

Mă întăresc ca o piatră când aud asta şi afirm:

— Dacă vrei tu... da.

Îmi place să o privesc şi să-i simt curiozitatea, aşa că, după câteva minute, îmi fac curaj şi spun:

— Vino! însoţeşte-mă.

Ţinându-ne de mână, intrăm în casă, străbatem un coridor şi în curând aud gemetele lui Andrés şi ale Fridei. Judith mă strânge de mână şi, fără să deschid uşa, propun:

— Andrés şi Frida sunt înăuntru, vrei să intrăm?

Ea nu-şi îndepărtează privirea de a mea. E agitată.

— Doar dacă nu te îndepărtezi de mine, răspunde în cele din urmă.

Vrăjit de ceea ce femeia aceea mă face să simt şi cu un sentiment de proprietate pe care nu l-am mai avut niciodată, murmur sărutând-o:

— De asta să nu te îndoieşti niciodată, draga mea. Eşti a mea.

Cu hotărâre şi fără să-i dau drumul la mână, deschid uşa sălii albastre, în al cărei mijloc există un pat enorm rotund. Prietenii mei se desfată practicând un şaizeci şi nouă în ceea ce ei numesc *camera jocurilor.* Când ei ne văd, se întrerup. Eu o privesc atunci pe femeia pe care o ţin de mână şi-i simt nervozitatea, apoi o aud că spune:

— Vreau să mă joc.

Mă întăresc şi mai mult când o aud spunând asta şi o sărut, fiind conştient de pasul pe care-l face pentru mine. Observ atunci că Andrés se ridică din pat şi se pune în spatele lui Judith, dar nu o atinge.

Aşteaptă consimţământul meu şi, când eu încuviinţez, îi desface sutienul. Repede, sânii mici ai lui Jud se află în faţa mea, iar eu îmi doresc să-i ling, aşa că spun privind-o pe fata mea:

— Andrés, scoate-i slipul.

Asta îmi aţâţă pofta.

Doamne... totul mi se pare nou şi deosebit!

Prietenul meu face ce-i cer şi Judith nu-l împiedică.

N-am mai simţit niciodată ceea ce simt în clipa asta.

Privirea lui Jud mă înnebuneşte, cu atât mai mult când aud că Andrés întreabă:

— Pot să o ating?

O privesc din nou pe fata mea.

Simt că aşteaptă, speriată, dar văzând că-şi dă acordul, mi-l dau şi eu fără să şovăi şi, mulţumit, observ cum el o mângâie pe femeia care-mi zăpăceşte viaţa şi mă delectez.

Frida se apropie de noi. Şi ea vrea să se joace.

Văzând dorinţa, pofta şi fierbinţeala din ochii lui Judith, mă dau la o parte. Ca o jucătoare expertă, Frida se apleacă în faţa picioarelor lui Jud, i le atinge şi îi cere să le despartă. Jud îi dă ascultare şi ea, fără să şovăie, îşi duce gura direct la locul umed şi cald al dorinţei ei.

Tremur...

Mă delectez...

Dacă doar gândul la a face asta cu ea mă excita, să o fac cu adevărat mă înnebuneşte!

Sunt tare ca o piatră când văd ceea ce văd şi simt dăruirea lui Judith; atunci ea geme, dăruită plăcerii, şi eu,

apropiindu-mi gura de a ei, murmur:

— Da... aşa... desfată-te pentru mine.

Pe punctul de a-mi da drumul, o ating pe Frida pentru a-i atrage atenţia şi ea, întorcându-se, îmi scoate erecţia tare din slip şi o suge cu plăcere, în timp ce văd cum prietenul meu îi muşcă sfârcurile lui Judith şi, vrăjit, reuşesc să murmur:

— Să mergem în pat.

Odată ajunşi acolo, nu pot să nu-mi contemplu marea dorinţă devenită realitate.

Judith este minunată. Este o zeiţă şi, după ce-i dau o jucărioară dintre cele pe care le are Frida pe pat, o rog să-şi ofere plăcere pentru mine.

Ea şi Frida se lungesc cu jucăriile lor curate în mâini şi se masturbează bucuroase pentru noi, în timp ce o observ pe Judith gemând, excitată ca niciodată în viaţa ei.

Ceea ce trăieşte, ceea ce experimentează, ceea ce simte este ceva nou pentru ea şi, din felul cum o văd că se bucură, ştiu că se desfată la fel de mult ca mine.

Pe punctul de a-mi da drumul, îmi pun un prezervativ fără să-mi iau ochii de la ea şi, când simt că nu mai pot, cer:

— Andrés, oferă-mi-o pe Jud.

El o aşază repede pe picioarele lui şi, trecându-şi braţele pe sub coapsele ei, o deschide pentru mine.

Imaginea pe care o văd este excitantă, provocatoare, morbidă.

Judith, dezbrăcată pe Andrés, complet expusă pentru mine. Doar pentru mine.

Cu plăcere, mă apropii şi, privind-o în ochi, îmi introduc în ea mădularul tare.

La naiba, ce plăcere!

Intru în ea iar şi iar, cu hotărâre, cu simţ al proprietăţii, cu exigenţă, în timp ce-i aud gâfâielile, gemetele, ţipetele

şi murmur, privind-o în ochi:

— Aşa te voi oferi eu altor bărbaţi. Îţi voi desface coapsele pentru a le da acces în interiorul tău ori de câte ori vreau eu, eşti de acord?

Ea gâfâie, se zvârcoleşte şi, în cele din urmă, exclamă bucuroasă:

— Da... da...

Iar şi iar... şi din nou mă afund în ea, în timp ce Andrés îi menţine coapsele deschise pentru mine şi eu mă bucur de momentul incredibil. Nici în cel mai frumos dintre visele mele cele mai umede nu mi-aş fi imaginat vreodată să simt ceva precum ceea ce simt acum cu Judith.

Am fost între picioarele a sute de femei, în căutarea plăcerii.

Am oferit şi mi-au fost oferite sute de femei, dar ceea ce experimentez în acest moment cu ea este nou, magic şi special.

Andrés mă priveşte şi zâmbeşte.

Ce zănatic!

De multe ori, el m-a asigurat că se bucură de acele întâlniri perverse doar dacă e implicată şi Frida, dar eu nu-l înţelesesem niciodată, până azi.

Dintr-odată, să împart asta cu Jud a devenit cea mai frumoasă experienţă din viaţa mea şi ceva-mi spune că, începând din acest moment, nimic nu va mai fi la fel.

25

Când mă trezesc a doua zi în camera noastră din Zahara, sunt neliniştit.

Noaptea trecută am adormit târziu, fără să vorbim despre cele întâmplate, iar eu simt nevoia să o facem. Trebuie să mă asigur că ea este bine şi, mai ales, că nu a

făcut nimic împotriva voinţei sale.

Betta îmi tot trimite mesaje – ce coşmar! — şi, fără să le citesc, le şterg. Nu mă interesează.

Femeia asta mă scoate din sărite cu insistenţa ei şi, în cele din urmă, dacă va continua aşa, cred că vom avea o problemă gravă.

Totuşi, încerc să uit de ea şi pregătesc o tavă cu micul dejun pentru Jud, în timp ce Frida şi Andrés râd de mine.

— Prietene, dar ce-ai păţit? râde Andrés.

Zâmbesc. Nu ştiu să-i explic.

— Mă sperii, Eric! şuşoteşte Frida. Ne cunoaştem de prea mult timp şi nu te-am văzut niciodată pregătind micul dejun pentru cineva, nici pentru Betta, nici pentru imbecila aia cu care ai umblat acum mulţi ani, Ginebra.

Mă stânjeneşte să aud acele nume. Atât Betta, cât şi Ginebra m-au înşelat şi, văzând expresia de pe chipul meu, Frida spune:

— Bine... n-ar fi trebuit să le menţionez pe cúrvele alea.

Ultimul ei comentariu mă face să zâmbesc şi, după ce termin de pregătit tava, Andrés spune, punând o floare pe ea:

— Asta nu poate să lipsească, dacă vrei să o impresionezi.

Ies din bucătărie cu un zâmbet pe buze şi, intrând în cameră şi văzând-o pe Judith cu ochii deschişi, o salut:

— Bună dimineaţa, brunetico!

Ea zâmbeşte.

Ştie că doar tatăl ei îi spune aşa, iar acum şi eu.

Încântată, îmi face loc pe pat şi luăm micul dejun. Suntem amândoi binedispuşi, iar eu întreb în cele din urmă:

— Să vedem, micuţo, cum te simţi?

Mă lămureşte că se simte bine şi, înainte ca eu să o întreb din nou, spune că tot ce a făcut azi-noapte a fost

motu proprio, iar asta mă relaxează. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aud contrariul.

Un sărut...

Două...

Şapte...

Vorbim despre cele întâmplate.

Ne excită să ne aducem aminte, să vorbim despre asta şi-mi spune că vrea să fie din nou oferită în seara asta la petrecere, dar numai cu mine alături. Cu un zâmbet care-mi umple sufletul, îmi spune că ceea ce înainte vedea ca fiind ceva oarecum murdar şi depravat, acum, după ce a încercat şi s-a bucurat, i se pare diferit.

Şi mă face să râd când şuşoteşte că, deşi momentul romantic e plăcut, cel mai mult o înnebuneşte clipa când o împung şi şi-a dat seama că-i place la nebunie să şi-o tragă. Asta-mi place.

Îmi place că şi-a schimbat percepţia asupra anumitor lucruri şi, după alte câteva săruturi, în timp ce ea îşi imaginează ceea ce vrea să încerce alături de mine, îi dau, în cele din urmă, ce-mi cere şi ce-mi doresc şi eu.

După ce mâncăm, când Frida şi Andrés se retrag să se odihnească, Judith şi cu mine ieşim în grădină să citim. Ziua este minunată, e soare, iar la umbră e fenomenal.

În timp ce amândoi citim, ascultăm împreună muzica din ipod-ul lui Judith; dintr-odată, se aude melodia pe care ea o consideră a noastră şi, fără să şovăi, o fredonez. Cu coada ochiului, văd că mă priveşte uimită să mă audă cântând.

— Auzi... cum de ştii melodia asta? întreabă.

Amuzat, mă uit la ea.

Încă-mi amintesc că, atunci când m-am întors în Germania, am căutat melodiile care-i plac ei.

— Am căutat-o, răspund.

— De ce?

Atunci, conştient de ceea ce voi spune şi că avem o melodie a noastră, afirm asumându-mi toate consecinţele:

— Pentru că această melodie îmi aduce aminte de tine.

După o după-amiază minunată de stat la soare şi la piscină, în care mă bucur alături de Judith de lucruri simple, ne pregătim pentru petrecerea de seară. Fetele sunt îmbrăcate în *flappers,* iar noi, în gangsteri.

Jud este superbă cu acel costum şi cu părul şi machiajul pe care Frida i le-a făcut şi intuiesc că va stârni o mare agitaţie. O femeie nouă, sexy şi frumoasă este agitaţie garantată. Şi, dintr-odată, asta nu prea-mi place.

La 21:30, după ce lăsăm maşina în parcarea aglomerată, intrăm în vila minunată, decorată în stilul anilor ’20.

Fără să dau drumul mâinii fetei mele, o prezint gazdelor, Maggie şi Alfred, şi mai multor persoane pe care le cunosc, fiind, în acelaşi timp, conştient de faptul că toată lumea o priveşte cu interes. Fără îndoială, abia aşteaptă să se vâre între picioarele ei.

La un moment dat, văd că ea îşi scarpină gâtul. Asta înseamnă că devine agitată şi încerc să o liniştesc. Din fericire, reuşesc. Petele de pe gâtul ei încep să dispară, dar mă face *dobitoc*, printre alte cuvinte de ocară, când îmi povesteşte că la baie a auzit vorbindu-se despre mine, iar eu îi zic că sper că erau lucruri bune şi excitante.

Ţinându-ne de mână, ne plimbăm prin casă.

Vreau să-i arăt lui Judith zona unde toţi fac sex fără nicio inhibiţie. Nu trebuie să uit că toate astea sunt noi pentru ea şi, când mă apropii de uşă, aceasta se deschide brusc şi aud:

— Omule, Eric, ce mă bucur să te văd!

Este Björn şi, zâmbind, afirm:

— Nu ştiam că eşti pe aici.

El îmi povesteşte că a decis să-şi ia un mic concediu în

Cádiz şi, când văd că o priveşte curios pe Judith, o apuc cu putere de mână, pentru a-l face să priceapă că este o persoană specială pentru mine, şi spun:

— Judith, ţi-l prezint pe Björn, un prieten bun. Björn, ea este Judith, iubita mea.

Văd că Björn mă priveşte cu gura căscată.

Fără îndoială, faptul că i-am zis *iubita mea* l-a surprins!

Nu se aştepta să o prezint aşa, iar neobrăzatul, apropiindu-se de ea, o sărută pe ambii obraji şi spune:

— Încântat, Judith! Mmmm... ai o piele foarte fină!

Auzindu-l, ridic bărbia, dar văzând cum colţurile gurii sale se curbează, cu acelaşi ton de voce ca al lui, afirm:

— Ea toată este fină şi delicioasă.

Fără alte cuvinte, eu şi prietenul meu ne înţelegem. Şi, conştient că nu există nimeni mai bun decât el pentru a se juca cu poftă, erotism şi senzualitate, îl privesc şi el încuviinţează repede.

Amândoi suntem jucători experţi. Ştiu că nimeni nu mă va respecta la fel ca el şi, deschizând din nou uşa pe care a ieşit, întreabă:

— Intrăm?

O facem fără să şovăim şi, după ce intrăm în acel loc slab luminat, simt cum Judith mă strânge de mână. Este speriată. De aceea, o trag spre mine şi, apropiindu-mi gura de urechea ei, murmur:

— Stai liniştită, micuţo... stai liniştită.

Ea încuviinţează şi îmi zâmbeşte.

Fără să-i dau drumul, ne apropiem de un mic bar şi Björn pregăteşte trei cupe de şampanie. O întreb pe Judith dacă prietenul meu i se pare un tovarăş bun de jocuri şi ea îl priveşte.

Björn este un bărbat foarte solicitat de femei. Este, la fel ca mine, un mascul alfa, doar că eu sunt blond cu ochi deschişi, iar el este brunet şi un avocat de succes în

München.

— Eşti de acord să te ofer lui? insist.

Ea acceptă, chiar în momentul în care Björn ne întinde paharele. Cu privirea, îl informez despre decizia lui Jud. Între noi, cuvintele sunt de prisos, dar, când se pregăteşte să o sărute pe buze, îl opresc şi îl lămuresc:

— Gura şi săruturile ei sunt doar ale mele.

El încuviinţează, zâmbeşte şi apoi mă întreabă cu voce joasă:

— Pentru că e iubita ta?

— Da, afirm cu siguranţă.

Björn zâmbeşte din nou.

Ce nesuferit!

Apoi propun să ne aşezăm.

Judith este agitată. În jurul nostru, oamenii fac sex cu libertate deplină. Este prima dată când se vede într-o astfel de situaţie şi o las să se bucure. Pe canapea, ea se aşază între noi doi, iar eu îmi apropii gura de urechea ei şi întreb:

— Excitată?

Ea încuviinţează exact în momentul în care Björn îşi pune o mână pe genunchiul ei şi începe să i-l mângâie. Rămânem aşa câteva minute, până când îi cer:

— Jud, dă-ţi jos chiloţii.

Ea îmi dă ascultare fără să şovăie. Se ridică, şi-i dă jos, se aşază iar între noi şi, când îi iau chiloţii din mână, îi cer din nou:

— Desfă picioarele, scumpo.

Respiraţia i se accelerează.

Ştiu cât de mult o excită ceea ce-i cer şi o face fără să şovăie.

Le desface pentru mine.

Curios, observ cum prietenul meu urcă mâinile pe picioarele ei frumoase până-i atinge sexul.

Mmmm... excitant!

Björn mă priveşte. Eu încuviinţez, iar el, vârându-şi mai întâi un deget şi apoi două, începe să o masturbeze în faţa mea, în timp ce Jud închide ochii, dăruindu-se plăcerii.

O privesc şi mă delectez cu plăcerea ei.

Atunci, Björn, înfierbântat de moment, propune o penetrare dublă, dar îi scot ideea din minte: Judith încă nu este pregătită pentru asta şi-i spun clar că aceasta va fi doar vaginală.

Gemetele ei şi să o văd în acea situaţie mă înnebunesc; o fac să se ridice şi, după ce îi desfac rochia, aceasta cade la picioarele ei şi rămâne complet dezbrăcată pentru noi şi pentru oricine doreşte să o privească.

Judith este delicioasă!

Îi sărut gâtul şi murmur, simţindu-i excitarea:

— Oferă-i sânii.

După ce spun asta, ea îi alătură cu mâinile şi-i duce până la gura prietenului meu, oferindu-i-i.

Björn îi acceptă încântat. Îi linge, îi degustă, îi savurează, în timp ce acum eu sunt cel care o masturbează şi o face să vibreze. Totuşi, când simt că va atinge climaxul, o opresc şi îi cer să se urce pe canapea şi să-i ofere lui Björn esenţa ei. Prietenul meu se lungeşte şi ea îmi dă ascultare şi, cu un erotism şi o perversiune care mă îngheaţă, îi oferă lui ardoarea pe care o are între picioare.

Ce căldurăăă...!

Cu senzualitate, urcată pe canapea, îşi apropie despicătura de gura prietenului meu şi el o devorează bucuros, în timp ce eu observ şi mă înfierbânt cu ceea ce văd şi simt.

Orice bărbat care nu este obişnuit să se joace aşa ar vedea asta ca pe ceva murdar, păcătos şi nelalocul lui, dar eu, nu. Persoanele care, ca mine, se joacă astfel de jocuri

văd asta ca pe ceva curat, de comun acord şi foarte plăcut.

Judith este ingenuă, excitantă, pofticioasă. Îmi dau seama după expresia feţei sale de desfătare, care vorbeşte de la sine, şi, dornic să o sărut, o fac cu pasiune, în timp ce Björn îi devastează vaginul şi eu îi absorb gemetele şi tremurul.

Plăcere...

Perversiune...

Excitaţie...

Totul ne învăluie şi, satisfăcut, murmur:

— Eşti plăcerea mea... dă-mi mai mult, micuţo!

De îndată ce spun asta, Judith scoate un geamăt foarte semnificativ pentru mine. Ştiu că Björn o duce la climax cu gura şi cer:

— Aşa, frumoaso! Ţipă şi dă-mi drumul pentru noi!

Şi o face. Cum o face!

Ţipetele ei de plăcere atrag privirile tuturor celor care ne înconjoară, iar eu, fericit, le observ chipurile şi mă desfăt cu ceea ce le provoacă. Poftă!

După o ultimă gâfâială care-mi arată faptul că fata mea a atins cerul, îi spun să coboare de pe canapea, îi iau rochia şi chiloţii de pe podea şi, împreună cu Björn, trecem în altă cameră.

Ajunşi acolo, las hainele, mă aşez pe pat şi o fac pe Judith să se aşeze pe mine. Apoi îi despart picioarele şi i-o ofer din nou lui Björn.

Ea tremură. Excitaţia ei este din ce în ce mai mare, iar eu, încântat, îi sărut gâtul în timp ce şoptesc:

— Mai mult... dă-mi mai mult!

Cu senzualitate, simt că ea desface şi mai mult picioarele. I se oferă pe deplin lui Björn şi, când acesta se pregăteşte să-şi pună din nou gura pe sexul ei, se opreşte şi, cu un zâmbet, mă priveşte şi întreabă:

— Ce zice tatuajul ei?

Încântat, mă pregătesc să răspund, când Judith, care vorbeşte perfect germana, răspunde:

— Cere-mi ce vrei.

Prietenul meu mă priveşte. Expresia feţei sale îmi arată că-i place ceea ce a auzit, iar eu şoptesc:

— E ceva personal.

Surprins, el încuviinţează şi, cu gura, o duce din nou la ceruri, în timp ce eu mă recreez cu gâfâielile ei, cu gemetele ei şi mă delectez cu gândul că, peste câteva minute, eu voi fi cel care o va poseda.

Excitat şi înnebunit, îmi apropii gura de urechea ei şi, în timp ce corpul ei se contractă de plăcere, şoptesc:

— Aşa, Jud... În intimitate vreau să fii mereu la dispoziţia mea. Sunt stăpânul tău, iar tu, stăpâna mea. Doar eu te pot oferi. Doar eu îţi pot desface picioarele pentru ceilalţi. Doar eu...

— Da... doar tu! Joacă-te cu mine! gâfâie, dăruindu-mi-se.

Căldura se intensifică.

— Vreau să explorezi şi să te explorez, murmur. Vreau să ţi-o fut şi să te fută şi alţii. Vreau atâtea de la tine, draga mea, încât mi-e frică.

Cuvintele mele o înnebunesc. Observ asta.

Şi, când nu mai pot, îi poruncesc prietenului meu să se retragă, mă ridic cu ea în braţe şi, după ce o las pe podea, eu şi Björn ne dezbrăcăm.

Judith ne observă în tăcere, sugându-şi buza de jos, şi atunci îl aud pe prietenul meu spunând:

— Lungeşte-te pe pat şi desfă picioarele, scumpo.

Ea mă priveşte şi îi dă ascultare. Eu mă urc în pat şi murmur, după ce privesc tatuajul ei fierbinte:

— Cere-mi ce vrei.

Vreau să ceară ea. Vreau să-i îndeplinesc dorinţele.

Atunci mi se adresează şi spune:

— Vreau ca Björn să mă fută în timp ce tu mă oferi, mă săruţi şi ne privim. Ştiu că-ţi va plăcea să o fac. Şi, când el îşi va da drumul, vreau să mă fuţi tu, aşa cum îmi place mie.

Când o aud spunând asta mi se eliberează sufletul şi inima.

Ea este la fel de implicată în joc ca şi mine şi, după ce o sărut lasciv şi fierbinte, îi cer prietenului meu:

— Fute-o.

Spunând asta, simt cum mi se zbârleşte tot părul de pe corp. N-am mai simţit niciodată o asemenea plăcere.

Cu ochi nerăbdători, observ cum Björn se bucură de corpul fetei mele. Îi suge sfârcurile, i le muşcă, în timp ce degetele lui intră în despicătura ei umedă şi îl aud zicând:

— Eşti fleaşcă şi pizda ta mă înnebuneşte!

Acel limbaj ordinar se dovedeşte pervers şi excitant în acest moment; atunci Björn murmură privind-o:

— O să te fut, scumpo. O să te fut în faţa bărbatului tău şi el te va deschide pentru mine în timp ce te va ţine să nu te mişti.

Aud că ea gâfâie sufocată. În această situaţie, acele cuvinte se dovedesc mistuitoare.

Atunci, eu desfac pliurile sexului femeii mele şi observ cum Björn se afundă în ea.

Ah, Doamne...! Este incredibil. Pofta mă învinge.

Conexiunea pe care o simt în această clipă cu Judith este impresionantă, mai ales când ochii noştri se întâlnesc. Vrăjit, în timp ce-i separ sexul, prietenul meu ne face pe amândoi să ne desfatăm cu acţiunile sale şi zâmbesc, când o văd pe Judith dăruită pe deplin.

Nu ştiu cât timp trece până când Björn iese din ea şi, după ce-i dau cu apă ca să o răcesc şi să o spăl, îmi arată din ochi că acum e rândul meu.

Mulţumit şi teribil de excitat, mă apropii de ea şi, după ce-mi vâr degetele în despicătura ei fierbinte, o masturbez în timp ce murmur:

— Scumpo... eşti foarte deschisă şi receptivă. Îţi place, nu-i aşa?

Ea încuviinţează, gâfâie şi cere:

— Fute-mă!

Mă aţâţă să o aud cerând asta şi, fără să şovăi, îmi introduc un deget în anusul ei strâmt şi-l mişc. Ochii ei acoperiţi de dorinţă mă înnebunesc şi, când îmi scot degetul din fundul ei, îmi apuc erecţia tare şi o penetrez dintr-o împunsătură prin vagin, făcând-o să ţipe.

Exclamaţia ei îmi dovedeşte că-i place, aşa că mă afund ca un nebun în ea, fac ceea ce mi-a cerut şi o fut. O fut cu dorinţă, cu grabă şi pasiune, în timp ce Björn o ţine de umeri ca să nu se mişte. Dar, dintr-odată, devin gelos când văd că ea priveşte cu dorinţă penisul prietenului meu.

Dar ce face?

— Nu. Uită-te la mine! îi poruncesc.

Din fericire, prietenul meu îşi dă seama şi, după ce-i dă drumul, o şterge din încăpere şi ne lasă singuri.

Îmi înteţesc împingerile. Sunt atât de înfierbântat, încât cred că o să explodez şi, văzând-o dăruită complet mie, îmi vâr din nou un deget în anusul ei strâmt. Simţind asta, ea se aţâţă, ţipă şi mai tare şi-mi spune din ochi să nu mă opresc, să continui până când nu mai poate, iar eu asta fac, până când cad epuizat peste ea.

Rămânem aşa câteva secunde până când, dându-mă la o parte, îi poruncesc:

— Îmbracă-te! Plecăm.

Judith îşi ia rochia şi, văzând că suntem singuri, mă întreabă:

— Unde este Björn?

Îi răspund prost dispus şi ea, deranjată, întreabă din

nou:

— De ce eşti supărat?

O privesc, amintindu-mi cum se uita la penisul lui erect, dornică să şi-l vâre în gură şi, când îi reproşez, şuieră nedumerită:

— Nu ştiu, Eric. Perversitatea momentului.

Din nou schimbăm mai multe vorbe şi, când, în cele din urmă, devin conştient de cât sunt de imbecil că gândesc ceva ce nu-şi are rostul, ea exclamă:

— Dobitocule!... Asta eşti, un adevărat dobitoc.

Îi cer iertare.

Are dreptate!

Sunt conştient de greşeala mea, dar furia ei de spanioloaică s-a declanşat şi nu o mai poate opri nimeni.

Îmi spune tot felul de lucruri şi, în cele din urmă, aleg să o sărut. Poate în felul acesta se calmează şi, spre norocul meu, reuşesc. Sărutul o liniştеşte şi o vreme rămânem îmbrăţişaţi în cameră, cerându-i iertare.

Mai târziu, când Jud este din nou relaxată şi a uitat de gafa mea, ieşim din încăpere şi apoi din sala de joacă. Ajungând în salonul principal, Björn se apropie de noi cu nişte băuturi în mâini şi, după ce le luăm, le spun amândurora că gafa mea nu se va mai repeta.

Ea şi Björn zâmbesc. Mă iartă. Sunt conştient că sentimentul meu de proprietate faţă de Jud este ceva nou şi trebuie să învăţ să-l gestionez.

În seara aceea, când ne întoarcem acasă după petrecere, Jud este fericită.

Fericirea ei este fericirea mea, deşi, după ce-mi menţionează anumite lucruri perverse care-i atrag puternic atenţia, printre râsete murmur:

— Doamne, am creat un monstru!

26

După patru zile de la seara perversă, Frida şi Jud decid să iasă singure să bea ceva. Asta nu-mi place deloc, dar nu vreau să fac notă discordantă, aşa că tac şi rămân acasă cu Andrés.

El este o gazdă excelentă şi, după ce ele pleacă, stăm de vorbă şi jucăm şah, un joc care ne place mult amândurora.

Ne uităm la tablă în tăcere, când Andrés întreabă:

— Ce s-a întâmplat, Eric?

Ridic privirea şi, înţelegând la ce se referă, murmur:

— Nimic.

El zâmbeşte, se lasă pe spate în scaunul său şi, privindu-mă, insistă:

— Te cunosc de mult timp şi nu te-am văzut niciodată atât de dăruit unei femei cum îi eşti lui Judith.

Acum, eu sunt cel care se lasă pe spate. Încuviinţez şi, după ce iau o înghiţitură din whisky-ul meu, declar:

— De acord. Recunosc. Judith mă face să simt lucruri diferite.

— Ce lucruri?

Văzând interesul prietenului meu, răspund fără să şovăi:

— N-aş şti cum să-ţi explic, dar simt dintr-odată că multe lucruri au căpătat sens, şi nu doar pe plan sexual.

Andrés încuviinţează. Apoi ia o înghiţitură din paharul lui şi spune:

— Îţi aminteşti conversaţia noastră din urmă cu ceva vreme referitoare la găsirea acelei persoane speciale în viaţa ta?

Încuviinţez şi el continuă:

— Încă-mi amintesc când Frida a apărut în viaţa mea.

— Cum să nu-ţi aminteşti... te-a lovit cu maşina! râd eu.

Râdem amândoi şi apoi el adaugă:

— Îţi jur că, atunci când am cunoscut-o, nu mi-o puteam scoate din minte şi, chiar dacă la început tendinţele ei sexuale m-au scandalizat, cred că să fiu cu ea, să înţeleg şi să mă bucur de sexualitatea noastră şi faptul că l-am avut pe Glen reprezintă tot ce mi s-a întâmplat mai bun în viaţă.

Zâmbesc. Îmi place la nebunie că prietena mea este cu cineva care o iubeşte şi o apreciază ca femeie şi ca om.

— Crezi că Judith poate fi acea persoană specială pentru tine? mă întreabă apoi.

Fără să ştiu de ce, zâmbesc.

E mai mult decât clar că Judith a intrat ca un vârtej în viaţa mea şi mă face să mă comport aşa cum nu mi-aş fi închipuit niciodată.

— Nu ştiu, răspund, dar îmi place mult.

— Prietene, cred că eşti pierdut!

Râdem amândoi şi eu adaug:

— Jud reuşeşte să mă liniştească aşa cum n-a putut să o facă nimeni niciodată. Mă face să zâmbesc cu o simplă privire. Sexul cu ea a căpătat altă dimensiune. Viaţa alături de ea este distractivă, chiar dacă blestem caracterul ei hispanic... mă disperă!

Andrés zâmbeşte, la fel şi eu.

Nu a fost niciodată punctul meu forte să vorbesc despre sentimente, dar atunci îmi amintesc ceva ce însuşi Andrés a zis în ziua nunţii sale cu Frida şi zic:

— Cred că încep să înţeleg o frază ridicolă pe care mi-ai spus-o într-o zi.

— Ce frază?

— Aceea care spunea că dragostea este precum vântul: nu se vede, dar se simte.

Zâmbim amândoi din nou. Cuvintele sunt de prisos, aşa că ne continuăm partida de şah.

În zori, auzim sosind o maşină. Trebuie să fie fetele.

Ieşim în întâmpinarea lor şi observăm că sunt tulburate. Se pare că nişte tipi din sat au încercat să întreacă măsura cu ele, dar Judith a reuşit să se apere.

Asta mă nelinişteşte.

Mă înfurie.

Mă irită să văd nodurile degetelor lui Jud înroşite din cauză că a trebuit să se apere de nişte imbecili şi, privind-o, şuier, pregătit să mă duc să-i omor:

— Urcă în maşină, Jud!

Totuşi, în cele din urmă, reuşesc cu toţii să mă facă să mă liniştesc şi să-mi scoată ideea din cap.

Câteva zile mai târziu, Andrés comandă o paella de la un chioşc de pe plajă şi coborâm să o mâncăm. Este delicioasă, dar eu abia mă bucur de ea, căci telefonul îmi sună neîncetat. Sora mea, care vrea să-mi vorbească despre nepotul meu, şi Betta mă termină psihic.

După ce terminăm de mâncat, ne lungim sub umbrele.

Este o zi minunată, dar telefonul meu continuă să sune. Betta nu se lasă şi, când citesc unul dintre mesajele ei, răbdarea mea explodează şi îl rog pe Andrés să mă ducă înapoi la cabană.

Femeie blestemată!

Când mă vede, Judith se grăbeşte să se ridice şi începe să-şi strângă lucrurile. Vrea să se întoarcă cu mine, dar eu refuz.

Am nevoie de puţin timp ca să rezolv anumite probleme şi, pentru că nu reuşesc să o conving, ţip, ieşindu-mi din fire:

— Fir-ar să fie! Am zis că rămâi aici!

După ce spun asta, îmi dau seama că am exagerat.

N-am dreptul să-i vorbesc aşa şi ne certăm. Cu toate acestea, nu-i permit sub nicio formă să se întoarcă la cabană cu mine. Nu vreau.

În cele din urmă, prietenii mei reuşesc să calmeze

spiritele între noi, iar Judith rămâne, supărată, cu Frida. De îndată ce urcăm în maşină, Andrés mă priveşte şi-mi spune:

— Jur că nu te înţeleg. Îţi respect decizia, dar nu înţeleg de ce Judith nu putea să se întoarcă împreună cu tine.

Enervat, în timp ce observ cum ea se lungeşte din nou lângă Frida pe plajă, trântesc:

— Betta e la uşa casei tale... ţi se pare un motiv suficient?

— La naiba! se enervează Andrés.

Când ajungem la cabană, văd o maşină parcată în faţă şi spun, adresându-mă prietenului meu:

— O să cobor aici. Du-te, dacă vrei.

— Nu. O să te aştept.

Când mă dau jos, portiera celeilalte maşini se deschide şi apare Betta. Ca de obicei, este personificarea farmecului.

— Eric...

Furios, mă apropii de ea şi, fără să o ating, şuier:

— Vreau să pleci de aici şi să stai departe de mine, ai înţeles?

— Eric... ascultă-mă!

Dar eu nu doresc să o ascult. N-am ce să vorbesc cu ea şi, iritat şi ştiind că mă doare capul din cauza tensiunii, adaug:

— Betta, mă aduci la limita răbdării.

— Eric... Cine e femeia care se află aici cu tine şi care te-a însoţit la petrecerea lui Maggie?

Uimit de întrebarea ei, mormăi:

— Nu te priveşte asta pe tine...

— Mă priveşte, desigur că mă priveşte! Tu eşti...

— Eu nu sunt nimic pentru tine! strig, ieşindu-mi din minţi. Te-ai culcat cu tata, la naiba, iar din clipa aia tu singură ai pus capăt relaţiei dintre noi.

Betta mă priveşte şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Pleacă! repet. Îndepărtează-te de mine pentru că noi doi nu vom mai fi niciodată împreună!

— Eric...

Încearcă să mă îmbrăţişeze şi reuşesc să o desprind de mine, dar atunci ea strigă:

— Te iubesc, Eric... te rog... te rog...!

Nu-mi mişcă deloc inima să o aud pe Betta implorând şi, îndepărtându-mă de ea, ameninţ:

— Dacă nu pleci, chem poliţia. Tu decizi!

Se gândeşte, refuză să plece, dar, în cele din urmă, face stânga-mprejur, urcă în maşină şi pleacă.

După ce dispare din câmpul meu vizual, simt că durerea mea de cap a crescut şi deja este considerabilă. Mă apropii de Andrés, care este tot în maşină, şi spun:

— Să intrăm în casă.

— Arăţi rău, murmură el.

Atingându-mi tâmpla, simt că-mi va exploda şi murmur:

— Am nevoie să-mi iau pastilele şi să stau în întuneric.

După ce intrăm, prietenul meu îmi dă repede un pahar cu apă şi mă duc în dormitorul meu. Îmi caut trusa medicală în baie şi iau mai multe pastile. Când ies, văd că Andrés, care-mi cunoaşte problema, a tras perdelele camerei.

— Lungeşte-te puţin, îmi spune.

Asta şi fac. Trebuie să mă liniştesc şi să las pastilele să-şi facă efectul.

Când mă trezesc, nu ştiu cât timp a trecut, dar, din fericire, mă simt mai bine. Ieşind din cameră, îmi pun nişte ochelari de soare închişi la culoare şi mă duc direct la piscină. Acolo dau de micuţa mea, care se bronzează în timp ce ascultă muzică pe ipod-ul ei.

Când ajung lângă ea, nu se uită la mine şi nici nu-mi vorbeşte. E în continuare supărată pe mine şi nici eu nu

spun nimic. Totuşi, după o vreme, văzându-i pasivitatea, îi scot o cască şi o salut:

— Bună, bruneţico!

Cu asprime, îmi smulge casca din mână. E în continuare supărată.

Decid să mă aşez liniştit în faţa ei, ca să o privesc. Dacă ea este temperamentală, la fel sunt şi eu. Şi, dintr-odată, o aud spunând pe un ton plin de furie:

— Pentru binele tău, nu te mai uita la mine.

Zâmbesc. Mă amuză supărarea ei. Când văd că se ridică, o imit, fără să iau în calcul că mă poate împinge, şi cad în piscină complet îmbrăcat.

Asta mă înfurie; dar cum de îndrăzneşte?

Blestematul ei caracter hispanic deja începe să mă enerveze.

Apoi se îndepărtează, fără măcar să se uite la mine.

Furios şi ud leoarcă, ies din piscină, mă duc în camera noastră şi, intrând în baie ca să-mi dau jos hainele ude, exclam privind-o:

— Să vedem, Jud, ce-ai păţit?

Ea nu vrea să vorbească. Se îndepărtează de mine, dar eu insist. O apuc de mână şi ea şuieră furioasă:

— Dar, hai să vedem, eşti prost? Nu vezi că mă enervezi şi mai tare?

O privesc.

O sfidez.

M-a făcut *prost*, nu *dobitoc?*

Îmi doresc să o îmbrăţişez şi să se relaxeze, aşa că, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, încerc să o sărut şi, văzând că mă respinge, întreb uimit:

— Iar cobra?

Ea mă priveşte şi, din fericire, zâmbeşte în cele din urmă şi răspunde:

— Da, iar dacă nu te îndepărtezi, pe lângă cobra, o să

primeşti şi un pumn.

Acum, eu sunt cel care zâmbeşte.

Mă respinge, ţipă la mine, îmi spune că o să-mi tragă un pumn şi... râd?

Fără îndoială, femeia asta mă învinge.

O apuc de mijloc şi o trântesc în pat. O sărut şi prosopul care-i acoperă trupul se pierde pe drum, la fel cum dispare şi supărarea ei, iar ea răspunde cu pasiune la săruturile mele fierbinţi.

Printre râsete, ne ispitim, ne cercetăm şi atunci ea întreabă privindu-mă:

— Eşti bine, Eric?

Încuviinţez. Boala mea este ultimul lucru la care vreau să mă gândesc. Dar ea insistă şi eu spun:

— Eşti minunată!

Jud mă priveşte, zâmbeşte şi, arătând spre mine cu degetul, îmi dă replica:

— Nu mă lua cu linguşeli, Eric... şi răspunde-mi. Ce se întâmplă? Tocmai am văzut în trusa ta medicală mai multe flacoane cu pastile şi...

La naiba! La naiba!

Am crezut că nu şi-a dat seama, aşa că insist:

— Eşti cea mai frumoasă şi mai interesantă femeie din câte am avut plăcerea să cunosc!

Încerc să schimb subiectul, dar este imposibil.

Judith este căpoasă, teribil de încăpăţânată şi întreabă din nou despre flacoanele cu pastile şi, cum era de aşteptat, ajungem iar să ne certăm. Ne pricepem de minune la asta.

— Gata, Jud! şuier în cele din urmă. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Dar ea insistă. Nu se potoleşte, iar eu, nemaiputând să o ascult, ridic vocea şi mormăi:

— Am zis gata! Mi-am luat porţia de ceartă pe ziua de

azi.

— Porţia de ceartă? Dar despre ce vorbeşti?

Auzind-o, ştiu că ar fi trebuit să tac.

Ea nu este nesuferita de Betta.

Ea este Judith, femeia care mă face să văd că viaţa poate fi mai frumoasă decât am crezut vreodată şi, deşi ştiu că trebuie să mă calmez, nu pot.

Vorbim despre noi, despre relaţia noastră şi ne reproşăm lucruri prosteşti. Mă epuizează să-i aud văicărelile. Nu sunt un copil pe care poţi să-l certi pentru asemenea prostii.

Dar de ce-i permit să-mi vorbească aşa?

Jud îi dă înainte, e de neoprit, şi începe să trântească vorbe urâte, care mă deranjează. În cele din urmă, nemaiputând să mai suport, lovesc cu pumnul în perete şi şuier:

— Asta e o greşeală. O greşeală de neiertat din partea mea. Ar fi trebuit să te las să-ţi continui viaţa cu Fernando sau cu cine voiai.

Ea nu-mi înţelege reacţia şi nici măcar eu nu mă înţeleg când îi trântesc:

— Strânge-ţi lucrurile. Pleci.

Cu gura căscată, mă priveşte. Nu mă crede.

— Mă dai afară? întreabă.

Când o aud şi-i văd reacţia, îmi dau seama de greşeala enormă pe care o fac, dar orgoliul meu şi propria încăpăţânare sunt mai puternice şi insist să plece pentru că nu o suport.

Ceva din mine îmi strigă să-mi retrag cuvintele, să nu-i permit să plece şi, eliminând câteva bariere, reuşesc să spun ce gândesc. Îi vorbesc despre afecţiune, despre cât de specială este pentru mine, dar ea e căpoasă, extrem de încăpăţânată, şi nu ascultă ce-i zic. Doar ţipă, blestemă precum cei mai groaznici camionagii şi dă vina pe mine

pentru tot.

— Nu sunt draga ta, îmi spune. Dacă aş fi draga ta, nu mi-ai vorbi aşa cum mi-ai vorbit şi ai fi sincer cu mine. Mi-ai explica cine sunt Marta şi Betta. Mi-ai explica de ce nu-l pot menţiona pe tatăl tău şi, mai ales, mi-ai spune ce sunt medicamentele alea pe care le ţii în trusa ta medicală.

Mă simt îngrozitor când îi aud vorbele şi, disperat, şoptesc:

— Jud... te rog. Nu îngreuna şi mai mult lucrurile.

Ea continuă să-şi vâre lucrurile în ghiozdan şi, privindu-mă, ţipă, fără să o intereseze cum mă simt eu:

— Eşti un imbecil egocentric şi te gândeşti numai la tine... la tine şi doar la tine!

Mă distruge să o aud spunând asta, dar simt că în mare parte are dreptate.

M-am gândit numai şi numai la mine după ce m-a părăsit Ginebra, prima femeie la care am ţinut, căci am decis să mă protejez. N-am mai permis nimănui să-mi distrugă inima aşa cum mi-a frânt-o ea şi, chiar dacă cu Betta am avut o relaţie de ani întregi, între noi n-a existat niciodată iubire. Cel puţin, nu din partea mea.

Dar Judith, femeia asta pe care abia o cunosc, mă...

Atunci, uşa camerei se deschide şi Andrés şi Frida apar, alarmaţi de ţipetele noastre. Eu îmi pierd complet controlul, ţip, înjur... iar când Frida o ia pe Jud din cameră, prietenul meu exclamă privindu-mă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să te linişteşti?

Ofuscat şi deopotrivă rănit, umblu dintr-o parte în alta a camerei, în timp ce şuier:

— Asta e o greşeală. Nu ştiu ce fac cu ea. Trebuie să pun capăt cât mai repede acestei situaţii.

Andrés răsuflă şi, fără să se mişte, insistă:

— Ai zis că este o persoană specială. Că ar putea fi... femeia ta.

Mă aşez pe pat, ieşit din minţi. Îmi tremură mâinile. Îmi tremură corpul. Mă distruge gândul că am alungat-o de lângă mine şi că acum ea nu vrea să mă asculte şi, privindu-l, şoptesc:

— Nu ştiu ce fac.

Andrés încuviinţează, mă priveşte şi spune:

— Mă duc după ea. O să-i zic să urce. Trebuie să vorbiţi şi, te rog... relaxează-te.

În tăcere, observ cum iese din dormitor, în timp ce eu încerc să-mi controlez tremurul mâinilor.

Mă ridic, mă îndrept spre uşă şi atunci aud cuvintele dure ale lui Judith. Refuză să vorbească cu mine, nu vrea să ştie nimic despre mine şi îi imploră să-i comande un taxi ca să plece.

Dezolat, ies şi mă îndrept spre locul unde stau de vorbă toţi.

Jud trăncăneşte în continuare cu o răceală înfiorătoare. Mă doare ceea ce spune, îmi face rău. Şi, văzându-i hotărârea în ochi, după ce schimbăm câteva vorbe, o privesc pe prietena mea şi spun:

— Frida, te rog, cheamă un taxi.

După ce zic asta, fac stânga-mprejur şi dispar din câmpul ei vizual.

Oricât de mult mă doare, dacă vrea să plece, ducă-se. N-am reţinut niciodată o femeie lângă mine, iar cu ea, oricât de mult m-ar atrage, nu va fi diferit.

Intru din nou în cameră şi-mi sprijin spatele de uşa închisă. Simt că-mi tremură iar mâinile. Sunt nervos, foarte nervos.

Nu vreau să plece. Nu vreau să o pierd din vedere. Dar suntem prea diferiţi ca să fim împreună şi cred că, deşi mă doare, cel mai bine pentru amândoi este să ne despărţim.

Se spune că polurile opuse se atrag, dar, în cazul nostru, se atrag ca să se izbească. Pentru a se izbi cu putere.

Zece minute mai târziu, de la fereastra camerei, observ cum Frida şi Andrés îşi iau rămas-bun de la ea. Când taxiul porneşte şi dispare din câmpul meu vizual, mă trântesc în pat şi simt cum inima îmi îngheaţă iar.

27

Întoarcerea mea la München e stranie. Ciudată.

Când mă urc în avionul meu privat şi acesta decolează din Jerez, simt că las ceva în Spania, deşi nu vreau să accept că s-ar putea să fie vorba despre inima mea.

În zilele următoare, mă duc cu prietenul meu Björn la toate petrecerile private la care sunt invitat şi le-o trag tuturor femeilor pe care mi le doresc. Încerc să o uit pe Judith.

De asemenea, încerc să fiu mediator între mama, sora mea şi Flyn. Ei trei nu sunt în stare să vorbească, să dialogheze şi, căutând puţina răbdare pe care o am de obicei, în cele din urmă, printre ţipete şi reproşuri, reuşesc să-i fac să se înţeleagă.

În unele nopţi, în timp ce beau un whisky în biroul meu, în anumite momente îmi permit să mă gândesc la Judith. Mă gândesc la tânăra care mi-a dat viaţa peste cap şi pe care am decis să o numesc din nou *domnişoara Flores.*

Unde o fi?

Ce-o fi făcând?

Mă înnebuneşte să-mi amintesc ochii ei, zâmbetul ei, nebunia ei, iar imaginea ei îmi apare în timp ce citesc un articol care spune că adevărata dragoste soseşte în două feluri. Primul, când îţi găseşti sufletul pereche, iar al doilea, când îţi găseşti polul opus.

Inevitabil, acest lucru mă face să zâmbesc cu amărăciune. Fără îndoială, ziaristul se înşală!

Din masochism pur şi în intimitate, ascult melodia noastră de mii de ori şi simt, cum spun versurile, că o port în mintea mea cu disperare. Dar nu, relaţia noastră nu este posibilă şi trebuie să o uit.

Nimeni nu-mi vorbeşte, nu-mi reproşează, nu ţipă la mine şi nu-mi pretinde ceva aşa cum a făcut-o ea şi nu... nu pot să permit ca o tânără capricioasă şi care vorbeşte urât să-mi dea viaţa peste cap aşa cum o făcea ea.

Eu sunt Eric Zimmerman, un bărbat puternic, şi nimeni nu se poate pune cu mine. Nici măcar ea.

Frida şi Andrés se întorc din concediu cu micul Glen şi stabilim să luăm masa cu Björn la restaurantul lui Klaus. Frida ne arată fotografii din vacanţă, în unele apărând şi Judith. Îmi face rău să o văd, dar nu pot să nu privesc. Zâmbetul acela ştrengar, ochii aceia întunecaţi mă... Ah, Doamne! Trebuie să mă ridic de la masă.

Stau de vorbă cu Klaus la bar, când Björn se apropie de mine şi aşteaptă ca tatăl lui să se îndepărteze pentru a servi nişte clienţi ca să mă întrebe:

— Ce se întâmplă?

— Nimic...

— Eric... te cunosc! insistă.

Încuviinţez, înjur şi, în cele din urmă, murmur:

— E vorba despre domnişoara Flores, despre... Judith...

— Bruneţica din Zahara, aceea foarte amuzantă.

— Exact, afirm, furios că şi-o aminteşte perfect.

Ne privim în tăcere.

Îi spun clar că nu vreau să se apropie de ea, în caz că ar întâlni-o vreodată din întâmplare, iar Björn încuviinţează. Mă respectă.

— Am simţit-o ca pe cineva special, adaug, dar m-am înşelat.

Prietenul meu mă priveşte.

— Ştii că nu cred că există persoane speciale, răspunde.

Zâmbim amândoi şi, neputând să mă abţin, trântesc:

— Dacă te-ar auzi Andrés, ţi-ar spune că zici asta pentru că nu ţi-a atins încă nimeni inima.

— O ţin la loc sigur, afirmă el.

Păstrăm tăcerea câteva clipe şi apoi bunul meu prieten spune:

— Vrei să vorbeşti despre femeia aia?

Mă gândesc. Nu ştiu nici ce vreau şi, în cele din urmă, răspund:

— Nu. Azi nu.

Björn încuviinţează şi, trecându-şi mâna pe umărul meu, spune:

— Atunci să ne întoarcem la masă. Vom vorbi când vrei tu.

Când ne aşezăm iar, fotografiile din concediu au dispărut.

Nimeni nu o menţionează pe Judith şi mă pot relaxa.

Dar când ajung acasă şi văd veioza cu buzele ei pe noptieră, oftez. Mă dezbrac şi, inevitabil, mă masturbez gândindu-mă la ea.

Zece minute mai târziu, decid să fac un duş şi, în timp ce apa îmi străbate corpul, mă gândesc dacă să iau legătura cu detectivul care a urmărit-o pe Judith data trecută, dar renunţ la idee. Cu cât ştiu mai puţine despre ea şi cu cât mi-o scot mai repede din minte, cu atât mai bine.

Viaţa mea de zi cu zi este foarte complicată. Orice îmi aminteşte de ea şi blestem.

Dar nu. Nu se poate, aşa că încerc să o uit în singurul mod pe care-l ştiu: distrându-mă cu alte femei. Totuşi, spre ghinionul meu, nu mă mai bucur ca înainte şi, în timp ce pârjolesc corpurile acelor femei în căutare de plăcere, sunt conştient că nimeni nu se compară cu ea.

Vara se termină, începe anul şcolar al lui Flyn şi eu mă

concentrez mai mult asupra muncii mele. De când deţin controlul asupra companiei Müller, aceasta şi-a redobândit poziţia pe piaţa afacerilor, iar asta mă bucură. Cel puţin, fac şi eu ceva bine.

Pe 1 septembrie călătoresc în Spania, mai exact la Madrid, dar decid să nu apar pe la birourile centrale, ca să evit orice fel de tentaţie.

Mă cazez la hotelul obişnuit şi mă deplasez la diferitele sucursale de acolo.

Amanda Fisher răspunde solicitării mele. Printre altele, este o profesionistă excelentă, mă ajută la şedinţe, iar eu îi sunt recunoscător.

În timpul nostru liber, ne desfatăm jucându-ne în pat. Ea este înfocată şi dezinhibată, iar asta îmi place, întotdeauna mi-a plăcut.

Totuşi, totul ia o altă întorsătură când, într-o seară, deschid laptopul şi citesc:

De la: Judith Flores
Data: 3 septembrie 2012, ora 23:16
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Te simţi mai bine?

Bună, Eric!

Îmi pare rău că am plecat aşa cum am făcut-o. Sunt prea repezită şi îţi cer iertare. Sper că eşti mai bine. Te-aş suna, dar nu vreau să te deranjez.

Te rog, sună-mă şi dă-mi o şansă să-ţi cer iertare, privindu-te în ochi. Vei face asta pentru mine?

Te iubesc şi mi-e dor de tine. Mii de săruturi, Jud

Pe măsură ce citesc, simt cum inima mi se accelerează.

Cuvintele ei, împreună cu acel „Te iubesc şi mi-e dor de tine”, sunt balsamul de care am nevoie în aceste momente. Totuşi, conştient că relaţia mea cu ea nu va fi niciodată posibilă, din cauza incompatibilităţii caracterelor noastre, închid laptopul şi o sun pe Amanda. Cinci minute

mai târziu, o am dezbrăcată şi cu picioarele desfăcute în patul meu, dispusă să facă absolut tot ce-mi doresc.

A doua zi, după o noapte în care-mi descarc frustrarea cu Amanda, ne întâlnim în holul hotelului şi plecăm la Toledo. Avem o şedinţă care ne ţine ocupaţi toată ziua. La întoarcere, deschid e-mailul şi citesc:

De la: Judith Flores

Data: 4 septembrie 2012, ora 21:32

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: Sunt insistentă

Mi-ai spus odată că cel mai bun lucru când îmi ceri iertare este să-mi vezi faţa când te iert şi posibilitatea de a sta cu mine. Nu crezi că şi eu mi-aş dori acelaşi lucru de la tine?

Un sărut, două sau trei... sau câte vrei.

Bruneţica

Zâmbesc şi mă duc la duş.

Douăzeci de minute mai târziu, citesc din nou e-mailul şi mă abţin să nu-i răspund. În noaptea asta nu o sun pe Amanda şi, gândindu-mă la domnişoara Flores, adorm.

A doua zi luăm minunatul tren AVE, care ne duce într-o oră şi jumătate la Valencia. Acolo avem mai multe şedinţe şi, după-amiază, în timp ce asist la una, primesc un nou e-mail pe laptop.

De la: Judith Flores **Data:** 5 septembrie 2012, ora 17:40 **Pentru:** Eric Zimmerman **Subiect:** Bună, supăratule

E clar că eşti supărat pe mine. Bine... accept. Dar vreau să ştii că eu nu sunt supărată pe tine. Călătorie plăcută! Şi sper să fii tratat bine în delegaţii, chiar dacă ai decis să mergi cu alta, şi nu cu mine. Te sărut, Jud

După ce citesc asta, închid laptopul. Fie îl închid, fie nu voi sti ce s-a discutat la şedinţă.

Dar de ce nu mă lasă în pace femeia asta? În seara aceea, când ne întoarcem din Valencia, eu sunt cel care i-o

trage Amandei în camera ei.

A doua zi, după ce asist la mai multe şedinţe într-o sală a hotelului din Madrid, când ies de la duş, laptopul meu piuie. Ştiu că este vorba despre un e-mail, aşa că mă apropii şi citesc:

De la: Judith Flores **Data:** 6 septembrie 2012, ora 20:14 **Pentru:** Eric Zimmerman **Subiect:** Ghici cine sunt

Azi, când am vorbit la telefon cu şefa mea, ţi-am auzit vocea în fundal. Nici nu ştii ce m-am entuziasmat. Cel puţin, ştiu că trăieşti! Sper că eşti bine. Mi-e dor de tine. Sărutări, Jud

Cu un sentiment ciudat, citesc din nou e-mailul.

Să primesc acele mici răvaşe din partea ei îmi place şi, totodată, mă distruge. Ea spune că mă iubeşte, că-i e dor de mine, dar de ce nu vine să mă vadă dacă tot ştie unde sunt? De ce nu-mi spune toate astea privindu-mă în ochi?

Confuz, cobor la recepţie, unde am stabilit să mă văd cu Amanda. Ne ducem să luăm cina împreună şi apoi ne îndreptăm să ne jucăm într-un local cu atmosferă libertină.

E-mailurile de la domnişoara Flores continuă să vină, câte unul în fiecare zi.

În ele îmi vorbeşte despre viaţa ei, despre prietenii ei, despre ieşirile ei, îmi trimite săruturi, amintiri... şi eu nu-i răspund. Nu sunt în stare. Vreau să o uit şi ştiu că ignorând-o este un mod bun de a reuşi.

Dar când, într-o zi, primesc un e-mail în care scrie doar „Dobitocule!”, nu mă pot abţine să nu râd. Imaginea ei cu părul ei negru şi cu privirea întunecată spunându-mi asta cu emfază mă face să zâmbesc ca un imbecil şi decid să mă întorc imediat în Germania, altfel voi ceda în cele din urmă.

Zilele trec şi, din motive de serviciu, mă văd nevoit să mă întorc în Spania. Nu-mi dau încă seama dacă asta va fi de bine sau nu, dar ziua mea de naştere, care este pe 21,

mă va prinde aici.

După o dimineaţă plină de şedinţe, pe care o organizez la hotel, când rămânem singuri, Monica mă felicită. Ştie că este ziua mea de naştere şi mă informează că a organizat o cină cu nişte prieteni comuni.

N-am niciun chef, dar, în cele din urmă, decid să asist. Nu pot să refuz, cu atât mai mult fiind vorba despre o cină la Moroccio. Fără îndoială, sexul pervers este garantat.

La 20:30, eu şi Monica ajungem în acel loc împreună cu nişte prieteni comuni, doi bărbaţi şi o femeie. Toţi ştim ce fel de restaurant este acesta şi vrem să ne simţim bine.

În timpul cinei, apăsăm pe butoanele de pe masă de mai multe ori, văzând cum acestea îşi schimbă culoarea, şi ne desfătăm mai întâi cu două femei care se posedă şi apoi cu un trio minunat compus din doi bărbaţi şi o femeie.

Când termină şi perdelele sunt din nou trase, comentăm ce am văzut, când un chelner intră cu un tort de căpşuni şi ciocolată şi, lăsându-l pe masă, spune cu discreţie, înmânându-mi în acelaşi timp un plic:

— Din partea soţiei dumneavoastră.

Îl privesc cu gura căscată. Soţia mea?!

Totuşi, curios să aflu de la cine este biletul, în timp ce observ cum Monica şi ceilalţi se joacă cu tortul, deschid plicul şi citesc:

Stimate domnule Zimmerman,

Mulţumesc că mi-aţi arătat un loc atât de special şi pentru cina în doi pe care am luat-o în sănătatea dumneavoastră. A fost delicioasă, iar desertul, ca de obicei, magnific. Apropo, la mulţi ani!

Fata e-mailurilor fantomă

Nevenindu-mi să cred, citesc din nou biletul şi, ridicându-mă repede, ies din separeu şi-l caut pe chelnerul care mi l-a dat împreună cu tortul.

— Unde este femeia care v-a dat acest bilet?

El arată în direcţia unui separеu situat la dreapta.

Se pare că soţia mea ia cina acolo cu un bărbat şi, cu inima ieşindu-mi din piept, mă îndrept direct într-acolo. Totuşi, când deschid, n-a mai rămas decât mirosul ei, aroma minunată a apei ei de colonie şi a pielii ei şi înjur ofuscat.

Cum de a putut fi atât de neruşinată să ia cina aici şi să spună că este soţia mea?

Mă întorc în separeul meu, unde prietenii mei sunt jucăuşi.

Printre râsete, Monica îşi unge sfârcurile cu ciocolată, iar femeia i le suge, în timp ce toţi privim şi ele se bucură. Odată ce începe jocul fierbinte, inventez o scuză, n-am chef să mă joc, şi, după ce-mi iau rămas-bun de la unul dintre ei şi-l rog să mă scuze şi în faţa celorlalţi, ies din separeu şi apoi din Moroccio.

Deja în stradă, îmi scot telefonul mobil şi, după ce caut un nume în agendă, scriu supărat:

„Mulţumesc pentru felicitare, doamnă Zimmerman.”

După ce trimit mesajul, opresc un taxi. Nu cunosc foarte bine Madridul şi nu ştiu să mă întorc pe jos la hotel.

Pe drum, mă gândesc la domnişoara Flores şi la neruşinarea ei.

Soţia mea?... Cât de neruşinată!

Şi mă gândesc la ea când simt că ceva din interiorul meu explodează în mii de bucăţi şi, privindu-l pe taximetrist, îl fac să o ia pe alt drum.

Când ajungem în faţa intrării în clădirea ei, plătesc cursa şi cobor din taxi.

Timp de câteva minute merg pe stradă în sus şi-n jos, conştient că, dacă intru în casa ei, îmi va fi foarte greu să mai ies de acolo.

Sentimentele mele pentru Judith îmi depăşesc raţiunea şi, când văd că un vecin iese din clădire, alerg ca să intru.

Simt nevoia să o surprind.

Fără grabă, dar fără pauză, ajung la uşa ei şi, după ce mă conving că acolo îmi doresc să mă aflu, bat la uşă. Ea deschide şi, fără să-mi pot schimba expresia dură a feţei, deşi pe dinăuntru mă topesc, întreb:

— Doamnă Zimmerman?!

Oh, Doamne...! E minunată. Fermecătoare.

Ştiu că expresia feţei mele este dură, supărată, teribilă, dar nu sunt în stare să o îmblânzesc. Atunci, ea, care este pe jumătate demachiată, spune:

— Bine... sunt cea mai rea.

Cu neîncredere şi, în acelaşi timp, încântat să o am în faţa mea, întreb:

— Ai îndrăznit să spui la Moroccio că eşti doamna Zimmerman?

Fac un pas în faţă, Judith îl face în spate şi, cu un gest amuzant, şopteşte:

— Da... scuze... iartă-mă, dar trebuia să te enervez.

Răspunsul ei mă surprinde. Să mă enerveze? Voia să mă enerveze?

În mod cert, cred că femeia asta e cu adevărat nebună.

— Să mă enervezi? repet.

Şi, când îmi explică faptul că a făcut-o pentru ca eu, furios, să mă duc la ea acasă şi astfel să poată vorbi cu mine, inima îmi explodează în mii de bucăţi şi raţiunea îmi spune că s-a terminat cu a-i zice *domnişoara Flores* şi a lupta împotriva propriilor sentimente. Ea este Judith, Jud a mea, micuţa mea... şi o îmbrăţişez.

Am nevoie de ea. O iubesc. Recunosc.

Este o persoană extraordinar de specială pentru mine şi a fost greu să stau departe de ea, ca să nu zic chiar imposibil.

Ne sărutăm...

Ne îmbrăţişăm...

Şi, printre săruturi, îi spun că trebuie să vorbesc cu ea.

Judith încuviinţează. Îmi spune că vom vorbi, dar în alt moment.

Îmi scoate cămaşa şi, când îşi vâră mâinile în chiloţii mei... la naiba!, o plăcere extremă îmi străbate corpul şi murmur:

— Dacă continui să mă atingi, nu voi rezista nici două secunde... Iei în continuare pilula?

Ea încuviinţează, zâmbeşte, mă ispiteşte, iar eu, înnebunit şi lipsit de control, o dezbrac, îi rup chiloţii tanga şi şoptesc vrăjit, privind acel tatuaj pe care-l ador:

— Cere-mi ce vrei.

Ne desfatăm...

Ne bucurăm...

Ne savurăm...

Simt că zilele pe care le-am petrecut despărţiţi au fost complicate pentru amândoi.

— O să te fut, iubire, şoptesc.

Când văd că ea încuviinţează, îmi scot toate hainele. Vom vorbi mai târziu.

După ce sunt dezbrăcat şi dăruit ei, îmi aşez vârful penisului latent în intrarea ei umedă şi, cu pasiune, o posed cu totul şi complet, în timp ce ea, alintându-se, se mişcă şi îmi trage o palmă la fund, cerând şi mai mult.

Văzându-i cerinţa, o apuc cu posesiune şi mă afund cu putere în ea. Nu vrem sex *light,* vrem sex fierbinte, puternic şi dăruit şi, privind-o în ochi, îi şoptesc lucrurile murdare pe care vreau să i le fac şi ea acceptă încântată.

Jud ţipă, se mişcă în braţele mele, gâfâie, în timp ce eu, dornic, mă înfig în ea iar şi iar, dispus să-mi iau revanşa.

Totuşi, la un moment dat, reduc ritmul şi întreb curios:

— Te-a atins cineva zilele astea?

Ea nu răspunde. Doar mă priveşte şi, afundându-mă în ea, cer când o aud ţipând:

— Spune-mi adevărul, cine ţi-a tras-o zilele astea?

Dar tot nu-mi răspunde şi îi trag o palmă la fund; atunci ea întreabă:

— Dar tu?

Acum, eu sunt cel care o priveşte. Ea mişcă şoldurile, mă face să gâfâi şi insistă:

— Tu te-ai jucat zilele astea?

— Da, afirm categoric.

— Cu Amanda?

— Da. Şi tu? repet.

Jud mă priveşte, ştie că este momentul să spună adevărul şi răspunde:

— Cu Fernando.

Mă apucă gelozia când aud numele acelui tip şi că el a atins-o. Îmi stârneşte la fel de multă gelozie ca şi ei să ştie că m-am jucat cu Amanda şi, mişcându-ne trupurile, ne potrivim unul în altul.

Nebunia pune stăpânire pe noi în timp ce ne posedăm cu impetuozitate, cu putere, cu dorinţă şi, printre gâfâieli, Jud îmi mărturiseşte că a fost la intrarea în hotel şi m-a văzut cu Amanda. De asemenea, că s-a masturbat pentru Fernando şi i s-a oferit.

Furios din cauza a ceea ce aud, închid ochii. Sentimentul de proprietate pe care-l am cu ea mă depăşeşte. N-am mai experimentat niciodată aşa ceva, dar, conştient că pentru nimic pe lume nu vreau să mă îndepărtez de ea şi că pentru noi ceea ce contează începe din această clipă, o apuc de şolduri şi şoptesc, accelerând ritmul:

— Eşti a mea şi te va atinge doar cine vreau eu.

Unu... doi... şapte...

Plăcerea ne invadează.

Opt... nouă... paisprezece...

Ne lăsăm purtaţi de moment, dar, dintr-odată, simt că Jud se lasă pe spate, penisul meu îi părăseşte corpul şi,

privindu-mă, ea şopteşte:

— Voi fi doar a ta dacă tu eşti al meu şi te atinge doar cine vreau eu.

Accept. Accept fără reţineri şi, apropiindu-mi gura de a ei, o sărut.

Sunt al ei, aşa cum ea este a mea.

Nu şovăi.

Nu pun la îndoială.

Este ceea ce-mi doresc şi, introducându-mă din nou în ea, gâfâi cu gura peste a ei:

— Sunt al tău, micuţo, al tău!

Inevitabil, climaxul ne răpune pe amândoi ca un tsunami şi, după o ultimă împingere în care-mi las viaţa, ştiu că mi-am găsit femeia.

Femeia vieţii mele.

28

Sâmbătă sunt cel mai fericit om de pe Terra. O am din nou cu mine pe micuţa mea şi mă bucur de săruturile ei şi de compania ei în timp ce, mulţumit, observ la încheietura mâinii mele brăţara din piele şi argint pe care mi-a dăruit-o. Nu sunt genul care să port brăţările, dar, pentru ea, n-am de gând să mi-o scot.

De fiecare dată când încerc să vorbesc serios, Judith nu mă lasă. Este la fel de fericită ca mine şi mă sărută, mă atinge, mă face să zâmbesc. Vrea doar să mă răsfeţe, la fel cum şi eu vreau să o răsfăţ pe ea şi sfârşim prin a face dragoste.

Totuşi, la un moment dat, când văd că amândoi suntem mai liniştiţi, o privesc şi spun:

— Jud... Avem ceva de discutat, îţi aminteşti?

Expresia ei speriată mă face să zâmbesc. Simt că are

aceleaşi frici ca şi mine şi insist:

— Este important să vorbim, îţi datorez asta.

— Îmi datorezi asta? întreabă uimită.

Cu dezmierdare, îi mângâi ovalul feţei.

— Da, scumpo...

Când ea se concentrează asupra mea, mă aşez la picioarele patului şi, când mă pregătesc să vorbesc, Jud exclamă dintr-odată:

— Doamne! Eşti însurat?

Zâmbesc când o aud.

— Nu.

— Te vei căsători cu Betta? Cu Marta?... insistă.

Faptul că-i simt temerile şi nesiguranţele îmi demonstrează că ceea ce simt eu nu este atât de ciudat şi, cu un zâmbet, răspund:

— Nu, scumpo. Nu e nimic din toate astea.

Şi, fără să mai întârzii, îi vorbesc despre Betta. Îi povestesc că a fost femeia cu care mi-am împărtăşit viaţa timp de doi ani şi că relaţia noastră s-a terminat când am găsit-o în pat cu tata. Auzind asta, ea încuviinţează şi înţelege şi de ce nu-mi place să vorbesc despre răposatul meu tată.

Îi explic relaţia mea dificilă cu Betta. Îi spun că ea nu acceptă despărţirea noastră şi că mă hărţuieşte. De aceea vede de atâtea ori numele ei pe ecranul iluminat al telefonului meu mobil, dar o lămuresc că eu nu vreau nimic cu ea.

De asemenea, îi explic motivul pentru care n-am vrut ca ea să mă însoţească înapoi la cabana din Zahara. Ştiam că Betta era acolo şi nu voiam să asiste la show-ul pe care mi-l pregătise.

Îi mărturisesc că Marta este sora mea mai mică şi că mă sună pentru a-mi vorbi despre incontrolabilul Flyn, fiul surorii mele mai mari decedate, Hannah, de care am eu

grijă şi care locuieşte cu mine în Miinchen.

Judith mă ascultă cu atenţie şi, la un moment dat, cu mâna pe inimă, spun:

— Ascultă, Jud, te iubesc, dar îl iubesc şi pe Flyn şi nu-l pot abandona. Pot să petrec cu tine aici mai multe zile, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă întorc în Germania.

Ea încuviinţează în timp ce trage aer în piept, iar eu continui:

— Nu-mi pot permite să-mi schimb reşedinţa; psihologii nu cred că o altă schimbare ar fi bună pentru Flyn. Şi... deşi poate că este o nebunie prea precipitată, mi-ar plăcea să te muţi cu mine în Germania.

Pe măsură ce spun asta, observ cum ochii ei se fac mari cât cepele şi, înainte să răspundă, mă grăbesc să adaug:

— Ştiu, micuţo, ştiu. Ştiu că este o nebunie, dar te iubesc, mă iubeşti şi mi-ar plăcea să te gândeşti, de acord?

Judith încuviinţează, iar eu, mai încrezător acum, că i-am mărturisit adevărul despre mine şi sentimentele mele, zâmbesc. Apoi ne îmbrăţişăm, dar ştiu că trebuie să continui, aşa că spun:

— Jud... am o problemă şi, chiar dacă evit să mă gândesc la ea, ştiu că se va agrava în viitor.

Asta o face să mă privească, să clipească şi să întrebe:

— O problemă? Ce problemă?

Conştient că a sosit momentul de care mă temeam cel mai mult, pentru că nu-mi place să stârnesc milă, nici să fiu tratat ca un handicapat, îi explic:

— Am o problemă la ochi. Am glaucom, o boală moştenită de la minunatul meu tată, şi, deşi mi-o tratez şi deocamdată sunt bine, fără îndoială, aceasta se va agrava cu timpul şi, spre ghinionul meu, este ireversibilă. S-ar putea ca în viitor să orbesc.

Simt că ea nu mai respiră.

Cuvintele mele au luat-o prin surprindere.

Nu ştie despre ce vorbesc şi, când îşi recapătă puterile, întreabă:

— Ce este un glaucom?

— Este o boală cronică a ochiului. O boală a nervului optic care-mi provoacă uneori vedere înceţoşată, durere de ochi şi de cap sau greţuri şi vomă. Cred că acum, că ai aflat, înţelegi multe lucruri despre mine.

De îndată ce-mi termin fraza, ea mă priveşte... mă priveşte... mă priveşte...

Mă neliniştesc.

Nu spune nimic.

Doar procesează informaţia pe care tocmai i-am oferit-o, iar eu mă neliniştesc. Mă simt copleşit.

Şi dacă acum, după ce a aflat, decide să se îndepărteze de mine?

Apoi Jud se ridică din pat şi-mi pune întrebări.

Îi răspund cum pot, în timp ce frica pune stăpânire pe mine, până când Jud se aşază din nou lângă mine şi, luându-mă de mâini, aud că spune:

— Căpos afurisit, cum de mi-ai putut ascunde aşa ceva? Eu... eu m-am supărat pe tine. Ţi-am reproşat absenţele, schimbările de dispoziţie, iar tu... tu n-ai zis nimic. Ah, Doamne, Eric... de ce?

Izbucneşte în plâns, iar eu încerc să o consolez. Nu suport să văd plângând pe cineva la care ţin, cu atât mai puţin dacă este vorba despre ea. Dar, dintr-odată, sunt conştient de privirea ei. Mă observă jenată şi, fiindcă simt nevoia să fiu pe deplin sincer cu ea, pentru a evita probleme în viitor, declar:

— Vei suferi dacă rămâi lângă mine, scumpo. Sunt un bărbat cu prea multe responsabilităţi. O întreprindere de condus, un copil problematic de crescut şi, de parcă n-ar fi

suficient, o problemă de sănătate. Cred că a sosit momentul să decizi ce vrei să faci. Voi accepta decizia ta, oricare ar fi aceasta. Mă simt şi-aşa destul de vinovat.

Când spun asta, Judith îmi eliberează mâinile şi întreabă:

— Sper că nu încerci să spui ceea ce cred eu, nu-i aşa?

Încuviinţez, iar ea trânteşte:

— Dar eşti idiot, ca să nu zic dobitoc!

Auzind asta, zâmbesc, nu pot să mă abţin. Apoi ea îşi deschide complet inima şi rosteşte cele mai frumoase cuvinte de dragoste pe care un bărbat rece şi intransigent ca mine ar vrea să le asculte.

O privesc emoţionat.

Nici în cel mai frumos vis nu mi-aş fi imaginat vreodată că o femeie minunată ca ea ar putea să-mi spună aşa ceva.

— Jud, când boala mea o să avanseze, calitatea vieţii mele va fi foarte limitată, insist. Va veni un moment în care voi fi o piedică pentru tine şi...

— Şi...? întreabă cu vioiciune.

— Nu înţelegi?

Ea clatină din cap, îmi ia mâna şi, după ce mă sărută dulce pe gură, spune:

— Nu, nu înţeleg. Şi nu înţeleg pentru că tu vei fi în continuare alături de mine. Mă vei putea atinge, săruta, vei face dragoste cu mine şi eu cu tine. Ce te face să te îndoieşti de mine?

Declaraţia ei de dragoste mă înduioşează.

Cum un tip rece şi trufaş ca mine poate să fi atins inima unei tinere minunate ca ea?

Şi, îmbrăţişând-o, zâmbesc şi o sărut. O ador.

29

Relaţia mea cu Judith merge strună.

La serviciu, disimulăm, iar eu petrec mai mult timp ca niciodată în avionul meu particular. Încerc să stau cu Flyn cât pot, dar recunosc că nerăbdarea mea de a-mi vedea micuţa mă determină să fac nebunii nocturne ca să mă trezesc la Madrid, iar arhiva de la birourile Müller devine punctul nostru de întâlnire ca să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm de mai multe ori de-a lungul unei zile de muncă.

Într-una din zilele în care mă aflu la sucursala din Madrid, primesc dintr-odată un apel telefonic şi văd că este sora mea, Marta. Vorbesc cu ea şi, spre surprinderea mea, îmi spune că este în Madrid, mai precis la birourile Müller, lângă lift.

Nevenindu-mi să cred, ies din biroul meu şi, văzând-o, mă îndrept spre ea fără să o privesc pe Judith.

— Ce cauţi aici? întreb.

Marta priveşte în jur şi comentează:

— Bună, Eric... ce te bucuri să mă vezi!

Oftez. Sora mea se pricepe de minune să mă scoată din sărite.

— Am două zile libere, îmi explică, am venit cu un prieten la Madrid şi m-am hotărât să te vizitez, căci acum petreci mai mult timp aici, decât în München.

Când o aud spunând asta, mă pregătesc să protestez, dar ea întreabă cu voce joasă:

— Se va prelungi mult situaţia asta?

Nu răspund şi ea insistă:

— Ţi-o spun pentru că, dacă va fi aşa, trebuie să ştii că dragul nostru nepot o va omorî pe mama de supărare, ca să nu mai vorbim despre controalele pe care ar fi trebuit să ţi le fi făcut la ochi şi pe care nu ţi le-ai făcut.

Oftez. Sora mea este foarte nesuferită şi răspund:

— Marta, eşti atât de amabilă să...?

— Nu! mi-o taie. Nu vreau să fiu deloc amabilă! Vreau doar să te concentrezi şi să te gândeşti la două lucruri: primul, să te duci la doctor, şi al doilea, să stai în München, pentru ca Flyn să se poată îndrepta, la rândul lui.

O privesc, ştiu că are dreptate.

— Ai cunoscut vreo femeie aici şi de-aia petreci atât de mult timp în Spania? întreabă.

Mă gândesc la Jud. Poate că ar trebui să-i spun adevărul, dar clatin din cap şi o lămuresc:

— Doar am mult de lucru.

Marta încuviinţează şi, după ce mă sărută pe obraz, face stânga-mprejur şi îmi cere:

— Te rog să te întorci la München, în weekend! Eu şi mama avem nevoie de o pauză de la Flyn şi avem multe lucruri de făcut, pe care nu ţi le spun, pentru că ai face o criză, ca de obicei...

O privesc cu gura căscată. E nebună.

Apoi intră în lift şi, cu un zâmbet mucalit, îmi face cu mâna.

Oftez. Ce problemă cu sora mea!

Când mă întorc în birou, văd expresia de pe faţa lui Jud. Fără îndoială, s-o fi întrebând cine este femeia blondă cu care m-a văzut vorbind şi nu întârzie să intre în birou, în căutare de explicaţii pe care eu le amân până când ajungem la ea acasă.

Mă pedepseşte toată ziua cu răzbunarea ei, pentru că nu sunt sincer cu ea. De la biroul ei, mi se insinuează întruna, îmi arată picioarele, mă înnebuneşte şi, când deschid telefonul şi citesc: „Depravata îşi doreşte pedeapsa”, îmi vine să zâmbesc.

Când ajungem în acea seară acasă la ea, mă năpustesc asupra ei şi, după ce o sărut, îi trag o palmă peste funduleţul ei rotund şi bronzat şi murmur:

— Depravato! Ce te-a apucat de mă provoci la birou?

Printre râsete şi săruturi, ne îndreptăm spre camera ei. Ca o fetiţă, începe să sară în pat, iar eu, mulţumit, şoptesc în timp ce-mi desfac cămaşa şi pantalonii:

— Sari... sari... căci o să vezi tu când o să te prind!

Atunci, dintr-o săritură, se dă jos din pat, dar o prind pe hol şi, vârându-mi limba în gura ei, o devorez în timp ce hainele îi cad pe podea şi rămâne îmbrăcată doar cu un tanga frumos, pe care i-l smulg cu o smucitură, spunând:

— Doamne... toată ziua mi-am dorit să fac asta!

Goi, pe hol, ne sărutăm, ne atingem, ne dorim, până când o ridic în braţele mele şi, aşezându-mi penisul tare în despicătura ei umedă, mă adâncesc total în ea şi-i dau ce-mi cere, în timp ce primesc şi eu ce-mi doresc.

Sexul între noi este fierbinte, impetuos.

Când ne-o tragem, suntem două animale dornice de joacă, de mângâieri, de momente şi, mai ales, de pasiune.

Ne bucurăm ca nebunii de moment, până când un orgasm ne devastează şi ţipăm amândoi de plăcere.

Câteva minute mai târziu, după ce o las pe podea, ne ducem la bucătărie. Ne este sete. După ce am băut apă, Jud, jucăuşă, mi-o scuipă pe piept, pentru ca apoi să-mi sugă sfârcurile, iar eu mă bucur încântat în timp ce mă dăruiesc ei.

Printre râsete, ne întoarcem în sufragerie. Azi am văzut-o pe Judith luând micul dejun foarte amuzată cu Miguel şi, gelos, o întreb despre asta. Totuşi, ea îmi spune că este doar un prieten.

Săruturi... mângâieri... dorinţă...

Suntem în continuare dezbrăcaţi şi eu o iau în braţe, dispus să fac din nou dragoste cu ea, îi trag o palmă la fund şi în clipa aceea auzim că cineva exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi?!

Uimiţi, privim amândoi spre uşa de la intrare şi o vedem

pe Raquel, sora lui Jud, care-i acoperă ochii fiicei sale Luz şi apoi o întoarce cu spatele.

Judith şi cu mine ne privim şi ne apucă râsul şi apoi ea zice:

— Hai să ne îmbrăcăm. Apoi, adresându-se surorii ei, îi cere: Raquel, dă-ne un moment. Ne întoarcem imediat.

— Bine, zăpăcito!

Amuzat de felul cum îi spune Raquel, intrăm în cameră şi, luând hainele de pe podea, ne îmbrăcăm repede.

Dar cum au putut să intre sora ei şi fetiţa în casă fără să ne dăm seama?

Din nou în sufragerie, observ atitudinea de reproş a lui Raquel, iar Judith, fără să şovăie, o duce în bucătărie.

Între timp, eu rămân singur şi tăcut cu nepoata ei. Dacă-mi amintesc bine, este foarte vorbăreaţă şi o salut zicându-i pe nume:

— Bună, Luz! Cum e la şcoală?

Fetiţa mă priveşte... mă priveşte întruna şi nu răspunde. Ce-a păţit?

Mă gândesc cum s-o fac să-mi vorbească şi zic:

— Mătuşa ta mi-a spus că...

— Dacă îi mai tragi vreo palmă mătuşicii mele, îţi trag un şut în boaşe de nu te vezi!

O privesc cu gura căscată. Ia te uită la nepoţică!

Neştiind ce să spun, după ceea ce mi-a trântit, ne privim şi atunci Jud şi sora ei intră în sufragerie. După câteva secunde, Raquel mă pupă, dar fetiţa refuză, şi apoi pleacă.

Uimit încă de cuvintele fetiţei, o privesc pe Jud şi şoptesc:

— Ştii ce mi-a zis nepoata ta?

Ea mă priveşte şi zâmbeşte. Bănuiesc că-şi imaginează ceva şi trântesc:

— Literalmente, a zis: „Dacă îi mai tragi vreo palmă mătuşii mele, îţi trag un şut în boaşe de nu te vezi”.

Amuzată, ea îşi acoperă gura şi începe să râdă în hohote. Atunci, eu, neputând să mă abţin, o iau în braţe şi o duc la duş, unde cu plăcere ea cere să o împung, în timp ce-mi şopteşte la ureche că vrea lucruri murdare, dar făcute cu eleganţă.

Şi, fără să şovăi, i le ofer!

30

Mă bucur să mă întorc în München, dar mă disperă că trebuie să mă îndepărtez de Judith. Mă bucur să-mi văd nepotul şi să stau cu el, dar recunosc că mi-e dor de micuţa mea.

Sâmbătă, după ce petrec o zi ca între bărbaţi cu Flyn, jucându-ne pe Playstation şi făcând tot ce vrea el, fără să-mi pot lua gândul de la Judith, când, în sfârşit, el se duce la culcare şi rămân singur, Simona intră în salon şi mă anunţă:

— Domnule, tocmai a sosit mama dumneavoastră.

Uimit, mă ridic şi mă duc să o întâmpin.

De când apare mama la mine acasă fără să anunţe, aproape la ora 21?

O văd parcându-şi cu abilitate maşina şi, când coboară din ea, mă apropii şi o întreb alarmat:

— S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbeşte, se ridică să mă pupe şi murmură:

— Stai liniştit, fiule. Trebuie doar să vorbesc cu tine.

— Să vorbeşti la ora asta?

Zâmbind întruna, mă ia de braţ şi încuviinţează:

— Da, fiule. Acum.

Intrăm amândoi în salon şi, când se aşază, întreb:

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

Îmi pregătesc un whisky, mă aşez lângă ea şi, fără să mai piardă timpul, zice:

— Dragule, Marta este foarte supărată pe tine pentru că trebuie să te duci din nou în sala de operaţii şi nu o faci.

Oftez. Înjur. Sora mea este foarte nesuferită.

— Mamă, dacă ai venit să vorbeşti despre asta, cred că nu este momentul potrivit.

— Dar, Eric...

— Mamă, o întrerup. Mă voi opera, îţi promit, dar acum am alte lucruri mai importante care-mi solicită întreaga atenţie.

Apoi se aşterne tăcerea între noi. Mă miră că nu mă întreabă ce este aşa de important şi atunci, uitându-se la încheietura mâinii mele, indică:

— Îmi place brăţara ta din piele.

Privind-o, zâmbesc. Purtând-o, o simt mai aproape pe Jud şi răspund:

— Da, şi mie îmi place.

Absent, mă gândesc la micuţa mea când mama îmi atinge părul cu dezmierdare şi şuşoteşte:

— Tu n-ai purtat niciodată brăţări, nici şiraguri, iar faptul că o porţi pe aceasta mă face să presupun că femeia care ţi-a dăruit-o este foarte specială.

Eu o privesc uimit şi, când mă pregătesc să răspund, ea insistă:

— Şi să nu negi, pentru că nu o să te cred.

Sunt cu gura căscată. Am auzit mereu că mamele au un al şaselea simţ cu copiii lor.

— De ce zici asta? întreb.

Ea zâmbeşte, mă ia de mână şi, lovindu-mă uşor, afirmă:

— Sunt mama ta şi, deşi nu crezi, intuiţia îmi spune asta. Sunt încântată să te văd entuziasmat şi...

— Mamă... nu exagera!

— Nu exagerez, fiule. Eşti cel mai rigid bărbat şi cu cel mai prost simţ al umorului din câţi am cunoscut în viaţa mea, dar în ultima vreme rigiditatea ta s-a mai îmblânzit şi te văd zâmbind mai mult decât ai făcut-o în toată viaţa ta. Iar asta, dragule, este pentru că cineva special ţi-a atins inima.

E absurd să neg. Vreau ca Jud să se mute în Germania şi cu cât află toţi mai repede, cu atât mai bine. Aşa că, privind-o pe mama, afirm:

— Ai dreptate. Am cunoscut pe cineva foarte special.

— Ah, fiule, ce bucurie!

Fericirea ei mă face să zâmbesc şi, dispus să-i mai ofer o bucurie, zic:

— Este spanioloaică.

Auzind asta, mama se ridică în picioare şi aplaudă. Este încântată să afle că Jud e spanioloaică, la fel ca ea. Apoi, după ce ia o înghiţitură din whisky-ul meu, întreabă:

— Şi cum o cheamă?

— Jud, răspund şi, lăsându-mă purtat de ceea ce simt când mă gândesc la ea, întreb, conştient de ceea ce înseamnă asta: Mamă, m-ai însoţi să cumpăr un inel frumos pentru ea?

Mama zâmbeşte, se emoţionează şi zâmbesc şi eu în cele din urmă.

Petrec mai multe zile în München, rezolvând probleme ale companiei Müller, iar vineri, înainte de a pleca la Madrid, dau un telefon şi cer să-i fie expediat un buchet de flori lui Judith la birou. Pe bileţel cer să se scrie:

„Abia aştept să te sărut, bruneţico.”

Nerăbdător, ajung la sucursala companiei din Madrid la ora prânzului. Judith nu este la lucru, dar, trecând pe lângă biroul ei, parfumul mă invadează şi zâmbesc.

Când o văd apărând, mă simt fericit. Ca de obicei, este minunată şi, fără să mă apropii de ea, îmi scot telefonul

mobil şi scriu:

„Te aştept la hotelul meu. Fă-te frumoasă. TI.”

După-amiază, când ajung la hotel, trec pe la recepţie, unde sunt informat că domnişoara Flores mă aşteaptă în apartamentul meu. Mă îndrept într-acolo, dar, înainte să ajung la lift, aud vocea mamei mele:

— Eric!

Mă întorc şi o văd în faţa mea.

— Mi-am cumpărat altă rochie pentru cină, afirmă. Vreau ca tinerica aceea să aibă o imagine plăcută despre mine.

Încuviinţez.

Mă nelinişteşte gândul la întâlnirea secretă pe care i-o pregătesc lui Jud. Ştiu că ea mă iubeşte, dar nu ştiu cum va reacţiona când o va vedea pe mama.

— Eşti pregătită să o cunoşti? întreb.

— Bineînţeles, fiule!

Agitat, intru în lift cu mama, urcăm până la ultimul etaj şi, odată ajunşi acolo, auzim că în apartamentul meu răsună muzică dată la maximum.

— Îmi place la nebunie melodia asta! şuşoteşte ea. Ştii, nu-i aşa?

Încuviinţez.

Este *September* a trupei Earth, Wind and Fire şi ştiu că mamei îi place la nebunie. Agitat, murmur atunci, în timp ce deschid uşa apartamentului meu şi o aud pe Judith fredonând:

— Păi, se pare că şi lui Jud.

Muzica se aude tare, iar eu şi mama rămânem pe loc când o vedem pe Judith cântând şi dansând desculţă, fără să-şi dea seama de prezenţa noastră.

Mama se uită la mine cu un rânjet, iar eu, neştiind ce să fac, mă apropii de sistemul audio şi reduc volumul. Atunci, Jud se opreşte şi ne priveşte nedumerită, moment în care

mama se apropie de ea şi spune:

— Recunosc că de fiecare dată când aud melodia asta îmi vine să dansez... Bună, sunt Sonia, mama lui Eric. Tu eşti...?

Văd că Judith mă priveşte confuză.

Nu înţelege nimic.

Dar, dându-şi la o parte părul de pe faţă, răspunde în cele din urmă:

— Încântată să vă cunosc, doamnă! Eu sunt Judith. Mama mă priveşte cam neliniştită, iar eu mă grăbesc să clarific:

— Mamă, ea este... Jud.

— Oh... ce bleagă sunt, desigur...! Judith este Jud... Tu eşti iubita lui Eric!

După ce spune asta, Jud, care se sprijină de o măsuţă punându-şi pantofii, îşi pierde echilibrul şi cade pe podea. Cred că a uimit-o că mama a folosit cuvântul *iubită.* O ajutăm imediat să se ridice şi ea, grăbită, ne spune că e bine. Încetul cu încetul, văd cum micuţa mea se relaxează. Mama îi înlesneşte situaţia şi ea îi mulţumeşte, iar când, douăzeci de minute mai târziu, le văd stând liniştite de vorbă, ştiu că am făcut bine că le-am adus împreună.

Mai târziu, când mama se duce în camera ei să se schimbe pentru cină şi eu rămân singur cu Judith, ea mă priveşte şi întreabă:

— Ia să vedem, Eric, mama ta a spus că sunt iubita ta? Da.

— Şi cum de ştie ea înaintea mea?

O privesc. Nu ştiu ce să-i spun. Fără îndoială, m-am grăbit şi, încercând să trag de puţinul meu simţ al umorului, întreb:

— Tu nu ştiai că eşti iubita mea? Clatină din cap.

— Păi, nu. Nu ştiam.

Încântat să-i văd nedumerirea din ochi, dar conştient de

zâmbetul ei, mă apropii de ea şi şuşotesc:

— Îţi aduc aminte că la Moroccio chiar tu ai zis că eşti doamna Zimmerman.

Râdem amândoi şi atunci o întreb:

— Îţi amintesti melodia noastră?

Iubirea mea zâmbeşte, cum să uite acea melodie, şi şopteşte:

— Măi, să fie... domnule Zimmerman, sunteţi foarte romantic. Ce vi s-a întâmplat?

Agitat, cum rar mi s-a întâmplat în viaţă, chiar dacă ea nu observă, ştiu că a sosit momentul să fac pasul şi, scoţând din buzunarul meu o cutiuţă din catifea roşie, spun:

— Deschide-o. Este pentru tine.

Cu mâini tremurânde, ea o deschide, în timp ce eu o observ mulţumit. Văzând minunatul inel cu diamante pe care-l conţine, impresionată, şopteşte fără să-l atingă:

— Dar... dar este prea mult, Eric! Eu n-am nevoie de aşa ceva.

Satisfăcut de reacţia ei, atât de diferită de a altor femei când le dăruieşti bijuterii, scot inelul din cutie şi, punându-i-l pe deget, spun:

— Dar eu simt nevoia să ţi-l dăruiesc. Vreau să-i fac cadouri iubitei mele.

Apoi ne sărutăm, ne dezmierdăm, ne mângâiem. Ne dorim atât de mult, încât, conştienţi că mama ne aşteaptă să luăm cina, trebuie să facem mari eforturi pentru a nu ne dezbrăca şi a nu face dragoste.

31

La restaurant, mama şi Judith se cunosc mai bine şi, dintr-odată, îmi dau seama că acele două spanioloaice

laolaltă pot fi pierzania mea. Cu toate acestea, îmi place. Ele vorbesc, râd, glumesc... le uneşte caracterul lor hispanic.

La un moment dat, îmi sună telefonul şi, văzând că este Björn, mă ridic ca să răspund.

— Unde eşti? mă întreabă.

Cu un zâmbet, le privesc pe acele două femei, care râd în continuare, şi răspund:

— În Spania.

— Iar?

— Da.

În timp ce vorbesc cu prietenul meu, care mă suna ca să ne întâlnim la Sensations, dintr-odată o văd intrând în restaurant pe Marta. Sora mea!

Dar ce caută ea aici?

Îmi iau repede la revedere de la Björn şi rămâne să-l sun când mă întorc la München. Apoi mă apropii de sora mea.

— Ce cauţi aici?

După atitudinea ei liniştită, ştiu cine i-a zis unde aveam să fim şi, ignorându-mă, se îndreaptă spre masa noastră. Mă duc după ea, când aud că afirmă:

— Mamă, puţin îmi pasă că încăpăţânatul ăsta o să mă trimită iar la plimbare. Am venit să-l caut şi n-am de gând să mă întorc în Germania fără el.

Fără să mai pierd timpul, văzând expresia de uimire de pe chipul lui Jud şi, ca să evit probleme, mă apropii de ea şi zic:

— Scumpo, ea este sora mea Marta.

Judith o priveşte.

Sora mea zâmbeşte şi, surprinzându-mă, trânteşte apoi:

— Bună, Judith... am auzit despre tine! Puţine lucruri, dar de bine. Apropo, noi două trebuie să vorbim despre căposul asta de frăţior al meu.

Auzind-o spunând asta, o privesc pe mama. Singura

persoană care ştia despre existenţa lui Judith era ea şi, văzând cum îşi abate privirea, înjur în sinea mea. Dar de ce răspândeşte mama vorba în stânga şi-n dreapta?

Marta şi cu mine ne certăm până când mama, supărată, ne ordonă să tăcem şi, furios din cauza imixtiunii, repet, spre surprinderea surorii mele:

— Da, este iubita mea.

Ea şi Jud se privesc şi, dintr-odată, Marta întreabă adresându-i-se:

— Dar cum poţi să-l suporţi pe ursuzul ăsta?

— Masochism pur şi dur, răspunde Jud.

Mă uit la ea, nevenindu-mi să cred ce răspuns a dat, când Marta o ia de la capăt:

— Acum că am făcut prezentările, când te întorci în Germania, Eric? Eu şi mama nu mai putem cu Flyn, iar menajera într-una din zile îl va sugruma. Băiatul ăla o să ne omoare cu zile. Şi mai e şi operaţia ta. Trebuie să te operezi! Este necesar să se reducă presiunea intraoculară. Ce se întâmplă? De ce nu te întorci ca să poţi fi operat? Sunt sigură că iubita ta va înţelege că trebuie să pleci, nu-i aşa?

Uimită de peroraţia ei, Jud mă priveşte. Văd reproş în ochii ei şi, după ce schimb câteva cuvinte cu sora mea, şuier:

— Doamne...! Când faci pe doctoriţa-care-vorbeşte-pacienţilor mă enervezi groaznic!

După o cină în care buna mea dispoziţie se risipeşte din cauza reproşurilor Martei, a văicărelilor mamei cu privire la Flyn şi la internate şi a gesturilor de dezaprobare ale lui Judith, am nevoie de spaţiu, aşa că-i poruncesc lui Tomás să le însoţească pe mama şi pe sora mea la hotel.

Imediat, Jud îmi spune cât de supărată este pe mine, dar eu răspund cu răceală:

— Ascultă, scumpo, ştiu ce fac, crede-mă! În ceea ce-l

priveşte pe Flyn, sunt conştient că ele au dreptate. Trebuie să mă întorc în Germania şi să mă ocup de el, dar n-am să-l duc la un internat. Hannah nu m-ar ierta, şi nici eu. Cât despre mine, stai liniştită, sunt primul care nu vrea să orbească, ai înţeles?

Când rostesc cuvântul *a orbi*, simt că ea se încordează. Sunt conştient că îi este la fel de teamă ca şi mie şi, fiindcă am nevoie de ea şi de alintările ei, o iau de mână şi murmur:

— Stai liniştită, micuţo... sunt bine.

După ce luăm un taxi şi ajungem în tăcere la hotel, ne îndreptăm spre cameră. Simt răceala care s-a creat între mine şi ea şi şoptesc:

— Ascultă, Jud...

— Nu, ascultă-mă tu pe mine, căpos blestemat! În ceea ce-l priveşte pe Flyn, mi se pare bine ce decizi: este nepotul tău şi tu ştii mai bine decât oricine ce trebuie făcut cu el. Dar în privinţa bolii tale, dacă mă iubeşti şi vrei ca relaţia noastră să continue, te rog să te întorci cu familia ta în Germania şi să faci ce-ai de făcut.

Mă ucide să-i văd lacrimile curgându-i pe obraji din vina mea. Încerc să mă apropii de ea, dar Judith se îndepărtează iar de mine şi continuă:

— Nu ştiu de ce amâni, dar, dacă e din cauza mea, te asigur că eu te voi aştepta când te vei întoarce, ai înţeles? Tu mi-ai acordat titlul de iubita ta şi, ca atare, îţi cer să ai grijă de tine, pentru că te iubesc şi vreau să fiu mulţi ani alături de tine. Dacă doreşti, voi călători cu tine, voi fi lângă tine oricât va fi nevoie, dar, te rog, trebuie să ştiu că eşti bine. Pentru că, dacă ţi se întâmplă ceva rău... eu... eu...

Emotionat, o îmbrăţişez.

Cuvintele ei îmi fac mult bine, dar trebuie să o liniştesc. Din cauza mea este agitată şi o aşez pe pat. Nu vreau să o

agasez, aşa că mă aşez în faţa ei. Când Judith se supără, are nevoie de spaţiu, la fel ca şi mine, şi sunt dispus să i-l ofer. Rămânem mai multe minute în tăcere, până când ea se ridică, se aşază călare pe mine şi, când dă să mă sărute, mă retrag.

Ea clipeşte uimită şi, cu graţia ei obişnuită, întreabă:

— Tocmai ai făcut pe cobra cu mine?

Zâmbesc. Nu era intenţia mea, dar răspund:

— Trebuia să o fac şi eu o dată, nu?

Încântaţi, ne sărutăm, ne dezmierdăm, ne dorim şi, cum este firesc între noi, ajungem să facem dragoste cu sălbăticie.

32

Le ascult pe cele trei femei din viaţa mea, altfel va trebui să le omor pe toate trei, şi mă întorc în Germania ca să-mi tratez problema de la ochi.

Am o dispoziţie foarte proastă, neagră, teribilă şi toţi mă suportă, iar eu sunt conştient că mă comport ca un adevărat demon, dar puţin îmi pasă.

Zilele trec şi mama îmi spune că Judith vrea să vină din Spania să mă vadă. Refuz. În starea în care sunt, nu vreau să vină. Nu vreau să mă vadă aşa.

Ştiu că, în caz contrar, eu m-aş duce orice-ar zice ea, dar, din fericire, Jud îmi respectă decizia şi, deşi mă doare să stau departe de ea, ştiu că este cel mai bine. Pentru ea, mai ales.

În aceste zile, nepotul meu e tot în toane proaste. Pe zi ce trece, comportamentul lui lasă din ce în ce mai mult de dorit şi încep să devin conştient de disperarea mamei, a menajerei şi a surorii mele.

Vorbesc cu el şi, deşi pare că mă înţelege, am senzaţia

că mă aude, dar nu mă ascultă. Se pare că ceea ce-i zic îi intră pe o ureche şi îi iese pe cealaltă, iar când vorbesc despre asta cu psihologul lui, îmi spune că Flyn se simte aşa din cauza mea. Mă doare sufletul când aud asta şi-mi propun să rezolv situaţia de îndată ce mă voi simţi mai bine.

Din fericire, Björn, Frida şi Andrés îmi sunt alături. Vizitele lor reuşesc să mă scoată din rutină, iar apelurile telefonice de la Dexter mă fac să zâmbesc. Recunosc. Am nişte prieteni pe care nu-i merit şi încă nu ştiu de ce ei mă iubesc atât de mult.

După o săptămână, decid să-i scriu lui Judith. Sunt atât de slăbit şi de îndurerat, încât nu vreau nici măcar să vorbesc cu ea la telefon.

De la: Eric Zimmerman
Data: 17 octombrie 2012, ora 20:38
Pentru: Judith Flores
Subiect: Mi-e dor de tine

Urăsc tratamentul şi pe sora mea. Mă fac să fiu prost dispus. Cât despre Flyn, nu ştiu ce să fac cu el. Mi-e dor de tine. Te iubesc, Eric încă nu m-am ridicat de pe scaun, când laptopul meu ţiuie şi, văzând că este vorba de ea, deschid repede e-mailul ei:

De la: Judith Flores **Data:** 17 octombrie 2012, ora 20:50 **Pentru:** Eric Zimmerman **Subiect:** Re: Mi-e dor de tine

Tu prost dispus? Sigur?
Nu te cred... imposibil!
Un bărbat ca tine nu ştie ce înseamnă asta.
Cât despre Flyn, dă-i timp. E prea mic.
Te iubesc... te iubesc... te iubesc...
Jud

Să-i citesc cuvintele mă reconfortează ca nimic altceva pe lume. Faptul că ştiu că ea aşteaptă să mă fac bine îmi dă putere să merg înainte, să lupt pentru tot şi, zâmbind,

mă duc în salon ca să mă alătur nepotului meu afurisit.

A doua zi, după ce am avut o teribilă durere de cap care m-a terminat şi m-am certat cu Flyn pentru că a venit cu o altă notă proastă de la şcoală, stau căzut pe gânduri în faţa şemineului din biroul meu, când aud că intră un e-mail.

Mă ridic ca să verific despre ce e vorba şi inima mi-o ia la goană. Este micuţa mea.

De la: Judith Flores

Data: 18 octombrie 2012, ora 23:12

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: Bunăăăă

Bună, sunt iubita ta!!!

Cum se simte azi iubirea mea?

Sper că puţin mai bine. Haide, zâmbeşte, căci sigur eşti încruntat! Şi, bineeee, am înţeles deja că nu vrei să vin să te văd, o să rezist.

Aici, în Madrid, începe să fie frig. Azi a fost o zi nebunească la birou şi am ajuns de curând acasă. Am atât de mult de lucru, încât nu mai am timp nici să respir.

Sper că Flyn nu te mai supără.

Săruturi, iubire, noapte bună! Te iubesc. Îmi vei răspunde mâine?

Bruneţica ta

Termin de citit e-mailul cu un zâmbet pe buze.

Ea şi numai ea scoate din mine acea parte tandră pe care o avem cu toţii şi, ca şi cum cuvintele ei ar fi un balsam pentru mine, după ce închid laptopul, mă duc în pat şi adorm.

Mă trezesc la 6 dimineaţa, cobor la bucătărie şi, după ce o salut pe Simona şi beau o cafea, pe la 7 îmi iau rămas-bun de la Flyn, care se duce la şcoală cu Norbert.

De îndată ce rămân singur, răsfoiesc un ziar şi apoi intru în biroul meu, unde scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 19 octombrie 2012, ora 08:19
Pentru: Judith Flores
Subiect: Bună

Urăsc că munceşti atât de mult.

Cum să ajungi la ora aia acasă? Când mă voi întoarce la Madrid, voi vorbi foarte serios cu idioata aia de şefa a ta.

Te iubesc, bruneţico.

Eric

E-mailurile de la Judith se succed zilnic şi simt că, pentru mine, faptul că le primesc e cel mai frumos lucru din zi.

Ea mă roagă, mă imploră să o sun la telefon, dar nu o fac. Deşi mor de nerăbdare să-i aud vocea, mă abţin. Aşa sunt de încăpăţânat. Totuşi, rezist doar două zile, a treia, după ce-i cer mamei să se ocupe de Flyn, iau avionul privat şi mă duc la Madrid, pe nepusă masă.

Când şoferul mă lasă în faţa intrării în clădirea unde locuieşte femeia pe care o ador, simt cum inima îmi bate cu putere în piept.

Un vecin iese atunci să arunce gunoiul şi intru repede în clădire. Apoi, cu siguranţă de sine, sun la uşa ei.

Sper să-i placă surpriza şi, când mă vede pe palier şi ochii ei vioi se deschid într-un mod ieşit din comun şi se aruncă în braţele mele, sunt cel mai fericit tip de pe planetă.

În noaptea aceea, dorindu-ne foarte mult unul pe altul, începem să ne jucăm aşa cum ştim noi şi să ne facem reciproc acele lucruri murdare care ne plac atât de mult, dar având grijă să nu cumva să fim lipsiţi de elegantă, pentru că nu vrem sub nicio formă ca vreunul dintre noi să se simtă în vreun fel neplăcut.

33

Îmi reiau activitatea la firmă şi viaţa mea se scurge din nou între Madrid şi München.

Încetul cu încetul, atâtea călătorii încep să mă obosească, dar eu refuz să mă opresc. Când mă duc la München, vreau să fiu în Madrid, iar când sunt în Madrid, îmi doresc să fiu la München.

Viaţa mea este un haos!

Mă apucă din nou gelozia într-o zi când o văd pe Judith vorbind însufleţită cu Miguel la cafeneaua de la firmă şi, într-o dimineaţă, când o sun pe mobil, ea îmi spune *tată* ca să ascundă cu cine vorbeşte. Tată?!

Eu, tatăl ei?

Chiar vrea asta?

Chiar vrea să nu ştie nimeni despre relaţia mea cu ea?

Aşadar, într-o dimineaţă, când rămân singur cu ea în biroul meu, privind-o, şoptesc:

— În noaptea asta dormi cu mine la hotel.

Ea încuviinţează, zâmbeşte şi eu întreb complice:

— Vrei să ne jucăm având companie?

Din Zahara nu ne-am mai jucat cu nimeni şi, după ce-mi spune ce gândeşte, întreb:

— Excitată?

Ea încuviinţează cu un zâmbet şi, apucând-o de braţ, o duc în arhivă. Arhiva noastră.

Dornic de ea, îmi introduc mâna sub fusta ei şi îi şoptesc la ureche în timp ce-i ating coapsa:

— Nu te-am mai oferit de mult timp şi abia aştept să o fac.

— Eric... murmură înfierbântată.

Mulţumit de excitaţia ei, îmi plimb gura pe a ei şi, amintindu-mi criza de gelozie din cauza lui Miguel, şuşotesc:

— Tot nu mi-a trecut supărarea pe tine şi meriţi o

pedeapsă.

— O pedeapsă?

— Da... micuţa mea. Iar după-amiază vei şti care este.

Cu dezmierdare, îmi plimb în continuare mâna între picioarele ei, în timp ce ea tremură.

— Pedeapsa te aşteaptă la hotelul meu, şoptesc cu răceală. Când termini munca, ia-ţi maşina şi vino direct acolo.

Apoi îi trag o palmă la fund, dintr-acelea care-i plac, o sărut şi, când îi dau drumul, o cert:

— Domnişoară Flores, vreţi să nu mă mai provocaţi ca să pot să conduc această companie?

Judith zâmbeşte, îşi aranjează fusta, iese din arhivă şi din biroul meu şi ne continuăm amândoi munca.

Am stabilit să ne vedem în după-amiaza aceea la hotelul unde sunt cazat cu nişte prieteni, Mărio şi Marisa, soţia lui, şi urcăm imediat în camera mea. În timp ce bem ceva în apartamentul meu, stabilim clar condiţiile jocului. Ea vorbeşte despre a se bucura de Judith, iar eu sunt de acord, dacă doreşte şi Jud. Toţi suntem jucători experţi, cu excepţia iubitei mele, şi, pur şi simplu, ne dorim să ne simţim bine.

Când Jud intră în hotel, sunt anunţat de la recepţie şi, când uşile liftului se deschid şi ea apare, îi ies în întâmpinare şi, fără să-i arăt cine se va juca cu noi, o duc în dormitorul meu şi închid uşile.

— Vreau să te îmbraci cu ce este pe pat, îi spun. Fă-ţi un duş şi, când eşti pregătită, vino în salon.

Douăzeci de minute mai târziu, fata mea minunată apare îmbrăcată cu aceleaşi haine ca Marisa.

— Judith, ei sunt Mario şi soţia lui, Marisa. Nişte prieteni, îi prezint.

Văd că ea îi salută şi, deşi de obicei este afectuoasă, simt o oarecare răceală faţă de Marisa. Nu o iau în seamă.

Poate că se aştepta să se joace cu doi bărbaţi, nu cu o femeie.

După ce sunt făcute prezentările, Marisa nu o slăbeşte din ochi pe Jud.

— Abia aştept să te savurez, Judith! comentează.

Mă amuză să aud asta şi, dispus să mă simt bine, răspund:

— Am o iubită foarte... foarte râvnită.

Expresia de pe chipul lui Judith mă nedumireşte, dar, cum nu spune nimic, continuăm cu distracţia. Bem, râdem, glumim şi, când simt că ea pare să se relaxeze, îi spun că pedeapsa mea se numeşte Marisa.

Ea refuză categoric.

Încerc să vorbesc cu ea. Încerc să aflu ce-a păţit, dar, când văd că este imposibil, supărat de cât de ermetică este uneori, spun:

— De acord, Jud. Du-te în cameră şi schimbă-te. Tomás te va duce acasă.

Totuşi, ea nu se mişcă. Îmi dovedeşte că nu vrea să plece şi, când îmi rosteşte numele şi o privesc, întreabă:

— Dacă rămân, săruturile mele vor fi numai ale tale şi săruturile tale numai ale mele?

Auzind asta, ceea ce este la fel de important pentru mine, pentru noi, încuviinţez.

— Astaântotdeauna, scumpo... întotdeauna.

Ne sărutăm. Pentru nimic în lume nu-mi doresc ca ea să facă ceva ce nu vrea. Atunci o priveşte pe Marisa şi murmură:

— De acord.

După ce mă aşez cu Mario, dispuşi să vedem cum femeile noastre se ating în faţa noastră şi-şi oferă plăcere, Marisa, care a fost martoră la schimbarea opiniei lui Judith, şopteşte, privindu-mă:

— Eric... lasă-mă cinci minute între patru ochi cu ea.

— Treizeci de secunde, nuanţez.

Marisa ne priveşte şi, făcându-ne cu ochiul, murmură:

— Va aşteptăm în cameră.

Când ele închid uşa, Mărio îmi adresează un zâmbet şi afirmă:

— Femei!

Zâmbesc la rândul meu.

Îmi mai torn puţină şampanie, în timp ce, neliniştit, privesc spre uşa camerei. Oare ce-o fi vrând Marisa de la femeia mea?

Nerăbdător, le dau treizeci de secunde şi, când nu mai pot, îi spun lui Mărio:

— Să intrăm.

Fără întârziere, ne îndreptăm într-acolo, dar rămân locului când, deschizând uşa, am în faţa mea două femei pe pat, goale şi desfatându-se una cu alta. Cu gura căscată, o observ pe Judith, care cu limba ei jucăuşă atinge uşor clitorisul Marisei, făcând-o să se contracte de plăcere.

Jocul acela mă excită şi, aşezându-mă pe pat, mă înclin şi şoptesc la urechea micuţei mele:

— Îmi place ceea ce văd!

Lacomă de dorinţă, Marisa se bucură de Jud, o savurează şi, când îi vede tatuajul, îmi dă de înţeles că o excită. Nişte mângâieri fierbinţi şi neaşteptate din partea lui Judith o agită.

Văd dorinţa lui Jud, iar plăcerea din ochii ei, din gesturile ei şi din gura ei mă înnebuneşte, în timp ce Marisa, care este o jucătoare avidă, devastează corpul fetei mele şi eu îi permit, conştient de cât de mult îi place iubitei mele.

Eu şi Mărio, care suntem tari ca pietrele, le observăm, ne delectăm, până când Marisa murmură:

— Haideţi, băieţi...! Participaţi la jocul meu.

Excitat, o privesc pe Jud şi ea încuviinţează.

Îmi cere cu privirea să mă joc, să ne jucăm şi, fără să şovăi nici măcar o secundă, mă alătur lor şi o sărut, în timp ce Mărio îi suge sfârcurile şi Marisa, care este în continuare între picioarele ei, îi devastează cu dorinţă sexul.

Jud se mişcă, se arcuieşte, se dăruieşte nouă, bucuroasă să fie jucăria noastră, în momentul în care eu şi Mărio îi separăm coapsele pentru a-i oferi mai mult acces Marisei.

Unde de plăcere ne străbat corpurile când soţul ei se ridică, mă priveşte, încuviinţez şi apare, câteva secunde mai târziu, cu un dildo negru cu două capete.

— Vreau să văd cum v-o trageţi una alteia, spune privindu-le pe femei.

O sărut pe Judith. Este total dăruită nouă, în timp ce degetele Marisei o masturbează şi ea îmi dăruieşte gâfâielile sale, ţipetele ei de plăcere, iar eu le absorb, le devorez cu fiecare sărut.

Dornic de mai mult, mă aşez în spatele ei şi Mărio se aşază în spatele soţiei lui.

Văzând cum pieptul iubitei mele urcă şi coboară excitat, iau dildo-ul negru şi-mi duc la gură unul din capete.

Fără să scot un cuvânt, îl sug cu poftă şi, după ce-l scot din gură, îl îndrept spre vaginul ei. Acesta este foarte umed şi îl introduc cu uşurinţă în el în timp ce, aţâţat, murmur la urechea ei:

— Da... aşa...!

Marisa ia celălalt capăt al dildo-ului şi şi-l vâră în vagin. Acum, ea este cea care gâfâie şi geme şi, când văd că împinge cu pelvisul în direcţia lui Judith, o privesc pe iubita mea şi o aud ţipând.

Acel atac este nou pentru ea şi abia se mişcă, doar se bucură, până când, în cele din urmă, şi Judith îşi împinge înainte pelvisul şi o face pe Marisa să ţipe, în timp ce sunt unite de acea jucărioară cu două capete.

— Aşa... trage-i-o nevesti-mii! murmură Mărio excitat.

În timp ce o ţin pe fata mea, o încurajez să i-o tragă Marisei, o încurajez să se bucure şi să mă facă şi pe mine să mă simt bine, până când ele nu mai rezistă şi, după o ultimă împingere, care le face pe amândouă să ţipe la unison, eu şi Mărio ştim că au ajuns la climax.

Timp de câteva clipe le permitem să-şi recapete răsuflarea, dar suntem dornici de mai mult.

— Haideţi, fetelor...! spune Mărio. Acum e rândul nostru.

Fără să pierd vreo secundă, îmi pun un prezervativ, o iau pe

Judith de mână şi zic:

— O să te leg de pat şi o să te ofer lui Mărio ca să ţi-o tragă. Pune-te cu faţa în jos.

Înfierbântată, face ce-i cer, în timp ce Marisa se aşază la fel ca ea.

Apoi eu şi Mărio le imobilizăm încheieturile mâinilor cu batiste din mătase şi, după aceea, le legăm de capul patului.

Momentul este excitant şi morbid. Vom face un schimb de cupluri şi ne vom desfata.

Când le avem aşa cum ne dorim, contemplu fundul minunat al fetei mele şi îi trag o palmă. Ea mă priveşte. Văd fierbinţeala din ochii ei şi, când fundul ei minunat se mişcă în faţa mea, îi cer:

— Desfă picioarele pentru ca el să te poată penetra bine şi eu să pot vedea. Ai înţeles, scumpo?

Mă excită peste măsură să spun asta şi, când îl văd pe Mărio penetrând-o pe femeia mea, înnebunesc şi fac la fel cu a lui, chiar dacă pe a mea o privesc.

Îmi place ceea ce văd, dar şi mai mult îmi place să văd cum ea, ascultătoare, se dăruieşte jocului şi se bucură de el, se bucură mult în timp ce desface picioarele pentru ca el să o împungă şi eu să văd.

Perversiune.

Un sentiment pervers în stare pură este ceea ce-mi provoacă să privesc cum Mărio intră şi iese din femeia mea, în timp ce ea gâfâie, cerând mai mult.

După câteva minute, cu toţii ajungem la climax. Dar pe mine nu mă interesează decât femeia mea şi, îndepărtându-mă de Marisa, îi dezleg mâinile lui Judith, i le sărut şi şoptesc:

— Haide... scumpo. Ai nevoie de o baie.

La toaletă, jacuzzi-ul este plin de apă, l-am pregătit înainte să înceapă jocul. O las pe Judith în el şi şoptesc:

— Apleacă-te şi ţine-te de margine.

Cu dezmierdare şi blândeţe, o săpunesc şi o spăl şi, după ce termin, şoptesc sărutând-o pe umăr:

— Gata, scumpo...

Ieşim din jacuzzi, dar faptul că am spălat-o şi am atins-o în voie m-a întărit, iar ea mă invită să mă aşez pe capacul WE-ului. Imediat după aceea, ea se aşază călare pe mine şi, luându-mi penisul, şi-l aşază în umezeala ei şi se lasă să alunece cu grijă pe el în timp ce mă priveşte în ochi.

— Doamne, Jud...!

Gâfâi. Gestul ei mă face să tremur, când ea, fără să-şi îndepărteze ochii de la ai mei, murmură:

— Acum tu... Acum tu...

Judith contrage pelvisul şi eu mă las dus. Îi permit să preia conducerea şi mă bucur de mişcările ei, simţind în acelaşi timp cum o plăcere imensă îmi străbate tot corpul.

— Aşa, scumpo... posedă-mă! Eşti a mea.

Cuvintele mele o atâtă.

Sexul ei mă soarbe şi eu tremur, mă bucur şi gâfâi; ne privim în ochi şi într-ai ei văd aceeaşi plăcere pe care ea o vede într-ai mei. Când ajung la climax, tremur, dârdâi, mă relaxez în braţele ei şi atunci o aud spunând:

— Al meu. Eşti doar al meu.

Şi, da, sunt al ei, doar al ei. N-am nici cea mai mică îndoială în privinţa asta.

Epuizat şi transpirat, trag aer în piept şi apoi o sărut de o sută de ori pe chip.

Senzaţiile pe care mi le transmite sunt minunate, trăite incredibil şi, când ochii noştri se întâlnesc din nou, întreb:

— Pedeapsa mea a fost foarte dură?

Ea zâmbeşte.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Marisa, dar ştiu că, orice ar fi fost, s-a rezolvat.

— Pedepsele tale mă înnebunesc, murmură.

Printre săruturi şi zâmbete alintătoare, ne sărutăm, până când, dintr-odată, spune:

— În Germania ne vom juca în continuare?

Asta mă ia prin surprindere.

N-am mai vorbit despre ceea ce i-am propus, dar e mai mult decât clar că ea s-a gândit la asta. S-a tot gândit şi a luat o decizie.

Şi, conştient de ceea ce înseamnă asta şi dornic să o sărut, afirm cu siguranţă:

— În Germania îţi promit că vom face tot ce vrei.

34

La birou, îi trimit din nou flori lui Judith. Simt că acel joc secret ne care-l menţinem ne provoacă poftă şi-mi place să o întreb în faţa celorlalţi angajaţi dacă florile i le trimite un admirator secret.

Dacă ar şti ei...!

Câteva nopţi mai târziu, după întoarcerea mea de la München, ieşim să luăm cina. Mă doare capul, dar nu vreau să o alarmez pe Judith şi, fără să spun ceva, îndur.

La ieşirea din restaurant, ne întâlnim cu prietenul meu

Victor şi noua lui iubită. Văd că el o priveşte pe iubita mea şi zâmbesc pe ascuns. De aceea, când Victor vorbeşte cu iubita lui şi nu ne aude, o întreb pe Jud:

— Vrei să-l invit pe Victor la hotel să ne jucăm toţi trei?

Judith mă priveşte, zâmbeşte şi, câteva secunde mai târziu, mă îndepărtez de ea şi de iubita lui. Lui Victor îi place propunerea mea, dar mă informează că iubitei lui acele jocuri nu-i prea sunt pe plac.

Însă în clipa aceea îmi sună telefonul. Răspund şi, după ce aud ceva ce nu-mi place deloc, mă adresez din nou lui Victor şi spun:

— Îmi pare rău. O lăsăm pe altă dată. A apărut ceva.

El încuviinţează; apoi ne apropiem de fete şi, privind-o pe Judith, anunţ cu o expresie serioasă:

— Plecăm.

Ne luăm rămas-bun de la ei şi ne întoarcem la hotel. Pe drum, mă arăt serios şi tăcut şi, din felul cum mă priveşte Judith, îmi dau seama că nu înţelege nimic.

Când ajungem în apartamentul meu, cer să ni se aducă ceva de băut şi intrăm în cameră. Acolo îmi dau jos haina, pe care o pun cu grijă pe un scaun, şi, câteva secunde mai târziu, apare un chelner cu două pahare şi o sticlă de şampanie.

Desfac sticla, când rămânem singuri, umplu două pahare şi începem să vorbim. Vorbesc despre jocurile noastre, despre poftele noastre, până când nu mai rezist şi şuier:

— De ce nu mi-ai zis că tu şi Marisa vă cunoşteaţi?

Este evident că întrebarea mea a uimit-o la fel de mult ca pe mine când mi s-a spus că ele două se întâlneau şi se jucau în intimitate. Jud nu-mi înţelege întrebarea, eu nu înţeleg că mi-a ascuns asta şi, furios, trântesc:

— La naiba, Judith! Nu suport minciuna. De ce nu mi-ai spus că vă cunoşteaţi deja când a venit zilele trecute la

hotel?

Cu o atitudine nedumerită, ea îşi dă la o parte părul de pe faţă şi răspunde:

— Nu... nu ştiu... eu...

Dar nu o las să continue.

Sunt dezamăgit şi supărat.

Am crezut că între noi exista încredere oarbă, cu atât mai mult când era vorba despre sex, dar văd că nu e aşa. Ea mi-a ascuns informaţii.

— Ar fi mai bine să pleci! şuier. Sunt foarte supărat şi n-am chef de vorbă.

Totuşi, ea refuză. Nu vrea să plece.

Vrea să vorbească, dar eu nu şi, în cele din urmă, cedează.

Mă doare capul şi sunt supărat, de aceea cred că cel mai bine este să plece şi să mă lase singur şi, fără să-i accept refuzurile, după ce vorbesc cu Tomás să o ducă acasă, spun cu răceală:

— La revedere, Jud. Pe mâine.

După ce pleacă, fac un duş şi, când termin, după ce-mi verific e-mailul, iau două pastile şi mă bag în pat. E cel mai bine.

Ore în şir încerc să dorm, dar îmi este imposibil. Nu pot fără Judith alături şi, regretând felul cum am alungat-o de lângă mine, iau telefonul şi scriu:

„Mi-e dor de tine şi mă simt cel mai prost bărbat din lume; mă ierţi?”

Apăs pe „Trimitere” şi nu trec nici două secunde când telefonul sună. Zâmbesc când văd că este Jud. Fără îndoială, m-a iertat.

Dar când răspund, zâmbetul îmi paralizează la auzul unor gemete necontrolate care spun:

— Eric... sunt Raquel, sora lui Judith. Te-am sunat pentru că sora mea a avut un accident de maşină. Ah, Doamne...!

Ah, Doamne, Eric...! Sărmana! Sărmana!

Auzind asta, simt cum îmi îngheaţă tot sângele din corp. Ameţesc şi, aproape fără să respir, întreb:

— Unde este?

Raquel îmi dă adresa spitalului, printre hohote de plâns, şi, uitând de tot, mă îmbrac cât pot de repede şi pornesc într-acolo, simţind că mă sufoc. Mă nelinistesc.

„Nu, te rog...! Nu se poate întâmpla nimic... te rog... te rog... micuţa mea... nu!”

Ajuns la spital, înnebunit şi neliniştit, o văd pe Raquel.

Ea mi-l prezintă pe soţul ei, care mi se pare un idiot viclean, şi-mi povesteşte printre lacrimi că ea este vinovată pentru accident. A sunat-o pe Judith în zorii zilei ca să o cheme acasă la ea după o ceartă cu soţul ei şi atunci a suferit accidentul.

Aştept îngrijorat veşti, ore în şir.

De mai multe ori mă enervez din cauză că durează prea mult să ni se spună ceva şi, când simt că o să explodez iar în acea sală, se deschide uşa de la urgenţe şi o văd ieşind pe Judith posomorâtă şi cu un guler cervical.

Micuţa mea!

Simt că inima îmi stă în loc.

Nu pot să suport să i se întâmple ceva cuiva la care ţin şi, alergând spre ea, o îmbrăţişez cu grijă, fiind conştient de cucuiul ei şi de buza spartă.

— Eric, sunt bine, dragule, serios.

Vreau să o cred, simt nevoia să o cred şi, când îi dau drumul din îmbrăţişare, le permit surorii şi cumnatului ei să se apropie de ea.

Îl sun pe Tomás şi-l chem la poarta spitalului. Împotriva oricui, Jud vine cu mine. Eu o să am grijă de ea şi, în cele din urmă, reuşesc să o duc la ea acasă.

Cu alintare, cu grijă, o ajut, iar ea se interesează de durerea mea de cap. Mă simt foarte vinovat pentru cele

întâmplate; ea, care deja începe să mă cunoască, spune:

— Eric, tu nu ai nicio vină.

Clatin din cap. Dacă nu aş fi alungat-o de lângă mine aşa de urât, nu i s-ar fi întâmplat asta. Şi spun:

— Nu sunt de acord. Mă simt îngrozitor!

Ea mă sărută în colţul buzelor şi apoi întreb:

— Te simţi bine?

Îmi dă imediat de înţeles că da şi, îmbrăţişaţi, rămânem semiadormiţi pe canapea.

După-amiază, apar acasă la ea sora, cumnatul şi nepoata ei, cu o grămadă de mâncare gătită. Raquel îmi dă instrucţiuni despre merinde, iar eu, ca să nu o deranjez, aprob pur şi simplu, deşi nu pricep nimic.

Judith mă roagă să o las puţin singură cu sora şi cumnatul ei. Eu mă întorc în sufragerie, unde se află Luz, şi mă apuc să văd un meci de baschet la televizor. Câteva secunde mai târziu, apare Judith şi spune:

— I-am lăsat singuri ca să stea de vorbă.

Luz, nepoata ei, care până în momentul acela stătuse pe un scaun fără să se mişte, se ridică, se aşază între noi doi pe canapea şi întreabă adresându-mi-se:

— Eşti iubitul mătuşii mele?

O privesc pe acea mucoasă, care m-a ameninţat ultima oară când m-a văzut, şi răspund:

— Da.

— Şi o să te căsătoreşti cu ea?

O privesc pe Judith, care e roşie ca focul, şi spun:

— Păi, n-am vorbit despre asta.

— Şi de ce n-aţi vorbit?

La naiba cu fetiţa!

— Pentru că nu, răspund, neştiind ce să mai zic.

— Şi de ce nu? insistă.

Fără să-mi iau ochii de la micuţă, răspund din nou şi ea întreabă din nou.

Dar ce fetiţă curioasă!

La naibaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Jud încearcă să intervină, dar nepoata ei nu o lasă, până când, în cele din urmă, propune:

— Luz, vrei să te duci în camera mea să te uiţi la desene animate?

Fetiţa încuviinţează şi, după ce pleacă, îi mulţumesc că m-a scăpat de ea.

— Flyn nu este aşa? întreabă ea atunci.

Gândindu-mă la nepotul meu, oftez. Flyn este extrem de introvertit.

— Nu, răspund. Este cu totul diferit. O să vezi.

Luni, când ajung la Miiller, anunţ două veşti.

Prima veste, şocantă, este aceea că domnişoara Flores este iubita mea, iar cea de-a doua, de data aceasta tragică, este că, se află în concediu medical, pentru că a fost implicată accident.

Toţi rămân cu gurile căscate! Iar eu zâmbesc. În sfârşit, toată lumea ştie că ea este iubita mea.

35

Judith nu vine la birou trei săptămâni. Primele două, pentru că aşa spune medicul, iar a treia pentru că mă încăpăţânez eu. Vreau să-şi revină pe deplin şi, în plus, îmi place să văd cum îşi strânge lucrurile în cutii pentru a le transfera la München.

Îmi vorbeşte despre casa ei. Nu ştie ce să facă cu ea, dar ştie că nu vrea să o vândă. Casa ei este a ei şi vrea să fie în continuare. Eu nu spun nimic. Fără îndoială, decizia ei va fi cea mai potrivită.

Mă bucur când vorbim despre mutarea ei la München. Cred că va fi un mare pas în relaţia noastră să locuim

împreună şi hotărâm că asta va fi peste o lună şi jumătate, după Crăciun.

În tot acest timp, eu continui să fac naveta de câte ori este nevoie ca să am grijă de Flyn şi de Judith. Pentru ei, fac orice.

Cât timp Jud are concediu medical, angajez o altă secretară şi, când ea se întoarce, nu e prea mulţumită, dar nu contează: nu va mai lucra mult la Müller şi firma are nevoie de o secretară nouă.

Deşi nu spune nimic, ştiu că nu i-a plăcut că am declarat că este iubita mea. Acum, toţi se poartă diferit cu ea şi, după cum o cunosc, asta nu o face prea fericită.

La începutul lunii decembrie, mama vine din nou la Madrid şi, împreună cu ea, îi pregătesc o surpriză lui Jud. Mama şi cu mine organizăm o cină şi îl aduc pe Manuel din Jerez şi, de asemenea, îi invit şi pe sora, cumnatul şi nepoata ei.

La cină se alătură Frida şi Andrés, care sunt din nou în Madrid datorită serviciului lui, şi în ultimul moment se alătură şi Marta şi un prieten de-ai ei. Sora mea nu ratează nicio petrecere.

Bucuria micuţei mele din seara aceea văzându-şi tatăl cu noi toţi la masă este de neegalat. Ochişorii ei, zâmbetul ei... totul la ea îmi dovedeşte cât de fericită este, iar eu mă bucur foarte mult.

Ore în şir râdem, vorbim, toastăm, ne distrăm şi, când ceilalţi se duc la culcare, hotărâm să mergem să bem ceva cu Marta şi prietenul ei. Cum era de aşteptat, sora mea şi Judith dansează ca nebunele.

De la bar, observ cum Jud mă priveşte şi ştiu ce-mi cere cu ochii.

Mulţumit, îmi scot telefonul şi, luând legătura cu o prietenă pe nume Helga, care, în mod curios, este cazată la acelaşi hotel ca mine, stabilesc cu ea să ne vedem în

camera mea şi apoi pun telefonul la loc în buzunar.

Brusc, muzica se schimbă, devine mai intimă şi, recunoscând acea melodie atât de importantă pentru Judith şi pentru mine, ea se apropie de mine şi o întreb:

— Domnişoară Flores, sunteţi atât de amabilă să dansaţi cu mine pe această melodie?

— Bineînţeles, domnule Zimmerman!

Ţinându-ne de mână, ajungem pe ringul de dans şi o îmbrăţişez.

De când dansez?

Îi miros parfumul...

Îi miros pielea...

Îi miros excitada...

Şi, când se termină melodia, sunt hotărât să mă bucur de acea noapte cu micuţa mea.

— Cred că a sosit momentul să te duc la hotel, murmur.

— În sfârşit! o aud spunând încântată.

După ce ne luăm rămas-bun de la sora mea şi iubitul ei, Tomás ne ia de la intrarea în local. În interiorul vehiculului, las în jos geamul care ne desparte de şofer şi, privind-o, cer:

— Jud... urcă-te călare pe mine. Acum!

O face şi, când mâinile mele apucă chiloţii ei tanga, îi smulg şi şoptesc, văzându-i reproşul pe chip, în timp ce-mi plimb gura pe a ei:

— O să-ţi cumpăr sute de perechi de tanga... nu-ţi face griji pentru asta. Acum, deschide-te pentru mine.

Cu avânt şi dorinţă, mă introduc în ea în timp ce maşina străbate străzile din Madrid.

Cufundat în iubita mea, mă bucur de plăcerea, ei fără să mă mai gândesc la nimic altceva. Sunt convins că Tomás ne aude, maşina nu este izolată fonic şi probabil că aude palmele pe care i le trag lui Judith de fiecare dată când mă înfig în ea, gâfâielile şi ţipetele ei.

Când ajungem la climax şi conştient de noaptea care ne aşteaptă, şoptesc:

— În noaptea asta o să fii toată a mea! Toată!

— Îmi doresc asta! afirmă ea.

Când ajungem la hotel, amândoi suntem înfierbântaţi şi excitaţi şi, de îndată ce intrăm în dormitor şi deduc că Helga este deja acolo, pentru că văd câteva jucărioare pe pat, o privesc pe Judith şi întreb:

— Eşti pregătită pentru joacă?

Ea încuviinţează şi, cu o senzualitate care-mi atinge sufletul, începe să se dezbrace în faţa mea, rămânând doar cu un sutien negru sugestiv. Nu are chiloţi: i-am smuls eu.

Îmi observ cu poftă iubita, când o uşă se deschide şi o văd pe prietena mea roşcată.

— O cheamă Helga, îi explic. Este colegă cu Björn care, din întâmplare, este cazată tot în acest hotel. E în trecere prin Spania.

Jud încuviinţează şi văd imediat pe chipul ei pofta şi cheful de a se juca. Asta-mi place şi, după ce o salută pe Helga, zic:

— Deocamdată vreau să vă observ; eşti de acord, scumpo?

Fata mea încuviinţează, deja arde de nerăbdare, şi, apropiindu-se de Helga, îi cere să o atingă, ceea ce ea nu întârzie să facă.

O vreme observ cum Helga se bucură de Judith, până când aceasta, privindu-mă, murmură:

— Ce-ar fi să te ofer eu pe tine?

O privesc uimit.

În toţi anii de când practic sex libertin, niciodată nu m-a oferit cineva şi simt o plăcere ciudată, neobişnuită şi cu atât mai mult când îmi dă un prezervativ şi-mi porunceşte:

— Pune-ţi-l.

În timp ce mi-l pun, observ cum Helga mângâie în continuare corpul lui Judith şi nebunia mea devine delir. Apoi aud că fata mea spune, adresându-i-se Helgăi:

— Urcă-te pe el şi trage-i-o! Vreau să văd.

O privesc înnebunit.

Cuvintele acelea mi se par fierbinţi şi posesive, iar când Helga mă face să mă aşez pe pat şi simt cum introduce penisul meu în interiorul ei, vibrez de plăcere.

Fără să-mi iau ochii de la iubirea mea, văd cum ea se urcă atunci în pat. Îmi mângâie umerii cu afecţiune şi, aşezându-se în spatele meu, îmi şopteşte la ureche:

— Suge-i sfârcurile.

Îi dau ascultare cu supunere, în timp ce Helga mă călăreşte şi Judith îmi spune la ureche cele mai fierbinţi şi perverse lucruri pe care mi le-a zis vreodată cineva.

Îmi creşte temperatura...

La fel şi erecţia şi, apucând-o pe Helga de coapse, o adâncesc în mine iar şi iar, în timp ce Judith îmi spune lucruri răvăşitoare şi îmi sărută umerii.

Căldură...

Căldura devine delirantă şi atunci Helga îşi dă drumul, la fel şi eu, în timp ce Judith îmi muşcă buzele.

Câteva secunde mai târziu, Helga dispare în baie, eu mă lungesc în pat şi murmur, simţind-o pe iubita mea alături:

— Nu m-a mai oferit niciodată o femeie.

— Mă bucur că sunt prima şi te asigur că nu va fi ultima.

Zâmbesc când aud asta. Cred că Judith este chiar mai perversă decât mine.

— Sunteţi foarte periculoasă, domnişoară Judith, şoptesc. Mereu mă surprindeţi.

— Îmi place să fiu şi să o fac, domnule Zimmerman.

Ne cufundăm într-un sărut arzător şi, când ne separăm, şoptesc:

— Mă duc să fac duş, scumpo.

O privesc pe Helga, care iese din baie, şi-i fac cu ochiul. Îi dau de înţeles că, dacă Jud vrea, e totul în regulă şi intru în baie. Simt nevoia să mă răcoresc.

Câteva minute mai târziu, ies încă ud şi le văd jucându-se, atingându-se, ispitindu-se şi, aşezându-mă pe pat, Helga o face pe Judith să păşească spre mine şi să-mi ofere sânii ei.

Mulţumit, îi accept, mă bucur de ei şi, când sfârcurile ei sunt tari ca pietrele, las capul în jos spre muntele Venus al ei şi, după ce privesc acel tatuaj care mă înnebuneşte, îl sărut şi ea gâfâie.

Apoi Helga o lungeşte pe Judith în pat şi gura ei îmi apucă penisul erect.

Ce plăcere!

Helga, care este expertă în a le face pe femei să se bucure, o masturbează şi văd cum Jud răspunde. Este încântată, aşa că, după ce fac schimb de priviri cu prietena mea, o apuc pe iubita mea de braţe, o ridic, o aşez deasupra mea, îmi trec mâinile pe sub genunchii ei şi, desfacându-i coapsele, o ofer.

Acum, eu sunt cel care îi şopteşte lui Judith cuvinte arzătoare, delirante, excitante, pe când cealaltă, cu gura, o posedă, o suge, îi muşcă clitorisul cu desfatare, iar micuţa mea gâfâie.

Pasională, Helga se urcă în pat şi intuiesc ce-mi cere, aşa că, înclinând-o pe Judith, îi aşez sexul pe al celeilalte şi ea se freacă tare, cu putere şi delir.

Gâfâieli, ţipete, plăcere, totul pune stăpânire pe noi şi atunci Helga, luând un vibrator roşu de pe pat, i-l introduce în vagin. Observ cum obiectul se mişcă în interiorul lui Judith, când prietena mea se apropie de chipul ei şi-i şopteşte:

— Acum urmează funduletul tău strâns.

Observ, permit, accept.

Cu grijă şi dibăcie, Helga introduce în anusul lui Judith un mic vibrator sub formă de suzetă, fără să-i scoată vibratorul roşu din vagin.

— Nu te mişca, îi cer iubitei mele. Nu despărţi picioarele. Nu vreau să iasă din tine decât gâfâieli şi gemete.

Îi place ordinul meu. Văd asta în privirea ei, în timp ce plăcerea de a se simţi plină o face să gâfâie şi să se arcuiască din cauza mişcărilor vibratorului din vaginul ei.

Eu şi Helga o privim şi, dornici de mai mult, îmi vâr în gura acesteia erecţia tare. Ea o suge bucuroasă, o soarbe, în timp ce eu îi apuc capul şi, fără să-mi iau ochii de la Judith, care, cu chipul roşu, gâfâie neîncetat, mişc şoldurile înfigându-mă în Helga.

După ce mi-am dat drumul pe ea, nemţoaica, fiind o femeie foarte fierbinte şi focoasă, scoate vibratoarele din Judith şi, văzând că-şi pune ceva la mijloc, explic:

— Este un ham cu un dildo de şaisprezece centimetri. Helga o să ţi-o tragă.

După ce termin de zis asta, văd că Helga îi pune capătul dildo-ului în gură, pentru ca Jud să-l sugă. Timp de câteva secunde i-o trage gurii ei şi, excitat, murmur, adresându-mă iubirii mele:

— Acum, eu te ofer ei. O să ţi-o tragă, scumpo, şi apoi o să ţi-o tragem amândoi.

Judith acceptă...

Judith îşi doreşte...

Şi, când Helga se lungeşte peste ea şi-i suge sfârcurile, eu, din nou tare ca o piatră, cer:

— Deschide-te ca să o primeşti, Jud!

Fără să-mi îndepărtez privirea, observ cum Helga introduce vibratorul în despicătura umedă a iubitei mele şi mă desfat la fel de mult sau chiar mai mult decât ele.

Gemetele ei devin ale mele. Senzaţiile ei sunt ale mele, iar când Jud îşi dă drumul, o sărut cu pasiune.

După ce le ofer puţină şampanie amândurora, văd că Judith se ridică din pat şi se duce la baie. O urmez. Se vâră sub duş, mă alătur şi eu şi, bucuros, îi şoptesc la ureche:

— Acum o să ţi-o tragem amândoi!

Îi explic cu lux de amănunte ce vom face şi, mai ales, îi spun clar că voi încerca să fie uşoară şi scurtă durerea, deşi ştiu că, inevitabil, pentru o secundă o va simţi. Ea mă ascultă şi nu spune în niciun moment nu la ceea ce-i propun. O sărut şi apoi întreb:

— Ai încredere în mine?

— Întotdeauna şi ştii asta, afirmă cu siguranţă.

Cuvintele ei mă liniştesc, îmi dau pace.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fac ceva ce ea nu vrea şi, când ne întoarcem din nou uzi în cameră, mă aşez pe pat şi spun:

— Haide, domnişoară Flores, acceptaţi-mi capriciile. Urcaţi-vă pe mine.

Ea îmi dă ascultare fără să şovăie şi, luând-o prin surprindere, o apuc şi o trântesc pe saltea în timp ce mă bucur de trupul ei, o mângâi şi-i şoptesc cuvinte minunate de dragoste. Când ajung la muntele Venus al ei, îl sărut şi murmur, citindu-i tatuajul:

— Cere-mi ce vrei.

Mulţumit, o posed cu gura în timp ce simt cum ea se desface şi, când dorinţa mă învinge, urc pe trupul ei, îmi înfig dintr-o lovitură penisul tare în ea şi, privind-o în ochi, cer:

— Uită-te la mine!

Şi, simţindu-mă în acelaşi timp stăpânul şi sclavul ei, fac dragoste cu ea.

Mă afund în ea iar şi iar, în timp ce-i aud gemetele minunate, până când, apucând-o de coapse, schimb din nou poziţia şi o pun călare pe mine.

Penetrările mele continuă. Ne bucurăm amândoi de ele

şi atunci simt că patul se scufundă. Helga îşi aşteaptă rândul, iar eu, luând-o pe Jud de bărbie, spun:

— Lungeşte-te peste mine, micuţo... şi relaxează-te.

Ea întoarce capul ca să privească în spate, moment în care văd că Helga îi unge anusul cu lubrifiant. Ochii speriaţi ai lui Judith mă privesc, căutând liniştirea. O privesc. O liniştesc şi îi despart fesele cu mâinile, pentru a-i oferi mai mult acces Helgăi, şi murmur:

— Toată a mea... azi vei fi toată a mea.

Câteva clipe mai târziu, văzând gesturile lui Judith, ştiu că Helga a pus dildo-ul în anusul ei. Iubita mea este încordată, simt că este neliniştită.

Nemţoaica îşi continuă mişcările circulare pe anusul lui Jud şi, privindu-mă, încuviinţează când acesta începe să se dilate. Fără să-i dau drumul micuţei mele, o sărut, o dezmierd, îi arăt că sunt cu ea, şi atunci simt că se înfierbântă.

Mişcările mele le aţâţă pe cele ale Helgăi, până când un ţipăt agonizant din partea lui Judith mă face să mă opresc brusc şi o văd pe Helga lipită complet de fundul ei.

Prietena mea îşi continuă mişcările, iar eu, văzând că Jud îmi cere cu privirea, îmi reiau, de asemenea, mişcările. Plăcerea o va face să uite de durere şi şoptesc, conştient de ceea ce s-a întâmplat:

— Gata... a trecut, scumpo...! Aşa... dăruieşte-te... relaxează-te şi te vei dilata ca să mă primeşti.

Zgomotul unui bici mă face să revin la realitate când o aud pe Helga spunând:

— Eşti complet penetrată, Judith. Mişcă-te.

Uitându-mă la iubita mea, văd o expresie ciudată pe chipul ei, pe care nu ştiu cum să o interpretez.

Nu ştiu dacă este plăcere sau durere şi, oprindu-mă din nou, murmur:

— Scumpo... nu mă speria, eşti bine?

Îmi dă de înţeles că da.

Asta mă linişteşte, cu atât mai mult când simt că se mişcă între noi din ce în ce mai hotărâtă.

Rămânem aşa o vreme, în care Jud se reactivează, cere, se mişcă, iar când simt că sunt la limita orgasmului, opresc jocul. Eu şi Helga ieşim din Jud şi, punând-o în patru labe, îi ung din nou anusul cu lubrifiant şi o posed.

Ah, Doamne...!

Cu ochii închişi, mă desfat. Fundul ei este strâmt, foarte strâmt, iar plăcerea pe care mi-o provoacă acest lucru este incredibilă şi perfectă, teribil de perfectă!

Mişcările ei cerându-mi să mă mişc mă fac să mă trezesc din plăcerea în care sunt cufundat şi, înclinându-mă în faţă, îi şoptesc la ureche:

— Acum chiar eşti toată a mea... toată...

Îmi reiau mişcările, la fel cum şi le reia şi ea, şi, în faţa Helgăi, care ne observă, ne lăsăm în voia celei mai pure plăceri în timp ce practicăm sex anal şi amândoi gâfâim extaziaţi, iar ea cere:

— Tare... penetrează-mă tare!

Mă abţin. Doresc să o fac, dar mă abţin şi, după ce îi trag o palmă, şoptesc:

— Nu... nu vreau să-ţi fac rău.

Dar Judith este Judith şi, neluându-mi în seamă sfaturile, îşi ia avânt şi se lipeşte dintr-odată de pelvisul meu. Scoate imediat un ţipăt. Probabil că a durut-o şi, oprindu-mă, o cert:

— Nu fi bleagă, scumpo... o să te răneşti!

Apoi pasiunea se aţâţă între noi cu dezmierdare şi afecţiune. Fac dragoste anal cu ea, cu grijă, în timp ce ea se bucură de o nouă experienţă şi, când ajungem la climax, o îmbrăţişez şi murmur, mândru de femeia pe care o am în braţe:

— Te iubesc, Jud, te iubesc cum n-am crezut vreodată

că aş putea iubi!

36

Când mă trezesc, Judith doarme lângă mine. Cu alintare, o privesc şi îi dau la o parte o şuviţă a părului ei închis la culoare, fiind conştient că femeia asta a venit ca o vâltoare în viaţa mea ca să mi-o înveselească.

Îmi sună telefonul. Este mama, să mă întrebe dacă iau micul dejun cu ea.

Conştient că este încă foarte devreme şi că Jud va continua să mai doarmă o vreme, mă dau jos din pat fără să fac zgomot, mă îmbrac şi cobor să mă întâlnesc cu mama.

Mă bucur o vreme de compania ei. Relaţia mea cu Judith o face foarte fericită, iar eu sunt încântat de asta.

Sunăm împreună în Germania. Acasă la mama, menajera răspunde la telefon şi i-l dă lui Flyn. Băiatul nu este prea vesel şi, când îi spun că o va cunoaşte în curând pe Judith, nu e prea entuziasmat. După ce închidem, mama mă priveşte şi mă avertizează:

— Să-l ţii din scurt pe Flyn când Judith va fi acasă.

— Mamă, te rog! Doar nu-i va face ceva.

Ea oftează, e evident că n-are încredere în el, şi insistă:

— Să vedem, de omorât n-o va omorî, dar ai mare grijă cu Flyn. Băiatul ăla este obişnuit să locuiască doar cu tine şi nu ştiu cum va reacţiona că o femeie intră în vieţile voastre.

Zâmbesc. N-am cum să remediez lucrurile şi, după ce o sărut pe cap, spun:

— Bine, mamă, linişteşte-te. Voi fi atent.

După ce-mi iau rămas-bun de la ea, trec pe la sala de gimnastică; simt nevoia să alerg şi să mă descarc puţin.

Apoi mă întorc în apartament, convins că Jud doarme în continuare, dar sunt uimit când intru şi văd patul gol. Aud imediat curgând apa de la duş şi deduc unde este. O aştept să iasă şi, văzându-i expresia feţei, întreb:

— Ce-ai păţit?

Ea oftează şi apoi spune cu încredere, încruntându-se:

— Mă doare fundul.

Nu vreau să râd. Nu trebuie. Dar expresia feţei sale este atât de amuzantă, încât trebuie să fac eforturi să nu râd.

— Scumpo... ţi-am zis să nu fii atât de brută.

Ea încuviinţează, ştie la ce mă refer şi şuşoteşte:

— Doamne, Eric... cred că va trebui să mă aşez pe un colac.

Izbucnesc în râs când aud asta, dar văzând-o încruntată, mă opresc şi murmur:

— Scuze... scuze...!

Cu voie bună, continuăm să vorbim şi atunci îmi sună telefonul. Răspund şi, după ce închid, spun:

— Era mama. Ne aşteaptă la 12:30 la restaurantul hotelului.

— Să luăm prânzul?

— Da.

Judith se încruntă din nou şi şopteşte:

— Orarul ăsta al vostru mă termină. Eu mai degrabă aş lua micul dejun la ora asta.

Zâmbesc.

Orele de masă sunt foarte diferite în Spania şi în Germania şi sper să se acomodeze când vom fi amândoi în München.

Jud umblă prin cameră, caută haine de-ale ei în dulap şi, dintr-odată, se plânge:

— La naiba, nu-mi mai găsesc deloc chiloţi!

Şi, după ce o rog să nu mai spună cuvinte urâte, pentru că nu-mi plac în gura ei, ea îmi reproşează că îi rup toţi

chiloţii şi de-aia acum n-are cu ce să se îmbrace.

O ascult amuzat când scoate nişte boxeri de-ai mei, şi-i pune şi, încântat de priveliştea frumoasă pe care mi-o oferă, exclam:

— Ia te uită! Mă exciţi chiar şi cu chiloţii mei, glumeaţo. Vino-ncoace!

Ea refuză, printre râsete. Nu vrea să se apropie de mine.

Ne zbenguim.

Suntem jucăuşi.

Judith aleargă prin cameră, se urcă în pat şi, când o prind şi o trântesc pe el, râdem amândoi în hohote şi sfârşim prin a ne poseda aşa cum ne place.

Douăzeci de minute mai târziu, deja îmbrăcaţi, ea îşi priveşte telefonul mobil şi atunci aud ţiuitul laptopului meu. Am primit un e-mail.

Cu un zâmbet pe buze datorat fericirii pe care mi-o oferă acea femeie, mă apropii de laptop. Deschid un e-mail şi zâmbetul mi se şterge cât ai clipi.

De la: Rebeca Hernández

Data: 8 decembrie 2012, ora 08:24

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: Iubita ta

Mă bucur foarte mult să ştiu că avem în continuare aceleaşi gusturi.

Îţi ataşez nişte poze. Ştiu că-ţi place să priveşti. Bucură-te de ele.

Bănuitor, citesc din nou mesajul pe care Betta tocmai mi l-a trimis. Ce-o fi ştiind ea despre Judith?

Atunci deschid fâşierul ataşat şi rămân fără cuvinte. În fotografiile din faţa mea apar Judith şi Betta. Într-una dintre ele beau ceva, pe când în cealaltă Jud este goală şi Betta îi atinge sânii.

Clipesc cu gura căscata. Este ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva despre tine, şuier furios.

Judith mă priveşte. După expresia feţei sale, îmi dau seama că nu ştie despre ce-i vorbesc şi, după ce-i arăt pozele care mi-au îngheţat sufletul, zbier ieşindu-mi din fire:

— Poţi să-mi spui ce înseamnă asta?!

Ea clipeşte, nevenindu-i să creadă. Apoi se uită din nou la ele şi şopteşte:

— Nu... nu ştiu. Eu...

Supărat şi scos din sărite, o privesc fix.

Oare nu ea apare în fotografie cu Betta?

Şi, enervat, zbier:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jud... ce naiba cauţi tu cu Betta?

— Betta?!

Apoi rămâne paralizată. Tremură... bâiguie... nu ştie ce să spună, iar mie-mi vine să mor.

Femeia pe care o iubesc şi-a bătut joc de mine împreună cu Betta şi, nevrând să aud nimic din tot ce încearcă ea să-mi explice, mă pregătesc să spun ceva, când îmi sună telefonul şi văd numele Bettei pe ecran.

Asta mă enervează mai mult. Şi mai mult.

Răspund şi schimb câteva vorbe deloc plăcute cu vipera aia. Imediat după aceea, arunc telefonul pe podea şi, cu o expresie serioasă a feţei, rece şi dezolat, murmur:

— Jocul s-a terminat, domnişoară Flores. Strângeţi-vă lucrurile şi plecaţi.

Judith mă priveşte. Simt că nu poate să respire şi şopteşte:

— Eric... dragul meu, trebuie să mă asculţi. Este o greşeală, eu...

Nu o las să continue. Nu vreau să mai aud nimic.

— Mai întâi Marisa şi acum Betta... insist. Ce-mi mai

ascunzi?

— Nimic! ţipă. Dacă-mi dai voie, eu...

Dar nu, nu-i dau voie.

Sunt atât de furios, încât cel mai bun lucru pe care-l pot face este să dispar din cameră şi şuier cu răceală:

— Când mă întorc de la prânzul cu mama, nu vreau să te găsesc aici.

Judith nu se mişcă, nici măcar nu clipeşte, şi apoi spune, sigură pe vorbele ei:

— Dacă pleci fără să vorbeşti cu mine, fără să-mi dai şansa să-ţi explic, asumă-ţi consecinţele.

Iritat şi supărat, îi răspund şi ea-mi dă replica. Ştiu că putem să continuăm aşa ore întregi, dar, cum nu sunt dispus să continui, fac stânga-mprejur şi ies din cameră. Nu vreau să mai aud nimic.

Cobor la recepţie şi, fără să mă opresc, ies din hotel. Mai sunt câteva ore până la prânzul cu mama şi decid să mă plimb. Simt nevoia să mă eliberez.

Merg fără direcţie o vreme prin centrul Madridului, în timp ce mă gândesc la cele întâmplate.

Cum de nu mi-am dat seama?

Cum de m-am lăsat ademenit în halul ăsta de o femeie?

Furia mă învinge, dar, la ora 12, mă întorc la hotel.

Şovăi o vreme dacă să urc sau nu în apartament. Totuşi, trebuie să ştiu dacă a plecat, aşa că urc şi, când intru, simt că sufletul îmi cade la picioare.

Jud a plecat, aşa cum i-am cerut, şi, fără îndoială, totul s-a terminat.

Se apropie ora prânzului cu mama şi decid că trebuie să plec din Madrid, aşa că, după ce o anunţ, trec să o iau şi, inventând o scuză pentru absenţa lui Judith, ne întoarcem în Germania. Vreau să mă îndepărtez de aici.

Timp de câteva zile, mă torturez în casă. Nu ies pe stradă. Nu mă duc la serviciu.

Simt cum absenţa ei începe să mă doară din ce în ce mai mult, dar, pe măsură ce zilele trec, obligaţiile mele de serviciu mă fac să mă concentrez mai mult pe muncă.

Eu sunt Eric Zimmerman, sunt şeful şi pot să fac faţă unei situaţii ca asta şi chiar şi multor altora.

37

Ajung devreme cu avionul meu privat la Madrid şi, prin urmare, şi la sediul firmei.

Am două şedinţe extrem de importante, de la care nu pot să lipsesc. Îmi privesc liniştit documentele şi, după ce notez mai multe cifre, decid să mă duc la cafenea să beau o cafea.

Sunt neliniştit...

Sunt agitat...

O voi vedea pe Judith şi nu ştiu cum voi reacţiona...

Când mă întorc de la cafenea, intru din nou în biroul meu.

La scurt timp soseşte Claudia, secretara nouă pe care am angajat-o, îmi caută nişte documente pe care i le cer şi apoi se oferă să-mi aducă o cafea. Eu accept încântat şi ea pleacă. O clipă mai târziu, cu coada ochiului, o văd pe Judith sosind la biroul ei.

Mă priveşte. Eu n-am spus nimic despre despărţirea noastră şi, cu siguranţă, nici ea, aşa că încerc să mă liniştesc. Dar liniştea mea nu durează mult, căci ea se apropie de uşa biroului meu, bate şi eu întreb:

— Ce doriţi, domnişoară Flores?

Ea mă priveşte... îşi frământă mâinile şi, în cele din urmă, intră şi închide uşa după ea.

— Eric, trebuie să vorbim. Te rog, trebuie să mă asculţi!

Tonul vocii şi cearcănele ei îmi transmit că nu se simte

bine, dar, nevrând să cedez, mă las pe spate în scaun şi, cu voce implacabilă şi rece, răspund:

— V-am spus foarte clar că eu şi dumneavoastră nu mai avem despre ce să vorbim. Iar acum, dacă sunteţi amabilă, întorceţi-vă la locul dumneavoastră de muncă înainte să-mi ies din minţi şi să vă concediez, aşa cum meritaţi.

Dar ea nu se mişcă din loc şi insistă. Atunci intră Claudia şi, îmblânzindu-mi tonul vocii, murmur, privind-o cu un zâmbet:

— Claudia, rămâi ca să putem termina ce făceam. Domnişoara Flores tocmai pleca.

Auzind asta, Judith înjură cu voce joasă. Nu a plăcut-o niciodată pe Claudia şi, fără să-i pese că ea este de faţă, cere să vorbească cu mine. Enervat de încăpăţânarea ei, mă ridic, îmi sprijin mâinile de masă şi şuier, uitându-mă foarte urât la ea:

— Vreţi să vă concediez?

Judith nu se descurajează, o dă pe Claudia afară din birou în faţa mea şi, privindu-mă cu toată şmecheria ei, trânteşte:

— Poţi să mă dai afară, poţi să mă concediezi, dar nu mă poţi face să tac!

— Nu vreau să te ascult. Am zis că...

Judith, care nu s-a mişcat, loveşte în masă şi, când o privesc nevenindu-mi să cred, bombăne:

— O să mă asculţi, fir-ar să fie, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viaţa asta!

Mă pregătesc să chem paza. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească aşa şi, când mă pregătesc să o fac, ea continuă:

— Betta aia, Marisa şi o anume Lorena au apărut într-o zi la sala de gimnastică la care mă duc eu. Marisa mi le-a prezentat şi în niciun moment nu mi-a zis că Betta este

fosta ta iubită. Mi-a spus, pur şi simplu, că o cheamă Rebeca. De unde era să ştiu că Betta era Rebeca? După ce ne-am terminat antrenamentul la sală, am decis să mergem să bem nişte Coca-Cola într-un bar. Am făcut schimb de numere de telefon ca să ne mai sunăm şi să ieşim la cină cu respectivii noştri parteneri. Apoi Lorena a propus să mergem la apartamentul unei cunoştinţe a ei să luăm nişte haine, iar locul s-a dovedit a fi un magazin de lenjerie. Am probat lucruri cu gândul la tine, de-aia eram dezbrăcată! Şi atunci Rebeca aia a încercat ceva cu mine, dar nu i-a reuşit. Am refuzat! Acum ştiu că imbecila aia a pus totul la cale şi tot ce voia era să-ţi provoace asemenea reacţie.

Nu răspund. Nu vreau să o cred, dar Judith insistă:

— De ce o crezi pe ea, şi nu pe mine? E oare mai de încredere decât mine?

O privesc. Îndoiala începe să se instaleze în mintea mea, dar răspund:

— Şi de ce ar trebui să te cred pe tine?

Judith înjură. Expresia feţei mele continuă să fie dură şi foarte puţin conciliantă.

— Pentru că ne cunoşti pe amândouă şi ştii foarte bine că eu nu sunt o mincinoasă, răspunde. Pot să fac o mie de greşeli, dar pe tine nu te-am minţit niciodată. Şi, înainte să mă alungi iar din biroul tău, vreau să ştii că sunt îndurerată, furioasă şi supărată că nu mi-am dat seama de jocul murdar al acelor vrăjitoare. Cu toate astea, furia pe care o simt faţă de ele nu se compară cu cea pe care o simt faţă de tine. Urma să-mi las viaţa, familia, serviciul şi oraşul ca să vin cu tine, iar tu, bărbatul care se presupune că urma să aibă grijă de mine şi să mă răsfeţe, nu ai încredere în mine cu prima ocazie. Asta mă doare şi-mi distruge inima şi vreau să ştii că de data asta tu chiar eşti vinovatul! Tu şi numai tu!

Cuvintele ei sapă adânc în mine. Urma să lase totul pentru mine. Totuşi, nu pot să ignor ce s-a întâmplat. Nu pot să cred sută la sută ce-mi spune.

Atunci văd că-şi scoate inelul pe care i l-am dăruit, îl priveşte cu oarecare tristeţe şi, lăsându-l pe masă, spune:

— De acord, domnule Zimmerman, ce exista între mine şi dumneavoastră s-a terminat. Bucuraţi-vă pentru Rebeca, ea a câştigat.

Şi, acestea fiind spuse, face stânga-mprejur şi iese din biroul meu, lăsându-mă complet confuz.

Ceva îmi spune să o cred, că nu m-a minţit niciodată, dar o altă parte din mine îmi strigă să nu am încredere în nimeni, pentru că nimeni nu este de încredere.

Imediat, Claudia intră în biroul meu, priveşte inelul pe care Judith l-a lăsat pe masă şi întreabă cu un rânjet care mă deranjează foarte tare:

— Va pot ajuta cu ceva?

Clatin din cap. Apoi întind mâna, iau inelul, îl pun în buzunar şi-i poruncesc:

— Pleacă. Dacă am nevoie de tine, o să te chem.

Claudia iese din biroul meu şi, fără să-mi pot lua ochii de la Judith, o observ şi sper să-şi întoarcă ochii spre mine. Totuşi, asta nu se întâmplă.

La scurt timp, văd că Jud intră în biroul Monicăi şi mă ridic neliniştit de pe scaunul meu.

Sunt confuz. Teribil de confuz.

Mă gândesc la Judith şi la Betta, la cum e fiecare, şi sunt conştient că Jud s-ar putea să aibă dreptate. De ce m-ar minţi?

Îmi repet tot ce mi-a povestit Judith. Cunoscând-o pe Betta, ştiu că e foarte capabilă să întindă acea capcană şi, fiind conştient că trebuie să vorbesc cu Judith şi să-i dau şansa de a-mi explica, mă îndrept spre uşa biroului meu.

Mă gândesc la ce să-i spun când aud nişte ţipete.

Deschid uşa şi constat că provin din biroul Monicăi. Ea şi Judith se ceartă, spunându-şi lucruri deloc plăcute, şi atunci Jud ridică şi mai mult vocea:

— Şi acum, imbecilo, sună la personal şi cere-le să-mi pregătească concedierea! Chiar eu mă duc să o semnez. Sunt atât de mulţumită de tot ce am spus, încât puţin îmi pasă de ce-o să se mai întâmple.

Apoi Judith iese ca o smintită din biroul Monicăi şi schimbăm o privire.

Ştie că am auzit ce-a zis şefa ei despre noi şi, muşcându-şi limba, nu rosteşte niciun cuvânt. Tace, dar se îndreaptă furioasă spre biroul ei şi începe să-şi strângă lucrurile.

— Intră în biroul meu, Jud, îi spun, încercând să-mi controlez furia.

Ea mă priveşte, îşi dă ochii peste cap şi, cu aceeaşi răceală şi distanţă pe care le-am avut eu faţă de ea, şuieră:

— Nu. Nici să nu visaţi! Şi nu uitaţi, domnule, acum pentru dumneavoastră sunt domnişoara Flores, s-a înţeles?

Mă revolt.

Ridic vocea şi îi repet să intre în biroul meu, dar ea refuză. Nu vrea şi, aplecându-mă spre ea ca să nu mă mai audă nimeni altcineva, şoptesc:

— Jud, scumpo, sunt un imbecil, un dobitoc! Te rog, intră în birou! Ai dreptate. Trebuie să vorbim.

În clipa aceea, Monica iese din biroul ei. O privesc cu o faţă deloc prietenoasă şi îi trântesc:

— Nu mi-a plăcut ce-am auzit şi, înainte să mai spui ceva, trebuie să-ţi zic că s-ar putea ca bătaia de joc să fii tu.

Ţinând-o de braţ pe Claudia, Monica intră înapoi în biroul ei şi eu o privesc iar pe Judith.

Este foarte ofuscată, nu ştiu cum să o opresc fără să fac o scenă la birou, iar asta mă copleşeşte. Sunt şeful şi trebuie să ştiu să mă comport în faţa celorlalţi.

Cu coada ochiului, observ că mai mulţi angajaţi se uită la noi şi, când dau să-i spun ceva lui Judith, ea şuieră, privindu-mă fix:

— Ştiţi, domnule Zimmerman? Acum, eu nu vreau să ştiu nimic despre dumneavoastră, domnule! S-a terminat cu Muller şi s-au terminat multe alte lucruri. Nu mai suport. Căutaţi-vă alta pe care să o înnebuniţi cu supărările dumneavoastră continue şi cu neîncrederea dumneavoastră, pentru că eu m-am săturat.

După ce închide sertarul de la birou, cu toată proasta ei dispoziţie, fără să-mi lase drept la replică, face stânga-mprejur, pregătită să se îndepărteze.

— Unde te duci, Jud? o întreb.

Cu o răceală care mă distruge, mă priveşte şi răspunde:

— La departamentul de personal. Din clipa asta puteţi să mă daţi afară din compania *dumneavoastră*, domnule Zimmerman.

După ce spune asta, se îndreaptă spre lift, iar eu rămân paralizat. Nu pot să alerg după ea.

Supărat, intru din nou în biroul meu, sun la personal şi le poruncesc să-i ceară domnişoarei Flores să se întoarcă aici.

Aştept câteva minute, dar ea nu se întoarce.

Sunt sunat din nou de la personal ca să mi se spună că Judith vrea să semneze o cerere de concediere. Nervos, refuz. N-am de gând să o concediez. Nu vreau ca, din cauza mea, să se numere printre şomerii unei ţări în care economia nu este foarte ridicată, aşa că le poruncesc să-i dea concediu, dar să nu semneze nicio cerere de concediere.

Zece minute mai târziu, şeful de la personal intră în

biroul meu şi, cu o faţă posomorâtă, îmi arată concedierea pe care Judith a semnat-o.

Asta mă scoate din minţi, dar mă enervez şi mai rău când îmi spune că ea a plecat.

Cum adică a plecat? Unde?

Fără să-mi pese ce crede lumea, cobor la garaj, dar maşina ei nu mai este acolo.

O sun, dar nu-mi răspunde.

Îmi privesc telefonul şi, dintr-odată, îmi dau seama că trebuie să particip la două şedinţe importante. Înjur. Nu le pot amâna, nici anula. De acele şedinţe depind multe dintre sucursalele din Spania, aşa că, încercând să mă liniştesc, mă pregătesc să asist la ele.

Când o să termin, mă voi duce s-o caut pe Jud şi-i voi cere iertare.

38

Incredibil cât sunt de supărat. Într-atât încât am concediat-o pe Monica, fosta şefa a lui Judith, după ce am prins-o la cafenea bătându-şi joc de ea.

N-am de gând să permit una ca asta!

Au trecut patru zile de când Jud a plecat, s-a îndepărtat de mine şi nu reuşesc să dau de ea, nici să vorbesc cu ea.

O sun la telefon, dar ea nu-mi răspunde. Mă evită, iar asta mă enervează şi mai rău.

Nu pot să muncesc...

Nu pot să respir...

Nu pot să trăiesc...

Mă termină faptul că nu am veşti despre ea şi sunt pe deplin conştient de marea mea greşeală, cu atât mai mult după ce am vorbit cu Marisa. L-am sunat pe soţul ei, am stabilit să mă văd cu ei, iar ea, tremurând de frică la

întrebările mele, a confirmat tot ce-mi povestise Judith.

Afurisita de Betta!

În timp ce-mi privesc laptopul şi răspund la e-mailurile de la firmă care-mi sosesc, primesc unul de la Amanda Fisher. În el, ca de obicei, îmi vorbeşte despre serviciu şi sfârşeşte prin a mă întreba când ne vom revedea.

În alte circumstanţe, i-aş fi răspuns că în curând, dar sunt atât de terminat din cauza celor întâmplate cu Judith şi a golului pe care-l simt fără ea, încât îi spun să uite momentan de mine. Există o persoană specială în viaţa mea şi vreau să mă concentrez asupra ei. Amanda nu răspunde, iar asta mă bucură.

La scurt timp, pe când stau pe terasa apartamentului meu din hotelul de la Madrid, îmi sună telefonul şi citesc pe ecran că este Manuel, tatăl lui Jud. L-am sunat de o mie de ori şi a rămas să mă anunţe dacă ştie ceva despre ea, aşa că mă grăbesc să răspund.

— Salut, Manuel!

— Eric... murmură. Aşa cum ţi-am promis, te anunţ că bruneţica mea este aici, dar, te rog, las-o puţin în pace!

Închid ochii, respirând uşurat. În sfârşit, ştiu unde este.

Faptul că ştiu că este din nou uşor de localizat şi în siguranţă mă face să mă relaxez şi şoptesc:

— Cum se simte?

— E supărată, băiete. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar este foarte supărată şi, când face aşa, are un caracter dificil.

Ştiu. Din păcate, ştiu.

Înjur în tăcere.

Nu pot şi nici nu trebuie să-i povestesc tatălui ei care este problema noastră, dar şoptesc:

— Vina e a mea şi doar a mea, Manuel.

Bărbatul nu spune nimic, rămânem amândoi câteva secunde în tăcere, până când zic:

— Voi fi la tine la prima oră a dimineţii. Trebuie să o văd.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, băiete.

Sunt de aceeaşi părere ca el, dar nu pot să mai stau departe de ea.

— Nici eu nu ştiu, dar am nevoie să fac asta, insist.

După ce-mi iau rămas-bun de la Manuel şi-i mulţumesc că m-a sunat, închei convorbirea şi, intrând în camera mea, apuc din nou telefonul şi iau legătura cu comandantul care pilotează avionul meu privat. Îi spun să fie pregătit la prima oră a dimineţii.

Când ajung la aeroportul din Jerez, închiriez o motocicletă şi simt cum nerăbdarea mea creşte din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropii de ea.

Totuşi, când mă vede, devine o fiară.

Caracter hispanic afurisit!

Ţipă, mă insultă, refuză să vorbească cu mine.

Cred chiar că-mi va trage un pumn!

Nu reuşesc să o fac să se calmeze şi recunosc că mă sperii.

Oare nu-i e la fel de dor de mine cum îmi e mie de ea?

Vorbesc printr-o uşă, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată în viaţa mea. Când m-a văzut, Judith s-a închis în camera ei şi refuză să deschidă uşa, iar eu mă simt ridicol, îngrozitor de ridicol, dar nu pot să mă desprind de locul acela şi nici nu pot să dărâm uşa.

Stau aşa ore în şir, până când Manuel, care o cunoaşte mai bine decât oricine, îmi cere politicos să plec. După părerea lui, fiica sa are nevoie să-i ofer spaţiu de gândire şi cugetare. În cele din urmă, decid să-l ascult, dar, înainte, mă apropii din nou de uşă şi şoptesc:

— Micuţo, mă întorc în Germania. Dar lasă-mă să-ţi mai spun o dată că am greşit şi că-ţi cer iertare. Te rog, gândeşte-te şi... şi... nu mă uita, aşa cum nici eu nu te uit pe tine.

După ce spun asta, simţindu-mă cel mai ridicol tip din lume că mi-am expus sentimentele în faţa celorlalţi în felul acesta, fac stânga-mprejur, îmi iau rămas-bun de la Manuel şi, cu o senzaţie de eşec, mă urc pe motocicletă, mă întorc în Jerez şi, acolo, urc în avionul meu, care mă duce la Miinchen.

Trec zilele şi ea nu sună.

Tensiunea pe care o îndur îmi dă nişte dureri de cap înfiorătoare. Continui să o sun, dar ea nu-mi răspunde. Mă ignoră.

Nu ştiu dacă se gândeşte la mine.

Nu ştiu dacă-mi va mai da vreo şansă, iar incertitudinea mă omoară.

Zilele trec încet şi Frida vorbeşte cu ea şi nu-mi place deloc ce-mi povesteşte. Din nou, micuţa mea o să-şi rişte viaţa într-o altă cursă de motocros.

Călătoresc la Madrid. Sunt sute de probleme de rezolvat la firmă şi am programate mai multe şedinţe.

Aflând că sunt în Spania, Frida îmi spune că peste câteva zile se vor duce la Zahara de los Atunes să petreacă sărbătorile de Crăciun şi că plănuiesc să-i facă o vizită lui Judith.

Mă revoltă să ştiu că ei o vor vedea, iar eu, nu, şi, în cele din urmă, după ce mă gândesc pe îndelete, decid să mă duc şi eu, conştient că asta va însemna să petrec Ajunul singur sau în Zahara cu prietenii mei şi departe de Flyn.

Vine sâmbăta cursei de motocros şi-mi transpiră mâinile.

Însoţit de Andrés, Frida şi micuţul Glen, ne apropiem de Puerto de Santa María, unde va avea loc cursa pentru strângerea de fonduri pentru copiii nevoiaşi cu ocazia Crăciunului.

Frida este entuziasmată de ceea ce vedea, la fel şi

Andrés, dar eu, nu. Eu sunt îngrozit. Nervos. Agitat. Mă tem pentru siguranţa lui Judith.

O caut pe micuţa mea printre oameni, când, dintr-odată, Frida scoate un ţipăt şi o văd alergând spre ea. Jud este îmbrăcată în costumul ei din piele, iar eu mă neliniştesc inevitabil. Este minunată, ca întotdeauna, şi evită să mă privească. În schimb, sora ei, Raquel, nu. Ea mă priveşte şi citesc în ochii ei că-i e milă de mine.

Mă simt jalnic!

Judith îi pupă pe Frida, pe Andrés şi pe micuţ şi, când îmi vine rândul, spune cu răceală şi fără să mă privească:

— Bună ziua, domnule Zimmerman!

Mă abţin să nu o îmbrăţişez şi să o sărut şi, văzând cum ne privesc toţi, murmur:

— Bună, Jud!

Atunci văd că se uită la sora ei şi spune:

— Raquel, ei sunt Frida, Andrés şi micuţul Glen, iar el este domnul Zimmerman.

Toţi se uită din nou stânjeniţi la mine şi atunci aud pe cineva zicând:

— Judith, ieşi la tura următoare.

Vocea aceea...

Vocea aceea afurisită!

Şi, când mă întorc, dau peste Fernando.

La naiba... la naiba!

Ne privim amândoi enervaţi. Nu ne suportăm deloc şi, fără să ne atingem şi cu răceală, ne salutăm.

— Trebuie să vă las. Trebuie să ies pe pistă, o aud pe Judith zicând. Frida, sunt numărul 87. Urează-mi succes!

Şi, spunând asta, se îndepărtează de noi, însoţită de sora ei şi de Fernando, şi văd apoi că-şi ciocneşte nodurile degetelor cu ale unui băiat care, la fel ca ea, pare că va concura.

Din spatele ochelarilor mei Ray-Ban de aviator, observ

de la distanţă tot ce se întâmplă, în timp ce nerăbdarea mea creşte uneori şi o caut printre motociclişti.

Spre deosebire de data trecută, fac un efort să urmăresc cursa, dar îmi este imposibil.

De fiecare dată când motocicleta ei derapează sau pare că ea o să cadă, simt lovituri de ciocan în cap şi nu mă mai uit, în timp ce Frida strigă emoţionată şi-mi spune că a trecut în etapa a doua.

Când o văd ieşind de pe pistă, observ că-şi ciocneşte din nou nodurile degetelor cu acelaşi motociclist de dinainte, iar asta mă deranjează.

Cine e ăla?

Trebuie să-l consider rival pe Fernando, dar şi pe tipul ăla?

Manuel, care a aflat că sunt acolo, mă caută şi mă salută.

Este un om cumsecade şi, coborând vocea, îmi spune să nu o sufoc pe bruneţica lui, să-i ofer în continuare spaţiu. Decid să-l ascult, deşi încerc să mă apropii de ea de vreo două ori, dar, când mă vede, fuge.

La naiba!

Încerc să-mi menţin calmul, să am răbdare, dar nu o am; încerc să-mi menţin buna dispoziţie, dar nici pe aceasta nu o am. Atunci, o văd vorbind din nou cu tipul cu motocicletă şi el îşi permite să-i dea o şuviţă de păr după ureche.

La naiba... la naiba... la naiba!

Simt că o să explodez de gelozie şi mă îndepărtez de ei.

Mă apropii de organizatorii evenimentului şi decid să donez o sumă considerabilă pentru copii. De Crăciun, toţi copiii ar trebui să aibă jucării.

Câteva minute mai târziu, când mă întorc, văd că Judith şi celălalt motociclist îşi ciocnesc din nou nodurile degetelor şi ies iar pe pistă. Nu mă mai uit. Nu suport să o văd cum goneşte.

Frida, care e lângă mine împreună cu Andrés şi Glen, îmi transmite tot ce se întâmplă, până când aud că Jud ajunge a doua şi, privind, văd că primul a fost tipul căruia i-a zâmbit toată dimineaţa şi aflu că-l cheamă David.

Îi observ, trebuie să ştiu dacă e ceva între ei şi, dintr-odată, văd că-şi scot ochelarii, căştile şi se îmbrăţişează mult prea vulcanic.

Oare Judith mă provoacă?

În momentul în care urmează să se acorde premiile pe podium, decid să nu pierd momentul şi, când aud numele lui Judith şi o văd salutând cu trofeul în mână, aplaud mândru.

Câştigătorilor li se fac mai multe fotografii şi apoi observ că ea dispare în vestiare. Mă gândesc dacă să intru sau nu, dar, în cele din urmă, decid că e mai bine să nu o fac.

O aştept în faţa uşii şi, când o văd ieşind, un sentiment de proprietate mă face să întind mâna, să o apuc şi să o trag spre mine.

Ne privim timp de câteva secunde. Ne ispitim. Ne provocăm.

Să o am aproape de mine, să o miros şi să-i simt atingerea pielii mă fac să-mi pierd raţiunea şi, neputând să mă abţin, îmi apropii gura de a ei şi murmur:

— Mor de nerăbdare să te sărut!

Ea nu spune nimic şi, văzând că mă apropii de gura ei şi nu se separă, nu şovăi şi o fac. Îi asaltez gura pentru a-i demonstra cât de mult o doresc şi cât de dor mi-a fost de ea, dar, dintr-odată, cineva începe să aplaude în jurul nostru şi ştiu că o face pentru noi. Ne separăm şi o simt nedumerită şi fericită, aşa că şoptesc:

— Este ca la curse, scumpo: cine nu riscă nu câştigă.

Ea încuviinţează. Cred că i-a plăcut ce-a auzit, dar răspunde cu siguranţă:

— Într-adevăr, domnule Zimmerman. Problema este că

dumneavoastră deja m-aţi pierdut.

Imediat după aceea, cu bruscheţe, mă depărtează de ea şi pleacă, lăsându-mă complet răvăşit.

Căpoasă afurisită!

Pentru o clipă, în timp ce o sărutam, am simţit că şi ea se simţea la fel ca mine, dar nu, e clar că nu a fost aşa. Fără să mă mişc din loc, o observ îndepărtându-se, îi las spaţiu aşa cum m-a rugat Manuel, deşi deja după o jumătate de oră o sun.

Trebuie să vorbesc cu ea!

Judith nu-mi răspunde la telefon, mă ignoră. Decid să-i trimit un frumos buchet de trandafiri roşii şi, văzând într-un magazin un stadion de fotbal ciudat făcut din dulciuri, bănuiesc că i-ar plăcea şi i-l trimit şi pe acesta.

Pentru ea, orice este puţin!

Totuşi, cadourile mele nu par să-i placă, pentru că tot nu-mi răspunde la telefon. Ofuscat, decid să iau BMW-ul închis la culoare pe care l-am închiriat şi să mă duc la ea acasă.

Nici acolo nu este, iar când Manuel îmi spune că a început să lucreze într-un pub pe post de chelneriţă, îmi îngheaţă sângele-n vine.

Femeia mea, lucrând pe post de chelneriţă?

Supărat, conduc până la pubul respectiv, simţind că nu mai am aer. Când intru în local şi o văd în spatele tejghelei, mă îndrept spre ea şi şuier foarte prost dispus:

— Jud, ieşi de acolo chiar acum şi vino cu mine.

Îl cunosc imediat pe tipul de lângă ea, este David ăla, acelaşi care concura cu ea la circuit. Acesta se uită la ea şi întreabă:

— Îl cunoşti pe tipul ăsta?

Supărat, o privesc pe Jud şi lămuresc cu glas aspru:

— Este femeia mea. Mai ai vreo întrebare?

Auzindu-mă, ea se grăbeşte să răspundă că nu este

femeia mea şi, cum era de aşteptat, ne certăm.

Ne pricepem de minune la asta!

— Vreau să uiţi de mine şi să mă laşi să muncesc, protestează. Vreau să-ţi găseşti pe alta, să o stresezi pe ea şi să te îndepărtezi de mine, s-a înţeles?

Nu-mi place ceea ce aud.

Dacă-mi cere să-mi caut alta, înseamnă că nu mai simte nimic pentru mine. Cu toate acestea, refuz să cred. Refuz să cred că nu simte la fel ca mine şi, dispus să aflu dacă ceea ce cred este adevărat sau nu, o privesc şi spun:

— De acord, Jud. Voi face ce-mi ceri.

Furios, mă duc în capătul barului şi cer un whisky.

Sunt nervos, agitat.

Mă stânjeneşte să văd că ea vorbeşte în continuare cu tipul acela, dar decid să îndur, până voi afla adevărul. Dacă nu mă mai iubeşte, dacă nu mai simte nimic pentru mine, voi şti repede şi-mi promit mie însumi că atunci voi pleca. Dar dacă constat că ceea ce urmează să fac o enervează, atunci îmi promit, de asemenea, că voi lupta pentru ea.

Privesc în jurul meu, încercând să mă relaxez, şi găsesc imediat ceea ce caut. La câţiva metri distanţă văd o tânără foarte drăguţă, de vârsta lui Judith. Mă priveşte şi-mi dau seama că vrea să-i acord atenţie.

Ceea ce şi fac.

Ştiu perfect ce trebuie să fac pentru ca ea să se apropie de mine şi, câteva minute mai târziu, o face.

Cu cel mai frumos zâmbet, îi spun ce vrea să audă, asta nu dă niciodată greş, şi o invit să bem ceva. Vorbim, o amuză accentul cu care vorbesc spaniola şi râdem amândoi, moment în care ea îmi mângâie obrazul cu un deget şi văd că Judith strânge din mandibulă.

Da! Asta voiam să văd.

Fata, al cărei nume este Irene, se apropie din ce în ce

mai mult de mine, iar eu îi permit. Vreau ca Jud să simtă ce simt şi eu când o văd cu alt bărbat şi, pe ascuns, observ cum micuţa mea se enervează, se supără din cauza a ceea ce vede.

După mai multe minute, nemaiavând chef să-mi continui flirtul cu Irene, ştiu ce trebuie să fac pentru a-l tăia de la rădăcină şi, apucând-o de mână sub privirea atentă şi înfuriată a lui Judith, ieşim din pub.

Timp de câteva minute, ne îndepărtăm de local. Irene mă priveşte şi sper să mă pot debarasa în curând de ea. Aşadar, dispus să o alung, trântesc cu neruşinare:

— Ai un fund foarte apetisant!

Nu mai spun altceva şi, pur şi simplu, îi pun mâna între picioarele mele şi o las să-şi imagineze.

După cum mă aşteptam, ea se sperie de indirecta mea atât de directă şi, spunându-mi că e grăbită, pleacă şi mă lasă singur.

Asta mă amuză şi, când mă îndrept spre maşina mea, îmi scot telefonul mobil şi, înainte de a mă întoarce la vila unde sunt cazat, tastez:

„Să agăţi o femeie este la fel de uşor ca a respira. Să nu faci nimic din ce s-ar putea să regreţi.”

După ce citesc ce-am scris, îi trimit mesajul lui Judith. Sper să nu facă prostii.

39

Petrec o noapte îngrozitoare, în care mă gândesc neîncetat la ea, iar când mă trezesc de dimineaţă, o sun pe mama.

Vorbesc o vreme cu ea şi reuşesc să vorbesc chiar şi cu Flyn, care este supărat pe mine pentru că l-am lăsat cu mama, menajera şi sora mea în seara de Ajun.

Îmi arată supărarea prin telefon şi, în cele din urmă, cu tristeţe, vorbesc din nou cu mama şi le urez o seară frumoasă.

După ce închid, decid să o sun pe Judith, dar nimic, tot nu-mi răspunde, şi încep să cred că sunt un idiot.

Manuel mă sună. Bărbatul vrea să ştie cu cine o să iau cina şi, când îi spun că singur, protestează şi blestemă că are o fiică aşa de căpoasă.

Mă însufleţeşte să simt afecţiunea acelui bărbat, care abia mă cunoaşte. El şi-a făcut deja mai multe griji pentru mine decât şi-a făcut tatăl meu când trăia şi zâmbesc când îmi spune că pot să mă duc la el acasă când doresc.

Dar iau cina singur. Nu vreau să le stric seara lui Judith şi familiei ei.

Totuşi, după ce-mi termin sandviciul, decid să mă duc la ea acasă.

Când ajung, sun la uşă şi Manuel îmi deschide. Mă îmbrăţişează călduros şi, coborând vocea, murmură:

— Răbdare. Cu bruneţica mea, răbdare!

Râd. Bărbatul acesta mă face să zâmbesc. Când intru în salon, constat că Jud nu este acolo, dar îi văd pe sora ei, pe nepoata ei şi pe cumnatul ei, care mă salută repede.

Stau de vorbă cu ei, când apare brusc zeiţa vieţii mele, mai frumoasă decât oricând, cu o rochie neagră sexy şi îndrăzneaţă.

Unde se duce îmbrăcată aşa?

O privesc halucinat, clipesc şi, fără să-mi cântăresc vorbele, şoptesc:

— Bună, scumpo! Totuşi, văzându-i expresia serioasă de pe chip, rectific când ea deja se pregăteşte să iasă din salon: Mă rog, poate e prea mult partea cu *scumpo.*

Raquel mă priveşte cu părere de rău. Simt că mă înţelege, încearcă să-mi facă şederea mai plăcută şi atunci se aude soneria de la intrare.

Soţul ei se duce să deschidă şi, dintr-odată, împreună cu el intră imbecilul care era cu Judith în pub, David ăla.

Ce naiba caută tipul ăla aici?

El mă priveşte cu aceeaşi nedumerire pe care o simt şi eu; fără îndoială, se întreabă ce caut aici. Soţul lui Raquel face conversaţie cu noi, iar el îi răspunde, dar, nefiind dispus să suport aşa ceva, mă îndrept spre bucătărie, unde se află Judith, şi, când intru, fără să-mi pese că este de faţă şi Raquel, şuier:

— Jud, nu pleci nicăieri cu tipul ăla! N-am să permit!

Micuţa mea se întoarce repede. Mă priveşte cu atitudinea aceea tipic latino, care mă disperă atât de mult, şi, cu şmecherie, întreabă:

— Şi cine o să mă împiedice? Tu?

„Ah, nu... domnişoară Flores, nu! Nu-mi place să mi se vorbească aşa...” Şi, privind-o, răspund:

— Dacă trebuie să te pun pe umăr şi să te iau cu mine, ca să te împiedic, o voi face!

Judith îmi trânteşte atunci unul dintre răspunsurile ei celebre şi sora ei zâmbeşte. Cu zâmbetul ei, îmi dă putere ca să lupt în continuare pentru Jud şi, după ce o aud spunându-i surorii ei că e sătulă de mine şi că nu mai are răbdare, şoptesc:

— Te iubesc!

Dar rămân cu gura căscată când ea îmi dă replica:

— Păi, foarte rău pentru tine!

Foarte rău pentru mine?!

Asta mă doare.

Mă rănesc indiferenţa şi ştrengăria ei, dar murmur, convins că m-aş lăsa chiar şi călcat în picioare pentru ea:

— Nu pot să trăiesc fără tine!

Un „Ohhhhhh!” scapă din gura lui Raquel. Fără îndoială, i-au plăcut cuvintele mele.

Atunci, Judith se apropie de mine, se înalţă şi-mi şuieră

în faţă:

— Noi doi am terminat-o! Ce nu pricepi din fraza asta?

O privesc cu gura căscată.

La naiba, spanioloaica mă depăşeşte!

Credeam că eu sunt cea mai încăpăţânată persoană de pe planetă, dar nu, fără îndoială, este micuţa mea.

Sora ei o ceartă, încearcă să-i arate că nu se comportă frumos. Fără să mă dau bătut, mă apropii de ele şi, adresându-mă lui Judith, afirm:

— Vii cu mine.

Ea refuză, dar eu insist. Dacă trebuie să implor, o voi implora. Pentru ea fac orice.

Rezist.

Îi suport reproşurile, văicărelile şi, când simt că nu mai rezist, o iau în braţe şi o sărut. Îi iau gura minunată şi o degust cu lăcomie, cu disperare şi fără măsură. Simt cum îi palpită inima şi, când o las să ia aer, şopteşte:

— M-am săturat de impunerile tale...

O fac să tacă din nou, cu un sărut, iar când buzele noastre se separă, ea insistă:

— De crizele tale, de supărările tale şi...

O sărut din nou.

Micuţa mea este prea încăpăţânată şi sunt conştient că gura mea o potoleşte; o domoleşte la fel cum privirea ei mă domoleşte pe mine. Atunci, lasă cratiţa pe care a pus mâna cu câteva clipe mai înainte şi care, pentru câteva secunde, am crezut că va ateriza în capul meu, şi murmură:

— Nu-mi face asta, Eric...

Nu o las să plece, nu vreau şi, apropiindu-mi fruntea de a ei, implor:

— Te rog, iubirea mea, te rog... te rog... te rog, ascultă-mă! Tu m-ai înnebunit o dată ca să mă atragi spre tine, dar eu nu ştiu să o fac. Eu n-am nici magia ta, nici

farmecul tău, nici sarea şi piperul tău ca să obţin aceste efecte. Sunt doar un neamţ insipid care se pune în faţa ta şi te roagă... te imploră să-i dai o nouă şansă!

Vorbim...

În sfârşit, reuşim să comunicăm şi, deşi tot nu e sută la sută de acord cu mine, o simt mai apropiată, mai receptivă.

— Trebuie să vorbesc cu David, murmură în cele din urmă.

Nu-i dau drumul.

Nu înţeleg de ce trebuie să vorbească cu bărbatul acela, dar îmi dă de înţeles că tipul merită o explicaţie.

Fie că-mi convine sau nu, ştiu că are dreptate şi, în cele din urmă, îi dau drumul. Ne privim în tăcere când ea face stânga-mprejur şi se îndreaptă spre salon.

O urmez şi, când ea şi tipul ăla ies să vorbească între patru ochi, eu nu ştiu ce să fac. Atunci, micuţa Luz se apropie de mine şi, atrăgându-mi atenţia, întreabă:

— Vrei să-ţi atârni dorinţa?

O privesc. Nu o înţeleg. Ce spune despre dorinţe?

Apoi îmi arată un pom de Crăciun din plastic verde oribil, plin de globuri, unul mai urât decât altul, şi spune, indicând spre ceva ce nu ghicesc ce este:

— Îţi poţi atârna orice dorinţă vrei.

Clatin imediat din cap. Ştiu foarte bine care e dorinţa mea şi nu am nevoie să o agăţ nicăieri. Atunci, Raquel o ia pe micuţa ei şi, adresându-mi un zâmbet, o îndepărtează de mine.

Agitat, privesc spre uşă.

Nu-mi place deloc să ştiu că Judith este dincolo de ea cu tipul ăla.

— Eşti bine, băiete? mă întreabă Manuel, apropiindu-se.

Răsuflu, oftez şi afirm:

— Cred că da, domnule.

El clatină din cap şi apoi şopteşte:

— I-ai zis despre vilă?

Clatin din cap. N-am putut să vorbesc cu ea. Şi atunci mă sfătuieşte cu un zâmbet:

— Răbdare, Eric. Bruneţica mea este o femeie cu un caracter drăcos. E la fel ca mama ei!

Ne privim şi zâmbim, iar în momentul acela Judith intră în salon şi se aşterne tăcerea în încăpere. Toţi se uită la noi doi, aşteptând să facem ceva, şi atunci, întinzându-i mâna femeii care a reuşit să mă facă să mă arunc la picioarele ei ca o cârpă, întreb:

— Vii cu mine?

Ea nu răspunde, nu spune nimic şi deja mă pregătesc pentru următorul asalt.

În mod surprinzător, nepoata ei o încurajează să vină cu mine, în timp ce în privirile tuturor citesc că, în tăcere, şi ei îşi doresc acelaşi lucru. Fără îndoială, familia asta mă consideră simpatic. Atunci, dintr-odată, Judith spune:

— Deocamdată, noi doi o să stăm de vorbă.

— Cum vrei tu, scumpo, afirm emoţionat în timp ce ea dispare deja pe hol.

Observând că fiica lui nu-l poate vedea, Manuel îmi arată semnul victoriei cu degetele şi zâmbim amândoi.

Câteva minute mai târziu, ies din casă ţinând-o cu o mână pe femeia mea şi în cealaltă, ghiozdanul ei. În tăcere, ne îndreptăm spre maşină şi, când ajungem la ea, las bagajul şi, în întunericul maşinii, şoptesc, în timp ce o îmbrăţişez recunoscător:

— O să te cuceresc în fiecare zi!

40

Pentru prima oară după mult timp, conduc până la vila

din Jerez.

Când ajungem acolo, coborând din maşină, cu o mână îi iau mâna lui Judith şi cu cealaltă apuc bagajul ei şi, în tăcere, intrăm în casă.

Ajunşi înăuntru, observ că ea se opreşte şi priveşte în jur. Vila, pe care am închiriat-o în vară, prima dată când am fost în Jerez, e complet schimbată. Acum este o casă actuală şi modernă, cu multe comodităţi.

Uimirea de pe chipul ei îmi dă de înţeles că nu i-a spus nimeni nimic şi, după ce dau drumul la muzică, fiindcă, aşa cum a zis ea odată, muzica îmblânzeşte fiarele, o privesc şi declar:

— Am cumpărat casa.

Judith clipeşte, nevenindu-i să creadă. N-am să mă satur niciodată de expresia feţei sale când ceva o uimeşte.

— Ai cumpărat casa asta? întreabă.

— Da. Pentru tine.

— Pentru mine?

— Da, scumpo. Era surpriza mea pentru tine, de Crăciun. Cu gura căscată, continuă să privească în jur, în timp ce eu mă aşez. Rochia neagră pe care o poartă este foarte sexy, teribil de senzuală, iar eu murmur:

— Eşti superbă cu rochia asta!

Ea se aşază lângă mine. O simt mai liniştită şi răspunde:

— Mulţumesc. Mă crezi sau nu, am cumpărat-o pentru tine. Îmi place să aflu asta şi, după ce-mi plimb privirea pe trupul ei frumos, spun:

— Dar, de fapt, altora aveai de gând să le oferi ce arată rochia. Ea încuviinţează, înţelege perfect ce spun şi răspunde cu şmecheria ei obişnuită:

— După cum ţi-am mai spus, nu sunt o sfântă. Şi, când nu am iubit, ofer şi dau din mine ceea ce vreau, cui vreau şi când vreau. Sunt singura mea stăpână şi trebuie să-ţi fie clar asta, o dată pentru totdeauna.

Şmecheria ei mă revoltă, dar nu vreau să ne certăm şi doar nuanţez:

— Exact: când nu ai iubit, dar nu este cazul.

Observ că vorbele mele nu o amuză deloc şi ne privim, ne provocăm ca de atâtea alte ori, în timp ce muzica se aude în fundal şi, fiindcă am nevoie de un zâmbet din partea ei, spun:

— Mama şi sora mea îţi trimit salutări. Speră să te vadă la petrecerea pe care o organizează în Germania pe 5 ianuarie, îţi aminteşti?

— Da, dar nu conta pe mine. Nu voi veni.

Oftez. E clar că firea ei drăcoasă e în continuare latentă, aşa că încerc să port un dialog cu ea. Caut toată liniştea, pacea şi calmul necesare pentru a vorbi fără să ridic vocea, oricât de mult mă înţeapă ea, dar, în cele din urmă, trântesc:

— Nu voi permite să lucrezi în continuare ca barmaniţă, nici aici, nici în vreun alt loc. Urăsc să văd cum te privesc bărbaţii. Îmi apăr teritoriul când este vorba despre ceea ce-mi aparţine, şi tu...

Ea îmi răspunde urât, dar poate că asta şi merit. Vorbim... vorbim... şi tot vorbim, iar când menţionez inelul pe care i l-am dăruit, îmi spune că nu-l vrea şi că pot să mi-l vâr undeva.

Doamne... dă-mi răbdare!

Insist, insist până nu mai pot, dar ea se menţine pe poziţie. Şi, în cele din urmă, renunţ.

Îmi spune cât de rău am făcut-o să se simtă în ultima zi când ne-am văzut la birou. Îi cer iertare. Îmi este ruşine să-mi amintesc acel episod, şi atunci ea şopteşte, permiţându-mi să întrevăd o mică rază de speranţă:

— O să-ţi pară rău, domnule Zimmerman, pentru că, începând din acest moment, de fiecare dată când mă voi supăra pe tine, vei fi pedepsit. M-am săturat să fii doar tu

cel care pedepseşte.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Are de gând să mă pedepsească?

Asta mă amuză şi întreb:

— Şi cum ai de gând să mă pedepseşti?

Cu senzualitate, se ridică de pe canapea.

Femeia mea este superbă!

O devorez cu privirea şi, de îndată ce se întoarce să mă privească, răspunde:

— Deocamdată, privându-te de ceea ce-ţi doreşti cel mai mult.

Mă încrunt când aud asta şi mă ridic şi eu. Nu mă amuză ca ea să mă priveze de ceva şi, privind-o de la înălţimea mea, insist:

— La ce te referi, mai exact?

Judith începe să meargă. Mişcă din şolduri şi, când o masă se interpune între mine şi ea, răspunde:

— Nu te vei bucura de corpul meu. Asta este pedeapsa ta.

Îmi îngheaţă sufletul în timp ce mintea mea se gândeşte repede cum să o fac să-şi schimbe părerea.

Ştiu că în clipa asta expresia feţei mele nu este cea mai conciliantă. Aveam de gând să petrec noaptea dezbrăcat lângă ea în pat. Îmi doream să fac dragoste cu ea în mii de poziţii şi de feluri, dar cuvintele ei tocmai mi-au distrus toate planurile şi, supărat, şuier:

— Vrei să mă înnebuneşti?

Ea nu răspunde, iar eu continui:

— Ai fugit de mine. M-ai înnebunit pentru că n-am ştiut unde erai. Nu mi-ai răspuns la telefon zile în şir. Mi-ai trântit uşa în nas şi aseară te-am văzut cum le zâmbeai altor bărbaţi. Şi, cu toate astea, vrei să mă pedepseşti şi mai mult?

— Aha! trânteşte senină.

Înjur furios în sinea mea.

Sunt supărat, foarte supărat.

Îi spun că vreau să fac dragoste cu ea, să o sărut, să o posed, iar ea îmi răspunde că-mi respecta pedepsele când i le impuneam şi că acum e rândul meu să le respect pe ale ei.

La naibaaaa!

Înjur şi iar înjur şi, frenetic, întreb:

— Şi până când se presupune că sunt pedepsit?

— Până când decid eu că nu mai eşti.

Păstrăm tăcerea câteva secunde şi apoi ea întreabă:

— Îmi spui unde este camera mea?

— Camera ta?! exclam mirat.

Ea încuviinţează şi, cu un zâmbet maliţios, şopteşte:

— Eric, doar nu ai pretenţia să dormim împreună...

Până aici am rezistat!

O să fac o criză.

O să explodez şi, când mă pregătesc să mă plâng, vrăjitoarea aceea micuţă cu ochi închişi la culoare, ca noaptea, spune:

— Nu, Eric, nu. Vreau să am intimitatea mea. Nu vreau să împart patul cu tine. Nu meriţi.

Incredibil!

Mi se pare incredibil şi, furios, şuier:

— Ştii deja că vila are patru camere. Alege-o pe care vrei. Eu voi dormi în oricare dintre cele care rămân libere.

Ea încuviinţează, îşi ia bagajul şi se duce chiar în camera unde am dormit eu până acum, aceea în care am stat amândoi astă-vară.

Fără să înţeleg de ce, accept asta, fac stânga-mprejur şi mă îndrept spre bucătărie. Însetat, beau apă în timp ce mă uit la ceas şi văd că e ora 2:30 noaptea.

Supunându-mă dorinţelor ei, mă plimb prin casă şi ajung în faţa şemineului. Privesc cum arde focul, când, dintr-

odată, un zgomot îmi atrage atenţia, ridic ochii şi o văd acolo... ispititoare... seducătoare... irezistibilă.

Ne privim în ochi timp de câteva secunde şi atunci ea spune:

— Pot să-ţi cer o favoare?

Încuviinţez. Poate să-mi ceară o mie şi una.

— Desigur, zic.

Fermecătoare, se apropie de mine. Cu senzualitate, îşi dă părul închis la culoare într-o parte şi, cu o voce care-mi zbârleşte tot părul de pe corp, murmură:

— Poţi să-mi desfaci fermoarul rochiei?

Da... da... da...!

Apoi se întoarce cu spatele la mine şi eu mă întăresc.

Cu mâini tremurânde, din cauza anxietăţii de a o poseda, apuc fermoarul şi, bucurându-mă de moment, de căldura şi de parfumul corpului ei, trag de el încet şi treptat, cu toate instinctele mele în alertă, dornice să sară pe ea la cel mai mic gest din partea ei.

Dar ea nu spune nimic... se împotriveşte şi murmur, privindu-i fundul ispititor:

— Jud...

— Spune-mi, Eric...

Apropiindu-mi gura de urechea ei, simţind în acelaşi timp cum penisul mi se umflă, afirm:

— Te doresc!

Când spun asta, simt cum mi se zbârleşte părul de pe corp, în timp ce ochii mei sunt aţintiţi asupra marginii chiloţilor ei tanga închişi la culoare.

— Şi ce doreşti? întreabă apoi.

Mulţumit să o simt mai receptivă, o îmbrăţişez pe la spate şi, lipindu-mi obiectul dorinţei de fundul ei, şoptesc, vrăjit de ceea ce mă face să simt:

— Te doresc pe tine!

Extaziat, văd cum îşi sprijină capul pe pieptul meu în

timp ce şoldurile continuă să se mişte şi întreabă cu voce răguşită şi pasională:

— Ţi-ar plăcea să mă atingi, să mă dezbraci şi să facem dragoste?

— Da!

— Pasional?

Asta mă face să-mi amintesc cum suntem eu şi ea când ne posedăm unul pe altul şi afirm:

— Da!

Mulţumit, îi sărut umerii, fiind conştient de cum fundul ei se lipeşte de corpul meu, şi atunci întreabă:

— Ţi-ar plăcea să mă împărţi cu un alt bărbat? Imaginându-mă desfacându-i coapsele pentru altul mă face să scot un geamăt şi, când îmi recapăt echilibrul, zic:

— Doar dacă vrei tu, scumpo.

— Vreau! afirmă. Te-aş privi în ochi şi ţi-aş savura gura în timp ce altul mă posedă.

— Da... gem, adâncindu-mi nasul în părul ei frumos.

— Tu-i vei da acces în interiorul meu, mă vei deschide pentru el şi vei observa cum intră iar şi iar în mine, în timp ce eu gem şi te privesc în ochi.

La naibaaaaaaaaa... da!

Cuvintele ei, tonul vocii ei, ce mă face să-mi imaginez, totul laolaltă mă excită la maximum. Excitaţia mea deja nu poate fi mai mare, când, dintr-odată, se desprinde din mâinile mele şi, întorcându-se cu faţa, spune schimbând tonul:

— Nu, Eric... eşti pedepsit! O privesc cu bănuială.

Vrăjitoarea asta s-a jucat din nou cu mine. Mă simt fraier. Idiot.

Şi, înainte să pot spune ce gândesc, îşi ţine rochia ca să nu-i cadă şi spune cu toată neruşinarea, dispărând din salon:

— Noapte bună!

Nu-mi vine să cred ce-a făcut.

Neruşinata, nu s-a mulţumit cu pedeapsa ei, a mai venit să mă şi provoace, să mă înfierbânte, să mă înnebunească, pentru ca apoi să mă lase tare ca o piatră şi... singur.

Supărat, mă apropii de uşa camerei.

N-am de gând să permit să se joace aşa cu mine.

Apuc clanţa şi, când mă pregătesc să intru şi să o posed, fie că vrea sau nu, ceva din mine mă face să înţeleg că Judith nu mă doreşte şi, făcând stânga-mprejur, intru într-un alt dormitor şi mă masturbez cu gândul la ea.

41

După o zi în Zahara de los Antunes cu prietenii mei Frida şi Andrés, ne întoarcem la vilă şi, din nou, Judith mă obligă să dorm singur.

Dar cât o să mai dureze tortura asta?

Sunt din ce în ce mai prost dispus, dar am decis să nu o implor. Dacă ea aşa vrea, aşa va fi, oricât de greu mi-ar fi şi chiar dacă trebuie să mă masturbez zilnic.

De dimineaţă, foarte devreme, mă sună mama, care mă roagă să mă întorc la München. Îngrijitoarea lui Flyn a decis să se întoarcă la Viena cu familia ei.

Probleme!

Vorbesc cu îngrijitoarea, încerc să o fac să se răzgândească, o implor să aştepte câteva zile până la întoarcerea mea, dar ea refuză şi încheiem conversaţia în termeni răi.

Enervat de felul în care începe ziua, îmi pregătesc în bucătărie o cafea, când sună Dexter, bunul meu prieten mexican, ca să mă felicite de Crăciun. Ca întotdeauna, umorul lui este excelent şi, chiar dacă al meu nu este cel

mai bun, recunosc că mă face să zâmbesc. Aşa e Dexter.

Ne luăm rămas-bun şi stabilim să ne vedem mai încolo şi tocmai ce am terminat de vorbit cu el, când telefonul sună din nou. Este sora mea, Marta.

Nici ea nu e prea binedispusă. Îmi cere să mă întorc în Germania pentru ca ea şi mama să-şi facă planurile de Ajun de Crăciun. Mă cert cu ea şi, ulterior, şi cu Flyn, care ia telefonul.

O să mă înnebunească toţi!

E clar că azi nu am o zi prea bună.

Când Judith se trezeşte, ştiu că m-a auzit vorbind cu jumătate din Germania, dar nu spune nimic.

Mai târziu, după o zi epuizantă şi plină de apeluri telefonice şi de discuţii cu familia mea, îmi spune privindu-mă:

— Cred că ar trebui să mergem în Germania.

O privesc. Nu ştiu dacă am auzit bine, aşa că întreb surprins:

— Ai veni cu mine?

Ea încuviinţează, zâmbeşte şi, răsfaţându-mă puţin după mai multe zile, afirmă:

— Desigur, dragule!

Emoţionat că nu trebuie să o părăsesc, îmi sprijin fruntea de a ei şi o îmbrăţişez.

Detaliul acela îmi arată că suntem pe drumul cel bun.

Puţin mai târziu, ne ducem acasă la Manuel. Judith îi spune ce se întâmplă şi îi promite să se întoarcă pe 31. Va lua cina cu ei în ultima zi a anului, aşa cum a făcut mereu, iar tatăl ei încuviinţează mulţumit.

Când aterizăm în München cu avionul meu privat, văd că a nins mult şi e foarte frig. Norbert ne aşteaptă şi i-l prezint lui Judith, care-i zâmbeşte încântată.

Când ajungem în faţa casei mele, ea priveşte în jur curioasă şi, când poarta de la intrare se deschide, aud că

murmură:

— Ce grădină ai!

Încuviinţez. Sunt conştient că parcela este mare şi afirm:

— Sper să-ţi placă şi casa.

După ce Norbert opreşte vehiculul, mă simt agitat. Pe Betta n-am rugat-o niciodată să vină cu mine, în schimb, pe Judith, da, şi am făcut asta aproape fără să o cunosc.

Ea coboară din maşină şi priveşte uimită în jur.

— Bine ai venit acasă! îi zic.

O iau de mână şi o trag. E prea frig ca să stăm afară. Când ajungem în faţa uşii, Simona ne deschide şi eu fac prezentările:

— Judith, ea este Simona. Se ocupă de casă împreună cu soţul ei.

Văd că-şi zâmbesc amândouă şi, când soseşte Norbert cu bagajele, spun:

— Norbert este soţul ei.

În clipa aceea, Judith face ceva ce-i lasă cu gurile căscate când, fără să stea pe gânduri, îi sărută pe amândoi obrajii şi, în germana ei perfectă, spune:

— Sunt încântată să vă cunosc!

Amuzat, observ că Norbert şi Simona se privesc după acest acces de efuziune spaniolă şi ea răspunde:

— Plăcerea e de partea noastră, domnişoară!

Când servitorii se retrag, adresându-mă lui Judith, care priveşte în jur curioasă, comentez:

— În Germania nu suntem atât de pupăcioşi şi i-ai uimit.

De îndată ce Norbert şi Simona ne lasă bagajele într-o cameră de la etaj, coboară din nou şi, trecând pe lângă noi, ne spun noapte bună.

— Ei locuiesc în casa de la intrare, îi explic lui Judith.

Ea încuviinţează şi, fericit, încep să-i arăt casa. Când vede piscina interioară, aproape că începe să sară de

bucurie. Ce s-a înveselit!

Apoi îi arăt camera de jocuri a lui Flyn, iar Jud e uimită să vadă cât de curată şi de ordonată este şi imediat îi zic că şi eu sunt la fel. Ea zâmbeşte auzindu-mă şi îmi spune prin expresia feţei că în privinţa asta o să ne ciondănim.

După ce ieşim din camera lui Flyn, intrăm în alta, care este practic goală, şi-i spun că aceea va fi încăperea pentru lucrurile ei. Flyn are spaţiul lui, eu îl am pe al meu în biroul meu şi, bineînţeles, şi ea îl va avea pe al ei. Asta o surprinde.

Continuăm vizita prin casă până când ajungem la dormitorul meu, o încăpere cu nuanţe de albastru, cu un pat gigantic, de care sper să mă bucur la maximum cu ea. Judith încuviinţează mulţumită şi, când vede enorma baie cu imensul jacuzzi şi duşul cu hidromasaj, nu pot decât să zâmbesc. E foarte amuzantă când se miră.

Ieşim din ceea ce va fi camera noastră şi trecem prin cea a lui Flyn, iar ei îi atrage din nou atenţia cât e de ordonat nepotul meu.

Continui să-i arăt celelalte camere şi, văzând cum observă totul în jur, simt că ea crede că locuinţa mea este plictisitoare şi searbădă. Într-adevăr, dacă o compar cu a ei, care este numai culoare şi viaţă, sau cu a tatălui ei, plină de ghirlande, un copac oribil din plastic verde şi lumini colorate pretutindeni, intuiesc că a mea, cu tonurile ei întunecate, nu o entuziasmează.

Fără ca ea să comenteze ceva în această privinţă, coborâm pe scară ţinându-ne de mână şi intrăm în frumoasa bucătărie din oţel şi lemn.

E ultimul spaţiu din casă pe care l-am redecorat şi observ că-i place.

— Sper că-ţi place casa, spun, dându-i drumul la mână.

— E minunată, Eric!

Vorbim o vreme, râdem, până când o iau de mijloc, o

urc pe şemineu şi, privind-o în ochi, întreb plin de speranţă:

— Mi-ai ridicat pedeapsa?

Ea nu răspunde. Intuiesc că luptă împotriva propriei pedepse şi, dorind-o, cer:

— Sărută-mă.

Nu se mişcă, nu o face, aşa că insist:

— Sărută-mă, micuţo!

Dar tot nu se mişcă. Ce căpoasă!

Şi, dispus să fac orice pentru a mă putea bucura de ea, îmi apropii gura de a ei, îmi plimb limba pe buza ei de sus, apoi mi-o plimb cu dezmierdare pe cea de jos şi, când o muşc uşor, simt că respiraţia i se accelerează ş, i în cele din urmă, mă sărută, lipindu-mă de trupul ei. Mă devorează. Îmi dovedeşte cât mă doreşte, iar eu răspund bucuros.

Dorinţa vie mă consumă, o consumă, ne consumă, şi dintr-odată Judith murmură:

— Nu... nu eşti iertat.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Glumeşte, nu-i aşa?

Dar nu, nu e o glumă şi, văzând că insistă şi-mi cere o cameră ca să doarmă singură, decid să-i dau ascultare şi să i-o ofer. Urcăm scara şi o găzduiesc în cea mai îndepărtată de a mea.

Fără să o privesc sau să o sărut, îi zic noapte bună şi ies din cameră fără să mă întorc. Nu mă aşteptam la asta într-un moment atât de frumos precum cel pe care-l trăiam şi, supărat, închid uşa camerei mele.

Căpoasă afurisită!

Câteva ore mai târziu, când mă trezesc, încă e devreme. Prea devreme pentru ca Judith să fie trează şi decid să cobor la piscină şi să înot. Puţin sport de dimineaţă nu strică niciodată.

Când termin, Simona deretică deja prin casă şi-i spun că Judith doarme în camera din capăt. Expresia ei incredulă îmi dovedeşte că asta o miră la fel de mult ca şi pe mine, dar apoi dispare fără să comenteze ceva. Are treabă.

După ora 10 dimineaţa, Jud intră în bucătărie. Eu citesc ziarul şi, după ce o salut, fără săruturi sau îmbrăţişări, îmi văd de treaba mea. Dacă ea vrea distanţare şi răceală, le va avea.

Dornică să-i facă pe plac, Simona îi oferă de toate, dar, în cele din urmă, Judith bea doar o cafea cu lapte şi mănâncă o bucăţică de *plum-cake* pe care l-a făcut femeia.

— Mmmm, e foarte bun, Simona! exclamă savurându-l.

Încântat, observ cum vorbesc amândouă.

Niciodată o femeie care să nu fie mama sau surorile mele nu a dormit acasă la mine şi recunosc că îmi place mult să o văd pe Judith aici. Mă bucur de moment, când Simona pleacă şi şoptesc:

— Încă nu-mi vine să cred că stai în bucătăria casei mele.

Ea zâmbeşte. Şi eu, dar, amintindu-mi răceala ei, îmi schimb tonul vocii şi zic:

— Când termini, vom merge acasă la mama. Trebuie să-l iau pe Flyn şi vom servi prânzul acolo. Apoi am un meci de baschet.

O surprinde chestia cu baschetul. Nu-şi imagina că joc.

Atunci, cu un zâmbet care-mi umple sufletul, mă priveşte şi întreabă:

— Când ai zis că în Germania nu sunteţi prea vulcanici cu saluturile, te refereai la faptul că nu vor exista nici săruturi de bună dimineaţa?

Fac pe uimitul. Mă bucur că îi e dor de acele săruturi pe care înainte ni le dădeam când ne trezeam, dar, fără să o privesc, răspund, în timp ce frunzăresc ziarul:

— Vor exista săruturi ori de câte ori ne vom dori amândoi.

Pe măsură ce spun asta, Jud încuviinţează şi nu zice nimic.

Ciudat... ciudat...

Câteva ore mai târziu, când ne pregătim să ieşim din casă, îi observ haina. E prea subţire pentru frigul din Germania şi-i spun că va trebui să mergem la cumpărături. Ea îmi scoate repede ideea din cap zicând că va sta doar câteva zile aici, iar eu oftez la gândul ăsta.

Mai binedispus, urcăm în maşina mea Mitsubitshi şi, de îndată ce ne îndepărtăm de casă şi dau drumul la radio, începe să răsune muzica trupei Maroon 5. Judith fredonează, iar asta îmi place la nebunie!

O ascult fericit, în timp ce conduc prin districtul Riem, până ajungem în elegantul cartier Bogenhausen, unde locuieşte mama.

Ajunşi în faţa casei ei, opresc motorul şi coborâm din maşină; atunci, mama iese pe uşa de la intrare şi vine să ne salute. Ne pupă emoţionată şi apoi spune, adresându-i-se lui Judith:

— Bine ai venit în Germania şi la tine acasă, draga mea! Aici o să te iubim foarte mult.

Ador că mama o primeşte aşa şi zâmbesc când Jud răspunde bucuroasă:

— Mulţumesc, Sonia!

Intrând în casă, un zgomot răsunător îmi indică faptul că nepotul meu se joacă la Playstation pe televizorul din sufragerie.

Mă pregătesc să mă plâng mamei că îl răsfaţă prea mult, când una dintre tinerele care muncesc în casă se apropie de ea şi-i solicită atenţia.

Judith mă priveşte. Nu înţelege ce este acel zgomot, iar eu, apropiindu-mă de ea, întreb ţipând:

— Eşti pregătită să-l cunoşti pe Flyn?!

Ea încuviinţează şi ne îndreptăm amândoi spre salon, ţinându-ne de mână.

Când deschid uşa glisantă, decibelii de la jocul video se înmulţesc cu zece. I-am zis de o mie de ori nepotului meu că nu trebuie să se joace aşa, fiindcă va surzi. Dintr-odată, el mă vede şi, lăsând telecomanda de la Playstation, ţipă alergând spre mine:

— Unchiule Eric!

Emoţionat de întâmpinarea lui, îl îmbrăţişez. Chiar dacă m-am supărat de o mie de ori pe el, Flyn este copilul meu şi, entuziasmat, îmi povesteşte imediat progresele pe care le-a făcut la joc.

Eu îl ascult bucuros, îi comentez progresele şi, mulţumit să-l văd fericit, spun, în timp ce dau mai încet sonorul televizorului:

— Flyn, vreau să ţi-o prezint pe domnişoara Judith.

Pe măsură ce spun asta, văd cum expresia feţei lui se întunecă. Asta nu e bine.

Atunci, Judith se îndreaptă spre noi şi îl salută veselă, în germană:

— Bună, Flyn!

Nepotul meu o priveşte. Îşi aţinteşte ochii asupra ei şi, când îi dau jos şapca din cap şi-i ciufulesc părul, el răspunde cu o voce intimidantă:

— Bună, domnişoară Judith!

Ea este uimită. Văd asta în expresia feţei sale şi în felul cum îl priveşte.

Fără îndoială, se aştepta la tipicul băiat neamţ, blond, cu piele şi ochi deschişi la culoare, şi nu la un băiat sută la sută cu genele coreene ale tatălui său.

— Flyn, poţi să-mi spui doar Jud sau Judith, de acord?

Observ cum o priveşte. Nu are încredere în ea şi-l înţeleg.

Nu o cunoaşte. Nu ştie cine este şi, când mă pregătesc să spun ceva, mama intră în salon.

— Ah, Doamne, ce minune să putem vorbi fără ţipete! exclamă. O să surzesc! Flyn, dragul meu, poţi să te joci cu volumul mai redus?

— Nu, Sonia.

Mă deranjează că mereu îi spune mamei pe nume, aş prefera să-i zică *buni* sau *bunica.* Dar, mă rog, asta-i treaba mamei şi a lui şi e mai bine să nu mă bag.

— Jucăm o partidă, unchiule?

Mama iese iar din salon, pentru că o sună cineva la telefon, şi atunci Judith întreabă:

— Pot să mă joc eu?

Auzind-o, Flyn nici măcar nu o priveşte şi răspunde în batjocură:

— Voi, fetele, nu ştiţi să jucaţi asta.

Disimulând un zâmbet, observ expresia lui Judith. Este evident că asta a durut-o. Dar insistă:

— Şi de ce crezi că noi, fetele, nu ştim să jucăm asta?

Flyn pufneşte, îşi aţinteşte asupra ei ochii închişi la culoare şi spune:

— Pentru că acesta este un joc de bărbaţi, nu de femei.

Mă simt de parcă m-aş uita la o partidă de tenis. Una spune, celălalt răspunde. Celălalt spune, cealaltă răspunde, până când ea, supărată, dă replica:

— Şi dacă ţi-aş demonstra că şi noi, fetele, jucăm *Mortal Kombati*

Nepotul meu mă priveşte cu coada ochiului, dă din cap şi şuieră:

— Eu nu joc cu fete.

E clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Judith îmi adresează o privire supărată. Observ că atitudinea lui Flyn o supără şi bombăne în spaniolă, cu un zâmbet fals:

— Dar ce fel de educaţie machistă îi dai acestui pitic

morocănos? Auzi, uite ce e, mă abţin pentru că e nepotul tău, dar dacă mi-ar fi spus asta altcineva, îi ziceam eu vreo două, chiar dacă e copil.

Zâmbesc. Nu pot să remediez situaţia, cu atât mai mult cu cât băiatul o priveşte, aşa că zic:

— Nu te speria, micuţo! O face ca să te impresioneze. Şi, apropo, Flyn vorbeşte perfect spaniola.

Expresia lui Jud când aude asta este indescriptibilă.

— Nu sunt un pitic morocănos, îi răspunde nepotul meu în spaniolă, iar dacă nu joc cu tine, e pentru că vreau să mă joc doar cu unchiul meu.

— Flyn...

Îl fac să tacă. Nu vreau să întreacă măsura.

Câteva secunde mai târziu, jocul răsună din nou în salon. Accept propunerea nepotului meu şi mă joc cu el.

Şi mă distrez!

Câteva clipe mai târziu, văd că intră sora mea, Marta, şi o ia pe Judith şi, după ce mă uit la nepotul meu, spun fără să încetez jocul:

— Pot să te rog ceva?

— Desigur, unchiule.

După ce eliberez un ecran al jocului, continui:

— Mi-ar plăcea să fii politicos cu Judith.

— De ce?

— Pentru că te rog eu.

Flyn mă priveşte, clatină din cap şi mormăie:

— Pe nai... ce încurcătură!

Oftez. Simt că asta va fi destul de neplăcut şi insist:

— Acum câteva zile am vorbit cu tine şi ţi-am zis că-mi place mult de ea şi că intenţia mea este să locuiască împreună cu noi.

Flyn nu răspunde, continuă jocul şi, când îl împing uşor ca să-i atrag atenţia că vorbesc cu el, îmi trânteşte:

— Dar, unchiule, noi doi trăim foarte bine singuri; de ce

trebuie să intre ea în casa noastră?

Zâmbesc. Flyn a considerat întotdeauna casa în care locuim ca fiind feuda lui.

— Tocmai ţi-am zis: pentru că o plac foarte mult, repet. El oftează. Nu-i place deloc ce aude şi întreabă supărat:

— Şi veţi dormi amândoi în camera ta?

— Aşa intentionez, afirm convins.

Mormăie. Asta-l enervează destul de mult şi murmură:

— Mi-a pierit tot cheful!

— Flyn...

— E enervant să locuieşti cu fete!

— Flyn! îl cert.

— Dar, unchiule, o să ne strice serile noastre de bărbaţi! Zâmbesc când aud ce spune. Mă amuză percepţia lui despre ce înseamnă ca o femeie să locuiască împreună cu noi şi, fără să opresc jocul, care ne place mult amândurora, insist:

— Poartă-te frumos cu ea şi-ţi promit că nu se va schimba nimic între noi.

Douăzeci de minute mai târziu, eu, mama, sora mea, Flyn şi Jud ne-am adunat la masă pentru a lua prânzul. Femeile vorbesc întruna, au tot felul de subiecte de conversaţie. Astea trei seamănă mai mult decât mi-aş fi închipuit vreodată, iar Flyn mă priveşte îngrozit.

După ce mâncăm, timp în care băiatul nu a deschis gura, el, eu şi Jud ne îndreptăm spre complexul sportiv din Oberföhring, unde mă duc de obicei să joc un meci de baschet împreună cu Björn şi alţi prieteni.

Când ajungem acolo, ne întâlnim cu Frida, Andrés şi micuţul Glen. Judith zâmbeşte fericită să-i vadă şi, când eu şi Andrés ne luăm rămas-bun şi ne îndreptăm spre vestiare, acesta şuşoteşte privindu-mă:

— Ia te uită... ia te uită... mă bucur să văd că ţi-ai rezolvat problemele cu ea.

Încuviinţez. Rezolvate sau nu, Judith este aici cu mine.

Intrăm în vestiar şi mă întâlnesc cu Björn, care, văzându-mă, zâmbeşte şi, bătând palma cu mine, spune:

— Nu ştiam dacă vei fi sau nu aici.

Încuviinţez, zâmbind. Mă schimb şi, când ies pe teren să mă încălzesc, Björn îmi urmăreşte privirea şi şopteşte:

— Aia nu este fata din Zahara care...?

— Da, îl întrerup.

Prietenul meu zâmbeşte şi, amintindu-şi ultima noastră discuţie, întreabă:

— Dar n-ai zis că te-ai înşelat în privinţa ei?

Încuviinţez, ştiu ce am zis. Şi, privind-o în continuare ameţit, declar:

— M-am înşelat când am afirmat asta. Apropo, i-am propus să vină să locuiască împreună cu mine.

Björn mă priveşte uimit, aruncă mingea şi exclamă:

— Să locuiască împreună cu tine?!

Încuviinţez din nou.

Ştiu că este o nebunie, dar afirm:

— Da, prietene. Ai auzit bine. Ba chiar mă gândesc să o duc la Riviera Maya.

După expresia lui, e clar că Björn nu înţelege nimic.

— Mi-a zis că este călătoria visurilor ei, şoptesc.

Prietenul meu încuviinţează şi, după ce se uită la Judith, întreabă:

— Şi ce te-a făcut să iei decizia de a locui cu ea?

Văd că Jud îi zâmbeşte Fridei şi expresia ei mă face să zâmbesc şi pe mine ca un fraier.

— Mi-am dat seama că am nevoie de ea în viaţa mea, răspund.

Björn dă din cap, îl nedumereşte complet ce-i spun şi şopteşte:

— Eric, sincer... nu te înţeleg. Ai zis că după Betta nu...

— Ştiu, îl întrerup, dar crede-mă când te asigur că Judith

este diferită. Ea merită osteneala şi, când o vei cunoaşte mai bine, îţi vei da seama că este adevărat.

Prietenul meu zâmbeşte. Nu-i e prea clar ce-i spun şi cred că nici nu mă înţelege, dar, dându-mi, ca de obicei, un vot de încredere, afirmă:

— De acord. Atunci va trebui să o cunosc.

— Dar la distanţă, îi atrag atenţia.

Björn izbucneşte în hohote de râs şi se pregăteşte să-mi dea replica, aşa că i-o iau înainte şi recunosc:

— Ştiu. E de prisos să spun asta.

Meciul începe şi-mi dau toată silinţa, în timp ce, din când în când, privesc tribuna ca să văd că Judith este tot acolo şi e bine. Simpla ei prezenţă mă face fericit, într-atât încât nimic, nici măcar îmbrâncelile nu-mi umbresc meciul, iar când câştigăm cu douăsprezece puncte, ştiu că este o zi bună!

Cu Flyn pe umeri, sărbătoresc triumful nostru şi, în momentul în care mă aşez şi el se duce după Björn, care-l enervează, Judith se aşază dintr-odată pe genunchii mei şi, surprinzându-mă, mă sărută cu pasiune.

Mmmmm... îmi place la nebunie impetuozitatea ei!

Nu mă deranjează deloc dovezile ei de afecţiune în faţa colegilor mei de echipă, dimpotrivă, îmi place la nebunie! Şi, când încetăm să ne sărutăm şi văd cum ne privesc femeile care asistă de obicei la meciurile noastre, zâmbesc, intuind care-i motivul.

De aceea, îmi aţintesc privirea asupra femeii care este stăpâna gurii mele şi şoptesc:

— Măi, să fie... micuţo, dacă ştiam, te aduceam mai devreme pe un teren de baschet.

Ea zâmbeşte. Ador zâmbetul acela şi profit ca să întreb, disimulând:

— Asta înseamnă că pedeapsa s-a terminat?

Atunci, Judith încuviinţează cu un gest amuzant, eu

zâmbesc cu toată gura şi ea mă sărută din nou.

Fără îndoială, este o zi bună!

42

Când părăsim complexul sportiv, hotărâm să mergem la Jokers, restaurantul lui Klaus. Ca de obicei, tatăl lui Björn ne serveşte minunat, iar când i-o prezint pe Judith şi-i spun că este spanioloaică, zâmbim auzindu-l că zice: „Paella... Ole... Torero”. Ea mă priveşte amuzată în timp ce bem bere la bar, iar când Klaus deschide un mic salon pentru grupul nostru, îl ocupăm imediat.

În timpul cinei, sunt conştient de câte ori o iau pe Judith de mână. Am nevoie de contactul cu pielea ei, iar ea nu mi-l refuză, aşa că, apropiindu-mă de urechea ei, şoptesc:

— De când ştiu că nu mai sunt pedepsit, abia aştept să ajungem acasă, micuţo. Şi tu îţi doreşti acelaşi lucru?

Încuviinţează. Îmi spune că mă doreşte la fel de mult cum o doresc eu şi, pe ascuns, îl privesc pe prietenul meu Björn şi-l întreb cu voce joasă:

— Crezi că aş putea intra în micul birou?

El zâmbeşte, o priveşte pe Jud, care vorbeşte cu Frida, străină de ce plănuiesc, şi se ridică.

Câteva secunde mai târziu, se întoarce şi-mi dă pe furiş o cheie.

— Simte-te bine, prietene, spune şi, ridicând vocea, indică: Eric, când i-am zis noii bucătărese a tatălui meu că Judith este spanioloaică, mi-a cerut să i-o prezinţi.

Mă ridic, fără să mai pierd timpul. Bat complice palma cu bunul meu prieten şi comentez:

— Să facem, atunci, ce doreşte bucătăreasa, altfel nu putem să mai venim aici.

Toţi izbucnesc în hohote de râs. Nimeni nu ştie ce am de

gând, doar Björn, iar el, văzând că Flyn se ridică pentru a veni cu noi, îl reţine şi-l avertizează:

— Dacă pleci, îţi mănânc toţi cartofii.

Nepotul meu îşi apără farfuria. Cartofii prăjiţi îi plac cel mai mult.

Profitând de moment, o iau pe Judith de mână şi ieşim din salon. Mergem în tăcere prin restaurant până când ajungem în faţa unei uşi, scot cheia pe care mi-a dat-o Björn, o deschid şi intrăm. De îndată ce închid, îmi dau jos haina şi şoptesc, privind-o pe Judith:

— Nu mai pot să rezist, scumpo. Mi-e foame, dar nu de mâncarea ce mă aşteaptă pe masă.

Ea mă observă cu gura căscată şi o lămuresc că a ne duce s-o salutăm pe bucătăreasă era doar un pretext pentru a rămâne singuri. Apoi o aşez pe masă şi o sărut, îi străbat cu limba buzele minunate, iar ea se năpusteşte şi mă devorează.

Da! Mă doreşte!

Frenezia pune stăpânire pe noi...

Nebunia ne posedă...

Şi, când ea mă avertizează că nu vrea să-i rup chiloţii, nici ciorapii, controlându-mi dorinţele nemăsurate, îi scot ghetele şi o privesc.

Zâmbind, Judith coboară de pe masă, îşi dă jos ciorapii cu grijă şi eu cad în genunchi la picioarele ei.

Sunt sclavul ei!

Conştientă de solicitarea mea, ea se apropie de mine, chiloţii ei ajung în dreptul nasului meu şi, în timp ce o apuc cu mâinile de coapse, şoptesc:

— Habar n-ai ce dor mi-a fost de tine!

După expresia de pe chipul ei, intuiesc că şi ei i-a fost dor de mine şi, mulţumit, îi inspir parfumul în timp ce-mi frec obrazul de muntele lui Venus al ei. Dornic de mai mult, îi dau jos chiloţii şi mirosul sexului ei mă

înnebuneşte. Este minunat, îmbătător.

Cu plăcere, îmi plimb gura pe tatuajul pe care ea şi l-a făcut pentru mine şi, simţind-o vibrând în mâinile mele, şoptesc:

— Cere-mi ce vrei, micuţo... ce vrei.

Ne privim.

Sunt conştient de ce am spus şi că pentru ea fac orice.

Îi scot chiloţii, mă ridic în capul oaselor, o aşez pe masă, îi despart picioarele şi, privind cu desfătare ceea ce-mi doresc atât de mult, îmi scot penisul erect şi şoptesc, dornic să fac ceea ce urmează:

— Înnebunesc când citesc fraza asta pe corpul tău, micuţo! Te-aş savura ore în şir, dar nu avem timp de preludii, aşa că o să ţi-o trag chiar acum.

Şi o fac.

Îmi introduc penisul tare în umezeala ei şi, dintr-o singură mişcare, o penetrez în timp ce ea îşi muşcă buzele ca să nu ţipe, arcuindu-şi spatele şi arătându-mi cât de mult savurează plăcerea.

Judith se uită la mine cu acea privire care spune „fa cu mine ce vrei, ce trebuie, ce doreşti” şi nebunia mea creşte din ce în ce mai mult.

Cu bucurie, intru şi ies din ea în căutarea plăcerii, în timp ce intensitatea mişcărilor noastre creşte din ce în ce mai mult. Jud se răsuceşte, ridicându-se în capul oaselor, îmi apucă fundul cu ambele mâini şi, din felul cum mi-l strânge, ştiu că mă încurajează să i-o trag tare.

Plăcerea pe care mi-o provoacă cererea ei mă face să tremur de bucurie în timp ce o penetrez fără compasiune, şi atunci văd în ochii ei că atinge un orgasm arzător şi cere:

— Acum... iubire... împinge mai tare acum!

Îmi dublez forţa.

Tare... dur... implacabil...

Îmi doresc să se simtă bine, să se desfete, să se bucure de moment.

Ea este stăpâna mea, dragostea mea, femeia mea, iar eu o să-i ofer tot ce-mi cere. Când climaxul ne asaltează cu furie, îmi apropii gura de a ei şi o sărut.

Încins, încerc să respir, la fel cum şi ea încearcă, şi şoptesc, privind-o în ochi:

— Nu pot să trăiesc fără tine. Ce mi-ai făcut?

Ea zâmbeşte, mă sărută dumnezeieşte pe buze şi răspunde:

— Ţi-am făcut exact ce mi-ai făcut şi tu mie. Te-am făcut să te îndrăgosteşti!

O contemplu uimit.

Cuvântul *dragoste* nu mi s-a potrivit niciodată, în primul rând pentru că n-am crezut niciodată în el, însă Judith m-a făcut să-mi schimb părerea.

După ce-i dau drumul, împotriva voinţei mele, pentru că, dacă ar fi după mine, aş sta ore în şir în ea în biroul ăsta, ne îmbrăcăm şi ea mă tachinează arătându-mi chiloţii ei intacţi.

Jur că, atunci când vom ajunge acasă, o să i-i rup!

Când vede că deschid un sertar şi scot câteva şerveţele de hârtie ca să ne ştergem, mă întreabă dacă am mai fost aici şi cu alte ocazii şi-i spun că da. Gata cu minciunile. Am fost de multe ori în biroul ăsta, singur sau cu Bjorn, bucurându-ne de companie feminină.

— Sper ca de acum încolo să contezi întotdeauna pe mine, spune atunci.

Încuviinţez. Sunt convins că de acum încolo o voi dori întotdeauna alături de mine, aşa că răspund:

— Să nu te îndoieşti de asta, micuţo. Ştii deja că tu eşti centrul dorinţei mele.

Cuvintele mele îi plac, îmi dau seama după zâmbetul ei, şi, apropiind-o de mine, şoptesc:

— În curând îţi voi desface picioarele pentru ca altul să te penetreze în faţa mea, în timp ce eu îţi sărut buzele şi-ţi beau gemetele de plăcere. E suficient să mă gândesc şi deja am erecţie. Simt că o cuprinde fierbinţeala când aude ce-i spun. Fără îndoială, Judith e la fel de nerăbdătoare ca mine să se joace şi doar amintind despre asta şi dorinţa ne e stârnită.

Ne îmbrăcăm şi, înfierbântaţi, ieşim din birou şi ne îndreptăm spre masa noastră, unde ceilalţi continuă să ia cina.

Björn ne întâmpină cu un zâmbet complice. S-a ocupat de nepotul meu în absenţa mea şi, după ce-i dau pe ascuns cheia de la birou, continuăm să cinăm.

Între timp, dorinţa mea pentru Judith creşte şi abia aştept să ajungem acasă, unde o să-i rup chiloţii şi, pentru prima dată, o s-o posed în patul meu.

43

Sâmbătă, 29 decembrie, vorbesc cu Judith şi o rog să mă lase să-i ofer azi mai multă atenţie lui Flyn, deoarece băiatul mă priveşte cu suspiciune.

Ea acceptă, fără să şovăie. Îmi înţelege cererea, iar eu îi sunt foarte recunoscător.

Fac tot posibilul ca nepotul meu să se simtă bine alături de ea şi se pare că reuşesc, deşi de multe ori sunt conştient că încearcă să scape de ea.

Fiind hotărât să-l fac pe Flyn să înţeleagă cât de importantă este Jud pentru mine, când ea se duce la un moment dat la baie, vorbesc cu el. Încerc să-l fac să înţeleagă că prezenţa lui Judith nu-i va diminua afecţiunea, nici atenţia mea şi, deşi încuviinţează, nu ştiu dacă mă crede. Mi se pare că nu.

Când iubita mea se întoarce, propune să ne jucăm pe Wii sau pe Playstation. Flyn îi răspunde urât şi refuză, iar eu sunt nevoit să-i dau una peste ceafă.

Dar ce-am vorbit noi?

Flyn refuză să împărtăşească ceva cu Judith. Nu vrea să se joace pe Playstation cu fete. Dar, hotărât să-l fac să înţeleagă că percepţia lui despre femei este greşită, decid să joc cu ea o partidă de *Moto GP* ca să-i demonstrez că şi ea ştie să joace şi, în mod surprinzător, Judith mă bate!

Joacă mai bine decât mine *Moto* GP?

La naiba cu Jud!

Asta, împreună cu ironiile şi dansurile pe care le execută lăudându-se cât de bine ştie să joace pe Playstation, îmi întărâtă orgoliul. Atunci, Flyn o provoacă să joace *Mărio Bros* şi, cu gura căscată, o privesc când ea o face din nou şi câştigă!

Uimitor!

Femeia asta e o minune!

Flyn mormăie supărat. Nu-i place deloc că l-a învins o fată. Şi când ea, după ce-mi face cu ochiul, îl incită să joace *Mortal Kombat*, sunt conştient că-l lasă să câştige.

Slavă Domnului, căci altfel l-ar fi făcut praf.

Flyn sare emoţionat în faţa ei şi, ridicând din umeri, Jud îi spune că, aşa cum ştie să câştige, ştie şi să piardă.

Îi mulţumesc pentru asta.

Încerc să fac în aşa fel încât Flyn să fie în centrul atenţiei toată ziua. El mi-o cere şi, când mă apropii de Judith, se bagă repede între noi ca să ne despartă. N-am putut să o sărut decât o dată, când el a fugit la baie. Cu toate acestea, recunosc că la cină sunt uimit să văd că Flyn îi umple din nou paharul cu Coca-Cola când i se termină.

Semn bun!

Când, în sfârşit, nepotul meu se culcă, mă simt epuizat,

dar, de îndată ce închid uşa dormitorului meu şi Judith îmi zâmbeşte, îmi revin.

Este momentul nostru!

Pregătit să mă bucur de timpul petrecut în doi, ne dezbrăcăm, ne ispitim şi facem dragoste privindu-ne în ochi în timp ce ne spunem lucruri perverse şi fierbinţi care ne pârjolesc până şi sufletul.

Ne privim complice şi, glumind, ea îmi spune că vrea să facem lucruri murdare şi fierbinţi, dar cu eleganţă; şi le facem, şi în ce mod!

A doua zi, când mă trezesc şi o văd pe Jud dormind lângă mine, mă simt pe deplin fericit, cum rareori m-am simţit în toată viaţa mea. O privesc o vreme, până când îmi aud maţele chiorăind şi decid să cobor să iau micul dejun.

În bucătărie, dau de Simona, care se uită pe nişte hârtii. Mă interesez despre ce e vorba şi sunt uimit să aflu că încearcă să-i pregătească *churros* lui Judith la micul dejun şi chiar reuşeşte!

Mândră, după o jumătate de oră, îmi arată ce a gătit, iar eu, vrând ca Judith să vadă cât de mult se străduieşte acea femeie să o facă fericită, pregătesc o tavă cu micul dejun, pun sub şerveţel ceva important pentru mine şi i-o duc în cameră.

Pe drum mă întâlnesc cu Flyn şi, observându-i expresia de reproş când mă vede cu tava cu micul dejun, îi promit că vin la el peste câteva minute.

Când intru în cameră, o găsesc pe Judith trează.

— Bună dimineaţa, bruneţico! o salut binedispus.

Ea zâmbeşte, mă apropii de pat şi, după ce mă desfat cu sărutul pe care mi-l dă, şoptesc:

— Cum se simte iubita mea azi?

— Epuizată, dar fericită.

Mi se luminează ziua când aud asta. Mă încântă să ştiu

că noaptea trecută a fost colosală pentru amândoi. Atunci, ea, uitându-se la tavă, face un salt şi exclamă:

— *Churros?* Astea sunt *churros?*

Zâmbesc şi mă pregătesc să spun ceva, când ea ia unul, îl înmoaie în zahăr şi, după ce muşcă din el, murmură:

— Mmmm, ce delicios! Cu grăsimea lor cu tot...

Izbucnesc în râs.

Expresivitatea, pasiunea şi francheţea ei mă fac fericit şi îi povestesc că Simona le-a preparat pentru ea. După al doilea *churro*, de care văd că se bucură, ia şerveţelul ca să se şteargă şi, pac!, dedesubt apare inelul pe care mi l-a înapoiat.

Ne privim. Judith nu-l atinge, nu se mişcă, şi atunci afirm:

— Eşti din nou iubita mea şi vreau să-l porţi.

O privesc...

Mă priveşte...

Zâmbeşte...

Zâmbesc...

Şi, în cele din urmă, iau inelul şi i-l pun pe deget. Apoi îi sărut mâna şi spun:

— Eşti din nou a mea, toată.

Râdem, ne sărutăm din nou şi apoi ea întreabă amuzată:

— De ce nu mi-ai spus că nepotul tău Flyn este chinez?

Izbucnesc în râs.

Dacă Flyn ar auzi-o spunând asta, ar urî-o pentru tot restul vieţii.

— Nu este chinez. Este neamţ. Să nu-l faci chinez, că se supără rău de tot.

Ea râde şi eu continui:

— Sora mea Hannah s-a dus să locuiască doi ani în Coreea. Acolo l-a cunoscut pe Lee Wan. Când Hannah a rămas însărcinată, s-a hotărât să se întoarcă în Germania,

pentru a-l naşte pe Flyn aici. Prin urmare, este neamţ!

Şocată de ceea ce a descoperit, ea încuviinţează şi apoi întreabă:

— Şi tatăl lui Flyn?

Fac o grimasă amintindu-mi de tipul acela şi, mai ales, de modul cum a decis să se dezică de nepotul meu când s-a născut.

— Era un bărbat căsătorit şi nu a vrut niciodată să ştie nimic de el.

Judith încuviinţează şi eu continui:

— A avut un tată în Germania timp de doi ani. Sora mea a avut un iubit pe nume Leo. Băiatul îl adora, dar după ce i s-a întâmplat surorii mele, imbecilul nu a mai vrut să ştie nimic de el. Am înţeles clar ceea ce am crezut întotdeauna: că el era cu sora mea doar pentru bani.

De îndată ce spun asta, sunt conştient că tonul vocii mele se înăspreşte. Nu mi-e uşor să mi-i amintesc pe tipii ăia şi atunci Judith, privindu-mă, şopteşte:

— Eric, mâine este Revelionul şi eu...

Nu-i permit să continue. Cu grijă, îi acopăr gura cu mâna.

Mă doare să mă gândesc că trebuie să plece, dar, conştient că vrea să fie cu familia ei în ultima noapte a anului, spun:

— Ştiu ce-o să zici. Vrei să te întorci în Spania ca să petreci Revelionul cu familia ta, nu-i aşa?

Jud încuviinţează şi, deşi întristat, spun:

— Vreau să ştii că, deşi mi-ar face o deosebită plăcere să rămâi aici, cu mine, te înţeleg. Dar de data asta nu voi putea să te însoţesc. Trebuie să rămân cu Flyn. Mama şi sora mea au planuri şi eu vreau să petrec noaptea cu el, acasă. Şi tu mă înţelegi, nu-i aşa?

Ea încuviinţează.

În ochii ei văd o oarecare tristeţe, dar nu vreau să mă

adâncesc în ea. N-am de gând să-i fie milă de mine, nici ei, nici nimănui. Astea-s circumstanţele mele şi le accept.

Îi spun că poate să plece în Spania cu avionul meu particular, dar ea refuză. Încerc să o conving, dar refuză din nou. Vrea să plece cu un zbor comercial şi, în cele din urmă, cedez şi îi caut cel mai bun bilet.

După ce comandăm on-line biletele, Jud mă sărută şi, când mă dezlipesc de ea, îi spun foarte clar că, atunci când se va întoarce, voi face tot posibilul să am grijă de ea, să o protejez şi să o iubesc. Ea mă sărută din nou şi zice:

— Eric, te iubesc.

Auzind asta, închid ochii şi, când îi deschid din nou şi o privesc, şoptesc fără să vreau:

— Te iubesc atât de mult, micuţo, încât înnebunesc când stau departe de tine.

Deja mai mult de-atât nu-mi pot deschide inima în faţa ei şi, în momentul în care mă pregătesc să o sărut, aud uşa dormitorului şi vocea nepotului meu, care strigă:

— Unchiuleeeeeeee, de ce întârzii atât?!

Ne separăm dintr-un salt.

La naiba cu Flyn!

Mă enervează că a întrerupt acel moment atât de special dintre noi, dar atunci o aud pe Judith întrebând:

— Vrei un *churro*, Flyn?

El se strâmbă, dezgustat.

E clar că se poartă iar urât cu ea şi murmură, înainte de a ieşi din cameră:

— Unchiule, te aştept jos să jucăm.

Enervat, mă uit la uşa închisă.

— N-am nicio îndoială că Flyn se va bucura mult că plec, comentează Jud cu un zâmbet.

O privesc, nu spun nimic şi, sărutând-o, zic:

— Haide, ia micul dejun şi să profităm de orele care ne-

au rămas de petrecut împreună.

Dar orele, cu cât vrei să treacă mai lent, cu atât trec mai repede, iar la 6:30 suntem în aeroport, Jud, eu şi nepotul meu.

Pe măsură ce se apropie momentul despărţirii, cobor acea barieră de răceală şi indiferenţă care mă protejează când ştiu că ceva mă poate răni.

Un tip ca mine ştie să reziste, iar asta nu va fi decât o altă încercare.

Judith glumeşte cu Flyn, îşi ia rămas-bun de la el, iar eu, cu o privire, îi cer nepotului meu să mă lase câteva secunde singur cu ea.

Băiatul mă ascultă.

— Eric, eu... spune ea atunci, privindu-mă în ochi.

Dar nu o las să continue şi o sărut.

Vreau ca, de fiecare dată când îşi va aminti acest sărut, să ştie că o aştept în München şi şoptesc:

— Distrează-te, micuţo. Salută-i pe ai tăi din partea mea şi nu uita că te poţi întoarce oricând doreşti. Voi aştepta apelul tău pentru a veni să te iau de la aeroport. Oricând şi la orice oră.

Cu emoţie în privire, ea încuviinţează.

Îi văd ochii sticloşi, o să plângă?

Dar, în cele din urmă, mă sărută din nou, îi face cu ochiul lui Flyn şi, întorcându-se cu spatele, se îndreaptă spre controlul de securitate.

Mă doare să văd cum se îndepărtează de mine, aşa că, luându-l pe nepotul meu de mână, pun capăt acelui calvar şi plecăm, fără să privim în urmă.

De îndată ce urcăm în maşina mea, Flyn radiază de bucurie.

Suntem din nou singuri şi împreună şi, deşi mă bucur pentru el, simt un mare gol în interior. Deja mi-e dor de Judith.

Când ajungem acasă, Simona ne aşteaptă, ne-a pregătit ceva pentru la cină. Luăm amândoi cina în sufragerie şi mă străduiesc să vorbesc, în timp ce simt cum viaţa încetineşte, departe de Jud.

Apoi ne uităm o vreme la televizor, până când Flyn cască şi îl oblig să se ducă la culcare. Simt nevoia să fiu singur.

Imediat după aceea, mă închid în biroul meu, acel mare refugiu pe care eu însumi mi l-am creat cu ani în urmă şi unde cuget şi mă liniştesc.

În tăcere, aţâţ focul din şemineu, gândindu-mă la femeia care, cu fiecare secundă, se îndepărtează mai mult de viaţa mea şi, oftând, pun muzică. Aşa cum ar spune ea, muzica îmblânzeşte fiarele!

În timp ce ascult vocea încântătoare a lui Norah Jones, decid să-mi torn puţin whisky. Apoi mă apropii de şemineu, mă aşez în faţa lui pe un fotoliu şi rămân hipnotizat, observând focul, în timp ce mă gândesc la Judith.

Nu mi-o pot scoate din minte. Mi-a spus că mă iubeşte, mă iubeşte!, şi eu i-am spus-o la rândul meu.

Oare asta va fi suficient ca să se întoarcă la mine după sărbători?

Nu ştiu cât timp trece până aud un zgomot şi, când mă întorc, rămân fără cuvinte.

La câţiva metri de mine, micuţa mea, femeia pe care o ador şi pentru care sufăr, este în picioare şi mă priveşte, udă leoarcă, iar eu abia reuşesc să mă ridic.

Cu pulsul accelerat, las paharul cu whisky pe măsuţă, când ea dă drumul bagajului şi şopteşte:

— Tata te salută şi ne doreşte un Revelion fericit. Mi-ai spus că pot să mă întorc când vreau, aşa că iată-mă! Şi...

Fermecat şi fericit cum n-am mai fost niciodată, păşesc spre ea şi o îmbrăţişez. O îmbrăţişez cu iubire, cu dorinţă

şi afecţiune, în timp ce-i şoptesc la ureche:

— Nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să se întâmple asta.

Ne privim.

Este real!

Ea s-a întors la mine *motu proprio* şi o sărut.

O devorez, o posed, dar dintr-odată sunt conştient de ceva şi, dezlipindu-mă, mormăi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jud! Ai îngheţat, scumpo! Apropie-te de foc.

Mă grăbesc să o duc lângă şemineu. Nu vreau să se îmbolnăvească.

O întreb dacă a luat cina. Îmi spune că nu şi o ajut să-şi scoată paltonul umed şi rece în timp ce zic:

— Schimbă-ţi hainele astea. Eşti fleaşcă şi o să te îmbolnăveşti.

Ea încuviinţează. Tremură de frig şi, când se pregăteşte să pună mâna pe bagajul ei, zic:

— Tot ce ai în rucsac este, probabil, umed şi rece.

Îmi dau jos repede hanoracul gri pe care-l port şi-i sugerez:

— Ia, pune-ţi asta cât mă duc să-mi aduc haine uscate din cameră.

Fără să mai pierd vreo secundă, alerg în dormitorul meu, fiind conştient că ea s-a întors la mine.

S-a întors!

Emoţionat şi aproape nevenindu-mi să cred, iau o pereche de boxeri, una de pantaloni, nişte şosete şi, după ce mă îmbrac cu un hanorac albastru, mă întorc la ea.

Când ajung în birou, Judith mă priveşte, ţine în continuare în mână hanoracul meu şi, fără să scot un cuvânt şi cu dezmierdări, o dezbrac.

Vreau să am grijă de ea...

Vreau să o răsfat...

O iubesc...

Când o am complet goală în biroul meu în faţa şemineului, mă grăbesc să-i pun hanoracul meu gri ca să nu i se facă frig şi atunci ea murmură, în timp ce pe fundal se aude în continuare vocea lui Norah Jones:

— Dansează cu mine.

Nu pot să-i refuz dorinţa. Dacă ea vrea să dansez, atunci dansez!

S-a întors, s-a întors la mine, iar asta este foarte important pentru mine.

Dansăm îmbrăţişaţi şi în tăcere, iar când melodia se termină, o privesc şi şoptesc, după un sărut dulce, cu gust de miere:

— Îmbracă-te, Jud.

Ea râde amuzată văzând chiloţii Armâni şi şosetele albe pufoase, iar eu mă duc repede în bucătărie ca să-i pregătesc ceva de mâncare.

Nu ştiu să gătesc.

Nu m-a interesat niciodată să învăţ, aşa că deschid frigiderul şi scot supa pe care a preparat-o Simona. O torn într-un castron şi o încălzesc la cuptorul cu microunde în timp ce pregătesc un sandvici cu şuncă şi caşcaval şi pun o banană ca desert pe tavă.

Înainte de a ieşi din bucătărie, caut o floare. Andrés a zis că detaliul acesta este întotdeauna important pe o tavă. Dar nu găsesc nicio floare şi înjur.

Când mă întorc în birou, o văd aşezată pe covor în faţa şemineului, încercând să-şi descâlcească părul. Zâmbind, las tava pe masă, mă apropii de ea şi, după ce descâlcesc, cu toată dragostea de care sunt în stare, acel păr închis la culoare care-mi place atât de mult, o sărut pe creştet şi murmur:

— Am rezolvat problema superbului tău păr. Acum trebuie să mănânci.

Fără să-i ofer timp să protesteze, iau tava, o las pe covor şi, după ce mă aşez lângă ea, mă pregătesc să spun ceva, când ea întreabă:

— Te-am surprins, nu-i aşa?

Încântat, încuviinţez şi, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe chipul ei delicat, o asigur:

— Mult. Mereu mă surprinzi.

Apoi o îndemn să mănânce supa şi sandviciul şi, în timp ce o face, îmi spune ce-a determinat-o să se răzgândească. Zâmbesc dându-mi seama că, din nou, tatăl ei m-a ajutat şi, deşi îi este dor de ea, a încurajat-o să se întoarcă la mine.

Fără îndoială, este un om minunat şi cel mai bine îi pot mulţumi pentru tot ce face pentru mine având grijă şi iubind-o pe fiica lui minunată, cu toată dragostea mea.

O ascult emoţionat şi atunci şoptesc:

— Eşti tot ce mi s-a întâmplat mai bun, mai frumos şi mai minunat în viaţa asta.

Ea zâmbeşte exact în momentul în care o oblig să mănânce banana, dar iubita mea scumpă mă priveşte şi şopteşte:

— Ca desert... te prefer pe tine.

Mulţumit, îi permit să mă împingă.

Cad pe spate pe covor şi, când se aşază călare pe mine, şuşotesc extaziat:

— Încă nu-mi vine să cred că eşti aici, micuţo!

Judith zâmbeşte, îşi aţinteşte frumoasa privire în ochii mei şi şopteşte:

— Atinge-mă şi convinge-te.

Dorinţa ne încinge trupurile şi ea se grăbeşte să-mi dea jos hanoracul albastru.

Complet la cheremul ei, mă bucur de felul cum mă atinge, mă sărută, mă provoacă, până când nu mai rezist şi-i dau jos boxerii şi hanoracul şi, privindu-i sânii, cer:

— Dă-mi-i.

Excitată, mi-i oferă. Mi-i dă, iar eu mă desfat sugându-i, în timp ce gemetele ei răsună în încăpere, şi decid să merg mai departe. Pentru asta, o mişc după bunul-plac şi, când o aşez pe gura mea, murmur:

— O să te savurez. Relaxează-te şi simte-te bine.

Cu aviditate, îi sug clitorisul minunat şi ispititor.

Gemetele ei sunt muzică celestă pentru mine şi, când îi simt coapsele tremurând de excitaţie, tremur şi eu.

Lacom, o duc iar şi iar la limita climaxului, dar de fiecare dată când simt că ea o va trece, îmi opresc mişcările şi Jud îmi reproşează.

— Vreau să mă joc, Eric... şopteşte înnebunită. Să mă joc cu tine tot ce vrei.

Înfierbântat şi agitat de ceea ce aud, îi trag o pălmuţă la fundul ei frumos şi, câteva minute mai târziu, mi se face milă de ea şi-i permit să ajungă la orgasm, dar după ce corpul ei încetează să tremure de plăcere, o privesc şi cer cu totul alienat:

— Posedă-mă, Jud!

Şi o face. Şi cum o face!

Aşezată pe mine, îşi introduce penisul meu tare în vaginul umed şi, mişcându-şi şoldurile, mă posedă în timp ce eu simt cum corpul meu se eliberează şi ea se simte bine.

Plăcerea este imensă! Colosală!

Gâfâi, mă mişc sub femeia mea, îi mai trag o pălmuţă şi cer:

— Priveşte-mă.

Tonul grav al vocii mele o face să-mi dea ascultare. Îşi pironeşte privirea întunecată în a mea şi, înainte să-i pot cere, ea contractă pereţii interiori ai sexului ei în aşa fel încât mă are la cheremul ei.

Sunt prizonierul ei!

Fără să vorbească, repetă mişcarea şi eu gem. Gem ca de puţine ori în viaţa mea şi atunci ea, luându-mi mâinile, îşi întrepătrunde degetele cu ale mele şi murmură cu oarecare exigenţă:

— Nu... tu nu te mişca! Lasă-mă pe mine.

Ah, Doamne!

Mişcările lui Judith sunt titanice, incredibile!

Mă bucur de ele, ah, da!, până când văd că ea zâmbeşte şi, gâfâind, şoptesc:

— Doamne, micuţo... mă înnebuneşti!

Cuvintele mele o aţâţă şi atunci ea face acelaşi lucru pe care l-am făcut eu înainte: mă duce până la limită, dar nu mă lasă să-mi dau drumul.

Nerăbdarea mea de a-mi da drumul mă face să vreau să o controlez, dar ea nu se lasă, nu-mi permite şi o privesc, o privesc... Cu toate acestea, ea câştigă partida şi continuă să facă ce vrea cu mine, până când plăcerea supremă pune stăpânire pe amândoi, o simt tremurând deasupra mea şi, în sfârşit!, mă eliberez şi mă simt bine.

Epuizată, Judith cade peste corpul meu. Respiraţia ei este la fel de accelerată ca a mea şi, nebun de dragoste, îi murmur la ureche:

— Te ador, bruneţico!

Ea zâmbeşte şi eu sunt fericit.

Minutele trec şi ne revenim încetul cu încetul.

Respiraţiile noastre se liniştesc, ne ridicăm de jos şi, simţind că-i este frig, o acopăr cu o pătură de pe fotoliu. Apoi mă aşez şi o aşez şi pe ea pe mine.

— Ce ţi-a trecut prin căpşor când ai zis că voiai să te joci tot ce vreau eu?

Văzând că roşeşte, insist:

— Hai, Jud! Tu ai fost mereu sinceră.

Fără să-mi iau ochii de la ea, o muşc cu afecţiune de umăr şi ea spune:

— Păi... eu... adevărul e că nu ştiu.

Zâmbesc. Mă amuză să o văd stânjenită de acest subiect. Momentele de plăcere, la rece, nu se văd la fel ca atunci când eşti înfierbântat şi, când mă pregătesc să spun ceva, ea zice:

— Bine... gata... îţi spun. Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine, este minunat şi excitant. Îmi place cel mai mult. Dar, în timp ce gândeam asta, mi-a trecut prin minte că, dacă am fi fost trei pe covor, totul ar fi fost şi mai excitant.

Încuviinţez şi, surprins, ridic dintr-o sprânceană. Fără îndoială, micuţa mea a înţeles ce înseamnă perversiunea.

— Dar, iubire... continuă înfierbântată, să nu te gândeşti la lucruri ciudate, da? Ador sexul cu tine. Îmi place la nebunie! Şi nu ştiu din ce motiv ciudat mi-a trecut gândul ăsta prin minte. Şi pentru că mi-ai spus să fiu sinceră şi... şi... ţi-am zis. Dar adevărul este... adevărul este că eu mă simt foarte bine când suntem doar noi doi şi...

Nu mai pot şi mă apucă râsul.

Judith a recunoscut, în sfârşit, că morbul este o parte importantă din viaţa ei şi, îmbrăţişând-o, afirm:

— Mă înnebuneşte să ştiu că vrei să te joci, scumpo. Sexul între noi este fantastic, iar jocul, un supliment în relaţia noastră.

Ne sărutăm.

Faptul că ea înţelege sexul la fel ca mine este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla şi, dispus să mă joc cu ea de-a tot ce-şi doreşte, într-o altă zi, şoptesc:

— Deocamdată, scumpo, te vreau doar pentru mine. Suplimentele le vom include în altă zi.

Şi, fără alte vorbe, cu ea goală în braţele mele sub pătură, părăsim biroul şi ne îndreptăm spre dormitorul nostru, unde am de gând să mă bucur de o noapte lungă de pasiune.

44

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, primul lucru pe care-l fac este să privesc în partea de lângă mine, cu speranţa că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu a fost un vis şi că ea este aici, alături de mine.

Nu a fost un vis!

O privesc...

Mă desfat privind-o cum doarme şi, când observ că mă aplec spre ea, mă ridic şi cobor în bucătărie, unde Flyn ia micul dejun. Jud trebuie să se odihnească.

Fericit, îi trimit un mesaj prietenului meu Orson. Apoi beau o cafea şi îi spun nepotului meu că Judith s-a întors. E evident că vestea nu-l încântă deloc, dar eu, dornic să mă întorc lângă ea, când băiatul pleacă împreună cu Norbert să facă cumpărături de la magazin, fug din nou în dormitor.

O privesc din nou în timp ce doarme şi savurez pacea pe care o reflectă chipul ei în timp ce inima mea se bucură de apropierea ei.

— Bună dimineaţa, frumosule! spune dintr-odată.

Frumosule?!

În toată viaţa mea nimeni nu mi-a spus aşa şi, când mă pregătesc să o sărut, ea se dă jos din pat, îngrozită. Vrea să se spele pe dinţi înainte de a mă săruta.

Când se întoarce şi sare pe saltea, o apuc şi o sărut, apropiind-o de mine, şi, când ne separăm, îmi spune că poate să aibă grijă de Flyn, dacă e nevoie, în timp ce eu lucrez.

Uimit, o privesc.

Oare nu şi-a dat seama cât de dificil e nepotul meu?

— Eşti sigură, micuţo?

Judith încuviinţează, zâmbeşte şi, făcând haz, răspunde:

— Da, uriaşule. Sunt sigură.

Mulţumit, o sărut din nou, mă bucur din nou de ea, de mirosul ei, de prezenţa ei. Mai târziu, în timp ce vorbim, uşa se deschide larg şi intră nepotul meu.

— Unchiule, îţi sună telefonul mobil, anunţă cu o faţă supărată.

Îmi întinde telefonul, pe care l-am lăsat în bucătărie când am coborât să-mi beau cafeaua. Văd că este Orson, prietenul căruia i-am trimis mai devreme un mesaj, şi, după ce mă ridic din pat, mă apropii de fereastră ca să vorbesc cu el.

Între timp, observ reacţia nepotului meu când Judith îl salută.

— Bună, Flyn! Ce chipeş eşti azi!

— Tu zici că ai păr de sperietoare, protestează el înainte de a dispărea.

E clar că pe nepotul meu nu-l încântă la fel ca pe mine că ea este din nou acasă şi, pentru prima dată, mă gândesc la ce mi-a zis mama cu privire la el şi la Jud şi îmi dau seama că trebuie să-i observ mai bine comportamentul.

Când termin conversaţia telefonică, o urmez pe Judith, care a intrat în baie, şi, îmbrăţişând-o pe la spate, murmur:

— Micuţo... trebuie să te îmbraci. Suntem aşteptaţi.

Nedorind să-i dezvălui surpriza pe care i-am pregătit-o, o sărut pe cap şi adaug:

— Te aştept în salon. Grăbeşte-te!

Ajuns jos, mă întâlnesc cu Flyn, care, ca de obicei, se joacă pe Playstation. Mă aşez alături de el şi mă pregătesc să vorbesc, când el mi-o ia înainte:

— Te joci cu mine?

Îl privesc. Întotdeauna accept multe dintre propunerile lui, dar de data asta stâng televizorul şi, când el se

pregăteşte să protesteze, îi spun:

— Flyn, nu vreau să te porţi urât cu Judith.

Băiatul mă priveşte şi nu răspunde.

— Afecţiunea mea pentru tine nu se va schimba, insist, şi nici viaţa noastră, doar că...

— Minţi. De când e ea aici nu faci altceva decât să o săruţi. Ce scârbos!

Oftez când aud asta.

Ce e pentru el scârbă, pentru mine e o binecuvântare, dar are dreptate. Judith este atât de ispititoare, încât nu pot să mă abţin şi, încercând să-l fac să înţeleagă ce simt pentru ea, zic:

— Dacă o sărut, e pentru că... pentru că... îmi place mult de ea şi este iubita mea.

— Fetele sunt plictisitoare!

— Flyn, insist, eşti prea mic ca să înţelegi anumite lucruri, sper doar că...

— Eu sper doar să plece.

Înjur în gând. Mă deranjează foarte mult să aud asta, dar îi dau replica răbdător:

— Nu o să plece. Şi nu o va face pentru că vreau să fie cu noi, şi ea îşi doreşte la fel. Iar acum, te rog, dacă vrei să vii cu noi să-l vezi pe Orson, urcă în camera ta şi schimbă-ţi cămaşa.

După ce pleacă, sunt conştient de tensiunea care există între noi. Mă disperă să simt respingerea lui Flyn faţă de Judith, dar decid s-o iau pas cu pas. Dacă alţi copii s-au obişnuit cu schimbările vieţii, de ce el n-ar face-o?

E o zi ploioasă, inclusiv cu tunete şi fulgere, dar o duc pe Judith la cumpărături.

O las în atelierul lui Orson, un celebru designer prieten cu mine, ca să probeze şi să cumpere tot ce-şi doreşte. Vreau să-i îndeplinesc toate capriciile şi, în plus, îmi pot permite să fac asta.

Cine să mă împiedice?

Câteva ore mai târziu, ne întoarcem acasă încărcaţi cu sacoşe. Când intrăm, mirosul mâncării pe care Simona o pregăteşte pentru cina de Revelion ne invadează nările.

Ce bine miroase!

Aceasta este ultima noapte a anului şi vreau ca totul să fie frumos, chiar dacă luăm cina doar eu, Flyn şi Judith. Fără îndoială, faptul că o am pe ea cu noi în acest an va fi ceva foarte special. Extrem de special.

Lăsând-o pe Jud să se aranjeze cum doreşte, îmi pun costumul închis la culoare şi mă duc să-l caut pe Flyn. Şi el e îmbrăcat în costum şi, când îl văd, zâmbesc şi zic:

— Creşti pe zi ce trece. Deja eşti un bărbăţel.

Nepotul meu încuviinţează, zâmbeşte şi, făcându-mi cu ochiul, spune:

— Îmi place că Orson ne-a făcut costumele la fel.

Încuviinţez. Pe mine nu mă încântă prea mult, consider mai degrabă că e ridicol, sincer să fiu, dar era o dorinţă a lui Flyn de mult timp şi, aşa cum am zis şi mai devreme, de ce nu?

Nepotul meu şi cu mine coborâm în salon. Când deschid uşa, el intră alergând în încăpere şi sunt conştient că, spre deosebire de casa tatălui lui Judith, care era împodobită cu un pom de Crăciun şi bile colorate în stânga şi-n dreapta, în a mea nu există nici măcar un ornament de Crăciun.

Oare Judith va crede că este monotonă?

Am încetat să decorez casa în anul când sora mea Hannah a murit, iar dacă organizez ultima cină din an sau sărbătoresc ziua Regilor Magi este pentru Flyn. Copil fiind încă, nu-i pot refuza să se bucure de anumite momente de Crăciun.

Mă gândesc la asta când uşa salonului se deschide şi apare ea, zeiţa mea, lumina mea, şi observ cu mândrie că şi-a pus o rochie roşie dintre cele pe care le-a cumpărat de

la Orson.

— Eşti superbă, Jud! Superbă!

Fermecat, mă îndrept spre ea, ne privim şi, când o sărut cu tandreţe, îl aud pe Flyn protestând:

— Opriţi-vă din sărutat... Ce scârbos!

Mă încrunt.

Oare nepotul meu nu mă ascultă?

Dar, spre deosebire de mine, Judith zâmbeşte şi comentează privindu-l:

— Flyn, îmbrăcat aşa, semeni mult cu unchiul tău. Eşti foarte chipeş.

În mod surprinzător, îl văd că zâmbeşte, dar după câteva secunde protestează din nou, adresându-i-se:

— Hai... ai întârziat şi mi-e foame!

Oftez. Trebuie să am răbdare cu el.

Judith se uită atunci la masa frumoasă pe care Simona şi Norbert au pregătit-o pentru noi trei şi, după ce luăm loc în jurul ei, întreabă:

— Să vedem, ce se mănâncă în Germania în ultima noapte din an?

În clipa aceea apar Simona şi Norbert cu două supiere pe care le lasă pe masă şi, surprinsă că sunt cu linte şi supă, Jud râde.

— Supa este cu jumări şi cârnaţi, domnişoară Judith, spune Simona, şi este foarte gustoasă. Va pun puţină?

Nu ştiu dacă îi e poftă sau nu, dar acceptă încântată şi, observându-i expresia de satisfacţie când o gustă, zâmbim cu toţii.

O vreme observ atmosfera plăcută din salon.

Norbert glumeşte cu Flyn şi Simona îi ciufuleşte cu afecţiune părul; dintr-odată, Judith şuşoteşte, apropiindu-se de mine:

— De ce nu le spui Simonei şi lui Norbert să se aşeze cu noi la masă?

Eu o privesc uimit.

A înnebunit?

Observ câteva clipe cuplul care face atâtea pentru nepotul meu şi pentru mine de-a lungul anului şi, înţelegând mesajul pe care mi-l transmite Judith, sugerez:

— Simona, Norbert, vreţi să luaţi cina cu noi?

Ei mă privesc la fel de uimiţi ca şi mine cu câteva secunde mai devreme. Cred că se gândesc că am înnebunit! E clar că între noi întotdeauna a existat cordialitatea, dar asta e ceva mai mult, şi imediat Norbert îmi refuză oferta spunând că au luat deja cina.

Totuşi, privirea lui Judith mă străfulgeră. Ştiu că-şi doreşte să ia cina înconjurată de oameni şi, până să apuc eu să insist, ea mi-o ia înainte:

— Mi-ar plăcea foarte mult ca, la desert, să vă aşezaţi cu noi, îmi promiteţi?

Cei doi soţi mă privesc. Ei nu înţeleg ce-i cu această cerere şi, în cele din urmă, Simona acceptă şi Judith zâmbeşte.

Cum era de aşteptat, pe durata cinei, amândoi au grijă să ne bucurăm de ea. Tratându-ne minunat, ne servesc feluri de mâncare delicioase şi Judith aplaudă încântată când vede creveţii, brânza şi şunca iberică.

— Nu uita că mama este spanioloaică şi avem multe obiceiuri pe care ni le-a insuflat, şuşotesc, sărutându-i mâna.

— Mmmm, îmi place şunca la nebunie! afirmă Flyn umplându-şi gura.

Mai târziu, sunt conştient că Judith vorbeşte tot timpul şi ne face să interacţionăm. Ea dă tonul şi, când vede că Flyn are de gând să o ignore, schimbă subiectul şi vorbeşte despre jocurile de la Wii şi de pe Playstation, iar copilul se implică în discuţie.

Simona intră cu deserturile şi Jud mă priveşte. Ştiu

perfect la ce se gândeşte, de aceea, după ce vorbeşte cu femeia despre minunatul *bienenstich* pe care l-a pregătit, se ridică şi spune:

— Pentru că acesta este desertul, trebuie să vă aşezaţi alături de noi să-l mâncaţi, mi-aţi promis!

Mă grăbesc să mă ridic în picioare, trag scaunul de lângă mine şi, privind-o pe Simona nedumerită, insist cu galanterie:

— Simona, te poţi aşeza, te rog?

Ea mă priveşte mirată. Apoi se uită la soţul ei şi, când acesta îşi trage un scaun şi ia loc, ea îl imită, exact în momentul în care Judith întreabă:

— Asta se taie ca un tort, nu-i aşa?

Simona încuviinţează şi Jud, nedumerindu-i şi mai mult, zâmbeşte şi afirmă:

— Foarte bine, vă voi servi eu tuturor acest fantastic *bienenstich.* Flyn, ai putea să aduci încă două farfurii pentru Simona şi Norbert?

Nepotul meu, încântat, fuge la bucătărie şi se întoarce cu farfuriile. E clar că-i place această schimbare de planuri. Judith împarte atunci desertul în cinci farfurii şi, aşezându-se, ne priveşte şi, cu un zâmbet fantastic, ne îndeamnă cu impetuozitatea ei:

— Hai... atacaţi-o, înainte să o mănânc eu pe toată!

La glumele lui Jud, Simona şi Norbert zâmbesc întruna, iar eu îmi dau seama că din nou ea conduce conversaţia şi de data asta îi include şi pe cei doi soţi.

Când propune să cântăm un colind german, Norbert începe imediat cu *O Tannenbaum* şi, deşi eu nu mă pricep să cânt aşa ceva, atmosfera de sărbătoare pe care o simt în casa mea pentru prima dată, după mult timp, mă face să cânt împreună cu ceilalţi.

Apoi Flyn, însufleţit, o roagă pe Judith să cânte unul spaniol, iar ea se încumetă cu *Los peces en el rio*, un

colind pe care l-am auzit cântat de mama toată viaţa şi pe care eu şi nepotul meu îl fredonăm, stârnind zâmbetele tuturor.

După ce îndeplinim anumite tradiţii, cum ar fi să nu strângem masa până în zorii zilei, pentru a ne asigura că anul următor vom avea cămara plină, vedem la televizor comedia *Dinner for One.*

Trei lucruri îmi amintesc din Crăciunurile mele de când eram mic: de mama cântând, de surorile mele dansând şi de scurtmetrajul *Dinner for One,* la care ne uitam împreună la televizor.

Ca o tradiţie şi în casa mea, datorită mamei mele, mâncăm strugurii şi, când dau pe postul internaţional, unde se transmite de la Puerta del Sol, simt că Judith se emoţionează şi ochii i se umplu de lacrimi.

Micuţa mea!

Fără îndoială, în acest moment îşi aminteşte de familia ei şi, cu dezmierdare, îi şoptesc la ureche:

— Să nu plângi, scumpo!

Ea zâmbeşte, dar în zâmbetul ei simt tristeţea, iar asta mă mâhneşte foarte mult.

Vreau să fiu special pentru ea.

Vreau să o văd fericită, dar e ceva ce n-am făcut şi blestem. Blestem că nu m-am gândit mai devreme la asta.

Când încep să răsune clopotele, sunt atent la ea. Puţin îmi pasă dacă mănânc sau nu strugurii. Vreau doar ca Jud să fie bine şi, când ne vârâm în gură ultimul bob de strugure şi mă pregătesc să o îmbrăţişez, Flyn se interpune şi, privindu-mă cu ochişorii lui oblici, exclamă:

— La mulţi ani, unchiule!

Cu un zâmbet, o privesc şi îl pup pe obraz în timp ce, cu coada ochiului, sunt conştient de felul cum Norbert şi Simona o îmbrăţişează pe Judith şi le mulţumesc din suflet.

Când ne separăm, ea îşi îndreaptă toată atenţia asupra

copilului şi, aplecându-se pentru a fi la înălţimea lui, văd că îl pupă şi spune:

— La mulţi ani, frumuşelule! Fie ca anul care începe să fie minunat şi spectaculos!

La început, Flyn nu se mişcă, dar când o face, văd că o pupă la rândul lui şi zâmbeşte.

„Bine, Flyn!”

Sunt foarte fericit să văd asta.

Atunci, Norbert îl ia în braţe pe băiat şi ştiu că este momentul să-mi îmbrăţişez iubita.

— Un An Nou fericit, iubirea mea! îi şoptesc în ureche. Mulţumesc că ai făcut ca această noapte să fie ceva foarte special pentru noi toţi!

Judith zâmbeşte şi, după ce mă sărută, afirmă:

— Nici nu ştii cum am de gând să o sărbătoresc cu tine mai târziu!

Asta mă face să zâmbesc. Fără îndoială, cu ea este interesant, dar şi minunat, să încep anul.

45

Pe 2 ianuarie, după ce-mi iau rămas-bun de la Judith, care pleacă împreună cu Marta la cumpărături, decid să trec pe la birou, dar când plec de acasă trebuie să frânez maşina, când un câine slab şi înfometat iese speriat dintre containerele de gunoi.

Animale blestemate!

Înainte de a ajunge la birou, mă abat şi intru într-un magazin. Este magazinul Adaliei, un stabiliment foarte special de unde se pot cumpăra jucărioare sexuale, diferite de cele obişnuite.

După ce o salut pe Adalia, îi zic ce caut şi ea mi le arată repede. Am mai multe bijuterii anale în faţa mea şi, după

ce citesc „Bijuterie din oţel chirurgical cu cristale Swarovski. Ideală pentru a decora şi a stimula zona anală”, mă decid pentru cea cu piatră verde. Fără îndoială, lui Judith îi va plăcea.

Adalia o bagă într-o cutiuţă şi, după ce plătesc, o pun în buzunarul de la haină şi mă îndrept spre birou.

Ajuns acolo, secretara mea mă pune la zi cu treburile nerezolvate şi, ore în şir, încerc să le rezolv. La un moment dat, primesc un e-mail:

De la: Amanda Fisher

Data: 2 ianuarie 2013, ora 10:55

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: La mulţi ani!

Sper ca anul care tocmai a venit să fie productiv la nivel corporativ şi ca noi doi să ne revedem!

Sună-mă, ştii că, pentru tine, sunt mereu disponibilă. Amanda

Mă simt rău după ce-l termin de citit. Între mine şi Judith e ceva mult mai puternic decât un simplu joc morbid, aşa că, hotărât să lămuresc lucrurile cu Amanda, răspund:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 2 ianuarie 2013, ora 10:59 **Pentru:** Amanda Fisher

Subiect: Re: La mulţi ani!

Îţi doresc un an nou fericit în toate privinţele, Amanda! După cum ţi-am spus într-un e-mail acum câteva luni, sunt cu o persoană specială, iar ea, protecţia şi bunăstarea ei sunt cele mai importante pentru mine.

Să ne concentrăm asupra muncii. Cu respect, Eric Zimmerman

După ce apăs pe „Trimitere”, răspund la un apel pe care secretara mi-l transmite şi atunci primesc un nou e-mail.

De la: Amanda Fisher

Data: 2 ianuarie 2013, ora 11:02

Pentru: Eric Zimmerman

Subiect: Re: Re: La mulţi ani!

Ce norocoasă e femeia aia. Eu vreau doar sex fierbinte.

Oare nu mai e posibil?

Amanda

Când termin apelul telefonic, răspund la mail cam enervat:

De la: Eric Zimmerman

Data: 2 ianuarie 2013, ora 11:06

Pentru: Amanda Fisher

Subiect: Re: Re: Re: La mulţi ani!

Trebuie să-ţi schimbi atitudinea, altfel vom avea probleme.

Şi nu. Nu mai e posibil.

Cu respect,

Eric Zimmerman

Timp de câteva secunde, ofuscat, privesc ecranul calculatorului meu, în speranţa că Amanda va înţelege ce-i spun şi nu va mai insista. Şi, din fericire, nu mai primesc nici un alt e-mail de la ea.

La ora prânzului, vremea e mohorâtă şi primesc un mesaj de la Judith. Sora mea a dus-o la Hofbräuhaus, cea mai veche berărie din lume, unde vor lua prânzul împreună. Bucuros să aflu veşti de la ea, îi răspund la mesaj şi apoi îmi continui munca, am multe de făcut.

Profit să-l sun pe Dexter în Mexic şi, apoi, pe Björn, pe Frida şi pe Andrés şi mă bucur să aflu că toţi şi-au petrecut ultima noapte din an cu familiile lor.

Când, în sfârşit, termin cu telefoanele şi cu problemele cele mai urgente, decid să plec de la Müller. Am rezolvat destule pe ziua de azi.

Când ies din clădire, observ că plouă cu găleata. Tot gândindu-mă la unele chestiuni de la firmă, ajung la poarta casei mele şi, în timp ce aştept ca aceasta să se deschidă, privesc în dreapta şi văd câinele cu care m-am întâlnit

când am plecat. Mănâncă ceva sub ploaie. După ce poarta se deschide, nu mă mai uit la animalul pricăjit şi intru în locuinţa mea.

Parchez în garaj, intru direct în casă şi, după ce o salut pe Simona, aceasta mă informează că Judith şi Flyn sunt în salon.

Mă duc acolo şi, când intru, îi găsesc pe nepotul meu jucându-se pe Playstation şi pe Judith lângă fereastră. Lângă ea văd ceva oribil asemănător cu un copac.

Dar ce naiba a băgat în casa mea?

Şi, apropiindu-mă de ea, întreb:

— Ce e asta?

Când mă vede, Jud se ridică, îşi scoate căştile de la ipod-ul ei şi, când se pregăteşte să răspundă, nepotul meu i-o ia înainte:

— După părerea ei, un pom de Crăciun. După părerea mea, un caca.

Enervat şi supărat pe lume în general, o privesc şi, fiind de aceeaşi părere cu Flyn în ceea ce priveşte acea porcărie de culoare roşie, şuier:

— De ce nu m-ai sunat să mă consulţi?

Când spun asta, ştiu că m-am înşelat.

Dar ce prostie am zis?

Vazându-i faţa supărată, ca să încerc să o liniştesc, o iau de mână şi adaug:

— Uite ce este, Jud, Crăciunul nu este perioada mea preferată din an. Nu-mi plac copacii, nici ornamentele pe care toată lumea se încăpăţânează să le pună în această perioadă. Dar, dacă voiai un pom, aş fi putut comanda un brad frumos.

Se pare că vorbele mele nu-i pică bine şi, după ce mă face să mă simt prost pentru că vreau să am un brad natural în salon, insistă arătând spre pomul ei:

— Chiar nu ţi se pare că acest pom este superb şi

original?

O privesc, nu poate fi mai urât de atât, şi răspund:

— Nu.

Îmi pare rău, dar trebuie să fiu sincer. Şi adevărul e că mă oripilează!

Nepotul meu îşi spune părerea, care e aceeaşi cu a mea, şi atunci Judith insistă:

— Nu-ţi place nici dacă-ţi spun că este pomul dorinţelor noastre?

Când o aud, tac, dar nepotul meu mormăie:

— Ea vrea să scriem, pe câte o bucăţică de hârtie, cinci dorinţe, să le agăţăm şi, după Crăciun, să le citim ca să se îndeplinească. Dar eu nu vreau să fac asta. Astea sunt lucruri pentru fete.

— Ar fi şi culmea să fi vrut, îl ironizează Judith.

Când o aud, întorc capul spre ea şi îi cer din priviri să aibă răbdare cu băiatul, în timp ce el continuă, supărat, cu protestele.

Îl ascult. O privesc pe Jud şi, întorcându-mă prost dispus de la birou, nu ştiu ce să fac, dar atunci ea dă dovadă de răbdare şi insistă:

— Haideţi, băieţi, este Crăciunul şi Crăciunul fără pom nu este Crăciun!

Auzind-o spunând asta şi văzând expresia feţei sale frumoase care caută ajutor mă face să zâmbesc şi, luându-l pe Flyn de braţ, îl rog să scrie acele dorinţe pe o hârtie. El refuză, dar eu insist:

— Te rog, m-ai face fericit dacă ai scrie. Anul acesta, Crăciunul este special pentru toţi şi ar fi un început bun cu Jud acasă, da?

Judith ne priveşte, în timp ce Flyn dă replica:

— Urăsc ca ea să aibă grijă de mine şi să comande pe aici!

— Flyn...! îl cert.

Nepotul meu cel căpos nu se mişcă, iar eu îmi înăspresc privirea. Trebuie să înveţe că nu poate avea întotdeauna câştig de cauză şi, în cele din urmă, cedează şi face ceea ce-l rog.

— Mulţumesc, murmură atunci Judith.

Eu zâmbesc şi apoi, privind-o, întreb:

— Chiar vrei chestia asta oribilă în salon?

Ea îşi îndreaptă privirea spre pomul roşu şi încuviinţează în mod comic:

— Desigur, e superb!

O privesc. Superb... numai superb nu e.

Când Flyn îşi agaţă dorinţele în el şi se întoarce să se joace pe Playstation, iau un caiet de pe jos şi, dispus să-i fac pe plac iubitei mele, o întreb:

— Pot să cer orice?

Ea zâmbeşte, la fel şi eu şi apoi şuşoteşte:

— Da, domnule Zimmerman, dar nu uita că după Crăciun le vom citi cu toţii împreună.

Când o aud spunând asta, o doresc. O doresc din toată inima şi-i dau de înţeles din priviri în timp ce ating în buzunarul meu cadoul pe care i l-am cumpărat. Dacă nepotul meu n-ar fi prezent în clipa asta, fără îndoială aş dezbrăca-o complet şi aş face dragoste cu ea în faţa pomului oribil până când aş lăsa-o total extenuată.

Dar, neputând să-mi îndeplinesc dorinţele, le scriu pe o hârtie, pe care o îndoi şi o agăţ în pom şi, imediat după aceea, mă apropii de Jud şi şoptesc, vârând cadoul meu în buzunarul ei:

— Dorinţa mea este să te am goală în noaptea asta în patul meu pentru a folosi cadoul pe care ţi l-am făcut.

Ea mă observă uimită şi, când văd că deschide pe furiş cutia şi priveşte cadoul, trebuie să mă abţin să nu râd. Cred că este prima dată când vede o bijuterie anală.

În restul după-amiezii continuă să plouă torenţial şi, ca

de obicei, tunetele şi fulgerele îl sperie pe Flyn. De mic îi e frică de ele, iar eu, care ştiu asta, încerc să-i distrag atenţia. Dar cheful meu de a o poseda pe Judith creşte şi, când Flyn se culcă după cină, o doresc nebuneşte.

Câteva secunde mai târziu, ea iese din salon şi, fericit, o las câteva minute.

Fără îndoială, ca femeie vanitoasă ce este, va dori să se pregătească. Dar, cum răbdarea nu este punctul meu forte, mai repede decât ar trebui, mă duc în cameră şi, când deschid uşa, o văd lungită pe pat, lângă bijuteria anală şi lubrifiant.

Ce superbă şi sexy este femeia mea!

Încântat, mă îndrept spre ea şi îmi dau jos tricoul gri.

Îmi priveşte torsul, ştiu cât de mult îi place, deşi sunt foarte alb, şi atunci o aud spunând:

— Dorinţa ta te aşteaptă unde voiai.

— Perfect! încuviinţez şi cer, captivat de ea: îndoaie picioarele şi desfă-le.

Judith îmi dă ascultare.

Mulţumit, mă urc în pat şi-i sărut partea interioară a coapselor în timp ce simt cum respiraţia ei se accelerează.

Mă doreşte!

Mă târăsc pe corpul ei frumos, acel corp care mă înnebuneşte, şi chiar înainte ca gura mea şi a ei să se unească, şoptesc, privind-o în ochi:

— Cere-mi ce vrei.

Cu desfătare, îi sug buza de sus, apoi pe cea de jos şi, după ce o muşc uşor, aşa cum ea aşteaptă şi doreşte, o sărut înflăcărat, cu pasiune, cu putere.

Ne ispitim...

Ne bucurăm unul de altul...

Şi când buzele mele calde coboară pe corpul ei şi îi sărut muntele lui Venus, în timp ce străbat cu un deget acel tatuaj care-mi place atât de mult, îi cer excitat:

— Deschide-te cu degetele pentru mine. Închide ochii şi lasă-te cuprinsă de imaginaţie. Oferă-te ca atunci când am făcut-o cu alţii.

Cuvintele mele o înnebunesc.

Face ceea ce-i cer şi o văd gemând, cu ochii închişi, în timp ce se bucură de ceea ce-şi imaginează şi pe mine mă face să înnebunesc, la rândul meu.

Mirosul sexului ei este incredibil, incomparabil.

— Oferă-te, Jud, insist.

Corpul i se arcuieşte şi gura mea o devorează, iar ea se lipeşte de mine, satisfăcută de ceea ce o fac să simtă. Nerăbdător, mă joc cu clitorisul ei umed şi umflat şi ea geme pentru mine, până când se ridică în capul oaselor şi, sărutându-mă avidă, îmi cere:

— Penetrează-mă!

Mă înnebuneşte să o aud spunând asta, pentru că ştiu cât de mult înseamnă pentru noi acel cuvânt excitant într-un astfel de moment.

Dispus să-i dau ce-mi cere, o întorc cu spatele şi, după ce-i trag o pălmuţă pe fundul acela brunet care-mi place atât de mult, iau sticluţa cu lubrifiant, o desfac, îmi dau puţin pe deget şi o ung pe anus.

Ce minunăţie!

Ea se încovoaie când îl simte, dar, fără să-i dau răgaz, introduc un deget ca să o dilat şi, câteva secunde mai târziu, bijuteria anală.

Spectacolul pe care mi-l oferă asta este colosal şi, după ce-i sărut delicios fesele, afirm:

— Superb!

Nesătul de tot ce mă face să simt, mă desfăt cu ea. O masturbez avid, ambiţios şi, după ce mişc bijuteria anală şi o fac să vibreze, o întorc cu faţa şi şoptesc, privind-o în ochi:

— În curând te vom penetra doi, micuţo... întâi unul,

apoi altul şi apoi amândoi odată. Te voi prinde în braţe şi-ţi voi desface coapsele. Îl voi lăsa pe celălalt să te penetreze în timp ce eu te privesc şi voi permite să-ţi dai drumul doar pentru mine, ai înţeles?

Extaziată, iubirea mea mă priveşte şi gâfâie:

— Da... da...

Arzând şi pe punctul de a exploda, îmi scot degetele din vaginul ei şi mă introduc în ea. Plăcerea este extremă şi, cu forţă, o aşez pe mine. După ce ne şoptim lucruri care ne înfierbântă pe amândoi, Judith susură:

— Sărută-mă.

Şi o sărut. Desigur că o sărut. Aş săruta-o toată ziua.

Ea îşi măreşte ritmul mişcărilor din şolduri şi simt că sunt pe punctul de a-mi da drumul, dar o opresc. Ies din ea, o pun în patru labe pe pat şi, după ce-mi introduc din nou penisul în vaginul ei, privesc bijuteria anală şi şuşotesc cu un firicel de voce:

— Îţi vreau superbul funduleţ, iubire. Pot?

Ea mă priveşte, mă provoacă şi, în cele din urmă, cu o senzualitate care mă înnebuneşte, afirmă:

— Sunt toată a ta.

Asta îmi arată că are încredere absolută în mine şi, scoţând cu grijă bijuteria anală, îi ung anusul cu mai mult lubrifiant şi, după ce-mi aşez penisul tare, îl introduc încet... foarte încet.

Ah, Doamne, ce plăcere...!

Judith tremură şi eu trebuie să mă opresc de mai multe ori şi să-mi amintesc că acel fundulet este de curând inaugurat. Din câte ştiu, ea nu a mai avut sex anal din noaptea în care am fost cu Helga, aşa că acţionez cu grijă. Cu toată grija din lume.

După cum presupuneam, anusul ei se dilată şi atunci o aud cerând:

— Tare... Tare, Eric!

Totuşi, nu o ascult, nu vreau să-i fac rău. Doar îi trag o pălmuţă pe fund ca să-i dau de înţeles că voi face ce trebuie să fac, în timp ce aud ploaia lovind virulent geamul.

Rămânem aşa mai multe minute, desfatându-ne în mod incredibil, şi, când simt că sunt total înfipt în fundul ei, mă aplec spre ea şi murmur:

— Doamne, micuţo, ce strâmtă eşti!

Senzaţia este indescriptibilă, delirantă!

— Eric... îmi place...

Înnebunesc. Să o aud spunând asta în timp ce o simt vibrând în braţele mele şi îi invadez complet anusul strâmt mă face să tremur.

Nu ştiu cât timp stăm nemişcaţi şi, când încep să mă mişc şi amândoi gemem, o apuc de talie şi, cu dezmierdare, intru şi ies din ea în timp ce observ jocul nostru fierbinte şi pervers.

Grija şi delicateţea de la început sunt uitate atât de mine, cât şi de ea, iar când Jud se mişcă în căutarea unei penetrări mai puternice, fără îndoială i-o ofer. Un fulger luminează camera în timp ce ea cere şi geme:

— Mai mult... mai mult, Eric...

Timpul se opreşte pentru amândoi.

Clipa pe care o trăim devine vehementă şi extrem de fierbinte şi când, după o ultimă împungere, ajungem amândoi la climax şi ies din ea udându-i fundul cu substanţele mele, mă las să cad pe pat şi spun cu jumătate de voce:

— Doamne, micuţo... o să mă omori de plăcere!

Un tunet răsună supărat. Afară plouă în continuare torenţial şi, după ce ne revenim, murmur, trăgând-o de mână şi gândindu-mă la Flyn:

— Hai să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm, micuţo!

— Să ne îmbrăcăm? întreabă râzând.

Încuviinţez.

Îmi amintesc ce face de obicei nepotul meu în nopţile cu furtună şi insist:

— Să ne punem ceva pe noi. O pijama sau ceva de genul ăsta.

Judith râde de mine şi se ridică goală din pat. Se amuză de ceea ce spun, mă provoacă, în timp ce eu iau bijuteria anală şi lubrifiantul şi o îndemn să se îmbrace.

Dar ea continuă să nu-mi dea atenţie, până când, dintr-odată, după un fulger albăstrui care luminează încăperea, uşa camerei se deschide larg şi Judith, în picioare, acoperindu-se cum poate cu cearşafurile, mormăie văzându-l pe Flyn:

— Tu nu ştii să baţi la uşă?

Nepotul meu nu răspunde. Văd pe chipul lui teama pe care i-o stârneşte furtuna şi, trăgând de Jud, o bag în baie şi spun:

— De mic îl sperie tunetele, dar să nu-i spui că ţi-am zis. Ştiam că va veni în pat. Mereu o face.

Un nou tunet îmi aminteşte că Flyn este singur în camera mea, aşa că, după ce-i dau drumul lui Judith şi bijuteriei anale, îmi pun chiloţii şi zic înainte să ies:

— Nu sta mult, micuţo.

În dormitor, Flyn este tot în locul unde l-am lăsat.

— Haide, prietene, vino-ncoace! îi zic.

El se grăbeşte să se apropie de mine. Se aude un nou tunet şi el sare. Cu afecţiune, îl îmbrăţişez şi şoptesc, simţindu-l că tremură de frică:

— Stai liniştit, nu se întâmplă nimic.

Băiatul mă priveşte, încuviinţează şi afirmă cu un firicel de voce, ghemuit în pat:

— Acum, că sunt cu tine, ştiu.

Emoţionat, îl îmbrăţişez. Micul meu morocănos îmi atinge inima cu astfel de comentarii.

Timp de câteva secunde vorbim liniştiţi, până când Judith iese din baie. În clipa aceea simt că Flyn se încordează, iar când ea se bagă în pat, mă priveşte şi întreabă:

— Ea trebuie să doarmă cu noi?

Încuviinţez. Pentru nimic în lume nu vreau ca Judith să stea departe de patul meu; atunci, ea, acoperindu-se cu plapuma, ca o fată speriată, şuşoteşte:

— Oh, da! îmi e frică de furtuni, mai ales de tunete!

Eu zâmbesc când aud asta, mulţumindu-i în sinea mea.

Dintr-odată, aud că întreabă:

— Va plac câinii?

Un „nu” categoric iese din gura mea şi a lui Flyn şi nepotul meu subliniază:

— Sunt murdari, muşcă, miros urât şi au purici.

Judith îi apără.

Ştiu cât de mult îi plac animalele, dar îmi pare rău, nici mie şi nici lui Flyn nu ne plac câinii şi, hotărât să-i fie clar că în casa mea nu va intra niciunul, declar:

— N-am avut niciodată animale acasă.

Ea îmi expune punctul ei de vedere, pe care-l respect, dar nu-l împărtăşesc, şi atunci nepotul meu spune:

— M-a muşcat câinele lui Leo şi m-a durut.

Judith e uimită şi, când vede cicatricea pe care Flyn o are pe braţ, insistă:

— Nu toţi câinii muşcă, Flyn.

Dar nepotul meu, căruia îi sunt clare multe lucruri, printre care subiectul animalelor, dă sentinţa:

— Nu vreau un câine.

Câteva secunde mai târziu, Judith mă priveşte în ochi şi Flyn se interpune, dispus să întrerupă asta, aşa că sting lumina în timp ce zâmbesc văzând expresia crispată a iubitei mele.

Voi avea de furcă destul cu ăştia doi.

46

Pe 5 ianuarie, conştient de cât de importantă este această zi pentru mama, ne ducem la celebra ei cină cu ocazia Regilor Magi.

Când ajungem, Marta ne salută.

— Ce bine! Sunteţi aici!

Oftez.

Nu-mi plac petrecerile mamei cu oameni care nu mă interesează deloc, dar iată-mă din nou aici, în cazul ăsta pentru a-i mulţumi pe Flyn, pe mama şi, bineînţeles, pe Judith.

O prezint pe Jud unora dintre invitaţii din salon ca iubita mea şi sunt conştient că mai mulţi dintre ei o dezbracă din priviri. Asta mă stânjeneşte şi, ţinând-o cu drept de proprietate, îi fac pe bărbaţii ăia să înţeleagă că trebuie să aibă grijă, altfel vor avea probleme cu mine.

Când pare că au înţeles mesajul meu, se îndepărtează de noi şi eu încep să vorbesc despre afaceri cu câteva persoane, în timp ce observ că Judith pleacă cu Marta, iar Flyn se duce să se joace cu un prieten al mamei. O fi iubitul ei?

Sunt cufundat în conversaţie când nepotul meu îmi atrage atenţia şi, cu degetul, îmi indică să mă apropii de el. După ce le cer scuze bărbaţilor cu care discut, mă apropii de Flyn şi el zice:

— Am prins-o pe Judith fumând cu mătuşa Marta.

Îl ascult uimit.

Judith fumează?

Cum adică fumează?

Şi, privindu-l pe Flyn, întreb:

— Unde e?

Mulţumit, mă conduce până la bucătăria mamei şi, când deschid uşa, rămân fără cuvinte văzându-le pe acele două descreierate.

— Fumaţi? şuier.

Sora mea nu mă bagă în seamă, în schimb Judith încuviinţează cu oarecare şmecherie. Rău... rău... Asta mă scoate din sărite şi-i smulg ţigara din mână.

Ea mă priveşte... mă fulgeră cu privirea şi, în timp ce stâng ţigara, bombăne:

— Să fie ultima oară când faci aşa ceva.

Şi, fără să-i pese cum o privesc, ia altă ţigară din cutiuţa de pe masă şi o aprinde, provocându-mă.

La naibaaaa!

Mă revoltă să-i simt sfidarea.

Spanioloaicei ăsteia n-o să-i meargă cu mine. Şi, luându-i din nou ţigara, o arunc în chiuvetă. Dar uimirea mea este uriaşă când Judith îşi reaprinde alta. Ce căpoasă e! Şi eu i-o iau din nou.

Nici eu şi nici ea nu suntem dispuşi să cedăm în privinţa asta şi, când Jud se pregăteşte să ia o nouă ţigară, Marta protestează apucând pachetul:

— Dar ce faceţi, mă rog, vreţi să-mi terminaţi toată rezerva de ţigări?

Jud şi cu mine ne privim. E clar că asta ne-a enervat foarte mult şi atunci nepotul meu, profitând de moment, insistă:

— Unchiule, Jud a făcut ceva rău.

Auzindu-l, ea îl ceartă supărată, iar Flyn nu tace. Se ceartă, iar eu, punându-mă de partea copilului, şuier:

— Nu te supăra pe copil, Jud. El a făcut doar ce trebuia să facă.

— Să ne pârască? Asta trebuia să facă?

Furia lui Judith creşte şi îmi amintesc când tatăl ei m-a avertizat de firea ei. Totuşi, şi eu am un caracter puternic

şi ne cufundăm într-una dintre discuţiile noastre, când ea mă informează că acele ţigări nu vor fi ultimele din viaţa ei.

Tupeu cu mine?

Aşadar, face de-astea?

Asta mă crispează, mă îmbolnăveşte; Flyn insistă:

— Unchiule, tu ai zis că nu e voie să fumezi, iar ea şi mătuşa Marta o fac.

— Taci, Flyn! o aud pe Judith protestând.

Şi, foarte enervat văzând că ea nu mă înţelege, rostesc sentinţa:

— Jud, nu vei fuma. Nu-ţi voi permite.

În timp ce spun asta, îi văd expresia feţei. Oh... oh... proastă chestiune! Şi n-am muzica potrivită pentru a îmblânzi fiara asta.

Fără îndoială, ce am spus a atins-o rău şi, privindu-mă cu ironie, şuieră:

— Haide, omule, nu mă plictisi! Parc-ai fi tata când aveam eu zece ani.

Răspunsul ei mă supără, mă exasperează. Mă tulbură să văd cum mă privesc sora şi nepotul meu şi, neavând chef de glume, îi trântesc:

— Jud... nu mă enerva!

Dar, da, cred că o va face. Expresia feţei o trădează.

Câteva secunde mai târziu, apare mama. Ea lipsea! Şi, aşa cum era de aşteptat, pe lângă faptul că vrea să fumeze şi ea o ţigară, schimbă câteva vorbe cu mine până când Marta, văzând tensiunea care s-a creat, îi ia pe Flyn şi pe mama.

Judith şi cu mine ne privim şi, în cele din urmă, ea trânteşte:

— Să nu-mi mai vorbeşti aşa în faţa oamenilor!

— Jud...

— Să nu-mi mai interzici nimic! insistă.

Nivelul meu de toleranţă este zero şi şoptesc:

— Jud...

Ne certăm.

Ne certăm din nou şi-mi spune clar că ea şi doar ea e stăpână pe viaţa şi pe acţiunile ei, aşa cum eu sunt stăpân pe ale mele, şi, în treacăt, îl numeşte pe Flyn *bătrân prematur* şi pe mine *bleg* pentru că am intrat în jocul copilului şi că am permis ca din vina lui să ne certăm.

Cuvintele ei, supărarea ei şi felul în care-mi explică ce simte mă fac să-mi dau seama de greşeala mea. Sunt un idiot! La cât de deştept mă cred uneori, cum spune Jud, câteodată e incredibil cât de bleg pot fi. În cele din urmă, îngrozit, mă apropii de ea pe la spate şi şoptesc:

— Îmi pare rău!

Judith nu se mişcă. Sunt conştient că am dat-o în bară şi ea afirmă:

— Să-ţi pară rău, pentru că te-ai comportat ca un idiot!

Auzind asta, zâmbesc şi spun:

— Îmi place la nebunie să fiu idiotul *tău.*

Ea nu se mişcă. Nu zâmbeşte, aşa că insist:

— Îmi pare rău că sunt atât de prost şi că nu mi-am dat seama de ce ai zis! Ai dreptate, am acţionat greşit şi m-am lăsat influenţat de Flyn. Mă ierţi?

Şi, din fericire, mă iartă.

Se întoarce şi mă sărută, iar eu accept acel sărut excepţional, plin de afecţiune şi de iubire. Iubire pură.

Spanioloaica mea dărâmă toate zidurile pentru că, oricât de mult mă cert cu ea, imediat îmi doresc să o sărut şi să fac dragoste cu ea.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere duce la alta...

Şi, când îmi dau seama că am reuşit să o fac să se relaxeze, preiau frâiele. O lipesc de geam în timp ce mâna mea dispare pe sub rochia ei elegantă şi, când îi ating

intrarea umedă pe deasupra chiloţilor, o privesc şi ea geme:

— Iubire, suntem în bucătăria mamei tale şi, în spatele uşii, sunt musafiri. Cred că nu e nici momentul, nici locul pentru a continua cu ceea ce gândim.

Ştiu, ştiu că are dreptate. Şi, după ce-mi scot mâna de sub rochia ei şi-l dau un ultim sărut, ne întoarcem la petrecere, unde, câteva secunde mai târziu, se aud din nou tunetele şi eu sunt conştient că, din păcate, în noaptea asta vom fi trei în pat, şi nu pentru a ne juca.

47

Dimineaţa Regilor Magi a fost întotdeauna specială pentru mine când eram copil. Mama ne trezea devreme şi ne punea să alergăm până în salon să vedem dacă Melchior, Gaspar şi Baltasar ne lăsaseră ceva şi, din fericire, minunaţii Regi îşi aminteau mereu de mine, de Hannah şi de Marta, chiar dacă eram singurii copii pe care-i vizitau în cartierul nostru din Germania.

Eu nu am farmecul, imaginaţia, nici fantezia necesare pentru a crea lumea pe care mama o crea pentru noi şi nu am creat-o niciodată acasă pentru Flyn.

În timp ce aştept ca Judith să se trezească, mă joc cu nepotul meu o partidă pe Playstation. El este fericit şi motivat şi, dintr-odată, uşa salonului se deschide şi o văd intrând pe Judith, încărcată cu o pungă mare.

— Regii Magi mi-au lăsat cadouri pentru voi, anunţă cu un zâmbet radiant.

Flyn protestează, lasă supărat telecomanda de la Play şi mormăie:

— Aşteaptă să terminăm partida.

Dar ea nu-i dă atenţie şi-şi continuă bucuria.

Câteva secunde mai târziu, intră Norbert şi Simona, pe care Judith i-a chemat, şi mă privesc nedumeriţi. Cu un gest le dau de înţeles că habar n-am ce a pus ea la cale şi atunci o aud spunând:

— Haideţi, să ne aşezăm lângă pom. Trebuie să vă dau cadourile.

Toţi patru oftăm.

Uneori, nebunia şi vivacitatea iubitei mele ne copleşesc şi, când Flyn protestează din nou, sunt nevoit să-l cert. Nu-mi place s-o fac, dar nu e posibil să fie atât de nesuferit cu Judith.

Apoi, încercând să îmblânzesc momentul, scot din buzunarul pantalonilor mei mai multe plicuri şi, dându-le fiecăruia, spun:

— Crăciun fericit!

Conştienţi de ce se află înăuntru, Simona şi Norbert îmi mulţumesc cu un zâmbet şi le pun bine fără să le deschidă. Văd că Judith îl observă pe Flyn şi acesta, după ce se uită în interiorul plicului, exclamă cu un zâmbet:

— Două mii de euro! Mulţumesc, unchiule!

Eu încuviinţez bucuros. Am fost practic! Din punctul meu de vedere, pentru a evita probleme, cel mai bine este să oferi bani.

Dar atunci văd că Judith mă priveşte uimită şi mă întreabă:

— I-ai dat un cec de două mii de euro unui copil cu ocazia Regilor Magi?

Încuviinţez, iar când mă pregătesc să spun ceva, Flyn trânteşte:

— Nu e nevoie să facă prostia cu cadourile. Ştiu deja cine sunt Regii Magi.

Ea clipeşte, nevenindu-i să creadă.

Nu i se pare bine şi, privindu-mă, insistă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Cum poţi face

asta?

Oftez. E clar că în unele privinţe nu suntem de acord şi răspund:

— Sunt practic, iubire.

Ne privim.

Şi ne privim din nou cu expresii serioase, când Simona, pentru a îmblânzi situaţia, îi dă ceva lui Flyn într-o cutie. După două secunde, el strigă încântat văzând jocul de pe Wii pe care-l voia.

Ce bine-l cunoaşte Simona!

Constat că acel cadou o potoleşte puţin pe Judith, care le oferă apoi pachetele ei lui Norbert şi Simonei. Văzând asta, ei nu ştiu ce să facă, n-au nimic pentru ea, dar micuţa mea se grăbeşte să-i lămurească faptul că nu e necesar şi-i roagă să-şi ia cadourile, pentru că au fost alese cu multă afecţiune.

Servitorii mă privesc, căutându-mi aprobarea, şi, când eu zâmbesc în chip de acceptare, ei le iau în timp ce eu o observ pe Judith şi simt că mor de dragoste pentru ea. Este extraordinară!

Când îşi desfac cadourile şi-i spun că le plac, iubita mea scoate din sacoşa cea mare altele pentru mine şi pentru Flyn.

Fără să şovăi, le desfac pe ale mele şi zâmbesc când văd o cămaşă frumoasă şi un fular şi imediat îi spun că-mi plac la nebunie. Orice provine de la ea primesc cu dragoste.

Jud îl priveşte fericită pe Flyn. Copilul ţine în continuare pachetele lui în mâini, fără să le desfacă, iar ea îl încurajează:

— Haide, scumpule, deschide-le! Sper să-ţi placă!

Sunt mândru de predispoziţia lui Judith faţă de el. Îi zâmbeşte neîncetat, chiar dacă, uneori, el nu este foarte comunicativ, nici afectuos cu ea.

Flyn ne priveşte în timp ce Jud îl îndeamnă în continuare să-şi deschidă cadourile, iar eu, fără să vorbesc, îl încurajez din priviri. Sunt fericit, îmi place senzaţia pe care mi-o provoacă toată această situaţie.

Atunci, Flyn desface unul dintre cadouri şi fericirea mea se risipeşte brusc.

Jud nu-l cunoaşte deloc!

El ţine în mâini un skateboard verde. Ceva periculos. Ceva ce, folosit greşit, îi poate face rău. Imediat, luându-i-l din mâini, îl pun la loc în cutie şi spun:

— Jud, returnează asta!

Ea mă priveşte, nu înţelege nimic.

Întreabă, nu răspund şi, scoţând din nou skateboardul din cutie, insistă:

— Care e problema cu skateboardul?

Iritat din cauza acelui obiect care poate reprezenta un pericol pentru Flyn, o lămuresc în cele din urmă:

— Este periculos. Flyn nu ştie să-l folosească şi mai mult se va răni cu el decât se va distra.

Ea mă priveşte cu gura căscată.

Râde de mine din cauză că sunt prea limitat.

Îmi spune că ea a învăţat-o pe nepoata ei Luz să-l folosească şi că nu e greu, că trucul constă în a-ţi menţine echilibrul. Totuşi, mie nu-mi pasă ce spune şi, ridicându-mă, i-l iau din mâini şi şuier, prost dispus:

— Nu vreau asta în apropierea lui Flyn, ne-am înţeles?

Nepotul meu nu vorbeşte. Doar ne priveşte şi, din felul cum se uită la skateboard, ştiu că i-a plăcut cadoul, dar nu, nu-i voi permite.

Dintr-odată, Jud spune, luându-mi-l din nou din mâini:

— Este cadoul meu pentru Flyn. Nu crezi că el trebuie să spună dacă-l vrea sau nu?

O privesc supărat.

Oare nu-şi dă seama că în privinţa băiatului eu iau

deciziile?

Pregătit să încep una dintre disputele noastre, dau să spun ceva nu foarte plăcut, când nepotul meu intervine:

— Nu-l vreau, e periculos.

Judith se ridică la rândul ei şi ne priveşte pe toţi. Eu mă apropii de ea, îi iau din mâini jucăria blestemată şi zic:

— Jud, tocmai ţi-a spus că nu-l vrea. Ce mai vrei să auzi?

Enervată, îmi smulge din nou jucăria şi-mi reproşează atitudinea. Insistă, spunându-i lui Flyn că-l poate învăţa fără pericol, iar eu strig furios:

— Gata! Am spus nu şi aşa rămâne!

Ea mă priveşte. Expresia feţei sale este la fel de serioasă ca a mea şi cer:

— Simona, Norbert, duce-ţi-l pe Flyn în salon; trebuie să vorbesc cu Judith.

Atmosfera plăcută şi râsetele de acum câteva minute au dispărut. Tensiunea ar putea fi tăiată cu un cuţit şi, după ce rămânem singuri, şuier:

— Uite ce e, Jud, dacă nu vrei să ne certăm în faţa copilului sau a servitorilor, taci! Am spus că nu va folosi skateboardul, de ce insişti?

Judith mă fixează cu privirea, parcă simt cum ochii ei impresionanţi mă ţintuiesc, şi spune, în timp ce gesticulează cu mâinile:

— Pentru că este un copil, ce naiba! Nu i-ai văzut ochii când l-a scos din cutie? I-a plăcut. Nu ţi-ai dat seama?

Are dreptate. Desigur că mi-am dat seama.

Dar, nefiind dispus să cedez, răspund:

— Nu.

Se simte exasperată, văd că-şi muşcă buza ca să nu spună ceea ce-şi doreşte cu adevărat şi trânteşte:

— Nu poate să stea toată ziua lipit de Wii, de Playstation sau de... Ce fel de copil creşti? îmi reproşează. Nu-ţi dai seama că mâine-poimâine va fi un copil retras şi fricos?

— Prefer să fie aşa decât să păţească ceva, răspund.

Judith ţipă, îmi dovedeşte că tot nu este de acord cu mine, iar eu, supărat şi fără să mai gândesc, îi spun:

— Faptul că locuieşti cu mine şi copilul în această casă este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în mulţi ani, dar nu-l voi pune pe Flyn în pericol pentru că tu crezi că trebuie să fie diferit. Am acceptat să bagi în casă pomul acela roşu oribil, l-am obligat pe băiat să scrie dorinţele tale absurde pentru a-l decora, dar nu voi ceda în ceea ce priveşte educaţia lui Flyn. Tu eşti iubita mea, mi-ai propus să stai cu nepotul meu în lipsa mea, dar el este responsabilitatea mea, nu a ta, nu uita acest lucru!

După ce spun asta, văd chipul serios al lui Judith. Un chip încruntat, îngrijorat şi plin de întrebări la care eu nu sunt dispus să răspund.

Fără să vorbim, observ că-şi strânge cadourile pe care i le-a făcut băiatului, în timp ce şuieră foarte enervată:

— Foarte bine. Îi voi da un cec nepotului *tău*. Sigur îi va plăcea mai mult.

Mă doare foarte tare să-i simt frustrarea şi atunci continuă:

— Ai spus că e pentru mine camera goală de la etajul ăsta, nu-i aşa?

Încuviinţez. Sunt tulburat din cauza lucrurilor teribile pe care ştiu că i le-am spus. Atunci, ea, foarte prost dispusă, deschide uşa şi, privindu-l pe Flyn, care e împreună cu Norbert şi Simona, mormăie:

— Poţi să intri. Ceea ce trebuia să vorbesc cu unchiul *tău* am vorbit.

Fraza aceea îmi dovedeşte cât de supărată este, iar în acel moment Flyn intră şi mă priveşte. Câteva secunde mai târziu, Judith apare din nou în salon cu mâinile goale şi spune, adresându-se băiatului:

— Îţi dau mai târziu un cec. Dar să nu te aştepţi să fie la

fel de generos ca al unchiului tău, pentru că, punctul unu: nu sunt de acord să-ţi dau atâţia bani şi, punctul doi: eu nu sunt bogată!

Acestea fiind spuse, observ că-şi scoate din buzunar plicul pe care eu i l-am dăruit, îl desface şi vede cecul în alb. Imediat, zâmbeşte cu amărăciune şi, dându-mi-l înapoi, zice:

— Mulţumesc, dar nu. N-am nevoie de banii tăi. Mai mult, consider că mi-ai dăruit deja destule, cu tot ce mi-ai cumpărat zilele trecute.

Vocea ei îmi arată cât de supărată este.

O simt ca un tsunami când propune cu toată supărarea ei să citim dorinţele pe care le-am agăţat în pom, iar Flyn strigă, din cauza tensiunii trăite:

— Nu vreau să citesc dorinţele alea prosteşti!

Judith mă priveşte, zâmbeşte într-un mod care nu-mi place şi, fără să-i pese ce spunem eu şi nepotul meu, insistă:

— Foarte bine... voi fi eu prima şi voi citi una de-ale lui Flyn!

Tensiunea între noi trei este enormă şi atunci Flyn se năpusteşte asupra ei, îi smulge hârtia cu dorinţa pe care a luat-o din pom şi şuieră când aceasta cade pe jos:

— Urăsc Crăciunul ăsta, urăsc pomul ăsta şi urăsc dorinţele tale! L-ai supărat pe unchiul meu şi, din vina ta, ziua de azi este oribilă!

Judith mă priveşte, căutând un sprijin pe care eu nu i-l ofer.

O privesc, dar nu mă mişc.

Mă dor cuvintele nepotului meu, dar are dreptate. Ea se bagă întruna în treburile noastre şi caută probleme.

Judith blestemă, înjură precum cel mai rău dintre camionagii şi, furioasă, apucă pomul roşu foarte supărată şi îl scoate târâş din salon.

La naiba... ce supărată este!

Văzând asta, Flyn mă priveşte tulburat.

— Ţi-am zis! spune. Fetele sunt o pacoste!

Din locul unde mă aflu, observ că Judith bagă pomul în aceeaşi cameră în care, cu câteva minute mai devreme, a vârât skateboardul şi, după ce schimbă câteva cuvinte cu Simona, urcă pe scări. Sigur se duce în camera noastră.

Flyn îmi urmăreşte privirea şi se apropie de mine. Apoi mă ia de mână şi murmură:

— Vrei să ne jucăm jocul pe care mi l-au dăruit Norbert şi Simona?

Sunt nedumerit. Nu ştiu ce să fac. Vreau să o urmez pe Judith, dar nu-l pot lăsa pe nepotul meu într-o asemenea zi şi, în cele din urmă, simţind că trebuie să-i dau atenţie copilului, încuviinţez cu un zâmbet:

— Foarte bine, să ne jucăm.

Mă joc cu Flyn ore întregi, în timp ce mintea mea se gândeşte neîncetat la Judith. Ea nu se întoarce în salon şi-mi închipui că fie a adormit, fie face duş, dar când vine ora mesei şi urc să o anunţ, rămân stană de piatră, văzând că nu este acolo.

Unde s-o fi dus?

Agitat, o sun. Din fericire, a luat telefonul cu ea şi, când răspunde, o întreb nerăbdător:

— Unde eşti?

— Sunt cu sora ta şi nişte prieteni, bem ceva.

— Ce prieteni? insist iritat.

— Păi, nu ştiu, Eric... nişte prieteni. Nu ştiu.

Apatia cu care îmi răspunde mă face să mă enervez şi mai mult şi-i cer să se întoarcă acasă. Dar ea refuză.

Îi cer să-mi spună unde este ca să mă duc după ea, dar râde de mine.

Blestemată spanioloaică încăpăţânată!

Trag adânc aer în piept, evitând să nu zbier ceea ce

cred, ceea ce simt, şi atunci ea trânteşte:

— O să închid. Vreau să mă bucur de frumoasa zi a Regilor Magi şi cred că am mari şanse cu oamenii ăştia. Apropo, sper să te distrezi şi tu în compania nepotului *tău*. Va potriviţi de minune. La revedere!

Şi, fără să-mi lase timp să mai spun ceva, îmi închide.

Îmi închide! Mie!

Asta mă supără şi mai mult.

Nimeni nu a avut niciodată tupeul să mă lase cu vorba neterminată înaintea ei.

Căpoasă blestemată!

Dornic să am ultimul cuvânt şi să o oblig să se întoarcă, o apelez din nou, dar ea îmi închide iar şi iar. Până când, hodoronc-tronc, telefonul ei e închis de tot.

Foarte bine!

N-am de gând să mai sun!

Ziua mea se întunecă.

Orele trec şi ea nici nu sună, nici nu se întoarce, iar dispoziţia mea ne înnegreşte şi mai mult.

Cu telefonul lângă mine, petrec o zi de Regii Magi oribilă, împreună cu nepotul meu, care este fericit, pentru că Jud nu e cu noi şi, deşi îl cert când face vreo două comentarii în privinţa asta, ştiu că e îndreptăţit să le facă. Ea a plecat şi ne-a lăsat!

Timpul continuă să treacă, vine ora cinei şi ea tot nu se întoarce.

Flyn şi cu mine luăm cina singuri şi am o stare oribilă.

După ce Flyn termină de mâncat, Simona şi Norbert, care mă cunosc, îl duc sus, îl culcă, iar eu, cu cea mai proastă dispoziţie din lume, mă plimb dintr-o parte în alta prin salon, până când văd o hârtie aruncată pe jos. Îmi dau seama că este dorinţa pentru care Flyn şi Jud s-au certat cu câteva ore în urmă; mă aplec, o iau şi, desfacând-o, citesc:

îmi doresc ca unchiul meu să o alunge de acasă pe Jud. Nu avem nevoie de ea.

Mă revoltă să citesc asta.

La naiba cu Flyn!

Supărat, rup blestemata dorinţă şi mă îndrept spre biroul meu, unde arunc bucăţile la coşul de gunoi. Dacă Jud citeşte asta, fără îndoială, lucrurile se vor înrăutăţi.

În biroul meu, aştept... aştept şi aştept şi, când nu mai pot, încălcându-mi promisiunea faţă de mine însumi, formez din nou numărul ei şi telefonul sună... sună şi sună... până când, în cele din urmă, aud că răspunde:

— Spune-mi, pisălogule, ce vrei? La naiba... la naiba... la naiba! Oftez şi şuier:

— Pisălog? M-ai făcut cumva *pisâlogl*

Aud muzică pe fundal. Devin gelos imaginându-mi-o dansând şi pe alţi tipi privind-o, şi ea spune râzând:

— Da, dar, dacă vrei, te pot numi şi altfel.

Sumbru, schimbăm câteva cuvinte şi atunci o aud spunând:

— Ştii tu, *iubilea* mea!

Asta îmi declanşează toate alarmele şi mă grăbesc să o întreb:

— Jud, eşti beată?

— Nuuuuuuuuuuuuuuuu! Haide, Iceman, ce vrei? Muzica, vocea şi indiferenţa ei îmi alertează partea sălbatică şi cer:

— Jud, vreau să-mi spui unde eşti ca să vin să te iau.

— Nici să nu te gândeşti, că-mi strici tot cheful. La naiba... la naiba... cu femeia asta!

Şi, ofuscat, mormăi:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai plecat de dimineaţă şi este 11 seara şi...

— Şi cu asta am terminat, frumosule!

Simt că înnebunesc când aud acele cuvinte, muzica şi

cum strigă „Azucarrrr!” şi, când aud şi vocea surorii mele, strig ieşindu-mi din fire:

— Marta, ai două opţiuni: prima, să o aduci în clipa asta acasă, iar a doua, să îţi asumi consecinţele!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, ce nesuferit eşti!

Şi, tam-nisam, sora mea, foarte tupeistă, închide telefonul şi eu rămân ca un imbecil privind în gol. Mama care le-a făcut!

Orele trec, toleranţa mea deja este zero, iar dispoziţia, înfiorătoare.

În toată viaţa mea, nimeni, absolut nimeni nu m-a făcut să mă simt atât de idiot.

Neştiind ce să fac, mă plimb pe întuneric prin casă şi, când simt că am nevoie de aer, decid să ies în grădină. Nu ştiu unde este Judith, nici cu cine, iar asta mă îngrijorează din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece.

Brusc, aud zgomotul unei maşini şi mă îndrept spre poartă.

Ascuns printre umbre, le observ pe Marta şi pe Judith râzând în hohote şi, neputându-mă abţine, mă îndrept spre ele prin zăpadă. Când ajung în dreptul lor, o observ pe Judith cam cherchelită şi, privind-o pe sora mea, îi trântesc:

— O să vorbesc eu cu tine... surioară.

Ea zâmbeşte, scoate limba la mine şi, fără să spună ceva, porneşte motorul şi pleacă. Cum ar spune mama: „Cine se-aseamănă se-adună”.

În tăcere, Jud şi cu mine ne privim, ne sfidăm; apoi o apuc de braţ şi şuier:

— Haide... să intrăm în casă.

Când spun asta, ea se smuceşte şi atunci aud un mârâit ciudat.

Privesc în toate părţile, dar nu văd nimic, până când, dintr-odată, dintre tomberoane iese câinele slăbănog pe

care l-am văzut de mai multe ori şi Jud zice:

— Stai liniştit, Susto, nu-i nimic.

Animalul se apropie de ea, iar eu fac un pas în spate şi întreb:

— Cunoşti căţelul ăsta?

Ea îl atinge, zâmbeşte şi afirmă:

— Da. Este Susto.

Cu gura căscată, privesc căţelul slăbănog şi cu ochi trişti din fata mea şi întreb din nou:

— Dar ce are la gât?

Judith se apleacă, văd că-i aranjează ce are la gât şi spune:

— Este răcit şi i-am făcut un fular.

Uimit, observ câinele cel urât cu fular şi explodez:

— Nu atinge câinele ăla murdar, Jud, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea râde în timp ce animalul scoate un mârâit. Apoi Judith îi mângâie capul cu afecţiune şi murmură:

— Nu lua în seamă ce spune ăsta, bine, Susto? Hai, dormi acum. E totul în regulă.

Câinele mă priveşte. E clar că aici eu sunt în plus şi, când se îndepărtează, văd că se vâră într-un fel de cuşcă. De când e acea cuşcă acolo?

Şi Judith îl priveşte şi, când animalul se lungeşte, mă întreabă:

— Îl pot lua pe Susto acasă?

A înnebunit?!

Şi, neavând chef de glume, răspund furios:

— Nu. Nici să nu te gândeşti.

Ea insistă şi tot insistă. Îmi spune că este frig, că zăpada este teribilă, că animalul are mai multă inimă decât mine... Dar nu, refuz! Niciun câine nu va intra la mine în casă, indiferent de ce spune ea.

Fac stânga-mprejur şi mă întorc acasă, verificând dacă

Jud mă urmează, până când, dintr-odată, pac!, simt o palmă pe fund. Plici!

Enervat, mă opresc, o privesc cu cea mai urâtă expresie şi, după ce-i spun că nu mi-a plăcut ce a făcut pentru că nu e momentul pentru aşa ceva, îmi continui drumul, dar ea mă uimeşte din nou când aruncă în fundul meu cu un bulgăre de zăpadă.

La naiba!

Morocănos, mă opresc şi înjur în germană, dar, în cele din urmă, continui să merg spre casă. E frig şi nu vreau ca Judith să răcească.

Dar ea este jucăuşă şi, pac!, un bulgăre de zăpadă mă loveşte acum în creştetul capului şi, auzindu-i hohotele de râs, o privesc şi şuier cu toată enervarea:

— Jud... nici nu-ţi poţi imagina cât mă enervezi!

Expresia ei şmecheră mă revoltă, mai ales pentru că simt că nu-i pasă de ce zic. Mă îmbolnăveşte, dar îmi continui drumul.

După ce intrăm în casă, ea rămâne la intrare şi eu mă îndrept spre biroul meu. Uimit de tupeul ei, mă aşez în faţa calculatorului şi arunc o privire pe ultimele e-mailuri primite, până când uşa se deschide şi intră ea.

Cu un zâmbet, se apropie de mine, dar eu nu zâmbesc, n-am chef. Fără să-i pese de expresia serioasă de pe chipul meu, se aşază călare pe mine şi, dintr-odată, sunt conştient că poartă doar un tricou.

Dar când şi-a dat jos pantalonii?

Fără să vorbesc, îi dau de înţeles că n-am chef, dar nu pare să-i pese. Îşi aşază buzele peste ale mele, dar nu-i răspund la sărut. Sunt foarte supărat.

Judith se lipeşte de mine, mă ispiteşte, mă sărută din nou şi, în ciuda răcelii mele faţă de ea, nu se lasă bătută şi murmură dezinhibată:

— O să fac dragoste cu tine pentru că eşti al meu.

Doamne... ce-mi face!

Dar nu, trebuie să mă menţin ferm pe poziţie, vreau să ştie că nu mi-a plăcut ce-a făcut azi. Totuşi, când mă sărută, neputând să mă abţin, de data asta buzele mele se mişcă. Răspund.

La naiba... mă învinge...!

Dornică să mă implic în momentul fierbinte, îmi muşcă buza, trage de ea şi, privindu-mă în ochi, mă ispiteşte, mă provoacă şi apoi murmură:

— Te doresc, iubire, şi-mi vei îndeplini fanteziile.

Corpul meu reacţionează chiar şi fără să vreau şi îi spun:

— Jud... ai băut.

Îmi spune că a băut câteva *mojito*, mă strigă „*iubilea* mea” şi se ridică de pe picioarele mele. Cu senzualitate, se mişcă în faţa mea şi, când văd că rămâne cu privirea pironită asupra mesei şi gura ei se curbează într-un zâmbet, clatin din cap. Nu ştiu dacă se gândeşte la ce cred eu, dar deja spun „nu” înainte să dărâme tot ce am pe masă.

Cu un autocontrol pe care nu ştiam că-l am, rămân nemişcat, dar ea mă caută, mă caută în o mie şi una de feluri şi, luându-mi una din mâini, şi-o trece pe deasupra chiloţilor ei.

Of, Doamne, ce tentaţie!

Îi simt umezeala, iar asta mă face să tremur când ea, dându-şi seama, murmură:

— Vreau să mă devorezi. Îmi doresc să-ţi introduci limba în mine şi să mă faci să ţip, pentru că plăcerea mea este plăcerea ta şi amândoi suntem stăpânii corpurilor noastre.

Excitaţia mea creşte. Fraza asta i-am spus-o eu în trecut.

— Atinge-mă, cere atunci. Hai, Iceman, îţi doreşti să faci asta la fel de mult ca şi mine! Fă-o!

Nu pot.

Nu mai pot!

Şi, uitând de supărarea mea şi de furia mea din cauza celor petrecute, mă năpustesc asupra sânilor ei şi mă bucur de ei, pur şi simplu mă desfat cu ei.

Plăcerea ne invadează, pune stăpânire pe noi, ne face să vibrăm în timp ce o savurez pe iubita mea, pe femeia pe care o iubesc şi pe care-mi doresc să o posed de o mie şi una de ori. Îi spun că a fost o fată rea, îi trag câteva pălmuţe la fund, care ne excită şi mai mult, când, dintr-odată, ea se întoarce, îşi vâră mâinile în pantalonii mei şi, privindu-mă, murmură, în timp ce simt că-mi mângâie testiculele:

— Vrei să-ţi arăt ce le fac eu băieţilor răi?

O privesc. Doar eu vreau să fiu băiatul ei. Şi adaugă:

— Şi tu ai fost rău în dimineaţa asta, iubire. Foarte... foarte rău.

Imediat după aceea, n-am timp să-i rostesc decât numele, când, dintr-o mişcare, îmi dă jos pantalonii şi apoi chiloţii şi în faţa ei rămâne erecţia mea tare şi impresionantă.

Judith zâmbeşte. Eu tremur.

Ea mă împinge cu putere, eu cad pe scaun şi, aşezându-se pe mine, cere:

— Smulge-mi chilotul tanga!

Nu şovăi.

O fac cu desfătare, cu pasiune, cu plăcere... i-l smulg! Atunci, preluând controlul asupra situaţiei, ea îmi apucă mădularul tare şi şi-l introduce pur şi simplu.

Doamne... ce plăcere!

— Priveşte-mă! îmi ordonă.

Din acel moment, instinctele noastre sexuale pun stăpânire pe noi. Devenim animalele necioplite care suntem când ne lăsăm conduşi de pasiune şi o înfig cu totul în mine. Amândoi gâfâim fără să ne mişcăm. Provoc

acele secunde de extaz între amândoi în timp ce ne privim, până când simt nevoia să mă ridic cu ea şi o fac, o duc până la scara bibliotecii şi-i cer, privind-o:

— Agaţă-te de gâtul meu.

Judith o face. Se deschide complet pentru mine şi o posed din nou, în timp ce mâinile mele o urcă şi o coboară pe penisul meu umflat şi amândoi gâfâim de plăcere.

O posed.

O posed ca animalul care ei îi place să fiu.

O posed cu forţa pe care ea o cere şi pe care eu sunt dispus să i-o dau în timp ce gâfâielile noastre răsună în birou, până când nu mai putem şi, după câteva minute, ne dăm drumul satisfăcuţi.

Când asaltul colosal se termină, simt că-mi tremură picioarele, aşa că mă întorc pe scaun şi, după ce mă aşez fără să ies din ea, murmur:

— Tot sunt supărat pe tine.

— Bine!

Răspunsul ei mă nedumireşte şi atunci, văzându-mi uimirea, mă sărută, îmi face cu ochiul şi, cu o senzualitate care mă înnebuneşte, afirmă:

— Mmmm! Supărarea ta face să am o noapte interesantă la orizont.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc auzind asta şi, trăgându-i o pălmuţă pe fundul minunat, afirm:

— Eşti o vrăjitoare, o adevărată vrăjitoare, şi vei plăti pentru ziua oribilă pe care m-ai făcut s-o am.

Şi, fără alte vorbe, o duc în camera mea, unde încui uşa şi fac dragoste cu ea cu forţă şi dorinţă.

48

Zilele trec şi supărarea mea pentru cele petrecute de

ziua Regilor Magi cu Jud se risipeşte. Nu-i spun lui Flyn că i-am citit dorinţa, mai bine tac.

În acele zile primim lucrurile necesare mutării micuţei mele, care sosesc de la Madrid şi pe care sora ei ni le-a trimis. Jud vorbeşte cu ea la telefon şi Raquel îi spune să nu-şi facă griji pentru nimic: va avea ea grijă de casa ei până când se va hotărî ce să facă cu ea.

O bucură să aibă lucrurile personale, mi-o demonstrează cu zâmbetul ei etern, iar eu sunt fericit pentru că printre acele lucruri n-a sosit nici motocicleta ei, nici costumul de motocros. Asta mă linişteşte într-o oarecare măsură. Vreau ca Jud să uite de ele şi, neavându-le prin preajmă, fără îndoială o va face, chiar dacă uneori îmi ia BMW-ul şi face câte-o tură cu el.

După ce trec sărbătorile de Crăciun, îmi reiau munca la Müller, în timp ce Judith îşi aranjează lucrurile la mine acasă şi se obişnuieşte să locuiască în Germania, cu Flyn şi cu prietenii mei.

Uneori se duce la cumpărături cu Frida, dar şi cu sora şi mama mea şi observ imediat că-l simpatizează pe Björn. Se înţeleg foarte bine şi-mi place asta. El este ca fratele meu şi ştiu că niciodată nu m-ar trăda cu Judith. Ştiu. Am încredere în ei.

Câţiva angajaţi de la Müller îmi complică existenţa. Este o companie în dezvoltare, dar unii muncitori sunt de pe vremea tatălui meu, care, în loc să ajute, mai mult pun beţe-n roate. Ştiu că trebuie să scap de ei, dar trebuie să o fac într-un mod diplomat. Nu vreau nici să-i afectez, nici să mă afecteze ei pe mine, dar e clar că au zilele numărate la Müller.

Mă uit pe nişte hârtii când sună telefonul şi secretara îmi face legătura.

— Ce se întâmplă, amice?! aud o voce când răspund.

E prietenul meu Dexter.

— Care-i treaba, omule?!

Vorbim o vreme şi recunosc că optimismul lui mă binedispune mereu. Îmi vorbeşte despre firma lui, despre cum îi merge şi-mi zice că în curând va veni la München într-o călătorie de afaceri şi ca să o cunoască pe femeia care, după părerea lui, m-a făcut KO. Asta mă bucură, îmi doresc să-l văd şi să i-o prezint pe Judith. Şi, cunoscându-l pe Dexter, sigur va fi înnebunit să pălmuiască fundul iubitei mele.

Duminică îmi doresc să mă duc la poligonul de tragere şi Flyn şi Judith mă însoţesc.

Când intru, mai mulţi asociaţi mă salută, în timp ce femeile lor o privesc curioase pe Judith. Fără îndoială, se gândesc că ea a reuşit ceea ce până acum nu a reuşit niciuna.

Mândru, le-o prezint pe Jud şi majoritatea, aflând că este spanioloaică, spun „ole, torero, paella”. Judith zâmbeşte, dar pe zi ce trece sunt mai conştient că începe s-o deranjeze. După părerea ei, spaniolii sunt ceva mai mult decât „ole, torero, paella”.

Câteva minute mai târziu, când ajungem în zona de tragere, mă distrez făcând pe grozavul în faţa iubitei mele. Ea mă observă cu atenţie, iar eu, ca un bun trăgător ce sunt, nu greşesc în ţintirea mea, în ciuda problemei pe care o am la ochi.

De îndată ce termin, o încurajez şi pe ea să tragă, dar nu vrea. Nu-i plac armele şi refuză categoric să tragă.

După ce ne petrecem o parte din zi în afara casei, când ne întoarcem e frig, foarte frig, mai ales că a nins. Când intrăm în salon cu Flyn, Judith dispare.

Unde e?

Dar, înainte să mă duc să o caut, e deja înapoi şi toţi trei începem să ne jucăm pe Wii.

A doua zi, când ne trezim, îi propun lui Jud să mă

însoţească la birou. Vreau să-mi cunoască locul de muncă, în special sediul central al companiei Miiller.

Ea acceptă încântată şi, renunţând la blugii ei de care nu se mai desparte, îşi pune un costum închis la culoare şi o cămaşă albă, în care arată superb.

În faţa firmei, o văd că observă curioasă clădirea şi, după ce trece de turnicheţi, angajaţii de la siguranţă o opresc. Mă grăbesc să-i lămuresc că este iubita mea şi că, de acum încolo, ea are acces liber la fel ca mine.

Apoi, cu profesionalism şi seriozitate, fără să ne atingem, urcăm în lift. Aici sunt şeful cel mare, cel care conduce, şi trebuie să-mi menţin viaţa personală la distanţă, pentru a-mi păstra atât imaginea mea, cât şi imaginea firmei.

Când ajungem la etajul prezidenţial, văd că totul o uimeşte. Nu seamănă deloc cu birourile de la Madrid, unde lucra ea.

Când ajung în dreptul mesei secretarei mele, o salut:

— Bună ziua, Leslie! Ţi-o prezint pe iubita mea, Judith. Te rog, vino în biroul meu şi pune-mă la curent.

Ele se salută cordial şi eu intru în birou, urmat de amândouă.

Timp de câteva minute, Leslie mă pune la curent cu apelurile telefonice şi îmi dă mai multe documente să le semnez. Când pleacă, o privesc pe Judith, care până în acest moment a stat tăcută, şi întreb:

— Cum ţi se par birourile?

Îmi spune că-i plac şi zâmbeşte când eu îi zic că-mi plăceau mai mult cele de la Madrid datorită arhivei interesante care exista acolo. Râdem amândoi când ne gândim la asta şi, când o aşez pe picioarele mele, o asigur, văzându-i stânjeneala:

— Nimeni nu va intra neanunţat. Este o regulă foarte importantă aici.

Când spun asta, ea încuviinţează şi, privindu-mă, întreabă:

— De când e foarte importantă?

Văzându-i expresia feţei şi înţelegând de ce mă întreabă, afirm:

— Dintotdeauna. Şi, conştient că nu trebuie să-i ascund nimic, adaug: Da, Jud, e adevărat ce crezi. Am avut câteva relaţii în biroul ăsta, dar asta s-a terminat cu ceva timp în urmă. Acum te doresc doar pe tine.

După expresia chipului ei, îmi dau seama că asta o incomodează. Vreau să o sărut, dar ea se îndepărtează şi eu întreb uimit:

— Tocmai m-ai respins?

Ea încuviinţează. Nu vorbeşte. Simt că gelozia o macină şi, dintr-odată, întreabă:

— Cu Betta, nu-i aşa?

— Da.

Îmi doresc ca relaţia cu ea să fie curată, perfectă. Nu vreau minciuni inutile şi absurde între noi. Atunci, ea mă întreabă dacă m-am culcat cu secretara mea, cu bruneta din lift sau cu blonda de la recepţie şi o privesc cu gura căscată.

Chiar e atât de geloasă?

Mă grăbesc să o lămuresc că n-am avut nimic cu niciuna dintre ele şi atunci văd că gâtul ei începe să se înroşească. Mâncărimile ei! Dornic să o lămuresc, îi spun că în trecut am făcut sex cu mai multe femei din firmă, dar în afara firmei, şi că singurele cu care m-am jucat în acest birou au fost Amanda şi Betta.

Ea tace.

Se gândeşte la întreaga informaţie pe care i-o dau cu privire la trecutul meu şi, când o simt mai liniştită, întreb:

— Dacă încerc să te sărut, mă vei respinge din nou?

Nu răspunde şi insist:

— Ai încredere în mine?

Mă priveşte, mă priveşte... mă priveşte...

Seamănă din ce în ce mai mult cu mine la priviri şi, în cele din urmă, afirmă cu o expresie pe care nu reuşesc să o înţeleg:

— Pe deplin. Ştiu că nu-mi ascunzi nimic.

O privesc. O observ. Comentariul ei mă pune pe gânduri şi ea râde:

— Uite cum mi s-a făcut gâtul din cauza ta!

Vazându-i petele, zâmbesc, uit de tot şi, luând-o în braţe, îi spun că am de gând să dau ordin să se construiască o arhivă în biroul meu pentru ca ea să vină să mă viziteze, iar iubita mea, zâmbind, mă sărută şi afirmă:

— Este o idee excelentă, domnule Zimmerman!

49

Zilele trec şi Judith este din ce în ce mai integrată în viaţa mea. Îmi este absolut imposibil să-mi imaginez existenţa fără ea şi, deşi uneori ne înnebuneşte pe mine şi pe Flyn, făcându-ne să renunţăm la zilele noastre ca între bărbaţi cu Wii, recunosc că este mult mai plăcut să mergem la film sau la plimbare, chiar dacă nepotul meu se supără.

Uneori, durerile de cap cauzate de problema mea la ochi îmi joacă feste, dar reuşesc să le controlez, până când, într-una dintre crize, durerea este atât de insuportabilă, încât nu-mi rămâne decât să mă las din nou pe mâinile medicilor.

Ca de obicei, Marta este prima informată de tot ce mi se întâmplă şi, când spune că trebuie să-mi fac un *microbypass* trabecular, care habar n-am ce este, înjur, dar ştiu că n-am altă opţiune.

Dacă zice ea, înseamnă că este bine pentru mine.

Totuşi, după ce încep tratamentul, mă apucă disperarea. Simt că nu deţin controlul asupra vieţii şi nici al mişcărilor mele, iar asta mă indispune groaznic.

Eu sunt Eric Zimmerman, un bărbat care nu se lasă intimidat de nimic şi de nimeni, care decide ce să facă sau nu şi recunosc că boala asta blestemată m-a speriat, dar ştiu şi că, pe de altă parte, nu voi admite asta niciodată în faţa nimănui.

Judith şi Björn sunt alături de mine. Nu mă lasă singur nici măcar o secundă, deşi eu, uneori, nu sunt cea mai bună companie, pentru că mă supăr pe ei.

De fiecare dată când trebuie să-mi pun picăturile în ochi, devin irascibil şi mi se întunecă raţiunea, dar, în mod curios,

Judith mă suportă. Mă suportă aşa cum nu m-a suportat nimeni niciodată, iar asta mă face să o iubesc şi mai mult, cu fiecare secundă ce trece, şi nu ştiu dacă fac bine ceea ce fac.

Dacă orbesc... ce viaţă îi voi putea oferi?

Jud este o femeie superbă, veselă şi amuzantă, care merită tot ce e mai bun, şi încep să mă întreb dacă eu sunt cel mai bun pentru ea.

Trebuie să recunosc că nu sunt un bărbat nici vesel, nici amuzant, ci mai degrabă contrariul: în general, sunt morocănos, nu prea am simţul umorului, iar asta mă macină.

Oare procedez corect cu Judith?

Aşadar, într-o noapte, în timp ce stăm lungiţi pe întuneric în camera noastră, când mâna ei o atinge pe a mea şi mi-o apucă, murmur:

— Jud, boala mea înaintează. Ce-o să faci?

Timp de câteva secunde nu spune nimic. Poate că se gândeşte la acelaşi lucru ca şi mine, dar atunci se întoarce

şi o aud că răspunde:

— Deocamdată, o să te sărut.

Gura ei o caută pe a mea, iar eu, nefiind în stare s-o refuz, i-o ofer. Mă dăruiesc complet ei, până când afirmă:

— Şi, bineînţeles, o să te iubesc în continuare ca şi până acum, iubire.

Cuvintele ei mă emoţionează, mă fac să mă simt cel mai norocos bărbat din lume, iar inima mea se revarsă. Dar neliniştea nu mă lasă să trăiesc în pace şi, revenind cu picioarele pe pământ, îi spun:

— Dacă orbesc, nu voi fi un partener bun.

Ea nu spune nimic şi-i aud respiraţia accelerându-se din cauza vorbelor mele.

— Voi fi o povară pentru tine, continui, cineva care-ţi va limita viaţa şi...

— De ajuns! mă întrerupe.

Nu vrea să vadă realitatea a ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Trebuie să vorbim, Jud, insist. Oricât de mult ne-ar durea, trebuie să vorbim despre asta.

În întuneric, văd că îşi face aer cu mâna. Neliniştea ei devine palpabilă şi, ridicându-se în fund pe pat, şopteşte:

— Mă doare să te aud spunând asta. Şi ştii de ce? Pentru că mă faci să simt că, dacă vreodată mie mi se întâmplă ceva, trebuie să te părăsesc.

Mă sperie să aud asta.

Nici vorbă!

Pentru nimic în lume nu vreau ca Jud să se îndepărteze de mine şi, după ce o lămuresc că nu, că nu asta voiam, ea insistă:

— Sunt, oare, diferită de tine? Nu. Dacă trebuie să mă gândesc că trebuie să te las, atunci şi tu ar trebui să te gândeşti că trebuie să mă laşi pe mine în cazul unei boli.

Mă aşez în fund pe pat.

Niciodată n-aş accepta asta. Ea este viaţa mea.

— Oh, Doamne! continuă. Sper să nu mi se întâmple niciodată nimic, pentru că, dacă, în afară de faptul că păţesc ceva, trebuie să trăiesc şi fără tine, nu aş şti ce să fac.

Mi se face pielea de găină când îi aud cuvintele şi tonul trist cu care le rosteşte. Fără îndoială, Jud simte pentru mine aceeaşi nebunie nestăpânită pe care eu o simt pentru ea şi, îmbrăţişând-o, murmur:

— Asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că...

Dar nu mă lasă să termin fraza şi se dezlipeşte din îmbrăţişarea mea.

În întunericul nopţii, o simt mişcându-se prin cameră şi, frustrat, mă lungesc din nou pe pat. Vreau să protestez. Vreau să-i spun că vorbim despre ceva serios, dar atunci aud că deschide un sertar şi, câteva secunde mai târziu, aşezându-se călare pe mine, spune:

— Mă laşi să fac ceva?

Uimit de întorsătura pe care a luat-o situaţia, întreb:

— Ce?

Pe întuneric, ea mă sărută dulce pe buze, lucru care mă face să mă simt minunat de bine, şi apoi adaugă:

— Ai încredere în mine?

Încuviinţez. Dacă am încredere deplină în cineva, ea este acea persoană.

— Ridică, te rog, capul, spune în continuare.

Fără să şovăi, fac ce-mi cere şi, imediat după aceea, simt delicateţea a ceva cu care-mi acoperă ochii. Apoi iubita mea îl înnoadă şi deduc că este un ciorap.

— Acum nu vezi absolut nimic, nu-i aşa? întreabă.

Încuviinţez; între penumbra camerei şi ciorapul negru din jurul ochilor mei, întunericul este total. Atunci, Judith se lungeşte pe mine şi murmură, în timp ce mă copleşeşte cu sărutări dulci şi senzuale:

— Deşi într-o zi nu mă vei mai vedea, ador gura ta, ador nasul tău, ador ochii tăi şi ador părul tău frumos şi, mai ales, modul în care mârâi şi te superi pe mine.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Fetiţa mea... micuţa mea!

Sunt cel mai fericit om din univers să ştiu că mârâielile mele nu-i distrug sufletul; ea se aşază din nou pe mine şi, luându-mi mâinile, le aşază pe corpul ei călduţ şi insistă:

— Deşi într-o bună zi nu mă vei mai vedea, mâinile tale puternice vor putea în continuare să mă atingă. Sânii mei vor continua să se excite la atingerea ta, iar penisul tău...

Corpul meu se răzvrăteşte.

Să o ating aşa cum îmi cere şi să simt cum excitaţia mea creşte odată cu a ei mă face să vibrez; atunci, lipindu-se de mine, continuă:

— Oh, Doamne, penisul tău tare, uimitor, sexy şi înnebunitor! El mă va face să gem, să înnebunesc şi să-ţi spun: „Cere-mi ce vrei”.

Zâmbesc.

Cu vorbele ei, cu atingerea ei şi cu veselia ei, Judith îmi ridică moralul, pe lângă alte lucruri. Apoi îmi ia mâna şi îmi dă ceva ce, atingând-o, îmi dau seama că este bijuteria anală, şi murmură:

— Suge-o.

Excitat şi cu respiraţia accelerată, îmi bag bijuteria în gură în timp ce simt că pofta perversă pune stăpânire pe noi. Apoi ea îmi duce mâna cu bijuteria anală până la fundul ei şi şopteşte:

— Deşi într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei continua să introduci bijuteria în, cum spui tu, „frumosul meu funduleţ”. Şi o vei face pentru că-ţi place, pentru că-mi place şi pentru că este jocul nostru, iubire. Hai, fa-o!

Extaziat, îmi muşc buza.

Judith mă înnebuneşte complet.

Mă face să simt că, fără să văd, ne putem bucura în continuare de jocurile noastre perverse şi, atingându-i fundul, ajung acolo unde trebuie să ajung şi, când introduc bijuteria anală, amândoi gemem. Atunci, ea începe să se mişte pentru a mă face să-i simt excitaţia şi întreabă la urechea mea:

— Îţi place ce-ai făcut, iubire?

Satisfăcut şi fericit, încuviinţez şi, atingând cu simţul proprietăţii fundul ei ispititor în timp ce mişc bijuterie după bunul-plac, afirm:

— Da... mult...

Îi aud râsul, care-mi bucură sufletul, şi continuă:

— Deşi într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei putea să mă devorezi în continuare după pofta inimii. Îmi voi desface picioarele pentru tine şi pentru cine-mi vei spune tu şi-ţi jur că mă voi simţi bine şi te voi face să te simţi bine, ca de obicei. Şi o vei face pentru că tu vei ghida, tu vei atinge, tu vei comanda. Sunt a ta, iubire, şi, fără tine, nimic din jocul nostru nu ar fi valabil, pentru că n-ar mai avea niciun farmec pentru mine.

Cuvintele ei...

Cuvintele ei mă umplu de viaţă aşa cum nimic n-a mai făcut-o până acum.

Judith este minunată, fantastică. O ador, o iubesc, o doresc... Şi, când corpul meu tremură şi un geamăt îmi iese pe gură, ea insistă:

— Haide, fa-o! Joacă-te cu mine!

Când spune asta, simt că se retrage din corpul meu. Nu... nu vreau să mă lase.

Dar nu mă lasă, se lungeşte lângă mine, mă trage spre ea şi, mulţumit, mă aşez deasupra ei.

O sărut cu dorinţă, o devorez, o posed, în timp ce ciorapii închişi la culoare mă împiedică să văd, dar simţurile mele se bucură de ea. Cu plăcere, îi sug

sfârcurile şi apoi alunec pe corpul ei şi, dând cu nasul de minunatul ei munte al lui Venus şi atingându-i picioarele cu mâinile, ea întreabă:

— Mai desfăcute?

Imaginându-mi coapsele ei deschise pentru mine, un fior mă străbate din cap până-n picioare şi afirm:

— Da.

Simt cum îşi separă şi mai mult picioarele şi, nefiind nevoie să-i văd muntele lui Venus, îl simt şi, în momentul în care îl străbat cu limba, sunt conştient că ling cu plăcere acea frază a noastră pe care ea şi-a tatuat-o şi care spune: „Cere-mi ce vrei”.

Preluând frâiele corpului ei şi ale situaţiei, gura mea îi absoarbe clitorisul dulce, o manevrez după bunul meu plac, în timp ce îi simt mâinile în părul meu.

Gura mea îi devorează partea dintre picioare şi ea, satisfăcută, murmură împingându-se în mine:

— Nu ai nevoie să vezi pentru a-mi oferi plăcere. Pentru a mă face fericită. Pentru a mă înnebuni. Aşa... iubire... aşa.

Înnebunit să constat că ceea ce spune este adevărat, o fac să se simtă bine.

Ea este femeia mea, viaţa mea, totul pentru mine. Ea mă face să înţeleg că dragostea poate depăşi orice şi vreau să o cred. Simt nevoia să o cred.

În mod delirant, în cele din urmă îmi apuc cu mâna erecţia tare şi o aud că spune:

— Sunt udă pentru tine, iubire. Doar pentru tine.

Gem... tremur...

Judith mă face să mă simt cel mai viril bărbat din lume cu acţiunile şi cuvintele sale şi, ghidându-mi penisul până la umezeala ei, îl introduc complet în ea şi o fac să ţipe de plăcere în timp ce mâinile ei mă strâng spre ea.

Da... aceea este reacţia pe care mi-o doresc...

Aceea este reacţia de care am nevoie pentru a şti că ea se simte bine cu mine şi pentru mine.

Încercând să nu o strivesc, îmi controlez corpul şi mişc din şolduri. Mă afund în ea iar şi iar, în timp ce gemetele noastre de plăcere se unifică şi amândoi ne bucurăm de experienţă. Judith îmi muşcă atunci umărul şi murmură gemând:

— Deşi într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei continua să mă posezi cu pasiune, cu forţă şi cu vitalitate, iar eu te voi primi întotdeauna, pentru că sunt a ta.

Doamne... cuvintele iubitei mele mă înnebunesc şi ea continuă:

— Tu eşti fantezia mea şi eu sunt a ta. Şi, împreună, ne vom bucura unul de altul acum şi întotdeauna, iubire.

Nu sunt în stare să vorbesc.

Nu mi-aş fi putut niciodată închipui că ea m-ar putea duce acolo unde m-a dus şi, când, câteva secunde mai târziu, corpurile noastre tremură şi ajungem la climax, conştient că viaţa mea fără ea n-ar mai fi viaţă, o îmbrăţişez şi o asigur:

— Da, iubire. Acum şi întotdeauna.

50

În următoarele zile, Judith mă ajută acasă cu e-mailurile.

Din cauza picăturilor blestemate pe care trebuie să mi le pun în ochi înainte de operaţie, nu văd foarte bine, aşa că ea citeşte mesajele pe care le primesc pe calculator şi tastează ce-i dictez. Judith nu este doar o excelentă parteneră de viaţă, ci şi o secretară neegalabilă.

Noaptea facem dragoste şi, în funcţie de chef, o facem cu delicateţe sau cu forţă. Mai mult, râd când ea îmi şuşoteşte la ureche că-l vrea pe atacatorul ei şi, fără să

şovăi, îi ofer ce-mi cere. O iau în braţe, o sprijin de perete şi atacatorul pe care ea şi-l doreşte îi dă ce vrea.

Mama încearcă să aibă grijă de noi zilele astea şi îi mulţumesc. Simt nevoia să ştiu că va fi alături de Judith când eu nu voi putea şi ştiu că amândouă se vor sprijini reciproc.

Operaţia se apropie şi recunosc că sunt tensionat.

Dacă ceva nu merge bine?

Dacă nu-mi recapăt vederea?

Dacă, după atâta pregătire, nu foloseşte la nimic?

Dacă...?

Mă tot gândesc. Vorbesc cu Björn. Prietenul meu încearcă să mă liniştească, dar neliniştea nu vrea să dispară din viaţa mea.

Mă chinuiesc cu lucruri care s-ar putea întâmpla în timp ce stau lungit pe pat cu o mască de gel rece pe ochi şi simt că Judith se lungeşte lângă mine. Se apropie de gura mea şi salută:

— Bună, domnule Zimmerman!

Mă face să zâmbesc când aud asta. Eu şi Jud ne spunem pe numele de familie doar în anumite momente.

Când dau să-mi scot masca pentru a-i vedea chipul frumos, ea mă împiedică. Îi spun că nu o văd şi ea murmură, sărutându-mă pe buze:

— Pentru ce-o să fac nu ai nevoie să mă vezi.

Asta mă amuză.

E clar că e jucăuşă şi confirm asta câteva secunde mai târziu, când simt că o pană uşoară îmi trece pe la nas şi Jud îmi explică faptul că ne vom juca de a ne da unul altuia pana, printre alte jocuri, ca să vedem cine rezistă mai mult timp fără să râdă.

Încuviinţez. Fără îndoială, la jocul ăsta o să câştig eu, pentru că ea se gâdilă chiar şi pe gene.

— Al doilea joc se numeşte „Cutia dorinţelor şi a

pedepselor”, continuă.

Zâmbesc auzind asta şi, apucând-o de talie, afirm:

— Cred că ăsta îmi va plăcea.

Şi o sărut amuzat. Ea râde în hohote.

— Şi la al treilea joc trebuie să te laşi în voia mea, continuă ea. Prin urmare, stai cuminte şi eu îţi fac ce vreau. Altfel, va trebui să te leg. Ce zici?

Întotdeauna e o plăcere să mă joc cu ea, aşa că încuviinţez excitat.

— Perfect!

Printre săruturi, o las să-mi dea jos tricoul alb pe care-l port, pantalonii şi chiloţii şi simt cum respiraţia i se accelerează văzându-mi erecţia; atunci murmură la urechea mea:

— Într-o zi o să pun un lacăt la uşă, pentru că, atunci când mă excit, te vreau doar pentru mine.

Nu pot evita să mi se scoale. Îmi doresc să mă atingă, dar nu, ea se ridică, face ceva ce nu ştiu ce este şi apoi se lungeşte din nou lângă mine şi, cu o pană, mă înnebuneşte pe deplin în timp ce o plimbă pe corpul meu, într-un fel delicios şi provocator.

Când nu mai pot, o opresc şi îi cer să se dezbrace. Nu o pot vedea, dar după râsul şi mişcările ei, intuiesc că face ceea ce-i cer.

— Dorinţă îndeplinită, domnule, o aud că spune în continuare. Simt nevoia să o ating, aşa că o caut pe bâjbâite, până când o găsesc. Corpul ei îmi încălzeşte imediat mâna şi căldura ei îmi ajunge la inimă. O ador. Ne jucăm... Ne ispitim...

Ne bucurăm unul de altul...

Şi hotărâm să continuăm jocul dorinţelor; ea mă face să iau o hârtiută dintr-o cutie şi o aud că citeşte:

— Vreau o motocicletă. Aveţi ceva împotrivă, domnule, să o aduc pe a mea din Spania?

De îndată ce aud asta, expresia feţei mele se schimbă. Nu vreau ca Jud să-şi aducă motocicleta. Nu vreau s-o văd sărind şi riscând la motocros. Atunci, ea, văzând că nu răspund, zice:

— Foarte bine, domnule Zimmerman. Cum nu îmi veţi îndeplini dorinţa, trebuie să trageţi o hârtiuţă cu o pedeapsă.

Expresia feţei mele se îmblânzeşte.

Nu a insistat cu motocicleta şi îi mulţumesc. Îi mulţumesc din tot sufletul, căci n-am nici chef, nici putere să mă cert.

Pedeapsa de pe hârtie este să nu o ating în timp ce Jud îmi pictează corpul cu ciocolată, cu ajutorul unei pensule. Dar, pe măsură ce trec secundele, jocul se complică atunci când ea, cu toată răutatea, îmi pictează sfârcurile, făcându-le să se ridice.

Îi aud râsul în momentul în care pensula coboară pe abdomenul meu.

Mmmm... mă gâdilă şi mă strâng când o simt pe penisul meu. Mă mişc, mă neliniştesc şi, dintr-odată, simt cum limba ei se plimbă pe unde, cu câteva secunde mai devreme, a fost pensula şi, când mă pregătesc să o ating, ea nu mă lasă.

Deşi sunt isteric, evit să o ating, pentru că aşa spune jocul. Îi permit să-mi pârjolească trupul, să mă lingă, să mă muşte. Îi permit tot ce-şi doreşte şi, când gura ei îmi apucă penisul întărit, tremur fericit şi mă las în voia ei. Ea ştie ce-mi place.

O bună bucată de timp mă bucur de felul cum îmi savurează mădularul, până când nu mai pot şi cer cu voce răguşită:

— Stop joc, micuţo. Acum posedă-mă.

Şi o face. Şi cum o face!

Se aşază călare pe mine şi, fără să scoată o vorbă, simt

cum se înfige în penisul meu.

La naiba... ce plăcere!

Corpurile noastre, cuplate perfect, îşi oferă plăcere, până când, mânat de nebunie, îmi scot masca blestemată, o arunc şi, privind-o, o apuc cu posesiune şi murmur:

— Acum preiau eu controlul. Trecem la al treilea joc, ştii, iubire: stai cuminţică, altfel va trebui să te leg.

Ea mă priveşte.

Se lasă în voia mea şi, mânat de instinctul meu animalic, îmi scot penisul din corpul ei şi, dintr-o singură împunsătură, o penetrez din nou, fiind conştient că ne filmează o cameră. Va fi foarte interesant să văd apoi ce a înregistrat.

Câteva ore mai târziu, vedem înregistrarea din pat şi râdem îmbrăţişaţi. Fără îndoială, Judith a organizat totul pentru a mă face să uit de operaţia care se apropie, iar eu îi mulţumesc încântat.

Două zile mai târziu, ajungem în locul unde mi se va face operaţia şi o simt pe Judith agitată. Foarte agitată. Abia vorbeşte şi nu zâmbeşte, dar nu-mi dă drumul la mână şi, la un moment dat, când ni se atribuie camera şi mama pleacă împreună cu sora mea, o privesc şi spun:

— Iubire, dacă ţi-e rău, du-te acasă.

— Nici vorbă!

— Jud...

Când îi rostesc numele, ea zâmbeşte aşa cum nu a făcut-o în toată dimineaţa şi afirmă:

— Nu mă mişc de aici până nu vii şi tu cu mine, ai înţeles?

— Iubire... dacă-mi amintesc bine, trebuie să rămân peste noapte aici şi am stabilit că tu te vei duce să te odihneşti acasă.

Ea încuviinţează. Apoi îşi aţinteşte ochii impresionanţi asupra alor mei şi întreabă:

— Dacă situaţia ar fi invers, tu m-ai lăsa aici?

Zâmbesc.

Mă cunoaşte foarte bine şi ştie că nu m-ar mişca nimeni de aici.

— Păi, dacă tu ai rămâne, continuă, lasă-mă, te rog, să decid singură, bine?

Încuviinţez. În astfel de momente, sinceritatea ei îmi transmite siguranţă.

În clipa aceea intră sora şi mama mea în cameră, iar Marta spune:

— Haide... trebuie să-ţi scoţi hainele.

Încuviinţez. Iau ce-mi dă ea şi apoi murmură:

— Eu şi mama vom aştepta afară cât te schimbi.

Judith, care e lângă mine, nu se mişcă şi, când rămânem singuri, mă zoreşte:

— Hai, dezbracă-te.

În tăcere, o fac. Pentru prima dată în viaţa mea, nu mă excită faptul că-mi cere să mă dezbrac.

Suntem amândoi încordaţi şi, când îmi scot chiloţii şi-mi pun halatul oribil de spital desfăcut la spate şi mă întorc, îmi trage o pălmuţă la fund. O privesc, iar ea îmi face atunci cu ochiul şi şuşoteşte:

— N-am putut să mă abţin, Iceman.

Când spune asta, râdem amândoi şi ne îmbrăţişăm. Nu e o dimineaţă uşoară pentru niciunul din noi.

— Stai liniştit, dragul meu, îmi şopteşte atunci, dându-mi curaj, totul va fi foarte bine.

Şi ne sărutăm. E tot ce putem face şi ne sărutăm când se aud nişte bătăi în uşă şi vocea mamei mele spune:

— Haideţi... haideţi... lăsaţi săruturile pentru mai târziu.

Jud şi cu mine ne privim. Apoi sora mea intră şi-mi cere, arătând spre pat:

— Lungeşte-te. Mergem în sala de operaţii.

După ce spune asta, văd expresia feţei lui Judith şi,

luând-o de mână, întreb:

— Îmi promiţi că vei fi liniştită?

Ea zâmbeşte şi afirmă:

— Îţi promit.

Câteva secunde mai târziu, intră un bărbat care, după ce ne salută, începe să tragă de patul meu.

Judith nu-mi dă drumul mâinii, merge lângă mine pe coridor, până când, ajungând în faţa unor uşi, Marta îi spune că nu are voie să intre.

— Te aştept aici, murmură atunci, sărutându-mă. Te iubesc!

Nu ştiu cât timp a trecut, dar mă trezesc în miezul nopţii.

Totul este întunecat şi ochii mei nu focalizează cu uşurinţă.

O bună bucată de timp nu mă mişc, până când aud un oftat şi ştiu că este Judith. Mişcând capul, o localizez, nu o văd clar, dar mă consolează să o ştiu alături de mine. Atunci sunt conştient că ea se mişcă, se ridică în picioare şi eu îi zâmbesc. Vreau să ştie că sunt bine.

Câteva ore mai târziu, ne întoarcem acasă. În căminul nostru.

51

La fel ca în alte daţi anterioare, mă recuperez repede. Aşa cum spun toţi, am o forţă de fier şi asta mă face să-mi revin repede, ceea ce mă bucură, căci în felul acesta îmi pot reîncepe munca.

La Miiller e nevoie de mine şi eu mă dedic firmei mele.

În aceste zile, simt că Judith este fericită. Relaţia ei cu Simona e minunată şi încerc să nu râd de ceea ce gândesc când îmi mărturiseşte că se uită împreună la o telenovelă

numită *Locura esmeralda.*

Dar de ce se uită la prostia aia?

Jud profită de zilele în care muncesc ca să facă baie în piscină, să se plimbe cu motocicleta mea, să se vadă cu Frida, să-şi sune familia sau să vorbească cu Bjorn. De asemenea, iese cu mama şi cu sora mea şi toate trei se duc la un SPA să-şi facă masaje cu ciocolată şi cocos. Ce mai viciu şi-au făcut din asta!

Într-o seară, când sosesc de la firmă, intrând în garaj văd urme de labe pe sol şi imediat ştiu ale cui sunt. Fără îndoială, Judith a băgat câinele slăbănog în casă. Mă aplec şi îl văd ascuns între nişte cutii.

Mă priveşte... îl privesc... Mă gândesc la furtuna care e afară, dar, supărat că Judith este neascultătoare, mă duc să o caut.

În ce limbă trebuie să-i spun că nu vreau câini în casa mea?

Când mă văd, Simona şi Norbert dau bir cu fugiţii.

Asta nu-mi miroase a bine.

Să nu-mi spui că acel câine a fost în salonul meu!

Dintr-odată, se deschide uşa salonului şi Flyn iese furios.

Când mă vede, clatină din cap şi protestează, apropiindu-se de mine:

— Judith transformă căminul nostru într-o casă de fete.

Neînţelegând la ce se referă, îl însoţesc şi, când deschid uşa, rămân fără cuvinte văzându-mi salonul sobru şi viril, cu fotolii din piele închisă la culoare, transformat într-un loc colorat şi plin de lumină, în care aproape că trebuie să-mi pun ochelarii de soare ca să nu orbesc.

Dar ce-a făcut aici?

Judith mă priveşte zâmbitoare, îşi îndepărtează amuzată părul de pe faţă şi apoi întreabă, deschizând larg braţele:

— Cum ţi se pare?

Eu o privesc, neştiind ce să spun.

Perne de culoarea fisticului, vaze verzi cu flori, perdele colorate şi, culmea culmilor, a luat figurinele pe care le aveam pe şemineu şi, în locul lor, a pus rame cu fotografii... fotografii de familie!

Pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi observ pereţii şi rămân paralizat când constat că tablourile mele austere au fost înlocuite cu altele cu lalele verzi şi crengi cu sclipici.

Adevărul e că nu ştiu ce să zic şi atunci nepotul meu şuşoteşte:

— E un dezastru, într-o bună zi ne va obliga să ne îmbrăcăm cu fustite şi să ne facem codite.

Dintr-odată, zâmbesc când îl aud şi, văzând prin fereastră cum plouă, decid să las câinele acolo unde este şi să nu spun nimic. Azi o să tac.

Fără îndoială, trecerea lui Judith prin casa mea şi prin vieţile noastre nu ne lasă indiferenţi şi, în ciuda supărării nepotului meu, o privesc şi, fiindcă simt nevoia s-o fac fericită, afirm, neştiind dacă fac bine sau nu:

— Îmi place la nebunie!

A doua zi, după o noapte minunată petrecută cu iubita mea, când vreau să-l duc pe Flyn la şcoală, Judith insistă să ne însoţească. Mai mult, vrea ca după aceea să o las singură ca să se întoarcă acasă făcând o plimbare prin Mtinchen.

La început, refuz. Nu vreau să umble singură prin oraş, dar devine atât de... atât de încăpăţânată, încât, în cele din urmă, am doar două opţiuni: să o omor sau să cedez. O aleg pe a doua.

Câtă răbdare trebuie să am cu ea!

Pe drumul spre şcoală, oprim să-i luăm pe doi prieteni ai lui Flyn, Robert şi Timothy, şi observ că au în mâini nişte skateboarduri, exact jucăria pe care am pus-o pe Judith s-o returneze. Totuşi, ea nu comentează nimic. Ciudat...

ciudat...

Ajunşi la şcoală şi după ce copiii coboară din maşină, Judith şuşoteşte ironic văzându-l pe Flyn îndepărtându-se:

— Vai! Nu mi-a dat un pupic!

Binedispus, îi spun că-i voi da eu câţi pupici vrea şi insist s-o duc acasă, dar Jud refuză. Vrea să facă o plimbare şi să se întoarcă pe jos, aşa că, în cele din urmă, după ce verific că are bateria telefonului încărcată sută la sută, bani cash şi mai multe cărţi de credit, o las să coboare, pornesc din nou şi plec.

Plec nelinişţit, în timp ce mă uit prin oglinda retrovizoare şi ea îmi face cu mâna.

Ce mai vrăjitoare!

La birou, secretara mea îmi dă mai multe documente să le semnez, dar înainte de asta o sun pe Judith, trebuie să ştiu că este bine.

După ce vorbesc cu ea, semneze documentele şi intru într-o şedinţă. După aproximativ o oră, îi trimit un mesaj. Ea îmi răspunde că e vie. Nu mă pot abţine şi zâmbesc, gândindu-mă la ce am vorbit noaptea trecută în pat. Amândoi ne dorim să ne jucăm. N-am mai făcut-o de mult timp şi, poate, a sosit momentul.

Pe la jumătatea după-amiezii o sun din nou.

Mă nelinişteşte că umblă singură prin München şi, după ce aflu că este bine, închid.

Dintr-odată, uşa biroului meu se deschide şi intră Betta, urmată de o Leslie grăbită.

Timp de câteva secunde, eu şi fosta mea iubită ne privim, până când, după ce-i fac un semn secretarei mele, zic:

— Leslie, ne poţi lăsa singuri.

Când ea iese din biroul meu şi rămân singur cu Betta, mă ridic de pe scaun şi şuier:

— Cauţi probleme, nu-i aşa?

Ea nu răspunde, păşeşte spre mine şi, când ajunge în faţa biroului meu, se pregăteşte să vorbească, dar eu mormăi:

— Ce ai făcut cu Judith este demn de dispreţ. Să nu te mai apropii de ea, altfel îţi jur că viaţa ta va deveni un infern.

Betta zâmbeşte, îşi priveşte unghiile şi şuşoteşte:

— Bleah... doar n-am omorât-o.

Cuvintele ei mă crispează. Din cauza ei, Judith şi cu mine am trecut prin momente grele, ne-am despărţit şi, furios, scuip:

— M-ai făcut să mă îndoiesc de ea, dar, slavă Domnului, mi-am dat seama că aici doar tu eşti cea care joacă murdar. Dacă mai faci aşa ceva, îţi jur că...

— O să mă căsătoresc, Eric. Am venit să-ţi spun.

Mă amuză să aud asta şi, neputând să nu-l compătimesc pe cel care s-a lăsat păcălit de ea, şoptesc:

— Sărmanul om, nu ştie în ce se bagă.

Betta ridică bărbia.

Fără îndoială, nu i-a plăcut ce-a auzit şi, făcând un pas în spate, murmură:

— Doar tu poţi să eviţi asta... iubirea mea.

Şi, spunând asta, face stânga-mprejur şi pleacă.

Chiar crede că mie îmi pasă câtuşi de puţin ce face ea cu viaţa ei?

Sunt în continuare ofuscat, când o sun din nou pe Judith. După ce sună a treia oară, o aud spunând:

— Dar ce pisălog eşti, Iceman!

Vocea ei mă relaxează. Ea n-are nicio legătură cu Betta.

— Unde eşti? întreb.

— Ce serios sunteţi, domnule Zimmerman! Ce-aţi păţit?

Vocea ei...

Ironia ei...

Felul cum mi se adresează mă face să zâmbesc şi,

nevrând să-i povestesc vizita neplăcută pe care am primit-o în dimineaţa asta, murmur:

— Iubire, spune-mi ce faci.

Îmi povesteşte că s-a plimbat pe podul Kabelsteg şi că a fost uimită de câte lacăte colorate cu nume de îndrăgostiţi sunt acolo. Când o spune, intuiesc că-şi doreşte să ni-l punem şi noi pe-al nostru, dar nu, eu nu sunt genul de bărbat care face astfel de prostii.

Îi pun în continuare întrebări şi, în cele din urmă, îmi şopteşte că-şi cumpără ceva pentru mine şi că, de îndată ce se va întoarce acasă, mi-l va arăta. Asta mă nelinişteşte, dar, când mă pregătesc să-i pun şi alte întrebări, mă informează că nu a răpit-o nicio bandă de albano-kosovari şi-şi ia rămas-bun de la mine.

De îndată ce nu-i mai aud vocea, zâmbesc. Judith are acest efect asupra mea.

După încă două şedinţe, îl sun pe Björn. Secretara mea mi-a spus că el m-a sunat când eram în şedinţă.

Vorbim o vreme despre afaceri şi, la fel ca alte dăţi, apare în discuţie Heine, Dujson şi Asociaţii, o firmă de avocaţi celebră în toată Germania, cu sedii în New York, Londra şi Singapore, pe care prietenul meu a pus ochii de ceva vreme şi la care şi-ar dori să fie asociat.

— Tu ştii ce faci, Björn, dar cred că n-ai nevoie de ei. Firma ta este bună şi eşti înconjurat de profesionişti incredibili.

El oftează. E conştient că am dreptate, dar insistă:

— Ştiu. Dar firma aia mi-a atras întotdeauna atenţia şi...

— Vrei să pleci din München?

— Nuuuuuuuuuuu!

Când îi aud refuzul, zâmbesc şi, nemaivrând să vorbesc despre acel subiect, propun cu voce joasă:

— Vrei să luăm în seara asta cina acasă la tine eu, tu şi Judith?

Björn se gândeşte. Nu e nevoie de prea multe cuvinte, căci el înţelege şi spune în cele din urmă:

— Din partea mea, e perfect. Ai vorbit cu ea?

— Mai mult sau mai puţin. Şi, amintindu-mi ce am vorbit noaptea trecută în pat, şoptesc: Ştiu că şi ea îşi doreşte la fel de mult ca noi.

Eu şi Björn râdem şi, în cele din urmă, el adaugă:

— Spune-i şi vorbim după aceea.

După ce închid, mă excit gândindu-mă la asta. Sexul cu Judith şi Björn poate fi distractiv, dar trebuie să vorbesc mai întâi cu ea. De ea depinde acum jocul meu.

În acea după-amiază, după o zi destul de agitată la Müller, când mă întorc acasă, văd din nou urmele umede ale câinelui în garaj. Mă aplec din nou şi-l zăresc pe animal ascuns în acelaşi loc ca data trecută.

— Să nu te mişti de acolo, puricosule! şuier.

Timp de câteva secunde, ochii lui săltăreţi şi ai mei se întâlnesc şi insist:

— Nu te vreau aici.

Dar, fără alte vorbe, ies din garaj şi intru în casă.

În salon, nepotul meu se aruncă în braţele mele şi vorbesc cu el când intră Jud.

Îi fac cu mâna în chip de salut, îi dau drumul lui Flyn şi mă apropii de ea, dispus să-i spun să scoată câinele din garaj, dar, în schimb, sărutând-o pe buze, o întreb:

— Eşti udă? Ce ţi s-a întâmplat?

Judith îl priveşte pe Flyn.

Flyn o priveşte pe Judith.

Fără îndoială, între ei s-a întâmplat ceva ce-mi ascund.

— Când am desfăcut o Coca-Cola mi-a explodat şi m-am udat, spune ea atunci.

Încuviinţez. Acum înţeleg că este udă şi, slăbindu-mi cravata, râd:

— Numai ţie ţi se poate întâmpla aşa ceva.

Jud mă priveşte.

La fel şi Flyn.

Dar ce-au păţit?

Şi, când dau să întreb, Simona intră în salon.

— Cina este gata. Când doriţi, puteţi veni.

După câteva secunde, Flyn pleacă împreună cu Simona şi, când mă pregătesc să-i spun lui Judith că trebuie să scoată câinele din garaj, ea îmi vorbeşte iar despre podul Kabelsteg. Fără îndoială, i-a plăcut mult, iar eu încerc să-i înţeleg emoţia.

Zâmbesc, singur cu ea în salon, când cobor vocea şi o întreb:

— Ce zici dacă mergem diseară să luăm cina acasă la Björn şi...?

Judith mă priveşte.

În ochii ei pot să citesc ce gândeşte.

Ştie perfect la ce mă refer şi, fără să-şi ia ochii de la mine, murmură cu siguranţă:

— Mi se pare o idee fantastică.

Eu încuviinţez încântat. Îmi place că şi-o doreşte la fel de mult ca mine.

Şi, după ce o sărut rapid, uit de câine, mă dezlipesc de ea şi intru în bucătărie.

Acolo, îi cer scuze Simonéi, spunându-i că eu şi Judith nu vom lua cina acasă.

Flyn se supără când mă aude. Nu vrea să plec. Spune că abia am venit.

Atunci, după ce îi promit că duminică ne vom juca toată ziua pe Playstation, mă întorc lângă iubirea vieţii mele şi, luând-o de mână, spun, în timp ce ne îndreptăm spre dormitor:

— Hai să ne îmbrăcăm.

Intrăm în cameră râzând şi sunt uimit când îmi arată că ea singurică a pus un zăvor la uşă.

Un zăvor!

La început, nu mă încântă ideea. În casa mea n-au existat niciodată zăvoare, dar ea, văzându-mi expresia feţei, îmi spune că-l vom folosi doar în anumite momente. Auzindu-i explicaţia şi văzând cum îşi mişcă sprâncenele în sus şi-n jos, zâmbesc, înţeleg la ce momente se referă şi-mi dau seama că, în realitate, este o idee excelentă.

Apoi Judith comentează emoţionată:

— Am cumpărat ceva ce vreau să-ţi arăt. Aşază-te şi aşteaptă.

Amuzat de cât e de bucuroasă, o observ intrând în baie în timp ce mă aşez pe pat. Aştept şi, câteva secunde mai târziu, iese din baie complet dezbrăcată, cu excepţia unui sutien cu paiete negre de care atârnă nişte ciucuri.

Râd, nu mă pot abţine, şi murmur:

— Uau, iubito! Ce ţi-ai cumpărat?

Judith zâmbeşte, se apropie de mine şi, mişcând din umeri, şuşoteşte, în timp ce ciucurii se leagănă în aer:

— Sunt pentru tine.

O privesc încântat. Numai ei îi pot veni astfel de idei!

Şi, dornic să inaugurez ceea ce ea singură şi-a pus, mă ridic de pe pat, pun zăvorul şi fac dragoste cu ea cu forţă şi pasiune.

52

O oră mai târziu, eu şi iubita mea ne ducem cu maşina acasă la Björn. O simt pe Judith agitată, nerăbdătoare şi evit din nou să vorbesc despre câinele acela blestemat din garaj, căci nu vreau să stric momentul acesta frumos.

Am rugat-o să nu-şi dea jos sutienul cu ciucuri. E foarte amuzantă cu el şi vreau să-l surprind pe prietenul meu.

Când ajungem, Björn ne întâmpină încântat şi observ

cum o priveşte pe Judith. Privirea aceea de lup înfometat îmi dă de înţeles că o doreşte la fel de mult ca mine, iar asta mă excită, mă excită mult.

Sunt conştient că multă lume n-ar înţelege relaţia noastră.

Dar mai ştiu şi că în Björn pot avea deplină încredere şi că se joacă cu femeia mea doar pentru că eu îi ofer şansa.

Prietenul meu îi arată casa sa frumoasă lui Judith, iar ea o străbate încântată în timp ce observ nerăbdarea de pe chipul ei. Este agitată!

Björn îi arată bucuros colecţia lui de discuri de vinii şi de benzi desenate. De aceste două lucruri este mândru. Apoi deschide o altă uşă şi, invitând-o să intre, spune:

— Şi pe aici mă duc în fiecare zi la serviciu. După cum vezi, firma mea de avocatură şi casa mea sunt despărţite doar de această uşă.

Judith mă priveşte cu gura căscată. Intrăm în birou şi, trecând pe lângă o masă, o iau de mână pe iubita mea şi zic:

— Aici lucrează Helga... îţi aminteşti de ea?

Björn mă priveşte. Nu i-am povestit despre asta şi, când mă pregătesc să vorbesc, Judith, care este agitată şi nerăbdătoare, răspunde:

— Bineînţeles. E femeia cu care am făcut un trio în noaptea aceea la hotel, nu-i aşa?

Zâmbesc. Îmi place că este atât de clară când e vorba despre sex.

Atunci, Björn ne invită să intrăm în biroul lui. Profitând de vizită, trebuie să semnez nişte documente.

Biroul lui Björn este clasic. La fel ca mine, el este tradiţional în ceea ce priveşte munca, conservator sau, cum ar spune Judith, de modă veche sau învechit! Ea şi vorbele ei ciudate...

Timp de câteva clipe, în timp ce Jud priveşte totul din

jurul ei, ne concentrăm asupra unor documente. Le citesc, Björn îmi explică anumiţi termeni şi, dintr-odată, ea, uimindu-ne, îmi smulge hârtiile din mână, mă apucă de gât şi mă sărută. Mă sărută cu o neruşinare şi o posesie care-mi pârjolesc sufletul şi sunt conştient că nu mai rezistă şi că vrea să începem jocul.

Björn ne observă. Nu se apropie de noi. Aşteaptă să fie invitat să se joace, în timp ce eu mă bucur de atitudinea vulcanică a iubitei mele şi o aud spunând cu ochii sticloşi din cauza dorinţei:

— Dezbracă-mă. Joacă-te cu mine. Oferă-mă.

Oh... my... God...!

Mă înnebuneşte să o aud spunând asta pe acel ton, cu acea privire şi, fără să şovăi, îi desfac fermoarul rochiei.

Da... vreau să o fac să se simtă bine!

Când rochia cade la picioarele ei, sunt conştient că Björn priveşte sutienul negru şi chilotul tanga provocator şi e evident că-i plac.

Excitat, o aşez pe Judith pe masa maro din birou şi, apropiindu-mi erecţia tare, mă împing în ea pentru a-i da de înţeles că în clipa aceea eu deţin controlul.

Vreau să simtă... să dorească... să tânjească după ce vreau eu să-i dau şi să vadă cât de întărit sunt.

O lungesc pe masă.

Îi sărut sânii minunaţi şi continui să cobor până ajung la muntele lui Venus. Mirosul ei a sex fierbinte mă înnebuneşte şi, apucând chilotul tanga cu putere, i-l smulg dintr-o smucitură.

Judith mă priveşte gâfâind. O înnebuneşte partea asta primitivă, brută şi necioplită a mea.

Sexul umed şi strălucitor al lui Jud rămâne total expus în faţa mea şi, dornic să-l implic şi pe Björn în jocul nostru, îi fac un semn să se apropie. El îşi plimbă privirea perversă peste corpul iubitei mele, ia cu degetele o bucată din

chiloţii tanga rupţi şi murmură:

— Excitant.

Inima mi-a luat-o la trap.

Cred că Judith nu e conştientă de nebunia pe care mi-o provoacă, atunci când latura ei cea mai sălbatică iese la suprafaţă şi, în momentul în care-şi urcă picioarele pe masă, îşi suge un deget şi şi-l introduce în vaginul umed, simt că o să mor!

Se masturbează lent şi pe îndelete pentru noi, iar nouă ne curg balele ca şi cum am fi doi lupi înfometaţi.

— Jud, o întreb atunci, ai în geantă...?

Nu am terminat fraza când ea încuviinţează. Încântat de conexiunea extraordinară care există între noi, iau geanta ei şi nu doar că găsesc un vibrator în formă de ruj pe care i l-am dăruit, ci şi bijuteria anală.

Ea şi cu mine ne privim; apoi zâmbesc satisfăcut şi, dornic de mai mult, murmur:

— Întoarce-te şi stai în patru labe pe masă.

Două secunde mai târziu, se aşază cum am rugat-o.

Văzând fundul ei frumos în faţa noastră, Björn îi trage o pălmuţă, i-l striveşte, în timp ce eu vâr bijuteria anală în gura iubitei mele şi apoi în fund.

Aceasta intră aproape fără efort şi, mişcând bijuteria, reuşesc să scot primele gemete din gura iubitei mele.

— Da... vreau să te aud aşa, şoptesc aproape de urechea ei.

Björn continuă să mângâie fundul bronzat al iubitei mele, când poruncesc:

— Jud, aşază-te cum stăteai înainte!

Micuţa mea se întinde din nou cu faţa în sus pe masa din birou şi eu îi desfac picioarele pentru a-i lăsa sexul expus complet pentru noi. Timp de câteva clipe, o privim, ne bucurăm de ea, până când nu mai pot şi, apropiindu-mă de ea, sărut centrul dorinţei sale. Dar sărutul mă face

să vreau mai mult şi gura mea caută clitorisul pentru o a face să vibreze în timp ce Björn o ţine de coapse.

Judith se mişcă şi atunci îl aud pe prietenul meu spunând:

— Nu strânge picioarele.

Satisfăcut, mă bucur de femeia mea în timp ce ea se ţine cu putere de masă, nu apropie picioarele şi mi se oferă complet. Plăcerea este imensă, colosală şi cu atât mai mult când văd că Björn şi-a dat deja jos pantalonii şi îşi pune un prezervativ.

Excitaţia mea îmi dă de înţeles că, dacă continui, o să explodez, aşa că mă opresc. Iau vibratorul sub formă de ruj şi i-l dau prietenului meu. El îl ia, îmi ocupă locul şi eu, bucuros, îmi dezmierd şi-mi sărut iubita.

Este superbă. Este minunată.

Atunci aud zumzetul vibratorului pe care Björn l-a pornit şi, adresându-mă femeii care mă priveşte, dăruită complet momentului, şoptesc:

— Ne vom juca cu tine şi apoi te vom poseda.

Judith geme, ţipă, se simte bine, se mişcă agitată şi în tot acest timp Björn se joacă cu clitorisul ei şi cu vibratorul. Ştie foarte bine ce face, iar eu mă desfat privind. Mă desfat la fel de mult ca ei, în timp ce sorb gemetele iubitei mele.

— Nu-ţi strânge picioarele, frumoaso, insistă el.

Sunt tare ca o piatră când aud asta şi o văd pe iubita mea dăruită plăcerii. N-am crezut niciodată că jocul cu persoana iubită ar putea fi de o mie de ori mai plăcut, dar aşa este. Ceea ce mi-au spus Frida şi Andrés de nenumărate ori este adevărat. Să o văd pe Judith dezbrăcată, supusă şi dăruită nouă mi se pare incredibil de excitant, iar când Björn o penetrează, înnebunesc şi, sărutând-o, murmur:

— Aşa... micuto... aşa...

Judith ni se dăruieşte, ascultă ce-i cerem, în timp ce gura mea face dragoste cu a ei. Gurile noastre sunt doar ale noastre şi doar noi ne putem bucura de ele, în timp ce simt cum corpul ei se mişcă din cauza atacului prietenului meu şi mă simt bine, mă simt foarte bine.

Printre sărutări arzătoare, şoptesc cuvinte fierbinţi, lucruri care ştiu că-i plac, lucruri care în alte momente ea îmi cere să i le zic, şi simt cum, totul unit, ne duce pe toţi trei la un climax ameţitor.

Înfierbântat de cele întâmplate şi însetat, o iau pe iubita mea în braţe, ies din birou şi intru într-una dintre băile casei lui Björn. Acolo, Judith râde de mine, că-mi place să-i rup lenjeria intimă. Apoi, după ce o sărut, îi spun că-i voi scoate bijuteria anală peste câteva minute. Doar câteva minute.

Câteva secunde mai târziu, deschid robinetul de la duş. Îi scot sutienul şi, în timp ce apa curge peste trupurile noastre goale, o privesc pe stăpâna vieţii mele şi întreb:

— Eşti bine, scumpo?

Ea îmi spune că da, că este bine şi că vrea mai mult.

Apoi, după ce o înfăşor într-un prosop enorm, ieşim din baie şi ne îndreptăm spre camera lui Björn.

Când ajungem, Björn iese din baia lui privată la fel de ud ca noi. Schimbăm atunci amândoi o privire complice şi ne înţelegem la perfecţie: jocul continuă.

Cu un zâmbet, prietenul meu se apropie de echipamentul lui audio şi, când începe să se audă melodia *Cry Me a River,* interpretată de Michael Bublé, şopteşte:

— Mi-a spus Eric că-ţi place mult cântăreţul ăsta, aşa-i?

Judith mă priveşte şi zâmbeşte.

— Da, îmi place la nebunie!

Björn încuviinţează mulţumit şi, apropiindu-se de noi, şopteşte:

— Am cumpărat acest CD special pentru tine.

Fără urmă de gelozie să aflu că prietenul meu a cumpărat CD-ul pentru Judith, îi dau drumul şi atunci ea îşi dă jos prosopul, se urcă în pat şi, în ritmul muzicii, începe să danseze în timp ce-şi mângâie sânii.

Judith este senzualitatea în stare pură!

Fermecaţi, eu şi Björn o observăm în timp ce o sorbim din priviri. De parcă ar fi vorba despre un spectacol de striptease, Jud ne ispiteşte, ne tulbură, ne provoacă. Se atinge... ne atinge şi, cu senzualitate, se aşază în patru labe pe pat şi ne arată bijuteria anală.

Mi se usucă din nou gâtul.

Erecţiile noastre şi dorinţa noastră sunt pregătite. Prietenul meu şi cu mine ne dorim să pătrundem în corpul lui Judith, dar ea continuă să se mişte în ritmul muzicii şi ne provoacă, ne excită, ne înnebuneşte.

De parcă ar fi o sirenă, coboară din pat şi ne îndeamnă să ne apropiem de ea. Micuţa mea mă priveşte în ochi şi mă apucă de talie, în timp ce-l invită pe Björn să o ţină pe la spate. Nu sunt în stare să nu o sărut, aşa că o fac: îi devorez gura, în timp ce simt că prietenul meu îi devorează fundul, în timp ce mâinile amândurora îi străbat corpul.

Plăcere. Ceea ce facem este plăcere în stare pură.

Toţi trei suntem goi, excitaţi şi dornici să ne simţim bine.

— Joacă-te cu mine, o aud atunci pe Judith spunând. Atinge-mă.

Björn mă priveşte şi eu încuviinţez. Vreau ca iubita mea să se simtă bine şi, câteva secunde mai târziu, mâna lui îi mângâie sexul şi o masturbează, în timp ce eu îi muşc cu plăcere umărul şi mişc bijuteria anală.

Jud tremură. Tremură de plăcere, de bucurie, de dăruire şi se lasă condusă de noi.

Când melodia se termină şi începe *Kissing a Fool*, nu mai pot şi cer:

— Björn, oferă-mi-o.

Judith ştie deja la ce mă refer şi, de îndată ce prietenul nostru se aşază pe pat, ea se aşază pe el şi permite să-i desfacă picioarele şi să mi-o ofere.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, o contemplu pe frumoasa mea femeie, pe acea femeie care mă invită să o posed şi, văzându-i umezeala apetisantă, simt nevoia să o gust şi îmi duc gura la ea. Judith se mişcă, ţipă, înnebuneşte. Limba mea îi atinge clitorisul deja umflat şi asta o face să înnebunească; atunci aud vocea caldă a lui Björn, care-i spune la ureche:

— Îmi place să te aud ţipând de plăcere.

Ţipetele lui Judith se intensifică atunci când el îi desface şi mai mult picioarele pentru ca eu să iau ce vreau din ea, până când înnebunesc complet de dorinţă şi, ridicându-mă în capul oaselor, o penetrez dintr-odată şi, apucând-o de coapse, intru şi ies din ea iar şi iar, în timp ce Björn spune:

— O să ţi-o trag, frumoaso. Abia aştept să mă adâncesc din nou în tine.

Asta-mi creşte dorinţa. Văd privirea învăluită de plăcere a lui Jud şi mă înnebuneşte complet să o simt total dăruită atacurilor mele şi, apucând-o de talie, îl fac pe Björn să se ridice din pat şi, suspendată între noi doi, continui să o penetrez, dispus să o duc până la cer.

O manevrăm amândoi de parcă ar fi o păpuşă şi ea are un orgasm după altul, până când eu, care nu sunt dispus să termin încă, ies din ea.

Björn o întinde atunci pe pat şi-şi pune un prezervativ. Ea tremură şi, privindu-mi erecţia, deschide gura şi-mi spune ce vrea, iar eu îi dau, mă introduc în gura ei, în timp ce Björn îi desface picioarele şi o penetrează.

Plăcere...

Perversiune...

Delir...

Ne jucăm... ne simţim bine... ne distrăm, până când, în cele din urmă, îmi scot penisul din gura ei şi-mi dau drumul pe sânii ei.

Totul este nebunie, fierbinţeală, iar când Björn ajunge la climax, eu sunt din nou tare ca o piatră. Mă aşez atunci pe pat, trag de Jud şi o fac să se pună călare pe mine.

Doamne, ce plăcere!

Judith se mişcă, simt că vrea să-şi dea drumul şi, înnebunită, exclamă privindu-mă:

— Nu te opri, Eric. Vreau mai mult. Vă vreau pe amândoi în mine.

Eu îl privesc pe Björn.

El rămâne nemişcat, până când încuviinţez şi-i dau de înţeles că a sosit momentul să scoată bijuteria anală. Imediat, el deschide un sertar şi scoate o sticlă de lubrifiant, iar eu, oprindu-mă o clipă, privesc în ochi o Judith transpirată şi spun:

— Ascultă, iubire, Björn îţi va da cu lubrifiant pentru a-şi uşura intrarea. Stai liniştită... n-aş permite niciodată să-ţi facă ceva rău. Dacă te doare, mă anunţi şi ne oprim, da?

Ea încuviinţează, se împinge în mine şi o sărut când prietenul meu scoate bijuteria anală din fundul ei, îi trage o palmă şi o unge cu lubrifiant.

— Nici nu ştii cât te doresc, Judith, aud că spune atunci. Abia aşteptam să-ţi penetrez frumosul fund. O să mă joc cu tine, o să te penetrez, iar tu mă vei primi.

Jud mă priveşte. Ştiu că plăcerea momentului o orbeşte şi, îndrăgostit nebuneşte de ea, murmur:

— Eşti a mea, micuţo, iar eu te ofer. Fă-mă să mă simt bine cu orgasmul tău.

În timp ce continui să-i spun lucruri tandre şi fierbinţi, văd că Björn îşi continuă treaba şi, când îmi face un semn, apuc fesele lui Judith şi i le separ. O ofer în timp ce o sărut şi-i muşc buza de jos.

Prietenul meu înaintează încet şi cu grijă şi, după un semnal, îmi dă de înţeles că erecţia lui intră fără probleme, moment în care îi dau drumul buzei micuţei mele şi, privind-o în ochi, murmur:

— Aşa, iubire... puţin câte puţin. Nu te teme. Doare?

Ea se grăbeşte să clatine din cap. Asta mă linişteşte şi continui:

— Simte-te bine, iubire... bucură-te...

Jud geme, tremură în braţele mele şi ştiu că se bucură de dubla penetrare.

— Continuă să mă priveşti, iubire, îi cer.

Ea mă ascultă, îşi pironeşte ochii închişi la culoare asupra mea, iar eu murmur, simţind cum Björn intră puţin câte puţin în ea:

— Aşa... aşa... cuplează-te la noi... încet... simte-te bine...

Şi o face. Şi cum o face!

Văd asta în ochii ei, pe chipul ei, în gesturile ei.

Simt asta în gemetele ei, în ţipetele ei, în gâfâielile ei.

Şi o simt în tremurările ei şi în spasmele ei.

Se bucură că este posedată la fel de mult cum şi noi ne bucurăm să o posedăm, în timp ce patru mâini o ţin, o mişcă şi două penisuri o umplu.

Respiraţiile noastre se accelerează odată cu mişcările noastre. Plăcerea pe care ne-o oferă asta n-are grad de comparaţie şi ne simţim bine, gâfâim şi gemem, până când eu şi prietenul meu ajungem la climax şi, apoi, o face şi Judith.

Rămânem câteva clipe nemişcaţi până când, în cele din urmă, Björn iese din ea şi eu mă aşez pe spate pe pat. Jud cade peste mine, iar în momentul acela Björn se întinde lângă noi, înfierbântat, în timp ce vocea lui Michael Buble răsună în continuare.

A fost incredibil. Atât de incredibil, încât niciunul dintre

noi nu e în stare să spună ceva, până când, după câteva minute, Björn o ia pe iubita mea de mână, i-o sărută şi comentează:

— Cu permisiunea voastră, mă duc să fac un duş.

Când el dispare, eu, care sunt cu ochii pe jumătate închişi, văd că Judith mă priveşte şi, în timp ce-mi muşcă bărbia, o aud că spune:

— Mulţumesc, iubirea mea!

Încântat de tot ce s-a întâmplat, dar uimit de cuvintele ei, întreb:

— De ce?

Ea mă priveşte. Ador când se uită aşa la mine şi, după ce mă sărută fierbinte pe vârful nasului, răspunde:

— Pentru că am fost învăţată să mă joc şi să mă bucur din plin de sex.

Neputându-mă abţine, izbucnesc în hohote de râs şi afirm:

— Începi să devii periculoasă. Foarte periculoasă.

Jud zâmbeşte. Zâmbesc şi eu şi ne sărutăm din nou.

Câteva secunde mai târziu, Björn iese de la duş şi, privindu-ne, întreabă:

— Nu vă este foame?

Dintr-un salt, iubita mea se ridică atunci şi exclamă:

— Sunt înfometată!

Apoi ne ducem în frumoasa bucătărie a lui Björn, unde ne aşteaptă delicioasa cină pe care el a comandat-o mai devreme. Fericiţi şi bucuroşi, o degustăm în timp ce, cu toată libertatea, vorbim despre sex şi, uimit, constat că Judith ne expune unele îndoieli. Eu şi prietenul meu îi răspundem cum putem la întrebări, nişte întrebări ciudate care mă amuză şi care-mi dau de înţeles că, alături de ea, viaţa mea se va îmbunătăti, şi nu doar pe plan sexual.

Câteva ore mai târziu, jocul nostru pervers începe din nou şi toţi trei ne bucurăm de sex fierbinte, distractiv şi

dezinhibat pe blatul de la bucătărie.

53

Zilele trec, blestematul câine slăbănog e tot în garajul meu şi mai dă şi o ninsoare îngrozitoare.

Duminică, Judith se încăpăţânează să iasă în grădină ca să ne batem cu bulgări de zăpadă, dar eu şi Flyn refuzăm. Nu vrem nici să ne udăm, nici să ne fie frig şi, în cele din urmă, ea îşi pune o pufoaică roşie, iese singură afară şi face un frumos om de zăpadă căruia îi pune numele *Iceman.*

Vrea să mă provoace!

A doua zi, la birou, primesc un apel de la şcoală. Se pare că Flyn a făcut din nou prostii şi asta mă enervează. Oare nepotul meu nu se va învăţa niciodată minte?

Diger vestea, când Amanda mă contactează pe Skype pentru o problemă de serviciu. Doi bărbaţi care-i erau fideli tatălui meu provoacă probleme, iar eu trebuie să-i lămuresc că acum eu comand şi lucrurile se fac cum zic eu. Până la urmă, trebuie să organizez o şedinţă de urgenţă pentru a doua zi la Londra.

Asta, pe lângă problema lui Flyn de la şcoală, îmi provoacă o proastă dispoziţie şi, când plec în acea după-amiază de la Müller, simt că am o dispoziţie îngrozitoare şi sper doar să nu mă provoace şi Judith. Azi, nu.

Când ajung în faţa porţii casei mele, oftez. Sper să găsesc aici odihna de care am nevoie, dar indignarea mea creşte când, intrând, dau de Judith, Flyn, Simona şi Norbert jucându-se cu o sanie şi câinele blestemat e cu ei.

Ce face nepotul meu cu o sanie şi ce caută câinele ăla în grădina mea?

Oare nu era suficient că-l găzduiam în garaj?

Îmi aţintesc ochii asupra lui Judith.

Vreau să ştie cât sunt de supărat şi, după ce parchez, deschid uşa maşinii şi cobor, trântind tare portiera.

Toţi mă privesc.

Simt că toţi, inclusiv câinele, sunt paralizaţi, se tem, iar eu mă îndrept spre ei cu o atitudine intimidantă.

Sunt furios! Teribil de furios!

Dacă ziua mea era proastă, fără îndoială, Judith tocmai a înrăutăţit-o şi strig apropiindu-mă de ei:

— Ce caută câinele ăla aici?!

Judith se pune în faţa noastră şi răspunde:

— Ne jucam cu zăpadă, iar el se joacă împreună cu noi.

De când un câine se joacă în grădina mea?

Înjur. Îmi ies şi mai mult din minţi şi, luându-l pe nepotul meu de braţ, şuier:

— Noi doi trebuie să vorbim. Ce-ai făcut la şcoală?

Flyn mă priveşte speriat, dă să răspundă, dar îi poruncesc să tacă.

În cele din urmă, după ce le arunc o privire, Simona şi Norbert îl iau din faţa mea şi-l duc înăuntru.

Enervat, privesc urmele de sanie pe pantă şi închid ochii. Flyn s-ar fi putut accidenta. Trag aer în piept, încerc să respir înainte de a o privi pe Judith, care nu s-a mişcat şi are animalul lângă ea. Când, în sfârşit, reuşesc să vorbesc, şuier:

— Vreau câinele ăsta afară din casa mea, ai auzit?

Ea clipeşte, mă priveşte şi murmură:

— Dar, Eric... ascultă...

Supărat pentru tot ce s-a întâmplat, ridic vocea şi strig:

— Nu, nu te ascult, Jud!

Cum era de aşteptat, ea dă replica, nu ştie să rămână tăcută, şi, în cele din urmă, ne privim cu rivalitate, cu neplăcere, cu ostilitate.

Din păcate, Judith şi cu mine n-avem cale de mijloc: fie

ne adorăm, fie ne urâm, iar când văd că ea nu face niciun pas înapoi, strig furios, arătând spre animal:

— Am zis afară!

Jud mângâie atunci capul câinelui şi, cu acelaşi ton pe care am vorbit eu, îmi trânteşte:

— Uite ce e, dacă vii supărat de la birou, nu te răzbuna pe mine. Ce needucat eşti...!

La naiba... la naibaaaa!

De ce nu poate să tacă?

De ce nu poate să îndeplinească ceea ce îi poruncesc ca să rezolvăm odată problema?

O privesc... mă priveşte...

O sfidez... mă provoacă...

Şi, neputând să tac, şuier din nou:

— Ţi-am spus că nu voiam să văd câinele ăla aici şi, din câte ştiu, nu ţi-am dat permisiunea ca nepotul meu să se urce pe o sanie, şi cu atât mai puţin lângă acel animal.

Ea ridică din sprâncene, scoate un hohot de râs care mă enervează şi mai mult şi spune:

— Nu cred că trebuie să-ţi cer permisiunea pentru a mă juca în zăpadă, sau da? Dacă-mi spui că da, începând de acum îţi voi cere permisiunea chiar şi pentru a respira... La naiba, asta-mi mai lipsea să aud!

Pe măsură ce o spune, ştiu că Judith cea slobodă la gură va apărea în zecimi de secundă.

— În ceea ce-l priveşte pe Susto, vreau să rămână aici, aud că spune atunci. Casa asta este destul de mare ca să nu-l vezi, dacă nu vrei. Ai o grădină mare cât un parc. Îi pot construi o căsuţă ca să stea în ea şi, astfel, ne va păzi casa. Nu ştiu de ce tot insişti să-l dăm afară pe frigul ăsta. Nu-l vezi? Nu ţi-e milă de el? Sărăcuţul, e frig afară, ninge, iar tu vrei să-l las în stradă. Hai, Eric, te rog!

Refuz.

Clatin din cap şi, nefiind în stare să mai tac, izbucnesc:

— Jud, tu mă crezi prost? Animalul ăsta stă de mult în garaj.

Ochii ei se măresc. Tocmai am uimit-o cu mărturisirea mea şi întreabă:

— Ştiai?

Încuviinţez şi, netezindu-mi paltonul albastru, adaug:

— Mă crezi atât de prost, încât să nu-mi dau seama? Bineînţeles că ştiam. Ţi-am zis că nu-l vreau în casa *meay* dar, cu toate astea, tu l-ai băgat şi...

— Dacă mai spui o dată că este casa *ta...* mă supăr, mă întrerupe ea furioasă. De mult timp îmi tot spui să mă simt aici ca acasă, şi acum, pentru că am adăpostit un biet animal în garajul tău nenorocit ca să nu moară de frig şi de foame pe stradă, te comporţi ca un... un...

Bine... ştiu ce-o să spună şi intervin:

— Idiot.

— Exact, afirmă. Tu ai zis-o: un idiot!

Disperat, îmi ating părul ud de zăpadă şi atunci Jud, schimbând subiectul, mă întreabă ce a făcut nepotul meu la şcoală. Furios, îi spun că s-a implicat într-o încăierare şi celuilalt băiat au trebuit să-i pună câteva copci la cap. Văd că asta o miră, dar, observând că mângâie în continuare capul câinelui, strig, ieşindu-mi din minţi:

— Vreau să plece de aici!

Judith mă priveşte. Simt că îi tremură bărbia şi, dându-şi ochii peste cap, şuieră:

— Dacă Susto pleacă, plec şi eu cu el.

O privesc cu gura căscată.

Ştiu că nu va îndrăzni să facă aşa ceva şi, fără să-mi pese de sentimentele ei, aşa sunt de furios, spun, făcând stânga-mprejur ca să intru în casă:

— Fă ce vrei. La urma urmei, oricum mereu faci asta.

Fără să privesc în urmă, mă îndepărtez de ea în timp ce simt că inima mea îmi strigă să mă opresc. Ştiu că-mi

descarc pe ea şi pe câinele slăbănog toată supărarea pe care mi-au provocat-o Flyn şi angajaţii tatălui meu, dar orgoliul meu mă împiedică să mă opresc, să o privesc şi să vorbim.

După ce intru în casă, mă îndrept spre biroul meu şi, când închid uşa, mă aşez ca un imbecil.

Cum am putut să-i spun aşa ceva lui Judith?

Cum pot fi atât de rece cu ea?

Mai târziu, ies din birou şi mă duc în salon ca să vorbesc cu Flyn. Sunt dur cu el, cred că merită, în timp ce, pe furiş, observ pe fereastră cum Judith se îndreaptă spre grilajul casei cu animalul.

Sper că n-a vorbit serios când a zis că pleacă şi ea!

Flyn nu spune nimic. Eu îl cert, ţip la el, dar el continuă cu privirea tot spre Judith şi, când nu mai pot, îi poruncesc să plece în camera lui.

Neputând să stau acolo cu mâinile-n sân, ies din salon şi, intrând în bucătărie, îi surprind pe Norbert şi pe Simona vorbind în şoaptă. Nu spun nimic. Deschid frigiderul ca să iau o bere şi, câteva secunde mai târziu, văd că Simona pleacă.

Norbert şi cu mine rămânem în tăcere, până când, în cele din urmă, el spune, intuind că aştept să aflu ce se întâmplă:

— Domnule, prietenul meu Henry lucrează la o firmă care protejează animalele şi Simona îi duce numărul lui de telefon domnişoarei Judith ca să-l sune şi să vină după animal.

Încuviinţez fără să scot un cuvânt şi, simţindu-mă un om rău, ies din bucătărie şi mă întorc în biroul meu. Acolo, mă izolez de restul lumii.

Timpul trece şi încep să mă neliniştesc. S-a întunecat, ninge întruna şi ştiu că Judith este în continuare afară cu animalul. O sun pe mobil, dar îmi închide şi, deşi asta mă

enervează, ştiu că are motivele ei să nu-mi răspundă.

În cele din urmă, nemaiputând să mai stau nici măcar o secundă aici, îmi pun o haină şi ies în grădină. Picioarele mă poartă spre stradă, unde se află ea, dar mă opresc înainte să ajung pentru că văd că se apropie o furgonetă de luat animale.

Din locul unde mă aflu, observ cum un bărbat coboară din ea şi atinge capul câinelui, apoi îi dă lui Judith nişte documente pe care ea se uită şi, deschizând uşa din spate a vehiculului, spune:

— Luaţi-vă rămas-bun de la el, domnişoară. Plec. Şi, vă rog, scoate-ţi-i ce are la gât.

Jud îl priveşte. Ea are ochii umflaţi şi înroşiţi de la plâns şi mă simt îngrozitor.

Încearcă să-i lase animalului fularul. Îi spune bărbatului că animalului îi e mai cald cu fularul, dar el insistă să i-l dea jos şi, în cele din urmă, ea o face cu o tristeţe infinită.

Mă simt teribil de rău, îngrozitor, cu atât mai mult când ea se apleacă şi, cu vocea plină de emoţie, murmură:

— Îmi pare rău, blănosule, dar asta nu este casa mea! Dacă ar fi, te asigur că nu te-ar da nimeni afară. O să-ţi găsească un cămin drăguţ, un loc călduţ, unde se vor purta foarte frumos cu tine.

Inima mi se strânge în timp ce observ cum Judith îi sărută capul animalului şi plânge. Este distrusă şi eu nu fac nimic.

Sunt un monstru!

Angajatul de la protecţia animalelor îl apucă pe Susto, iar acesta se zbate, nu vrea să se despartă de ea, dar, în cele din urmă, bărbatul îl vâră cu dibăcie în furgonetă şi închide uşile în faţa unei Judith lipsite de consolare.

Nu mă mişc. Continui nemişcat.

Furgonetă pleacă şi plânsul lui Jud mă descurajează. Am văzut-o plângând aşa doar când a murit pisoiul ei Curro şi

mă simt îngrozitor. Foarte rău.

În cele din urmă, o iau din loc. Simt nevoia să o îmbrăţişez, să o consolez, dar atunci ea se întoarce şi privirile noastre se întâlnesc.

Păşeşte spre mine şi eu deschid grilajul ca să intre şi, când trece pe lângă mine, murmur:

— Jud...

Mă priveşte. Mă priveşte cu furie şi şuieră:

— Gata. Stai liniştit. Susto nu mai este în casa *ta* blestemată.

Merit asta. Merit să-mi vorbească aşa.

— Ascultă, Jud... şoptesc.

Dar ea mă întrerupe:

— Nu, nu vreau să ascult. Lasă-mă în pace!

Aşa cum m-a sfătuit la un moment dat tatăl ei, îi ofer spaţiu. Trebuie să se liniştească şi, în tăcere, merg după ea spre casă.

După ce intrăm, o iau de mână, e sloi, dar ea se dezlipeşte imediat de mine şi aleargă pe scări, în sus.

Simţindu-mă cea mai rea persoană din lume, o urmez şi mă întâlnesc pe drum cu nepotul meu. Şi el se uită urât la mine şi spun:

— Haide, du-te la culcare!

De îndată ce el dispare în camera lui, mă îndrept spre a mea, cea pe care o împart cu Judith. Când intru, văd blugii ei uzi şi cizmele ei aruncate pe jos şi ştiu că este în baie. Aud apa de la duş şi pe ea plângând.

Nu... te rog... să nu mai plângă. Şi, dispus să-i cer iertare, deschid uşa de la baie şi, când ochii noştri se întâlnesc prin paravan, intuiesc că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să mă aibă alături, aşa că ies. Plec din baie şi din cameră.

După câteva ore, când mă întorc şi mă bag în pat, ea deja doarme liniştită. O privesc. Îmi place să o privesc în

timp ce doarme şi, dornic de atingerea ei, îmi apropii mâna de talia ei, dar atunci o aud şoptind:

— Lasă-mă. Nu mă atinge. Vreau să dorm.

Respingerea ei...

Refuzul ei mă doare şi, în momentul în care se întoarce cu spatele ca să nu mă privească, rămân ca un prost contemplându-i spatele, în timp ce mă întreb cum îi voi spune acum că trebuie să plec la Londra peste câteva ore.

54

După o noapte în care n-am reuşit să pun geană pe geană şi doar am privit-o pe Judith cum dormea, mă trezesc cu o durere groaznică de cap, dar nu spun nimic. Niciodată nu mă simt bine dacă nu mă odihnesc.

Cobor la bucătărie şi, văzând că nu e nimeni, iau vreo două pastile care să-mi calmeze durerea.

Câteva clipe mai târziu, sosesc Simona şi Norbert şi, după ce mă salută, pregătesc cafeaua.

Ea face un aluat şi-mi dau imediat seama că o să prepare *churros* pentru Judith. Fără îndoială, îşi face griji pentru ea.

Trec câteva minute, intră Flyn şi, privindu-l, îl salut:

— Bună dimineaţa, Flyn!

Nepotul meu mă salută şi, când se aşază lângă mine, murmură în timp ce o observă pe Simona prăjind aluatul pentru *churros-.*

— Susto părea un câine bun.

Eu îl privesc uimit.

Dar lui nu i-au plăcut niciodată câinii!

În momentul acela se deschide din nou uşa de la bucătărie şi apare Judith. Are în continuare ochii înroşiţi. Mă simt mizerabil să o văd aşa şi o salut cum pot.

— Bună dimineaţa, Jud!

— Bună dimineaţa, răspunde ea serioasă.

În tăcere, se aşază şi Simona îi oferă repede o cafea şi *churros.*

Văzând asta, ea zâmbeşte în sfârşit şi îi mulţumeşte. Dar nimic nu este ca de obicei. În bucătărie domneşte o tăcere mormântală şi sunt convins că toţi ne dorim glumele şi râsetele spanioloaicei noastre din fiecare dimineaţă.

Apoi Norbert îl duce pe Flyn la şcoală şi, în acel moment, lui Jud îi sună telefonul. Curios, o privesc şi, văzând că ea răspunde şi iese din cameră, mă neliniştesc.

Cine o sună şi de ce se îndepărtează de mine ca să vorbească?

Cu răbdare şi ca să nu o copleşesc, aştept să se întoarcă în bucătărie, dar văzând că nu revine, mă duc după ea, intru în dormitor şi, auzind-o vorbind cu Marta, mă liniştesc.

Rămân nemişcat lângă uşă şi atunci ea îşi încheie conversaţia şi, când se întoarce, o întreb:

— Te întâlneşti cu sora mea?

— Da.

Fără să mă privească, trece pe lângă mine, iar eu, neputând să nu o opresc, o apuc de braţ şi întreb:

— Jud... nu mai vorbeşti cu mine?

Încet, ea îşi îndreaptă privirea asupra mea şi murmură:

— Cred că îţi vorbesc chiar acum.

Timp de câteva minute ne spunem ce dorim, ce simţim, până când ea, furioasă, îmi trânteşte:

— Şi te-ai răzbunat pe sărmanul Susto, nu-i aşa? Şi, în treacăt, mi-ai reamintit că asta este casa *ta* şi că Flyn este nepotul *tău...* Uite ce e, Eric, du-te dracului!

Bine.

E normal să-mi spună asta, are dreptate, şi mă cert

singur că sunt atât de idiot. Trebuie să mă abţin de la anumite comentarii. Acum, ea locuieşte aici, cu mine.

Cu tact, încerc să rezolv problema, dar îmi este imposibil, încerc s-o fac să înţeleagă că e şi casa ei, dar Judith nu mă crede, se îndoieşte, iar eu mă simt din nou rău, îngrozitor şi apoi ea îmi cere să tac.

Rămânem câteva secunde în tăcere, până când, privind-o, murmur:

— Trebuie să plec într-o călătorie. Voiam să-ţi spun asta ieri, dar...

Nevenindu-i să creadă, îmi arată cât e de plictisită şi, când află că mă duc la Londra, întreabă:

— O vei vedea pe Amanda?

Încuviinţez, desigur că o voi vedea...

Dar, dându-mi seama că ea a înţeles greşit, o apuc şi, apropiind-o de mine, o lămuresc:

— Este o călătorie de afaceri. Amanda lucrează pentru mine şi...

Gelozia o învinge. Este supărată şi scoate pe gură tot ce-i trece prin minte şi chiar mai mult de atât.

— Jud... murmur întrerupând-o.

— Ce?! strigă ieşindu-şi din minţi.

Reuşesc să o lungesc pe pat şi, cuprinzând cu mâinile chipul ei frumos, şoptesc cu toată dragostea de care sunt în stare:

— De ce crezi că voi face ceva cu ea? Nu ţi-ai dat încă seama că eu te iubesc şi te doresc doar pe tine?

Dar insistă şi, dornic să termin cu acea gelozie absurdă, îi spun să vină cu mine. Dacă e acolo, dacă nu se dezlipeşte de mine, va vedea că e adevărat ce-i zic.

— Îmi pare rău, şopteşte, dar eu...

Nu o las să continue. O sărut. O devorez.

Vreau să simtă cât de mult o doresc şi o iubesc şi, când, în sfârşit, ea mă îmbrăţişează, cere privindu-mă:

— Penetrează-mă.

Dispus să-i îndeplinesc dorinţa, mă ridic, pun zăvorul pe care ea s-a deranjat să-l instaleze şi, în timp ce-mi dau jos cravata şi-mi desfac cămaşa, îi spun:

— Cu mare plăcere voi face asta, domnişoară Flores. Dezbrăcaţi-vă.

Ea face ce-i cer, în timp ce eu mă aşez pe pat. Apoi o trag spre mine şi, apropiindu-mi faţa de muntele lui Venus excitant, o miros, o sărut şi, după ce ling acea frază pe care şi-a tatuat-o, o aşez călare pe mine şi, desfacându-i frumoasele labii vaginale, mă înfig în ea în timp ce murmur, privind-o în ochi:

— Tu... eşti singura femeie pe care o doresc.

Mă înfig cu putere în ea; Judith gâfâie şi insist:

— Tu... eşti centrul vieţii mele.

Luptă de putere. Ca în alte dăţi, amândoi vrem să controlăm situaţia în acest moment şi, după ce mă face să vibrez şi aproape să-mi pierd controlul, îi cer, total înfipt în ea:

— Priveşte-mă.

Pe măsură ce face asta, simt că mă înfig şi mai mult în corpul ei şi, când gâfâie înnebunită, afirm:

— Doar cu tine pot face dragoste aşa, doar pe tine te doresc şi doar cu tine mă simt bine când mă joc.

Jud afirmă dând din cap.

Simt că eu am câştigat partida şi, înfigându-mă în ea, îi spun ce simt, cât de mult o iubesc şi îi cer să-mi spună că are încredere în mine. Şi o spune.

Excitat pentru că o simt din nou a mea, mă ridic cu ea în braţe şi o sprijin cu delicateţe de perete. Ştiu că-i place latura mea de animal sălbatic, cum o numeşte ea.

Apucând-o cu putere, mă introduc în interiorul ei iar şi iar cu duritate, conştient de cât de mult îmi place. Îmi dau de înţeles privirea ei, gemetele ei, modul cum picioarele ei

se înfăşoară pe talia mea.

Intru şi ies din ea iar şi iar, cu forţă, până când Jud, desfrânată, ţipă de plăcere, dându-mi de înţeles că a atins climaxul, iar eu, pur şi simplu, mă las purtat şi mă bucur de ce se întâmplă.

Înfierbântat, mă sprijin de perete fără să-i dau drumul şi, când, în sfârşit, o las jos, o privesc şi murmur:

— Te iubesc, Jud... Te rog să nu te îndoieşti de asta, iubire.

Ea zâmbeşte, mă sărută şi promite că nu se va mai îndoi.

Apoi ne ducem la baie, unde ne băgăm sub duş şi, mulţumit să o văd zâmbind, fac din nou dragoste cu ea. Suntem două animale ale sexului şi ne bucurăm, pur şi simplu, de el.

După o dimineaţă frumoasă în care, datorită sexului şi a iubirii pe care ne-o purtăm, am reuşit să ne împăcăm, stabilesc să mă întorc peste două zile. Judith încuviinţează, mă sărută şi eu plec. Nu am de ales.

Când, câteva ore mai târziu, aterizez la Londra, o sun să-i spun că am ajuns, iar ea, fericită, îmi urează şedere plăcută. Nu o menţionează pe Amanda, iar asta îmi dovedeşte că are încredere în mine.

La noile birouri ale companiei Miiller, mă duc imediat să mă întâlnesc cu Amanda. Vorbim despre cele întâmplate cu angajaţii aceia, trebuie să mă pun la curent înainte de a intra în şedinţă. Secretara ei ne aduce o cafea şi, în timp ce o bem, comentează:

— Ţi-am rezervat cameră la hotelul obişnuit.

Încuviinţez. Îmi place hotelul acela.

Ea mă priveşte.

Ştiu ce pretinde să transmită prin acea privire şi, pironindu-mi ochii asupra ei, o lămuresc:

— Judith este centrul vieţii mele şi, pentru prima dată în

mult timp, pot să spun că sunt fericit.

Amanda încuviinţează. Nu adaugă nimic şi, câteva minute mai târziu, iese din birou. Atunci decid să o sun din nou pe iubita mea. Îmi bucură sufletul să vorbesc cu ea şi, înainte de a încheia apelul, promit să o sun când mă voi întoarce diseară la hotel.

Apoi intrăm în şedinţă. După cum era de aşteptat, situaţia se înrăutăţeşte foarte mult şi, după cum îmi închipuisem, când terminăm şedinţa, decid să-i concediez pe bărbaţii aceia. Îmi e greu să iau decizia, dar, după ce cântăresc avantajele şi dezavantajele, cred că este cel mai bine.

După ce sala de şedinţe se goleşte şi rămânem doar eu şi Amanda, ea comentează:

— Felicitări. Ai făcut ce trebuia.

Încuviinţez, zâmbesc şi afirm:

— Ştiu. Dar ştiu şi că mi-a fost greu, din punct de vedere economic, mai mult decât ar trebui, dar era necesar pentru a evita alte probleme în viitor.

Imediat după aceea, ne ridicăm amândoi şi ne îndreptăm spre ieşire, dar, înainte de a ajunge la uşă, ea se opreşte, mă priveşte şi murmură:

— Eric... hai să ne jucăm.

În tăcere, o privesc. Amanda a fost întotdeauna o jucătoare expertă. Ştie ce-mi place, ce mă excită, ce-mi doresc... dar, conştient că în viaţa mea există o femeie care e mai presus de orice, răspund:

— Îmi pare rău, Amanda, dar nu. Judith este pe primul loc.

În tăcere, ea încuviinţează, nu insistă şi, după ce-mi iau rămas-bun de la ea şi-mi strâng câteva lucruri din biroul ei, mă îndrept spre hotel. Sunt epuizat.

Când ajung, îmi slăbesc nodul de la cravată, mă aşez pe pat şi, dornic să vorbesc cu micuţa mea, o sun, dar nu-mi

răspunde. Asta mă miră. Încerc din nou şi telefonul sună întruna, dar ea nu răspunde. Alarmat, sun acasă şi, din fericire, după al doilea apel, Simona răspunde:

— Simona, sunt Eric; unde e iubita mea?

O tăcere incomodă îmi dă de înţeles că ceva nu e în regulă şi, ridicându-mă din pat, întreb cu un firicel de voce:

— Ce s-a întâmplat?

Femeia reuşeşte să-mi explice că Judith a alunecat în grădină, pe gheaţă, şi a căzut, lovindu-se zdravăn la bărbie, unde a trebuit să i se pună copci. Mă neliniştesc foarte tare când aud asta şi, de îndată ce închid telefonul, îl sun pe pilotul avionului meu particular.

— Pregăteşte totul, îi cer. Ne întoarcem la Miinchen de îndată ce ajung la aeroport.

Petrec neliniştit următoarele ore.

Inima mi-o ia la galop să ştiu că micuţa mea a fost nevoită să se ducă la spital fără ca eu să fiu prezent şi tot ce-mi doresc este să o văd. Să o văd, să ştiu că e bine şi să verific că Simona nu mi-a ascuns nimic.

Sunt speriat!

Când ajung la aeroportul din München, e o furtună îngrozitoare.

Norbert mă aşteaptă şi, după ce-mi spune aceeaşi poveste ca soţia lui, mă duce acasă cât poate de repede. Când intrăm, îmi dau jos haina şi-mi las servieta la intrare. Simona îmi spune că Judith doarme în camera lui Flyn şi, uimit, urc repede scările.

Flyn i-a permis să se culce în camera lui?

Când ajung în faţa uşii, mă opresc. Respiraţia mea este ca o locomotivă şi, dacă o deschid, ştiu că-i voi trezi, aşa că aştept câteva secunde ca să mă liniştesc. Apoi intru pe întuneric şi-i văd. Dorm amândoi în patul lui Flyn.

Mă aşez apoi pe un scaun şi-i observ. Ei doi, Flyn şi Judith, sunt motoarele vieţii mele şi mă emoţionează să-i

văd dormind împreună pentru prima dată.

Îngrijorat, o privesc pe micuţa mea şi văd pansamentul enorm pe care-l are sub bărbie. Durerea ei este durerea mea. Urăsc să se simtă rău. Dacă aş putea, mi-aş transfera imediat durerea ei.

Dintr-odată, văd că Flyn se mişcă şi cotul lui atinge bărbia lui Jud, care se trezeşte speriată de lovitură. Mă sperii, când ochii mei şi ai ei se întâlnesc şi, literalmente, mor de dragoste.

Fără să mai aştept vreo secundă, mă ridic de pe scaun şi mă apropii.

Ne privim.

Fără să rostească vreun cuvânt, ea îmi dă de înţeles că e bine, iar eu, speriat să-i văd pansamentul pe bărbie, o sărut pe frunte, o iau în braţe şi o duc în camera noastră.

Odată ajunşi acolo, ea se încăpăţânează să-mi repete că e bine, în timp ce eu îi spun că, după ce am vorbit cu Simona şi mi-a povestit cele întâmplate, am decis să mă întorc.

— Am ieşit în grădină, am alunecat şi m-am lovit la bărbie, îmi explică. Ştii că sunt cam neîndemânatică pe zăpadă. Dar stai liniştit, sunt bine. Singura problemă este semnul care o să-mi rămână. Sper să nu se observe prea mult.

Fermecat de ea, de iubita mea, şoptesc:

— Îngâmfato!

Mă întind lângă ea. Îi zic cât sunt de mândru de ea şi cât de mult o iubesc şi, neputând să nu spun ce gândesc, murmur:

— Nu-mi voi ierta că nu am fost aici! Nu mi-o voi ierta! Nemaivrând să vorbesc, ci dorindu-mi doar ca Judith să se odihnească şi să se refacă repede, o apropii de mine, ea se ghemuieşte şi, mulţumit, observ cum adoarme, protejată de braţele mele.

55

A doua zi dimineaţă, când Jud se trezeşte şi se priveşte în oglindă, se sperie la fel de tare ca mine când lumina zilei începe să-i lumineze faţa. Chipul ei, frumosul ei chip are toate culorile şi, deşi eu încerc să nu dau prea mare importanţă, ea se îngrijorează.

Este îngrozită, spune chiar că e un monstru!

Deşi fără prea mult chef, zâmbesc şi, încercând să o încurajez, spun:

— Nici dacă vrei nu eşti oribilă, scumpo.

Cuvintele mele par să o liniştească şi, în cele din urmă, scoţând la iveală acea parte luptătoare pe care ştiu că o posedă, mă priveşte şi zice:

— Partea bună din toată povestea asta este că peste câteva zile o să treacă.

Asta-i iubita mea!

Întotdeauna mi-a plăcut optimismul ei.

Printre râsete, în baie, ea începe să se spele pe dinţi, în timp ce eu mă bag sub duş. După ce a terminat spălatul pe dinţi, se aşază pe capacul de la WE şi mă priveşte.

Văd cum îmi străbate trupul cu privirea ei întunecată, oprindu-se asupra unei anumite părţi care intuiesc că-i face o plăcere extremă, şi zâmbesc.

De îndată ce închid robinetul de la duş, ies şi iau un prosop pe care ea mi-l întinde şi râd din nou, observând că întinde mâna şi-mi atinge penisul.

O cunosc, îi cunosc privirea şi ştiu că în curând îşi va solicita atacatorul, aşa că, zâmbind, spun:

— Micuţo, azi nu eşti în stare de multă agitaţie.

Râdem amândoi şi, văzând mimica perversă cu care mă priveşte, întreb:

— Ia spune-mi, micuţă vicioasă, la ce te gândeşti?

Judith clipeşte şi sunt repede conştient că nu ştiu dacă-mi doresc să aflu la ce se gândeşte.

— N-ai avut niciodată o experienţă cu un bărbat? mă întreabă apoi.

Când o aud spunând asta, îmi dau seama de ce nu voiam să-mi spună şi, alungând imaginea cu mine şi alt bărbat care-mi vine în minte, răspund:

— Nu-mi plac bărbaţii, iubire, ştii deja asta.

Judith zâmbeşte şi, fără să-şi ia ochii frumoşi de la mine, spune:

— Nici mie nu-mi plac femeile, dar recunosc că nu mă deranjează să se joace cu mine în anumite momente.

Încuviinţez, pot să înţeleg ce spune, dar nu, cu bărbaţi nu, şi insist:

— Pe mine mă deranjează dacă un bărbat se joacă cu mine în anumite momente.

Râdem amândoi de ce am spus.

N-am permis niciodată ca vreun bărbat să aibă cu mine mai mult decât o simplă atingere în jocurile noastre.

— Şi dacă eu vreau să te ofer unui bărbat? întreabă apoi.

Când o aud, o privesc uimit.

Eu, să fiu oferit unui bărbat?

Judith mă priveşte cu acea expresie care-mi dă de înţeles că nu pot să aştept nimic bun de la ea şi, sigur pe mine, răspund:

— Aş refuza.

Ea zâmbeşte. Ce vrăjitoare s-a făcut!

— De ce? insistă. E doar un joc. Tu eşti al meu.

La naibaaaaaa!

— Jud, ţi-am zis că nu-mi plac bărbaţii, răspund din nou.

Încuviinţează iar. Mă priveşte. O cunosc şi ştiu că nu se va da bătută.

— Pe tine te excită să vezi cum o femeie îşi bagă gura între picioarele mele, nu? spune atunci.

Afirm, dând din cap, nu pot să neg, şi atunci continuă:

— Ei bine, şi mie mi-ar plăcea să văd un bărbat cu gura între picioarele tale.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

În toată viaţa mea, nicio femeie nu mi-a propus ceva atât de nebunesc.

Eu sunt un macho alfa, un bărbat care se simte bine cu femeile şi în jocurile mele n-au intrat niciodată bărbaţii. Nu. În mod categoric, nu!

Jud mă priveşte, zâmbeşte, iar eu, cam deranjat, întreb:

— Te simţi bine?

Ea zâmbeşte din nou şi-mi spune că se simte foarte bine. Insistă asupra excitării pe care i-o provoacă imaginea altui tip între picioarele mele şi repet:

— Nu!

Încerc să mă îndepărtez de ea, dar ea se ridică, îmi cuprinde talia şi, privindu-mă, murmură:

— Nu uita, iubire: plăcerea ta este plăcerea mea şi noi suntem stăpânii corpurilor noastre. Tu mi-ai arătat o lume pe care nu o cunoşteam şi acum eu vreau, îmi doresc şi tânjesc să te sărut în timp ce un bărbat te...

O întrerup. N-am chef să mai vorbesc despre asta.

— Bine, închei, vorbim altă dată despre asta.

Încuviinţează. Ştiu că vom mai vorbi!

După ce-mi pun prosopul în jurul taliei, o iau în braţe şi comentez:

— Ştii, bruneţico? începi să mă sperii.

Printre râsete, o gâdil, ieşim din baie şi fac dragoste cu ea cu delicateţe. Câteva ore mai târziu, mă îmbrac şi mă duc la firmă. Trebuie să rezolv nişte probleme.

Leslie, secretara mea, mă întreabă de îndată ce mă vede despre şedinţa de la Londra, iar eu o informez că

totul a decurs aşa cum mă aşteptam.

După ce-mi deschid calculatorul şi e-mailul, văd că am mai multe e-mailuri de la Amanda. În acestea îmi vorbeşte despre lichidări de afaceri, cu excepţia ultimului, în care spune: „Când doreşti, sunt aici”.

Oftez. E clar că femeile sunt căpoase, foarte căpoase şi decid să nu-i răspund. Nu merită.

Câteva ore mai târziu, după ce am rezolvat mai multe chestiuni, hotărăsc să mă întorc acasă. Vreau să stau cu Judith şi să mă asigur că se simte bine.

În faţa grilajului de la intrare, privesc tomberoanele şi, dintr-odată, îmi pare rău că nu-l văd pe câinele slăbănog lungit acolo, în căsuţa lui. Poarta se deschide, intru în parcela mea şi conduc până la garaj.

Când intru în el, fără să ştiu de ce, privesc solul în căutarea urmelor umede ale animalului şi, uimit, murmur:

— Dar la ce mă gândesc?

Apoi intru în casă şi las cheile de la maşină în hol. Liniştea din acel loc mă înfioară. Unde sunt Flyn şi Judith?

Mă îndrept spre salon. Acolo nu sunt şi, când mă întorc, Simona, care iese din bucătărie, mă priveşte şi spune cu un zâmbet:

— Flyn este în camera vechiturilor lui Judith.

— Împreună?! întreb uimit.

Ea încuviinţează şi afirmă fericită:

— Da, domnule, împreună!

Cu gura căscată, dau din cap.

Ce se întâmplă aici?

Când am sosit noaptea trecută, Judith dormea cu Flyn în camera lui, iar acum băiatul este cu ea în camera ei de vechituri.

Fără îndoială, se întâmplă ceva ce nimeni nu mi-a explicat şi, hotărât să găsesc o explicaţie, mă duc s-o caut. Deschid uşa şi-i găsesc pe amândoi stând liniştiţi pe

podea.

Îi privesc... mă privesc... şi întreb:

— S-a întâmplat ceva?

Dintr-odată, nepotul meu se ridică, mă îmbrăţişează şi răspunde:

— Jud m-a ajutat să învăţ ceva de la şcoală.

O privesc pe iubita mea. Pe iubita mea cu faţa multicoloră. Ea încuviinţează şi, câteva clipe mai târziu, Flyn pleacă.

Judith se ridică şi ochii mei se îndreaptă spre pomul cu dorinţe. Pomul acela roşu şi oribil pe care în ziua Regilor Magi ea l-a scos furioasă din salon şi care e în continuare aici.

Ochii mei zboară prin camera dezordonată, plină de vechituri şi de cutii ale lui Judith, şi atunci ea mă îmbrăţişează şi, cu faţa plină de vânătăi, dar mai frumoasă ca niciodată, spune:

— O să vezi că, într-o bună zi, nepotul tău o să-mi dea un pupic.

Asta mă face să zâmbesc. Judith obţine orice. Şi, luând-o în braţele mele şi strângând-o, cu grijă să nu-i ating bărbia, îmi apropii buzele de ale ei şi murmur:

— Deocamdată, micuţo, ai sărutul meu.

56

Azi, pentru prima dată în viaţa mea, o să sărbătoresc ceea ce întotdeauna am considerat că este o prostie. Dintr-odată, faptul că sunt cu Judith m-a făcut să-mi doresc să sărbătoresc ziua îndrăgostiţilor şi, după ce mi-am petrecut noaptea gândindu-mă cum să o surprind, mă dau jos din pat şi cobor să iau micul dejun.

Sun de mai multe ori la un număr de telefon de care-mi

face rost Norbert, dar nu răspunde nimeni. Asta începe să mă enerveze. Nu sunt un bărbat răbdător şi, când vreau ceva, trebuie să fie imediat!

După ce beau mai multe cafele şi-mi iau rămas-bun de la nepotul meu, care se duce cu Norbert la şcoală, aud dintr-odată muzică în dormitor.

Fără îndoială, micuţa mea s-a trezit.

Urcând treptele din două în două ca să o văd, ajung la uşă şi, când o deschid, mă bucur de spectacolul pe care mi-l oferă.

În faţa mea se află versiunea nebunească a micuţei mele, dansând şi cântând pe pat melodia *Satisfaction* de la Rolling Stones.

Încântat şi fericit, o observ în timp ce se zbenguie, sare pe saltea, şi simt cum piciorul meu drept se mişcă în ritmul muzicii. Dar, dintr-odată, ea face o piruetă, mă vede şi se opreşte.

Zâmbim amândoi şi, privind-o, murmur în timp ce ea se dă jos din pat:

— Îmi place la nebunie să te văd aşa fericită!

Judith zâmbeşte, îmi spune că melodia aceea îi stârneşte amintiri şi, când, curios, o întreb la ce amintiri se referă, începe să-i numească pe cei despre care-mi închipui că sunt prietenii ei şi, dintr-odată, aud numele lui Fernando!

Pe măsură ce o spune, îi trag o palmă şi apoi alta. Ea râde. Mă face şi pe mine să zâmbesc şi, în cele din urmă, murmur:

— Nu te juca cu focul, micuţă, că o să te arzi.

Ne sărutăm, ador să o sărut, şi, pentru o clipă, aştept să-şi amintească ce zi este azi, dar, una din două: fie nu-şi aminteşte, fie nu vrea să-şi amintească. Şi nu-i pot reproşa. Eu însumi am avut grijă să-i spun de o mie de ori că nu cred în ziua de Sfântul Valentin.

Cinci minute mai târziu, după ce trec pe ascuns prin camera cu vechituri a lui Judith, ca să iau ceva ce ea păstrează acolo, mă duc la firmă; am multe de făcut.

Odată ajuns la Miiller, am o şedinţă cu consiliul executiv. Dezbatem o vreme cele întâmplate la Londra şi se aduc în discuţie numele altor angajaţi de pe vremea tatălui meu, ca să aibă aceeaşi soartă precum cei care deja au fost concediaţi.

Încuviinţez, fără îndoială, este cel mai recomandat, totuşi, vreau să le ofer un vot de încredere acelor oameni care-mi sunt în continuare alături şi care încă n-au provocat probleme. Cred că măcar atât pot face şi eu pentru ei.

La 11:30 îi trimit un mesaj lui Judith. Vreau să ştiu ce face şi-mi spune că o aşteaptă pe Frida, că vor lua prânzul împreună acasă.

Asta-mi place!

La ora 12, primesc un apel şi mă bucur să aud vocea lui Henry, prietenul lui Norbert de la protecţia animalelor. Acesta îmi spune că Susto, căţelul pe care l-a luat de la poarta casei mele, este în continuare la protecţia animalelor şi stabilesc să trec pe la 14:30 pe acolo.

De îndată ce închid, rămân cu privirea la o fotografie cu Jud pe care o am pe masa mea.

Chiar sunt dispus să am un câine în curtea mea?

Uimit, zâmbesc. E mai mult decât clar că Judith reuşeşte inimaginabilul.

La ora 14, îmi iau rămas-bun de la secretara mea şi plec. Trebuie să mă duc la protecţia animalelor.

Locul, care este în afara Miinchenului, este, cel puţin, deprimant. După ce cobor din maşină, privesc în jur. Încă nu înţeleg prea bine ce caut aici, dar, nevrând să mă gândesc prea mult, ca să nu mă răzgândesc, decid să intru.

În interior, aud sute de lătraturi. Privesc în jur, când o fată tânără mi se adresează:

— Ce doriţi?

— Îl caut pe Henry. Am stabilit să mă văd cu el aici la ora 14:30.

— Sunteţi domnul Zimmerman?

Încuviinţez; ea zâmbeşte, se îndepărtează şi, câteva secunde mai târziu, Henry, un bărbat de vârsta lui Norbert, vine şi, zâmbind, îmi spune:

— Intraţi... domnule Zimmerman! Poftiţi pe aici, în biroul meu.

Evitând să ating pereţii sau altceva din locul acela, îl urmez şi intrăm într-o cămăruţă pe care el a numit-o *birou*. Ne aşezăm şi, privindu-mă, zice:

— Am vorbit cu Norbert şi mi-a spus că vreţi să adoptaţi câinele pe care l-am luat în urmă cu câteva zile de la poarta casei dumneavoastră, corect?

Încuviinţez fără să şovăi.

— Corect. Vreau să duc acel câine acasă.

— De ce? De ce îl vreţi dacă m-aţi pus să-l iau?

Îl privesc şi, cu sinceritate, spun:

— Pentru că iubita mea adoră acel căţel şi eu vreau să o văd fericită.

— Un animal nu este un capriciu, domnule Zimmerman. Iar dacă vă spun asta, e pentru că sunt sătul ca unii oameni iresponsabili care fac cadou animăluţe, iar când stăpânii lor se plictisesc de ele sau acestea cresc, le părăsesc în voia sorţii.

Intuiesc că simte că eu şi animalele nu suntem prieteni intimi şi, dispus să-l fac să înţeleagă că lighioana va fi bine îngrijită la mine acasă, scot din buzunar fularul multicolor pe care Susto obişnuia să-l poarte la gât şi adaug:

— Pe iubita mea o cheamă Judith şi vă asigur că mai întâi mă părăseşte pe mine decât pe el.

Henry zâmbeşte şi continui:

— Ea l-a cunoscut pe Susto înainte să-l cunosc eu, l-a îngrijit şi...

— Susto (Sperietură)?!

Văzând expresia bărbatului, zâmbesc.

— Judith i-a pus numele ăsta şi, după cum v-am spus, îl adoră!

El zâmbeşte, iar eu adaug, căci trebuie să iau câinele cu mine.

— Acasă am o grădină enormă, unde Susto poate locui şi, cunoscând-o pe iubita mea, ştiu că-l va răsfăţa şi-l va face foarte fericit.

Vorbim o vreme despre animale sau, mai bine zis, el vorbeşte despre animale, în timp ce eu sunt conştient că, la fel ca Judith, bărbatul acesta are o perspectivă diferită de a mea în privinţa asta. La fel ca ea, Henry este de părere că animalele, pe lângă faptul că lasă urme pe haine şi pe sol, le lasă şi în inimă, pentru totdeauna.

După părerea lui, câinii nu vorbesc, dar te însoţesc mai bine decât oricine în tăcere. Oferă toată dragostea lor fără să ceară nimic în schimb, iar cine a avut unul vreodată nu mai înţelege viaţa fără ei.

Toate astea sunt noi pentru mine. Nu mi-am dat niciodată şansa să cunosc un animal şi poate că a venit momentul.

Îmi povesteşte despre munca la protecţia animalelor datorită donaţiilor pe care oamenii anonimi le fac şi decid să colaborez şi eu. Vreau ca instalaţiile lor să funcţioneze mai bine, iar Henry, emoţionat, mă priveşte aflând că eu, Eric Zimmerman, voi contribui în fiecare lună cu o sumă de bani. Fără îndoială, micuţei mele îi va plăcea.

După ce vorbim o vreme, eu şi bărbatul acela ne ducem într-un loc plin de cuşti de câini.

Ce scandaloşi sunt!

Când ajungem în faţa uneia, mă aplec să privesc şi-l văd pe animalul pe care iubita mea îl numeşte Susto. Stă tolănit. Mă observă, nu se mişcă, dar dă din coadă.

— Vă recunoaşte şi se bucură de vizita dumneavoastră, afirmă Henry.

Uimit, mă uit la animal.

Sincer, nu ştiu de ce se bucură să mă vadă. Întotdeauna m-am purtat dur şi indiferent cu el, dar, dispus ca asta să se schimbe, scot fularul colorat din buzunar şi i-l arăt. De îndată ce-l vede, Susto se ridică. Apoi mă priveşte cu ochii lui rotunzi şi mişcarea cozii lui se accelerează, moment în care Henry şopteşte:

— Fularul ăla îi stârneşte amintiri frumoase. Aţi văzut ce bucuros este?

Încuviinţez. El deschide atunci cuşca, eu mă dau în spate şi Susto iese cu grijă. Ne privim. Mă miroase şi se aşază în faţa mea.

Ochii lui, ochii aceia săltăreţi pe care nu i-am privit niciodată aşa cum îi privesc acum, îmi dovedesc nobleţea lui deosebită. Atunci mă aplec ca să fiu la nivelul lui şi, pentru prima dată în viaţa mea, îl ating şi sunt uimit să-i simt blana moale.

Animalul mă priveşte, îşi apropie boticul de faţa mea, dar îi poruncesc cu voce autoritară:

— Nu, Susto! Nu mă linge!

Animalul mă priveşte cu urechile date pe spate. Cred că l-am speriat. Intuiesc că vocea mea răguşită şi dură îl sperie şi, îmblânzind-o, murmur:

— Salut, căţelule! Iartă-mă că am fost aşa de idiot!

Când spun asta, limba roz a animalului îmi trece peste faţă.

La naibaaa!

Mort de scârbă, mă şterg şi şoptesc:

— Bine. Mă consider iertat.

Henry râde, iar eu, cu grijă, înnod fularul la gâtul câinelui şi, privindu-l, afirm:

— Pregăteşte-te, pentru că, atunci când Judith o să te vadă, cred că o să te îmbrăţişeze întruna.

Susto priveşte în urmă.

Henry îmi spune că trebuie să trec pe la birou ca să completez nişte hârtii şi atunci, dintr-odată, animalul intră din nou în cuşcă şi se tolăneşte. Uimit, îl privesc.

— Haide, Susto... haide acasă!

Dar el nu se mişcă. Doar mă priveşte cu fularul la gât şi, dintr-odată, ia ceva de jos cu gura, se ridică din nou şi iese din cuşcă. Curios, îl privesc, iar Henry îmi explică zâmbind:

— Nu vrea să plece fără puiul lui. În urmă cu câteva zile l-am băgat în cuşcă împreună cu el. Se pare că l-au găsit lângă fraţii lui, toţi morţi în gunoi. La început, am crezut că şi acesta va muri, dar Susto a avut foarte bine grijă de micuţ şi şi-a revenit.

Uimit, mă aplec din nou ca să-l privesc şi, curios, văd o mică bilă cu păr alb. Henry ia căţeluşul din gura lui Susto şi animalul se duce după el. Fără să-şi ia ochii de la căţeluş, Susto se mişcă neliniştit, iar Henry spune:

— E clar că Susto este un tată bun şi veghează asupra siguranţei puiului său. Dar nu vă faceţi griji, luaţi-l doar pe Susto; cu puţin noroc, acestui micuţ îi vom putea găsi un cămin.

Uimit, observ cum Susto îl urmează neliniştit pe Henry şi, când bărbatul vâră căţeluşul într-o altă cuşcă, animalul se tolăneşte în faţa ei. Nu se mişcă de acolo.

O vreme, încercăm să-l facem pe Susto să vină cu noi, dar refuză. Nu se mişcă din faţa cuştii unde a fost vârât căţeluşul şi-l înţeleg. S-a ocupat de acel micuţ şi acum nu vrea să-l lase singur. Mă identific cu el: eu nu l-aş părăsi niciodată pe Flyn.

Atunci, văzând cum mă priveşte, ştiu ce trebuie să fac

şi, adresându-mă lui Henry, spun:

— Voi completa documentele pentru Susto şi pentru căţeluş.

— Îi luaţi pe amândoi?

Atingând capul lui Susto, care pare că mă înţelege, încuviinţez şi, privindu-l pe animal, îl întreb:

— Eşti de acord să vină cu noi acasă?

Dintr-odată, Susto se ridică şi face o piruetă în aer. Este bucuros, iar eu sunt uimit că animalul mă înţelege atât de bine. Imediat după aceea mă uit la Henry şi comentez:

— Aţi văzut, îi iau pe amândoi!

O jumătate de oră mai târziu, după ce am completat hârtiile şi am plătit suma care mi-a fost indicată, deschid portiera din spate a maşinii mele impecabile şi, privindu-l pe Susto, murmur văzându-mi haina plină de păr:

— Te rog, încearcă să faci cât mai puţină mizerie.

Dintr-un salt, animalul urcă pe bancheta din spate, iar eu, lăsând lângă el bila albă, care continuă să doarmă, şoptesc:

— Haide acasă.

Sunt agitat. În maşină am două animale care vor face parte din familia mea şi încă nu-mi vine să cred.

Oare am înnebunit?

Cu un zâmbet, privesc în spate de mai multe ori şi văd mereu ochii lui Susto, care mă privesc, şi pare chiar că zâmbeşte. Este fericit şi simt că şi eu sunt.

Ajunşi acasă, cu complicitatea lui Norbert şi a Simonei, duc căţelul şi puiul până la bucătărie.

Simona nu mai poate de bucurie când vede animalul şi zâmbeşte aşa cum de puţine ori am văzut-o zâmbind.

— Ah, domnule... nu o să vă pară rău! Ce fericire! Ce fericire! exclamă.

Oftez. Sper să nu regret şi, zâmbind, zic:

— Ţine-i aici până vin cu Judith, de acord?

Simona, care-l adoră pe Susto, deja îl pupă în timp ce-i dă şuncă, pe care acesta o mănâncă încântat.

Nu ştie nimic, lighioana!

După ce dau puţin cu peria pe haina mea albastră şi pe costumul închis la culoare ca să-mi îndepărtez părul animalelor, iau buchetul de trandafiri roşii pe care l-am rugat pe Norbert să-l cumpere şi mă apropii de camera cu vechituri a lui Judith. Ajuns acolo, deschid uşa.

Ca de obicei, o găsesc stând pe podea cu laptopul ei, în timp ce vorbeşte pe Facebook cu prietenele pe care le-a cunoscut prin intermediul grupului Războinicele Maxwell. Bucuros să o văd şi ştiind ce surpriză i-am pregătit, o privesc şi o întreb:

— De ce nu te aşezi pe un scaun?

Ea zâmbeşte şi îmi spune că îi place la nebunie să stea pe podea, iar eu, încântat, mă aplec şi o sărut. Apoi îi dau mâna şi, când se ridică, pun în faţa ei minunatul buchet de trandafiri roşii.

— La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor, micuţo!

Cu gura căscată şi cu faţa ei multicoloră, mă priveşte.

Cred că nu se aştepta să-mi amintesc de această zi şi, când văd vinovăţia de pe chipul ei pentru că nu m-a felicitat, nici nu mi-a cumpărat nimic, spun repede:

— Cel mai frumos cadou al meu eşti tu, bruneţico. N-am nevoie de nimic mai mult.

Mă sărută, îmi dăruieşte pasiunea ei şi, scoţând din buzunar un pachet de gume de mestecat, mi-l arată şi râdem amândoi. Cu o privire care mă înnebuneşte, ia o gumă cu gust de căpşuni, mi-o bagă în gură şi, amuzat de ceea ce înseamnă asta pentru noi, întreb:

— Acum îţi vor ieşi petele şi capul va începe să ţi se învârtă asemenea fetei din *Exorcistul?.*

Apoi râdem şi ne sărutăm, ne devorăm.

După aceea, Judith îmi povesteşte cum a fost la prânzul

cu Frida şi îmi vorbeşte despre o petrecere care se va organiza în seara asta în Nacht. Eu o privesc uimit şi, printre râsete, îi zic că, din cauza feţei sale colorate, e mai bine să nu mergem. Râdem din nou şi atunci ea mă întreabă dacă am făcut vreodată un *boybang.*

Văzând că aşteaptă un răspuns, încuviinţez.

— Da.

În viaţa mea am făcut multe lucruri privitoare la sex.

— Mamă, ce tare! şuşoteşte ea.

Râd, nu mă pot abţine, şi zic:

— Scumpo, de mai bine de paisprezece ani practic un tip de sex care pentru tine, deocamdată, este o noutate. Am făcut multe lucruri şi te asigur că nu voi dori să le faci niciodată pe unele dintre ele.

Ea mă priveşte şi adaug:

— Sado.

Judith clatină din cap. Ştiu că asta nu o amuză.

— Ce părere ai despre *gangbang*? mă întreabă atunci.

Zâmbesc.

Dar despre ce au vorbit ea şi Frida în timpul prânzului?

O privesc. Aşteaptă un răspuns şi, sigur de ceea ce spun, pentru că asta simt, răspund:

— Prea mulţi bărbaţi între mine şi tine. Aş prefera să nu propui aşa ceva.

Continuă să mă privească. Cred că o să pună în continuare întrebări despre asta, aşa că eu, ca să schimb subiectul, spun, dornic să-i arăt surpriza:

— Mi-e sete. Vrei să bei ceva?

În sfârşit, reuşesc să o scot din camera ei dezastruoasă. Ea priveşte încântată buchetul de trandafiri roşii şi atunci deschid uşa de la bucătărie şi chipul iubitei mele se transformă şi o aud şoptind cu emoţie:

— Susto!

Animalul aleargă brusc spre ea şi cred că a fi răsturnat-o

dacă nu reuşeam să-l opresc.

În felul lui, câinele îşi demonstrează fericirea, sărind în faţa noastră, se gudură şi un sunet văicăreţ îi iese din gât. Plânge de fericire.

Judith este fericită. Susto este fericit. Ce-mi pot dori mai mult?

O văd pe femeia vieţii mele îmbrăţişând acel animal cu toată dragostea ei, în timp ce-i spune lucruri frumoase şi, când privirile noastre se întâlnesc, ea îi dă drumul, se ridică şi, îmbrăţişându-mă, murmură în spaniolă, pentru ca Simona să nu o înţeleagă:

— Niciun *gangban*gi Eşti cel mai frumos din lume şi îţi jur că m-aş căsători cu tine chiar acum, cu ochii închişi!

Fericit, o privesc...

Fericit, o sărut...

Fericit, o...

Şi, vrăjit de multele lucruri frumoase pe care această femeie mă face să le simt, afirm:

— Tu eşti cea mai frumoasă! Şi când vrei... ne putem căsători.

Ea mă priveşte. Râde.

Ştiu că nunţile nu sunt genul meu şi cu atât mai puţin al ei. O ia ca pe o glumă. Eu, nu.

Susto, care este înnebunit de fericire, sare pentru a-i atrage atenţia lui Jud, dar îl opresc şi, adresându-mă ei, spun:

— După cum vezi, i-am pus la gât fularul pe care i l-ai făcut. Apropo, este extrem de răguşit.

Judith mă sărută, zâmbeşte şi şuşoteşte:

— Vaiii, te mănânc, Iceman!

Ne sărutăm din nou, dar, dintr-odată, atenţia îi este atrasă de ceea ce ţine în mâini Simona, zâmbitoare, şi întreabă:

— Şi superbitatea asta?

Fără să-i dau drumul şi nevrând ca acest moment atât de fericit să se termine, ne apropiem de Simona şi zic:

— Era în aceeaşi cuşcă în care se afla Susto. Se pare că este singurul dintre tovarăşii săi care a supravieţuit şi are cam o lună şi jumătate, din câte am înţeles. Susto nu voia să vină cu mine dacă nu-l luam şi pe micuţul ăsta. Trebuia să fi văzut cum l-a luat în gură şi a ieşit din cuşcă, atunci când l-am chemat.

Jud mă priveşte şi simt că este mândră de mine; atunci, Simona spune:

— Sunteţi un om foarte bun, domnule!

— E cel mai bun! afirmă Judith. Şi, adresându-se lui Susto, adaugă: Iar tu, un tată excelent!

Vorbim o vreme despre câini şi Simona se duce să-l caute pe Norbert. Rămaşi singuri, Jud lasă căţeluşul pe jos şi, în timp ce eu îl ţin pe dulău ca să nu o trântească, întreb:

— Îţi plac cadourile pe care ţi le-am făcut?

Îmi răspunde că da, îmi zice lucruri frumoase, dar când îmi sugerează ca animalele să locuiască în casă, situaţia se schimbă. Şi când, câteva secunde mai târziu, căţeluşul îşi face nevoile pe podeaua din bucătărie, încep să mă îndoiesc dacă am făcut bine că l-am adus. Atunci, Judith mă priveşte cu faţa ei multicoloră minunată şi comentează:

— Să ştii că tocmai ai mărit familia. Suntem cinci deja.

Îmi place ce-a zis, mă mulţumeşte, dar câinele şi-a făcut nevoile în bucătărie!

Jud zâmbeşte. Zâmbeşte întruna văzându-mi faţa cu care privesc balta. Apoi, luând căţelul, îmi întinde mâna şi îmi spune:

— Haide, Eric. Să-i facem o surpriză lui Flyn.

Auzind asta, mă încordez. Nici nepotul meu nu este un iubitor de animale şi întreb:

— Nu-i va fi frică de Susto?

Judith clatină din cap şi, dispus să-i dau o şansă, mă las condus până în camera de jocuri a lui Flyn. De îndată ce ajungem acolo, permit ca Judith să deschidă uşa şi, când animalul intră, aud vocea nepotului meu, care strigă:

— Susto!

Şi se grăbeşte să-l îmbrăţişeze.

Măi, să fie, dar nu-i e frică de câini?!

Susto se trânteşte pe podea şi se pune cu burta în sus, iar nepotul meu îl gâdilă.

Ce moment fermecător!

Mă bucur de zâmbetul lui Flyn, de-al lui Judith, şi atunci nepotul meu, privindu-mă, întreabă, văzând ce are Jud în mâini:

— Şi ăsta cine e?

Îi explic repede ceea ce i-am zis şi iubitei mele şi, când ea lasă căţeluşul în mâinile lui Flyn, spune:

— Micuţul acesta va fi superprietenul tău şi supermascota ta. Prin urmare, trebuie să-i pui un nume.

Copilul mă priveşte. Este uimit că am acceptat să avem animale în casă şi, surprinzându-mă, spune dintr-odată:

— Se va numi Calamar.

Calamar?

Ce fel de nume este ăsta?

Dar, văzând cum el şi Judith se privesc şi bat palma, intuiesc şi mai tare că între ei s-a întâmplat ceva ce nu mi-au povestit, dar vreau să aflu.

Ne distrăm împreună, amuzaţi, râdem atunci când vedem cum îl gâdilă Flyn pe Susto pe burtă, în timp ce îl ţine în braţe pe Calamar. Eu o sărut pe femeia vieţii mele pe gât şi şoptesc fericit:

— Când vrei, ştii deja... mă căsătoresc cu tine.

57

Sosirea câinilor provoacă o vâlvă acasă care, uneori, cred că mă va înnebuni. Avem o grădină enormă pe unde pot să zburde în voie ca animale ce sunt, dar Susto şi Calamar aleargă tot timpul prin casă şi, ce e şi mai rău, urăsc să găsesc micile surprize ale căţeluşului peste tot.

Ce câine căcăcios!

Dar, la fel cum spun că nu-mi plac şi mă enervează nevoile pe care le face Calamar, trebuie să recunosc, de asemenea, că prezenţa lui ne umple de fericire pe toţi, iar când spun *pe toţi,* mă includ şi pe mine.

De îndată ce ajung acasă, câinii mă urmează şi se pare că mă plac! Chiar şi în fiecare dimineaţă, înainte să plec la serviciu, Susto a deprins obiceiul să-mi aducă un băţ ca să i-l arunc, iar eu, mulţumit, o fac şi mă bucur de acel moment atât de special dintre noi.

Nu mi-am imaginat niciodată că nişte animale ar putea să-mi umple atât de mult inima şi sufletul.

Atunci înţeleg de ce a plâns Judith când a murit Curro sau când, din cauza încăpăţânării mele, am pus să fie luat Susto. Am fost nemilos şi, aşa cum bine mi-a zis Henry, când ţi-ai împărţit viaţa cu un animăluţ, nu mai poţi trăi fără el.

În aceste zile îi observ pe Judith şi pe Flyn. Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei, dar acum văd o camaraderie între amândoi care înainte nu exista. Îi întreb de mii de ori pe amândoi, pe fiecare în parte, dar niciunul nu-mi spune adevărul. Îmi spun doar că acum se înţeleg bine şi că le place compania celuilalt.

Dexter mă sună. Este în Germania şi stabilim să mă văd cu el, împreună cu Björn şi Andrés, ca să luăm cina împreună. Ne plac cinele noastre de „bărbaţi virili”, cum spune Dexter, şi hotărăsc să mă văd doar cu el într-o altă

zi ca să i-o prezint pe Judith.

Luăm cina la restaurantul tatălui lui Björn şi, ore în şir, vorbim toţi patru despre lucrurile noastre, până când, în cele din urmă, Dexter şi Björn râd de Andrés şi de mine că avem o femeie care ne aşteaptă acasă.

După părerea lor, viaţa este prea scurtă ca să te concentrezi asupra unei femei, existând atâtea; după părerea mea şi a lui Andrés, viaţa cu acea femeie este mai frumoasă decât cu multe.

Noi îi ascultăm amuzaţi. Căci există unele lucruri pe care, până nu le simţi, nu le înţelegi, iar cel care ştie cel mai bine asta sunt eu, care înainte nu pricepeam ce spunea Andrés, iar acum îl înţeleg perfect.

În seara aceea, după multe râsete, Björn şi Dexter se duc să se simtă puţin bine la Sensations, în timp ce eu şi Andrés ne întoarcem fericiţi la casele noastre, cu familiile noastre.

La firmă, lucrurile par să meargă ca pe roate. De când i-am concediat pe angajaţii care făceau probleme, totul s-a relaxat şi Müller funcţionează perfect.

Într-o zi, Andrés mă sună să ne vedem. Se pare că aveam un meci de baschet în acea după-amiază şi eu am uitat.

O sun repede pe Judith. O rog să-mi aducă geanta de sport la complexul sportiv la o anumită oră şi ea acceptă.

O aştept răbdător pe iubita mea, sprijinit de maşina mea, când apare un taxi. Mă apropii de vehicul, plătesc cursa şi, după ce o sărut pe Jud şi-i spun că este superbă cu blugii ăia şi cizmele înalte negre, ne îndreptăm spre vestiare.

Odată ajunşi acolo, ne sărutăm şi ea pleacă spre tribune, unde se află şi Frida.

Când intru în vestiar, Björn mă priveşte şi întreabă glumeţ:

— A venit micuţa *ta?*

Când îl aud, zâmbesc, încuviinţez, iar el spune, râzând:

— Judith ţi-a luat minţile.

— Nu spune prostii!

Râd în timp ce-mi dau jos hanoracul.

Björn şi Andrés râd de mine.

Afirmă că Judith îmi înmoaie inima şi, când mă pregătesc să protestez, Andrés spune, adresându-se lui Björn:

— Şi tu nu mai râde atâta, că atunci când va veni şi femeia ta... vei cădea ca un fraier.

Scot un hohot de râs.

Björn ne priveşte pe amândoi şi apoi, cu şmecherie, afirmă:

— Îmi pare rău să vă spun că asta nu se va întâmpla. Îmi plac prea mult femeile ca să rămân doar cu una, aşa cum aţi făcut voi.

Eu şi Andrés ne privim, râdem şi apoi zic:

— Turnuri mai mari de atât au căzut, iar dacă nu crezi, uită-te la mine!

— Apropo, am stabilit cu Dexter după meci, şuşoteşte Andrés. Eu, el şi Frida o să ne simţim bine la hotelul lui.

Acum râdem toţi trei şi, printre îmbrânceli şi de parcă am fi copii, ieşim pe teren, dispuşi să ne bucurăm de meci, chiar dacă de data asta pierdem la diferenţă de trei puncte.

Nu întotdeauna se poate câştiga!

La duşuri, Andrés primeşte un telefon şi, când închide, murmură:

— La naiba. Trebuie să anulez întâlnirea cu Dexter.

— De ce?

Îmi povesteşte ceva despre o reuniune cu privire la un job care-l interesează şi, după ce ne îmbrăcăm, şoptesc:

— Sper să obţii acel job pe care ţi-l doreşti atât de mult,

chiar dacă asta înseamnă că va trebui să pleci din München.

Prietenul meu bate palma cu mine. Ştie că i-o spun din inimă.

De îndată ce ieşim din vestiare, Andrés îi spune Fridei că nu se pot duce la întâlnirea cu Dexter. Ea oftează şi Judith, auzindu-ne, vrea să ştie:

— Cine e Dexter?

Frida îi spune că este un prieten al grupului nostru care locuieşte în Mexic şi, coborând vocea, şopteşte că este un jucător expert. Când spune asta, Judith mă priveşte şi, clipind, întreabă:

— Ce-ar fi să mergem noi la întâlnirea aia?

Björn, Andrés şi Frida mă privesc. Toţi zâmbesc şi Judith insistă:

— Am chef să mă joc. Haide... să mergem.

O privesc. Îmi place la nebunie expresia feţei sale pline de dorinţă, dar zic:

— Jud, nu ştiu dacă jocul lui Dexter o să-ţi placă.

Ea se interesează dacă practică sado. Are o problemă cu sado!

Ca jucătoare expertă, Frida îi explică puţin că Dexter este dominator, poruncitor, pervers şi nesătul, iar ea încuviinţează, moment în care insist să mergem acasă, dar, în cele din urmă, este atât de insistentă, încât cedez şi mergem să-l vedem pe Dexter.

Când ajungem la hotelul unde ne aşteaptă şi coborâm din vehicul, e frig. Mă grăbesc să închid maşina, o iau de mână pe iubita mea şi ne îndreptăm spre interiorul hotelului. La recepţie, întrebăm de camera domnului Dexter Ramírez şi îl sună la telefon.

În lift, o simt pe Judith agitată, nerăbdătoare. I-au atras atenţia puţinele lucruri pe care le-a auzit despre Dexter şi oftez. Sper doar să-i placă.

Ajunşi în faţa camerei, bat în uşă şi aud vocea prietenului meu, care spune:

— Eric, intră!

Intrăm în camera mare cu salon şi, când văd că Judith priveşte patul enorm din capăt, mă apropii de ea şi o întreb:

— Excitată?

Excitaţia i se citeşte deja în ochi şi, dintr-odată, aud:

— Eric, amice! Ce mai faci?

Zâmbesc când îl văd pe prietenul meu şi atunci îmi dau seama de uimirea lui Judith văzând un tip în scaun cu rotile. Nu se aştepta la asta. Bucuros să-l revăd pe Dexter, bat palma cu el şi acesta spune privind-o:

— Şi tu trebuie să fii Judith, zeiţa care l-a înnebunit pe prietenul meu, ca să nu mai spun că este îndrăgostit, nu-i aşa?

Iubita mea zâmbeşte şi, surprinzându-mă, trânteşte:

— Exact. Şi să ştii că-mi place că este înnebunit şi îndrăgostit de mine.

Dexter mă priveşte, îmi face complice cu ochiul şi, luând mâna iubitei mele, şopteşte:

— Zeiţă, sunt Dexter, un mexican care-ţi cade, învins, la picioare!

Mulţumit, observ că prietenul meu şi Judith se simpatizează.

Asta-mi place.

Câteva clipe mai târziu, pregătim ceva de băut în timp ce Dexter îmi spune că-i plac cizmele înalte pe care le poartă Judith. Ea zâmbeşte şi, după ce o sărut pe gât, o privesc şi cer:

— Iubire, dezbracă-te.

Ea mă priveşte uimită. Nu se aştepta să spun asta, dar, fără jenă, o face, se dezbracă, în timp ce eu şi Dexter o observăm. Când termină, prietenul meu murmură:

— Vreau să-ţi pui din nou cizmele.

Judith mă priveşte, iar eu încuviinţez cu privirea şi atunci contemplăm cum, cu senzualitate, îşi încalţă din nou cizmele negre superbe care-i ajung până la coapse.

Excitant!

Dexter îi cere atunci să păşească până în capătul camerei, vrea să o observe. El observă tatuajul pe care-l are pe pubis şi murmură:

— Frumos tatuaj. După cum spunem noi în ţara mea, *muy padre* („foarte tare”)!

Eu încuviinţez încântat, o observ pe iubita mea şi afirm, după ce iau o gură din whisky-ul meu:

— Minunat!

Câteva clipe mai târziu, dorinţa ne învinge. O duc pe Jud în pat şi, după ce o fac să se aşeze în patru labe şi-i desfac picioarele, cer:

— Nu te mişca.

Ştiu că cererea mea o excită; Dexter se apropie de ea şi îi atinge partea interioară a coapselor şi, în cele din urmă, face ceea ce-i place atât de mult şi-i trage o palmă la fund, apoi alta şi alta... şi alta...

— Mă înnebunesc fundurile înroşite.

Asta mă amuză. Nimic nu-i place mai mult lui Dexter decât să vadă un fund foarte roşu de la palme.

— Aşază-te pe pat şi priveşte-mă, îi cere apoi.

Judith îi dă ascultare, îl observă şi el îi explică, fără menajamente:

— Zeiţă, aparatul meu nu funcţionează... dar mă excit şi mă simt bine atingând, poruncind şi privind. Eric ştie ce-mi place. Sunt puţin autoritar, dar sper să ne simţim bine toţi trei, deşi iubitul tău m-a avertizat că gura ta este doar a lui.

Judith încuviinţează şi apoi întreabă, uimindu-mă:

— Eric ştie ce-ţi place, dar eu vreau să ştiu cum îţi plac

femeile.

Ia te uită!

Nu mă aşteptam la asta din partea femeii mele, iar asta îmi face penisul să zvâcnească mai tare, cu atât mai mult când aud că Dexter răspunde:

— Fierbinţi şi sexy. Şi, privindu-mă, întreabă: Eric, femeia ta este aşa?

Îndrăgostit, fermecat, înfierbântat şi excitat de ceea ce Judith mă face să simt, afirm:

— Da, este.

Jud zâmbeşte, se leagănă pentru noi şi, dăruită pe deplin jocului, îl priveşte pe prietenul meu şi întreabă:

— Ce vrei de la mine, Dexter?

El zâmbeşte.

— Vreau să te ating, să te leg, să te ling şi să te masturbez. Eu voi dirija jocurile, vă voi cere poziţii şi mă voi simţi bine cu ceea ce faceţi. Eşti dispusă să faci asta?

Faţa înfierbântată a lui Judith îmi dă de înţeles răspunsul ei înainte să-l rostească:

— Da.

Din acea clipă, perversiunea şi desfrâul se instalează în noi. Dexter desface o pungă care conţine mai multe jucărioare sexuale şi, după ce Judith îi oferă sânii ei, el pune pe ele nişte *clamps.*

Observ că ei îi plac cleştii care-i susţin sânii şi cu atât mai mult când Dexter trage de lănţişor şi mai multe gâfâieli ies din buzele ei ispititoare.

Delir...!

Cu îndrăzneală, îi leg iubitei mele mâinile de capul patului şi, ulterior şi cu consimţământul ei, îi leg şi gleznele de-o parte şi de alta a patului. O las vulnerabilă, expusă şi cu picioarele desfăcute pentru noi.

Dexter, încântat, trage de lănţişorul care este ataşat de sânii ei şi ea geme, gâfâie, ne arată cât de mult îi place,

iar prietenul meu murmură:

— Eric... ai o femeie foarte fierbinte.

O privesc... ea se uită la mine cu ochii sticloşi de excitaţie şi afirm:

— Ştiu.

Ne jucăm...

Ne simţim bine...

Ne atingem...

Atunci, Dexter, care plimbă delicios unul dintre dildo-uri pe vaginul umed al lui Judith, întreabă:

— Vrei să te utilizez, să te folosesc şi să mă bucur de tine?

Ea se convulsionează. Totul o duce la delir şi cere:

— Utilizează-mă, foloseşte-mă şi bucură-te de mine.

La naiba!

Auzind-o spunând asta, mă face să-mi doresc din toată fiinţa să o posed cu pasiune şi asprime. O am în faţa mea legată din pură plăcere, oferindu-ne corpul ei şi cerând război.

Dornic de ea, de femeia mea, apuc lănţişorul de pe sânii ei, trag de el şi, când ea gâfâie, îmi bag limba în gura ei şi o sărut. O sărut pervers, cu plăcere şi dementă.

Mă opresc, trebuie să mă opresc sau jur că n-am să mă mai pot controla; atunci, Dexter mângâie partea interioară a coapselor ei tremurânde şi, punând în faţa ei un dildo albastru, cere printre dinţi:

— Deschide-o.

Judith deschide gura, prietenul meu introduce dildo-ul şi şopteşte:

— Suge-l.

Ea face ce-i cerem amândoi, când Dexter, privindu-mă, murmură:

— Eric... acum vreau să ţi-o sugă ţie.

Mulţumit, îmi apuc erecţia tare şi o duc la gura ei.

Oh, Doamne, plăcerea este extremă!

Judith, legată de mâini şi de picioare, dăruită dorinţelor noastre, îmi suge penisul şi permite să i-o dau în gură până când Dexter spune „Stop!” şi ştiu că trebuie să opresc jocul.

Dornic să continui, observ cum prietenul meu unge dildo-ul cu lubrifiant.

Intuiesc ce vrea şi, fără să vorbesc, mă aşez pe pat şi, cu mâinile, deschid vaginul umed al iubitei mele. Dexter îi introduce dildo-ul, Judith gâfâie, mă priveşte, se oferă şi el exclamă:

— Ce super!

Stimulat de ceea ce văd, mirosul de sex pune cu totul stăpânire pe simţurile mele, în timp ce mexicanul bagă şi scoate dildo-ul din corpul iubitei mele şi ea tremură şi ţipă.

Îmi mângâi mădularul. Furnicătura pe care o simt în el îmi cere acţiune, multă acţiune şi Dexter şopteşte:

— Îmi place mirosul de sex. Aşa... hai, zeiţă, dă-ţi drumul pentru mine!

Judith ţipă de la jocurile lui, iar eu, care nu mai pot, retrag mâna lui Dexter, scot dildo-ul şi, vârându-mă între picioarele iubitei mele, o aud strigând.

Dexter zâmbeşte. Îi place ce vede şi, în timp ce eu o atac pe iubita mea, care mă priveşte dăruită plăcerii, văd că el apucă lănţişorul de pe sânii ei şi trage de el. Sfârcurile lui Judith se întind, iar ţipătul ei îmi dă de înţeles cât de mult îi place; atunci Dexter cere:

— Zeiţă, ridică şoldurile... Haide... primeşte-l! Da... aşa!

Vocea lui...

Ţipetele iubitei mele...

Momentul...

Totul mă înnebuneşte, mă excită îngrozitor şi, ca un animal, i-o trag iubitei mele, conştient de cât de mult îi place ceea ce-i fac. Judith strigă, mă priveşte, cere mai

mult. Eu îi dau până când Dexter, la fel de înfierbântat ca noi, cere, de asemenea:

— Eric... amice, tare... dă-i tare!

Nebun...

Pierd controlul exact în momentul în care simt că-l pierde şi Judith şi ajungem împreună la climax. Mereu împreună.

Epuizat, mă sprijin într-o mână ca să nu cad peste ea. Ne privim. Ea îmi zâmbeşte şi, după ce o sărut dulce pe gura frumoasă, îi dezleg mâinile, fiind conştient că Dexter o spală şi-i dezleagă gleznele.

Jud mă îmbrăţişează. Eu o sărut cu toată dragostea de care sunt în stare şi atunci prietenul meu murmură:

— Zeiţă, eşti foarte fierbinte. Sunt sigur că mă vei face să mă simt foarte bine. Vino, ridică-te!

Îi dau drumul lui Judith. Simt că ea vrea să se ridice în picioare şi îi observ.

Ea se aşază atunci în faţa lui şi Dexter îşi apropie gura de tatuajul ei. L-l suge. Jud gâfâie şi, dispus ca plăcerea perversă să continue, mă aşez în spatele ei şi, cu mâinile, despart labiile sexului ei şi i-l ofer prietenului meu.

Jud mă priveşte chiar în momentul în care Dexter îi atinge clitorisul cu limba şi ea geme. Câteva clipe mai târziu, fără a fi nevoie să-i spun ceva, ea se oferă din nou şi, urcându-se pe umerii prietenului meu, lasă să-i cadă vaginul în gura lui şi Dexter îl savurează în timp ce eu o ţin şi aud cum el îi dă palme peste fese.

Gâfâielile lui Judith şi sugerile lui Dexter răsună în cameră în timp ce eu îi observ. În faţa mea îl am pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, însetat de vaginul femeii mele, şi pe ea dându-i să bea. Spectacolul este pervers, sugestiv, provocator.

Ne jucăm.

Ne jucăm în o mie de feluri, iar eu mă simt bine. Mă

bucur ca un nebun şi cu atât mai mult văzând cât de bine se simte iubita mea.

Dexter introduce atunci bijuteria anală în fundul ei deja înroşit şi, ulterior, amândoi o posedăm pe rând.

Suntem transpiraţi şi îi propun lui Judith să facem un duş. Ea acceptă.

Rămaşi singuri, o sărut, o dezmierd şi o întreb:

— E totul în regulă, micuţo?

Ea mă priveşte şi încuviinţează.

N-aş face niciodată nimic ce ea n-ar vrea şi, în timp ce facem duş, îi răspund la întrebările referitoare la motivul pentru care Dexter este într-un scaun cu rotile. Mâhnit, îi povestesc că a suferit un accident cu parapanta şi simt că îi pare rău pentru asta.

Dar, nevrând să stric momentul provocator, introduc din nou bijuteria anală în fundul iubitei mele şi ea zâmbeşte. Vrea să se mai joace.

Când ieşim din baie, îl găsim pe Dexter acolo unde l-am lăsat, iar Judith se apropie de el şi murmură:

— Acum o să mă *iei* tu, Dexter.

Zâmbesc. În Mexic, „a lua” înseamnă „a poseda”, iar Dexter se miră.

Dar Judith îmi explică ce vrea să facă pentru ca eu să o ajut şi, fără să şovăi, accept. Îl aşezăm pe Dexter pe un scaun fără braţe şi-i legăm de talie un vibrator cu ham. Văzând asta, el râde şi ajungem să râdem cu toţii de glumele lui când, privind penisul erect al hamului, exclamă:

— Doamne, de când nu m-am mai văzut aşa!

Judith mă sărută.

Îmi cere să-i desfac fesele frumosului fund pentru ca Dexter să vadă bijuteria anală şi eu îi dau ascultare. Când fac asta, prietenul meu tace. Nu-l aud vorbind şi-l observ mişcând bijuteria anală văzând mişcările iubitei mele.

Mulţumiţi, eu şi ea ne privim. O sărut şi, căzând la picioarele ei, murmur:

— Mă înnebuneşti, iubito!

Câteva clipe mai târziu, Jud este aşezată pe Dexter. El îi desface picioarele şi mi-o oferă. Încins de dorinţă, mă aplec şi mă joc cu vaginul cald şi umed al iubitei mele, în timp ce ea strigă de plăcere:

— Da...! Acolo...! Continuă...! Continuă...! Mai mult...! Oh, da...! îmi place... Da... Da...!

Înnebunit, îi apuc coapsele şi-mi introduc limba în ea. Îi muşc clitorisul, îl sug, mă joc cu el, în timp ce ea ne arată cât de fierbinte şi de pregătită este.

Dar mă învinge nerăbdarea şi, smulgându-i-o prietenului meu din braţe, o posed dintr-o singură înfigere. Dur şi masculin, mă afund în ea în timp ce Judith mă priveşte în ochi şi mă incită să o fac iar şi iar.

Agitat, o atac, ceea ce-i place atât de mult iubitei mele, şi ea zâmbeşte în timp ce eu o posed. O posed aşa cum îmi cere, cum îi place şi mă simt bine, până când ne dăm drumul amândoi.

Transpirat din nou, o las pe Judith pe podea şi atunci văd că ea se apropie de un Dexter înfierbântat şi, privindu-l în ochi, murmură:

— Acum, tu...

El mă priveşte.

Eu mă uit la Jud şi observ că se aşază călare pe el, se introduce încetul cu încetul în penisul de la ham şi, după ce apasă pe un buton de pe telecomandă, acesta începe să vibreze în interiorul ei. Apoi îi dă telecomanda lui Dexter, care zâmbeşte.

Îmi tremură picioarele. Nu sunt în stare să înţeleg vitalitatea lui Judith şi mă aşez pe pat să-i observ în timp ce iubita mea îşi arcuieşte şoldurile, le unduieşte iar şi iar, şi pe Dexter, în căutarea unei plăceri pe care nu ştiu dacă

el o va obţine.

Totuşi, în mod curios, simt că asta este diferit pentru Dexter.

Să-i văd expresia, felul cum se mişcă şi o apucă pe Judith de talie mă fac să văd, să simt şi să trăiesc ceva ce pun pariu că prietenul meu n-a mai experimentat de mult timp.

Ochii mexicanului se măresc în timp ce ea, în strădania ei de a-l face să simtă ceva, îşi mişcă şoldurile pe el şi Dexter, din ce în ce cu mai multă forţă, o înfige iar şi iar în penisul de la ham.

— Aşa... ia-mă, aşa...! Ah, da! strigă Judith.

Cuvintele iubitei mele îl înnebunesc, îl aţâţă.

Dexter închide atunci ochii, tremură şi scoate un mormăit de satisfacţie care-mi merge la suflet. Când ea se opreşte, în cele din urmă, prietenul meu murmură cu un zâmbet:

— Zeiţă! De mult timp nu m-am mai bucurat de aşa ceva. Ore întregi de joc...

Ore întregi de perversiuni... Ore întregi de sex...

După-amiaza cu Dexter se prelungeşte până târziu în noapte şi, când ajungem acasă şi ne băgăm direct în pat, Jud comentează:

— Sunt epuizată. Zâmbesc. E şi normal să fie.

Dar iubita mea are o rezistentă care mă uimeşte; o îmbrăţişez, *o* sărut pe gât şi, înainte să adoarmă, murmur:

— Te iubesc, micuţo... te ador!

— Şi eu pe tine, Iceman... şi eu pe tine! o aud spunând.

58

Azi nu am o zi bună. Sunt la birou şi mă doare capul îngrozitor.

Iau pastilele care mi-au fost prescrise şi durerea se domoleşte puţin, ceea ce-mi permite să particip la o şedinţă, împreună cu Amanda, care vine de la Londra. De la ultima mea vizită acolo, Amanda nu mi s-a mai oferit şi nici nu a mai comentat ceva în privinţa asta. Îi mulţumesc şi, când şedinţa se termină, fără să-mi acorde mai multă atenţie decât cea necesară, pleacă. Trebuie să se întoarcă la Londra.

La ora 16, după ce vorbesc cu tatăl lui Judith pentru a organiza surpriza pe care vreau să i-o fac cu ocazia zilei sale de naştere, acesta mi-o dă la telefon pe sora ei.

— Bună, cumnate!

— Bună, Raquel! o salut.

— Vaiii, Eric...! Am nevoie să mă ajuţi cu ceva, dar trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune lui Judith sau îţi jur că vin la

München cu cutitul tatălui meu şi te fac bucăţele...!

Oftez. Nimeni nu scoate o vorbă în faţa unei asemenea ameninţări!

Totuşi, nu-mi place să-i ascund nimic lui Jud şi, când protestez, Raquel insistă cu un firicel de voce:

— Te rog, este important pentru mine! Îţi promit că eu însămi îi voi povesti de îndată ce voi fi pregătită să vorbesc despre asta. Mă gândesc. Vreau să o ajut şi, în cele din urmă, murmur:

— De acord. Nu-i voi spune nimic. Ce s-a întâmplat? Şi-mi spune că, deşi este însărcinată, a luat decizia de a se despărţi de soţul ei şi apoi mă întreabă dacă cunosc vreun avocat bun în Madrid. Eu o ascult nevenindu-mi să cred. Ea plânge, îmi spune că atinge cu coarnele ei toate acoperişurile din oraş, iar eu încerc să o consolez.

Sărăcuţa! Pe bună dreptate, mi s-a părut un idiot soţul ei de câte ori l-am văzut.

Când se linişteşte, îi răspund că acum nu-mi amintesc

numele niciunui avocat de acolo, dar o asigur că o voi suna a doua zi. Sunt convins că Björn cunoaşte pe cineva.

După ce îi promit pentru a mia oară lui Raquel că nu-i voi spune lui Judith ce se întâmplă, să nu-şi facă griji, fiind atât de departe, închid telefonul. Durerea de cap îmi revine, puternic, şi decid să mă întorc acasă. Îmi va prinde bine să mă întind pe canapea cu ochii închişi.

De îndată ce ajung, primii care mă salută sunt Susto şi Calamar. Ca de obicei, sunt în interiorul casei şi, după cum aşteaptă în faţa uşii de la piscină, îmi dau de înţeles că Judith sau Flyn se află acolo.

Deschid uşa de la piscina interioară şi rămân şocat văzându-i pe Judith şi pe nepotul meu în ea, îmbrăcaţi din cap până-n picioare.

Au înnebunit?

Dar, în loc să mă supăr pe ei, întreb:

— De când se bagă lumea în piscină îmbrăcată?

Ei se privesc şi-mi explică faptul că a fost ca urmare a unui pariu. Deşi apoi Flyn o acuză pe Judith că a trişat. Asta mă face să zâmbesc şi, neînţelegând ce pun la cale în ultima vreme cu atâta armonie, mă apropii de marginea piscinei şi, după ce primesc sărutul pe care mi-l doresc atât de mult de la iubita mea superbă, întreb:

— Cum e apa?

— Excelentă! răspund amândoi.

Mângâi capul brunet al nepotului meu şi mă îndrept din nou spre uşă. Mă gândesc la ce-i ascund lui Jud, dar, după ce-mi amintesc că i-am promis lui Raquel că nu-i voi spune, zic:

— Puneţi-vă costumele de baie, dacă vreţi să mai staţi în apă.

Ei râd, mă încurajează să-mi pun şi eu unul şi să fac baie cu ei, dar nu. Mă doare capul. Totuşi, mint, pentru ca Judith să nu se alarmeze şi spun:

— Am ceva de făcut, Jud.

Închid uşa şi mă duc în camera mea. Simt nevoia să fac un duş. Când termin, doar cu un prosop pe mine, mă întind pe pat şi închid ochii. Acest moment de pace şi de linişte îmi prinde bine, dar, convins că Judith va veni să mă caute, mă îmbrac şi cobor în biroul meu.

Acolo, răspund la e-mailuri în timp ce pe fundal răsună muzica lui Norah Jones şi durerea pare să se domolească treptat, până când, dintr-odată, se deschide uşa şi intră Jud cu Susto.

Ea se aşază pe picioarele mele şi, cu vivacitatea ei obişnuită, îmi povesteşte ce-a făcut în timpul zilei şi apoi şuşoteşte că Flyn şi Calamar s-au dus acasă la mama, aşa că avem casa la dispoziţia noastră. Eu o ascult mulţumit, până când, dintr-odată, ea se opreşte şi întreabă:

— Ce-ai păţit?

Trebuie să o mint, trebuie s-o fac, dar, văzând cum mă priveşte, răspund:

— Mă doare capul.

Când spun asta, simt că pică cerul pe ea.

Se îngrijorează!

Vorbesc cu ea. O liniştesc şi mi se pare că mă crede. În cele din urmă, decid să urc să mă întind puţin în camera noastră. Am nevoie.

Nu ştiu cât timp am dormit, dar, când mă trezesc, am senzaţia că este foarte târziu. Mă uit la ceas şi, uimit, îmi dau seama că au trecut aproape trei ore. Trei ore!

Conştient că Judith trebuie să se fi plictisit în salon, mă spăl pe faţă şi cobor, dar ea nu este acolo. Mă uit în bucătărie, la piscină, în camera ei de vechituri şi nu o găsesc nicăieri. În cele din urmă, o chem pe Simona şi ea îmi spune că Jud a ieşit să se plimbe prin cartier cu Susto.

Prost dispus, îmi pun haina. Femeia asta e nebună?

Ce caută pe stradă noaptea şi pe frigul ăsta?

Iau maşina şi mă duc s-o caut, dar nu o găsesc. Asta mă nelinişteşte, până când, în capăt, văd o maşină oprită şi un câine.

E Susto!

Când mă apropii, o văd pe Judith lângă... lângă... Leonard?!

Ce naiba caută cu nesuferitul ăla?

Fără să mai pierd timpul, opresc maşina şi cobor. Susto vine să mă salute, dar eu, cu o faţă serioasă, mă apropii de Judith, o apuc de talie şi, după ce o sărut, spun:

— Eram îngrijorat... şi, privindu-l pe bărbatul care ne observă, îl salut lipsit de chef: Salut, Leo. Ce mai faci?

El ne priveşte, e uimit să mă vadă şi, dispus să-i lămuresc lucrurile, spun:

— Văd că ai cunoscut-o pe iubita mea.

Leo mă priveşte...

Eu îl privesc...

Schimbăm câteva cuvinte şi aflu că Judith i-a schimbat o siguranţă la maşină şi asta mă face să mă simt stânjenit. Nu sunt în largul meu. Mai mult, vreau ca nesuferitul ăla să-şi dea seama.

Câteva secunde mai târziu, el urcă în maşină şi pleacă.

În tăcere, Jud şi cu mine ne îndreptăm spre maşina mea în timp ce începe să ningă. Când ne urcăm în maşină, împreună cu Susto, întreb supărat:

— Ce făceai singură cu Leo?

Ea îmi dă explicaţii şi, apoi, mă întreabă:

— De unde-l cunoşti?

O privesc. Înjur şi, în cele din urmă, şuier:

— Imbecilul ăla, a cărui maşină ai reparat-o, este Leo, care era iubitul lui Hannah, când s-a întâmplat totul şi care l-a părăsit pe Flyn fără să se gândească la copil.

Văd că expresia feţei ei se schimbă, iar eu, care nu am cea mai bună zi şi sunt predispus la ceartă, insist foarte

răutăcios:

— Părea că te simţeai foarte bine cu el.

După ce spun asta, ştiu că ar fi trebuit să tac. Dar ce idioţenie am zis?

Judith nu intră în jocul meu blestemat, nu vrea şi, încercând să zâmbească, întreabă:

— Eşti gelos?

La naiba... la naiba... Acum mă ia cu de-astea?

Şi, dispus să mă enervez şi mai mult, întreb cu răceală:

— Ar trebui să fiu?

Judith zâmbeşte. Puţin îi pasă de răceala mea!

Fără să răspundă, atinge un buton al CD-ului din maşină. Vede că ascult muzica ei şi, în timp ce vocea lui Luis Miguel cântă *Sabor a mi*, ea zâmbeşte şi eu protestez.

La naiba! încearcă oare să îmblânzească vreo fiară?

— Ţi-a mai trecut durerea de cap?

Văzând că-şi face griji pentru mine, oftez şi răspund:

— Da.

Judith mă priveşte şi atunci, dintr-odată, spune:

— Coboară din maşină.

O observ cu gura căscată. Vrea să cobor din maşină pe frigul ăsta?

Dar insistă. Vrea să ies din maşină şi întreb pe un ton supărat:

— De ce?

Nevrând să intre în ruleta mea de supărare, ea repetă:

— Ieşi din maşină şi o să afli.

La naiba, ce pisăloagă!

Enervat, supărat şi şucărit, ies din maşină şi trântesc portiera.

Sper ca reacţia mea s-o facă să înţeleagă că nu-mi arde de prostii, căci, după cum obişnuieşte ea să spună, azi nu-i momentul potrivit.

După ce ies afară, o privesc cu neîncredere. Ea e în

continuare în interiorul vehiculului şi, brusc, dă muzica la maximum şi Susto se sperie, sare şi iese pe geamul deschis.

Coboară şi Jud din maşină. Mă priveşte, zâmbeşte şi, îmbrăţişându-mă, îmi cere:

— Dansează cu mine.

Sceptic, o privesc; oare a înnebunit?

Eu nu dansez şi cu atât mai puţin în mijlocul străzii.

Dar Judith insistă. Vrea să dansez şi, fără niciun pic de chef, întreb:

— Aici?

— Da.

La naiba... la naiba... femeia asta mă duce la limită!

— În mijlocul străzii?

— Da... spune şi zâmbeşte. Şi sub ninsoare. Nu ţi se pare romantic?

La naiba!

Bineînţeles, când vrea să mă enerveze, ştie perfect cum să o facă.

E clar că azi nu am o zi bună. Mă desprind de Judith şi mă pregătesc să fac stânga-mprejur, dar ea mă trage de braţ şi, după ce-mi dă o palmă la fund, cere, încruntându-se:

— Dansează cu mine!

O privesc...

Nu vreau să mă cert, dar ea mă duce... mă duce direct la ceartă.

Mă gândesc la ce să spun, la ce să fac în faţa acestei situaţii absurde, când văd că ea strâmbă din nas şi zâmbeşte. Dintr-odată, supărarea mi se risipeşte şi sunt conştient că o face ca să mă relaxez şi să uit de momentul neplăcut prin care am trecut şi, lăsându-mă condus, o îmbrăţişez.

După spusele ei, momentul acesta sub ninsoare are

magia lui şi, în cele din urmă, zâmbesc şi dansez cu ea în timp ce acel cântăreţ care-i place atât de mult iubitei mele zice aşa: „Vor trece mai mult de o mie de ani... mult mai mult...”

În sfârşit relaxat, mă bucur de mirosul ei, de îmbrăţişarea ei, de prezenţa ei; atunci, privindu-mă, Jud şuşoteşte:

— Are farmec să te văd gelos, iubire, dar nu ai de ce să fii. Pentru mine, tu eşti unic şi irepetabil.

Unică şi irepetabilă este ea.

Încă nu ştiu cum un tip searbăd şi plictisitor ca mine a putut să atragă o femeie ca Judith şi, când o aud spunându-mi că mă iubeşte, cu una dintre mutrişoarele ei minunate, o sărut şi murmur pe buzele ei:

— Eu chiar te iubesc, zăpăuco!

59

Vine ziua de naştere a iubitei mele.

Este 4 martie şi sunt dornic să o surprind.

Când se trezeşte de dimineaţă, tatăl şi sora ei o sună la telefon. Ea se emoţionează, încearcă să facă pe dura, dar ştiu că îi este dor de ei, foarte mult.

Le povesteşte că va asista la o cină pe care mama a organizat-o în onoarea ei, acasă la ea, cu prietenii, iar ei se bucură pentru ea.

Când termină convorbirea, micuţa mea superbă mă priveşte şi sunt conştient că face eforturi ca să nu plângă. Este prima ei zi de naştere departe de familie şi îi pare rău. Ştiu asta.

Apoi coborâm în bucătărie şi Flyn o uimeşte, dăruindu-i un pandantiv frumos din cristal pe care l-a cumpărat cu ajutorul mamei mele. Îmi place gestul lui şi cu atât mai

mult îmbrăţişarea lor.

Eu îi dăruiesc o brăţară din aur alb. Lui Jud îi place la nebunie acel metal preţios şi va avea tot ce-i pot oferi, dar recunosc că se emoţionează şi mai mult când îi spun să-şi scoată inelul pe care-l poartă şi să citească ce scrie în interiorul lui.

Atunci, ea mă priveşte şi citeşte:

— „Cere-mi ce vrei, acum şi oricând.”

Imediat după aceea, mă priveşte cu nişte ochi cât cepele şi întreabă cu un zâmbet:

— Dar când ai scris asta?

Sunt fericit. Mă simt cel mai norocos tip din lume când o văd că zâmbeşte aşa şi zic:

— Într-o noapte, în timp ce dormeai. Ţi l-am scos. Norbert l-a dus la un bijutier ce-mi e prieten şi când l-a adus înapoi, după câteva ore, ţi l-am pus la loc. Ştiam că nu ţi-l vei scoate şi nu vei vedea.

Jud mă priveşte cu gura căscată şi mă îmbrăţişează. Cunoscând-o aşa cum o cunosc, ştiu că îi plac mai mult genul acesta de surprize decât cele materiale şi, în timp ce mă bucur de îmbrăţişarea ei caldă, murmur:

— Nu uita, micuţo: acum şi oricând.

După o zi minunată în care încerc să o fac fericită pe iubita mea, vine momentul să ne schimbăm de haine ca să mergem să luăm cina acasă la mama. Vor fi acolo Frida, Andrés, Björn, sora şi mama mea.

Şi, când Judith se duce să facă duş, ies repede din cameră, moment în care Norbert intră în casă cu Manuel, Raquel şi Luz. Ei sunt la fel de emoţionaţi ca mine, iar Manuel, privindu-mă, mă îmbrăţişează şi spune:

— Mulţumim pentru invitaţie, băiete! Bruneţica mea va fi încântată!

Încuviinţez. Ştiu cât de mult îi va plăcea bruneţelei noastre şi atunci Raquel se uită la mine şi şuşoteşte,

privind în jurul ei:

— Ce casă minunată ai, Eric!

O privesc şi, apropiindu-mă de ea, întreb:

— O să-i spui lui Jud despre divorţul tău?

Raquel se strâmbă şi, coborând vocea, ca să nu o audă fiica ei, şopteşte:

— Nu. Nu vreau să-i stric ziua de naştere. O să-i zic eu.

Nu sunt prea bucuros să aud asta. Nu vreau să-i mai ascund asta lui Judith. Şi, când mă pregătesc să protestez, micuţa Luz trânteşte:

— Mătuşica o să facă pe ea când o să ne vadă!

Mă amuză să o aud pe fetiţa asta, căci mi-o imaginez pe Judith cu aceeaşi neruşinare când era mică.

— Aşteptaţi lângă Simona în salon, le spun. Judith va coborî de îndată ce se va îmbrăca.

Imediat după aceea, urc repede în cameră şi mă bag la duş, cu iubita mea.

După ce petrec un moment minunat, în timp ce ea se epilează, îşi dă cu cremă şi duce la capăt toată tărăşenia feminină, mă îmbrac şi cobor din nou în salon. Toţi suntem agitaţi şi dornici să vedem reacţia lui Judith.

O jumătate de oră mai târziu, urc din nou în dormitor. Când intru, o găsesc pe iubita mea îmbrăcată într-o minunată rochie neagră din sifon şi cu părul desfăcut. E superbă!

Mulţumit, mă apropii de ea şi mă întreabă:

— Ce părere ai despre mine?

Cântăresc posibilitatea de a o dezbrăca şi de a o poseda înainte de a ne întâlni cu familia ei, dar înţeleg că asta ar întârzia revederea lor, aşa că mă abţin şi, după ce o străbat cu o privire desfrânată pe femeia pe care o ador, afirm:

— Sexy! Excitantă! Superbă!

Sărbătorita mea zâmbeşte şi o îmbrăţişez.

Ne sărutăm, ne atingem, ne excităm, dar când simt că mâinile ei încearcă să mă dezbrace, solicitându-şi atacatorul, o dezlipesc de mine şi şoptesc:

— Hai să mergem, bruneţico! Mama mea ne aşteaptă.

Văd că-şi priveşte ceasul, este încă devreme, şi insistă:

— Aşa devreme mergem la mama ta?

Oftez. Dacă n-am fi aşteptaţi în salon, rochia neagră din sifon şi papionul meu ar atârna deja de lustră.

— Mai bine mai devreme decât mai târziu, nu crezi? răspund.

Ea mă priveşte uimită, ştie că nu-mi plac petrecerile şi, în cele din urmă, spune:

— În cinci minute cobor.

Mulţumit, dispar din cameră.

Ce surpriză o să-i fac!

Trec prin camera lui Flyn să-l caut. Nici băiatul nu ştie nimic şi, când coborâm, sub privirea uimită a nepotului meu văzându-i pe acei străini din salon, îi anunţ că Jud urmează să apară.

În clipa aceea, îl observ pe Flyn şi sunt conştient cum se privesc el şi nepoata lui Jud. Rău augur!

Dar uit de toate când lumina vieţii mele deschide uşa de la salon şi rămâne paralizată. Expresia feţei i se transformă, îşi duce mâna la gură şi, emoţionată să-şi vadă familia, începe să plângă în timp ce sora ei strigă: „Bubulinaaaaaaaaaaaaaa!”

Emoţionată, Jud îşi îmbrăţişează tatăl, care o întâmpină, apoi pe sora şi pe nepoata ei. Între timp, eu îi contemplu fericit şi sunt conştient de ceea ce ştiu deja: spaniolii sunt foarte zgomotoşi!

Flyn şi cu mine rămânem la locurile noastre. Îi observăm şi, complice, ating umerii nepotului meu, care este extrem de serios.

Când Judith mă priveşte şi-mi zâmbeşte, ştiu că acela a

fost cel mai frumos cadou pentru ea. Familia ei.

O vreme, micuţa mea pune întrebări şi ei răspund. Printre râsete, vorbesc şi se emoţionează, când micuţa Luz trânteşte:

— Ce tare e avionul unchiului Eric! Stewardesa mi-a dat ciocolăţele şi shake de vanilie.

Sunt unchiul Eric?!

Cu gura căscată, ascult cum vorbesc şi atunci îmi dau seama că Judith mă vrea alături de ea. De aceea, nu şovăi, mă apropii de ea şi-i apuc mâinile, în timp ce spun:

— Am vorbit cu tatăl şi cu sora ta... Eşti bucuroasă?

Privirea ei îmi dă de înţeles cât este de fericită. Aceea este fericirea pe care vreau să o văd pe chipul ei. Dar, deodată, nepotul meu cere:

— Vreau să merg acasă la Sonia!

Imediat, îl rog cu privirea să se calmeze. Suntem mulţi şi trebuie să se supună dorinţei majorităţii, deşi intuiesc că este gelos pentru că nu e centrul atenţiei şi, cu răbdare, şoptesc:

— Plecăm imediat. Calmează-te.

Enervat, el se aşază atunci pe canapea, întorcându-ne spatele. Jud mă priveşte şi eu o asigur că nu trebuie să dea importanţă. Nu vreau să-şi facă griji pentru nimic, vreau doar să se bucure de surpriza ei.

Fericită, Judith le arată casa şi toţi sunt uimiţi şi-mi spun cât de mult le place. Însă ce-i uimeşte cel mai mult este piscina interioară, la fel cum i s-a întâmplat şi ei când a văzut-o pentru prima oară.

În timp ce ei continuă inspecţia casei, eu decid să mă întorc în salon cu Flyn şi, ca să-i schimb dispoziţia, îi propun să ne jucăm pe Playstation.

În timpul partidei, îmi spune că nu-i place de Luz, pe care o numeşte fetiţă guralivă, din cauza debitului ei verbal. Îl cert. Luz este o fetiţă curioasă şi e emoţionată

să-şi vadă mătuşa, aşa că el trebuie să o trateze ca atare.

— Fetele sunt o pacoste, unchiule!

— Nu sunt, îi spun, amuzat.

Sunt convins că, în câţiva ani, percepţia lui despre fete se va schimba şi, din pacoste, acestea vor deveni o distracţie nebunească, ce-mi va face mie multe probleme.

— Sunt neîndemânatice şi plângăcioase, insistă el. Vor doar să le spui lucruri frumoase şi să le săruţi, nu vezi?

Zâmbesc, nu mă pot abţine, şi, dintr-odată, Judith apare după urechea lui Flyn şi spune:

— Într-o bună zi, o să-ţi placă la nebunie să săruţi o fată şi să-i spui lucruri frumoase, o să vezi!

Izbucnesc în hohote de râs când o aud, iar nepotul meu, supărat, iese repede din salon. Se vede că, deocamdată, subiectul fetelor nu este preferatul lui.

Când rămânem singuri, Jud închide muzica stridentă a jocului, se aşază pe genunchii mei şi, vârându-şi degetele în părul meu, mă priveşte şi murmură:

— O să te sărut.

— Perfect, încuviinţez încântat.

Iubita mea mă priveşte, mă priveşte aşa cum ştie că-mi place, şi adaugă:

— Îţi voi da un sărut exploziv!

Încântat şi vrăjit de ea, şoptesc:

— Mmmm! îmi place ideea.

Şi, după ce ne mai spunem câteva lucruri, mă sărută. Îşi introduce minunata limbă în gura mea şi îmi oferă un sărut ispititor şi emoţionant. Când acesta se termină, râdem amândoi. Eu îi spun cât de mult mi-a plăcut sărutul ei exploziv şi, apoi, ea zice:

— Tu n-ai auzit niciodată că, atunci când spanioloaica sărută, o face cu adevărat?

Râd.

Am auzit-o de un milion de ori pe mama spunând asta

şi, când ne pregătim să ne sărutăm iar, apare brusc nepotul meu în faţa noastră cu o atitudine enervată şi în spatele lui se iveşte Luz, care întreabă cu nonşalanţă:

— De ce chinezul nu vorbeşte cu mine?

Ei, da... ştiu deja de ce Flyn n-o place pe Luz!

Auzind asta, Judith se grăbeşte să se ridice şi o lămureşte pe nepoata ei:

— Luz, îl cheamă Flyn. Şi nu e chinez, e neamţ.

Mă ridic şi eu şi mă ocup de nepotul meu, fiind conştient de cum îl priveşte fetiţa. Mă tem de ce e mai rău şi atunci micuţa, privind-o pe mătuşa ei, şuşoteşte:

— Dar are ochi de chinez... Ai văzut, mătuşică?

Judith este foarte agitată.

Nu ştie ce să spună...

Nu ştie ce să facă...

Şi, dispus să-i dau o mână de ajutor, pentru ca Flyn să vadă că mă implic, mă aplec în faţa lui Luz şi îi explic:

— Scumpo, Flyn s-a născut în Germania şi este neamţ. Tatăl lui era coreean şi mama lui era nemţoaică, la fel ca mine, şi...

— Şi dacă este neamţ, mă întrerupe ea, de ce nu e blond ca tine?

Flyn răsuflă, eu oftez, iar Jud spune:

— Tocmai ţi-a explicat, Luz. Tatăl lui era coreean.

Fetiţa ne priveşte, cred că ne-a înţeles, dar contraatacă:

— Şi coreenii sunt chinezi?

La naiba... la naiba... fetiţă guralivă... nu tace!

— Nu, Luz, răspunde Judith.

— Şi de ce are ochii aşa? insistă.

Blestem momentul în care fetiţa a început să pună întrebări despre acest subiect, dar, deodată, sora şi tatăl lui Jud intră în salon.

Văzându-mă în încurcătură, Manuel o ia în braţe pe micuţa teroristă şi ne scapă de ea. Slavă Domnului!

Judith şi cu mine îl privim pe Flyn. Stânjeneala lui este foarte mare şi şopteşte în germană ca să-l înţelegem doar noi:

— Nu-mi place de fetiţa aia.

Zece minute mai târziu, suntem cu toţii în maşina mea Mitsubishi şi ne îndreptăm spre casa mamei.

Când intrăm, ea o pupă pe Judith, îi spune la mulţi ani şi apoi îi salută încântată pe membrii familiei ei, în timp ce Flyn se îndepărtează de noi. E clar că fuge de fetiţă.

La petrecere, pe lângă prietenii despre care ştiam că vor veni, se află şi Trevor, iubitul mamei mele. Nu prea-mi place de el, dar respect deciziile mamei, la fel cum ea le respectă pe ale mele. Cu mulţi ani în urmă am ajuns la această înţelegere.

Le observ pe mama şi pe Judith şuşotind. Oare despre ce vorbesc? Şi, apropiindu-mă de ele, întreb curios:

— Ce pun la cale cele mai importante două femei din viaţa mea?

Mama zâmbeşte. Judith, nu.

Uf... uf! Ce se coace aici?

În cele din urmă, mama mă pupă pe obraz, apoi mă mângâie şi spune cu ironie:

— La cum te cunosc, dragule, o neplăcere pentru tine.

Nedumerit, o observ cum se îndepărtează. Dar despre ce vorbeşte?

Nu înţeleg şi o privesc pe Judith, căutând explicaţii. Totuşi, ea îşi scarpină gâtul şi trânteşte:

— Nu înţeleg de ce a spus asta...

Încuviinţez. Apoi ea îmi spune că Frida i-a zis că la Nacht e o petrecere privată, dar eu deja sunt neliniştit.

Ce pun la cale mama şi Judith?

După cină, toţi cei prezenţi îi dau lui Jud cadouri, pe care ea le primeşte emoţionată şi recunoscătoare.

În seara asta, când ne întoarcem acasă şi toţi se duc la

culcare, iubita mea şi cu mine intrăm în camera noastră şi închidem uşa.

Jud trage zăvorul. Ne dorim şi ea îmi înconjoară gâtul cu braţele şi şopteşte:

— Cere-mi ce vrei, acum şi oricând.

O sărut. Am nevoie de ea. O doresc şi, fără să-mi dezlipesc gura de a ei, repet:

— Acum şi oricând.

60

Judith e cât se poate de fericită.

Spre deosebire de alte zile, se trezeşte foarte devreme. Vrea să profite la maximum de timpul petrecut cu familia ei în Miinchen.

Ore întregi, se joacă în piscină cu nepoata ei, Luz.

Atât ea, cât şi eu îl îndemnăm pe Flyn să participe, dar el refuză. Nu vrea să aibă de-a face cu acea fetiţă atât de curioasă.

La prânz, observ că micuţa mea vorbeşte cu sora ei. Par să şuşotească şi mă întreb dacă Raquel îi povesteşte secretul nostru. Dar nu, nu o face, pentru că Jud, când mă vede, nu spune nimic. Asta mă supără.

După ce mâncăm, Judith îşi pune pufoaica roşie şi se duce cu tatăl ei să facă o plimbare prin grădină. Îi observ de la fereastră cum păşesc împreună cu Susto şi Calamar, afundaţi în conversaţie, şi-mi place să-i văd zâmbind.

La ora 17, toţi, cu excepţia lui Flyn, ne îndreptăm spre aeroport. Manuel, Luz şi Raquel se întorc în Spania cu avionul meu privat şi, când avionul începe să ruleze pe pista de decolare, chipul micuţei mele e devastat.

Tristeţe, supărare, dezolare, nostalgie...

Expresia ei îmi arată toate astea şi, luând-o de braţ, o

invit cu delicateţe să plecăm.

În tăcere, conduc, în timp ce vocea îndrăgitului ei Alejandro Sanz răsună în maşină. Judith rămâne pe gânduri şi, când nu mai suport tăcerea ei, spun, profitând că mă opresc la semafor:

— Haide, micuţo, zâmbeşte! Ei sunt bine. Tu eşti bine. Nu ai de ce să fii tristă.

Mă priveşte, încearcă să zâmbească şi, ridicând din umeri, răspunde:

— Ştiu. Dar mi-e foarte dor de ei.

Mă ucide.

Dezolarea ei şi privirea ei tristă mă disperă şi nu ştiu ce să fac.

Semaforul se face verde şi pornesc.

Mă gândesc imediat că, dacă eu aş fi atât de trist, ea ar face ceva pentru mine. Mă gândesc... mă gândesc ce să fac, până când, dintr-odată, privesc CD-ul, schimb muzica şi, când începe melodia Highway to Hell de la AC/DC, fără să mă gândesc la cât de penibil sunt sau la altceva, mă apuc s-o cânt din toţi rărunchii.

Imediat, Judith mă priveşte. Bine!, asta i-a atras atenţia, deşi cred că e de părere că am înnebunit.

Văzând că începe să zâmbească, îmi exagerez mişcările. Mişc capul în ritmul muzicii ca în vremurile mele de rocker şi, când opresc vehiculul, mă fac că încep să cânt la chitară.

Judith mă priveşte...

Judith este uimită...

Fără să-i las răgaz, o invit să se ia după mine.

Vreau să cânte şi să danseze ca să mă simt mai puţin ridicol. Din fericire, ea intră în joc. Cântă, dă din cap, dansează în scaun şi, când melodia se termină, râdem în hohote şi spun:

— Întotdeauna mi-a plăcut melodia aia.

Ea mă priveşte, clipeşte şi întreabă complet uimită:

— Îţi plăcea AC/DC?

Expresia ei de neîncredere mă face să zâmbesc.

Chiar dacă mereu am fost un tip cu capul pe umeri, am avut şi eu perioada mea rebelă şi heavy şi, privind-o, afirm:

— Bineînţeles. N-am fost întotdeauna atât de serios.

Printre râsete, îi povestesc peripeţiile mele când aveam părul lung precum cei din trupa Europe şi ea râde şi râde, până când se opreşte şi ştiu că se gândeşte iar la familia ei.

Nu pot.

Nu suport să văd tristeţea în privirea ei şi trebuie s-o fac să uite, aşa că opresc maşina şi zic:

— Ieşi din maşină.

Ea mă priveşte.

— Ieşi din maşină, insist.

După câteva clipe, îmi dă ascultare şi văd că zâmbeşte. Fără îndoială, ştie ce-o să fac şi, schimbând muzica, dau pe radio, în speranţa că se va auzi o melodie frumoasă şi mulţumesc cerului când începe să răsune You Are the Sunshine of My Life, a minunatului Stevie Wonder.

Dând muzica foarte tare, cobor din maşină şi o privesc pe iubita mea în timp ce sunt conştient de cum se uită la noi lumea care trece pe stradă şi încerc să nu-mi pese.

Zâmbesc... zâmbeşte, păşesc spre ea şi, când sunt lângă ea, cer:

— Dansează cu mine!

Judith nu se lasă rugată şi, repede, se aruncă în braţele mele.

Ei îi e totuna să dansăm unde ne aflăm, sau în aeroport, sau în mijlocul unei săli de aşteptare înconjuraţi de oameni şi, lipindu-se de mine, începe să danseze împreună cu mine pe ritmul melodiei.

Cu oarecare pudoare, privesc persoanele care, oprite, ne observă şi decid să le ignor. Dacă mă gândesc că ele se află aici, nu voi mai putea să continui cu această nebunie.

— După cum spune melodia, afirm, şoptindu-i la ureche, eşti soarele vieţii mele şi, dacă te văd tristă, eu nu pot fi fericit. Îţi promit, micuţo, că vom merge în Spania ori de câte ori vei dori, că familia ta va veni acasă la noi ori de câte ori vei dori, dar, te rog, zâmbeşte; dacă nu te văd zâmbind, nu pot fi fericit.

Observ că-i plac vorbele mele.

Mă îmbrăţişează, zâmbeşte şi, când melodia se termină, mă priveşte şi şopteşte:

— Te iubesc din toată inima mea, scumpule!

Sunt fericit!

Să o aud spunându-mi acele cuvinte şi să simt că zâmbeşte îmi luminează viaţa şi, după ce îi dau un sărut dulce pe buze, murmur:

— Eu tot mai aştept să vrei să te căsătoreşti cu mine.

Judith tuşeşte. Se îneacă.

Îmi spune că nu e adepta nunţilor şi că, dacă mi-a zis atunci chestia asta, a fost dintr-un impuls. Asta mă face să zâmbesc şi ea adaugă că putem locui în continuare împreună şi fără să trecem pe la parohie.

— Acasă avem în frigider o sticlă excelentă de Moét Chandon rosé. Ce-ar fi să o bem şi să vorbim despre acel impuls?

Ea râde, glumeşte şi întreabă:

— Cel cu etichete roz şi care miroase a fragi?

Încuviinţez. Asta-mi aminteşte de prima oară când am dus o sticlă la ea acasă şi afirm:

— Da, micuţo.

Ne privim...

Ne ispitim...

Ne dorim... şi iubita mea murmură:

— Deocamdată să mergem după sticlă.

Mulţumit, o sărut pe buze şi, când intrăm în maşină, fiindcă mi-a sunat telefonul mobil, mă uit la el.

— Iubire, trebuie să trec o clipă pe la birou, te deranjează? murmur apoi, enervat.

Ea zâmbeşte, nu o deranjează şi conduc până acolo.

La ora 22 intrăm în holul de la Müller şi paznicii ne salută. Urcăm la etajul prezidenţial şi, când ieşim din lift, Judith mă întreabă unde sunt toaletele.

Îi arăt şi, după ce ea dispare, mă grăbesc să mă duc în biroul meu, unde, când intru, o găsesc pe Amanda. A sosit în urmă cu câteva ore şi vrea să vorbească urgent cu mine despre o chestiune de serviciu.

După ce o salut, mă sprijin de masa mea şi vorbim.

Ea îmi povesteşte ceva interesant ce s-a întâmplat şi ar beneficia foarte mult firma, iar eu mă bucur foarte mult. Asta e minunat! Apoi îmi arată hârtiile pe care le-a primit. În ele este explicat cu lux de amănunte ceea ce tocmai mi-a spus, iar eu le citesc cu lăcomie, în timp ce Amanda, la fel de fericită ca mine, îmi atinge umărul.

În timp ce vorbim, se aşază lângă mine pe masă şi, dintr-odată, aud o uşă trântindu-se şi, ridicându-mi privirea, dau de Judith, care ne priveşte ofensată.

Cu neîncredere, o observ apropiindu-se, cu oarecare şmecherie, şi atunci spune:

— Vai, Amanda, de când nu te-am mai văzut!

Ea se dă jos de pe masă, zâmbeşte şi răspunde în timp ce se îndreaptă spre Jud:

— Dragă Judith, ce bine-mi pare să te văd!

Dar când Amanda se pregăteşte să o pupe în chip de salut, micuţa mea se dă la o parte şi şuieră pe un ton nu foarte binedispus:

— Nici să nu îndrăzneşti să mă atingi, ai înţeles?

Uimit, mă ridic.

Dar ce-a păţit?

O cunosc pe Judith şi, când gesticulează aşa cum o face acum, ştiu că situaţia nu va aduce nimic bun. Totuşi, în momentul în care mă pregătesc să spun ceva, ea mă priveşte şi, cu acelaşi ton cu care i-a vorbit Amandei, zice:

— Tu să taci! Vorbesc cu Amanda. O să vorbesc şi cu tine pe urmă.

La naiba, dar ce-a păţit?!

Fără să înţeleg nimic, o observ, în timp ce ea o priveşte dezgustată pe Amanda şi trânteşte:

— Nu trebuie să mă îmbrac ca o curvă ca să înnebunesc un bărbat. În primul rând, pentru că eu am iubit, care, ce coincidenţă, este acelaşi cu care flirtai tu acum, târfo!

Amanda mă priveşte căutând ajutor, iar eu mă pregătesc să protestez, când Judith adaugă:

— Lucrezi pentru Eric. Pentru iubitul meu. Limitează-te la asta, la muncă, şi nu căuta nimic altceva.

Supărat, clatin din cap. E inadmisibil ce face Judith.

— Jud... mormăi.

Dar ea mă ignoră. Ca de obicei, mă ignoră şi continuă:

— Dacă văd că mai încerci cu el orice altceva, îţi jur că vei regreta. De data asta nu se va întâmpla ce s-a întâmplat data trecută când ne-am văzut. De data asta, eu nu voi pleca. Dacă va pleca cineva, tu vei fi aceea, ai înţeles?

Mă crispez când îi aud tonul vocii. Dar despre ce vorbeşte?

— Cred... cred că te înşeli, draga mea, o aud pe Amanda spunând.

Judith zâmbeşte.

Dar zâmbetul ei îmi dă fiori şi, când, cu şmecherie, împinge cu degetul în decolteul Amandei, şuieră:

— Lasă-te de „draga mea” şi alte idioţenii. Stai departe de Eric, târfa, ai înţeles?

— Jud...! o cert cu mai multă fermitate.

Deja întrece măsura.

Amanda mă priveşte, cerându-mi să mă liniştesc şi, după ce-şi ia geanta, care este pe masa mea, şi haina, spune îndreptându-se spre uşă:

— Te sun mâine.

Rămaşi singuri, o privesc pe Judith. Simt că suntem amândoi la fel de supăraţi şi atunci ea, foarte prost dispusă, mormăie:

— Dacă-mi spui că nu ţi-ai dat seama că nesimţita aia se urca pe tine acum câteva secunde, îţi jur că îţi sparg capul cu statueta aia de pe biroul tău.

La naiba... la naiba... dar ce tot spune?

Eu vorbeam cu Amanda doar despre afaceri, nu mi-am dat în niciun moment seama de asta.

— Tocmai m-ai dezamăgit, imbecilule! îmi trânteşte în continuare. Idioata aia îţi punea ţâţele pe faţă şi tu o lăsai.

Ce?!

Dar ce tot zice? Din ce în ce mai supărat, îi arunc:

— Te înşeli!

Judith se întoarce cu spatele. Mă tem de ce-i mai rău şi, când mă priveşte din nou, dau peste fata care vorbeşte urât şi care mă scoate din minţi, cu atât mai mult când spune:

— Nu, nu mă înşel. Între tine şi Amanda există o familiaritate despre care nici nu-ţi dai seama, nu-i aşa? Perfect... să continuăm pe această cale! Când o să mă văd cu Fernando data viitoare, cum există familiaritate între noi, fără să-mi pese de ce gândeşti sau simţi tu, mă voi aşeza la el în braţe pentru a vorbi cu el sau îi voi pune ţâţele în faţă, e bine?

Mă înfurii de-a dreptul când aud asta. Nu pot să-i înţeleg supărarea, şi cu atât mai mult să diger ce mi-a zis despre Fernando.

— Intreci măsura, Jud, mârâi.

Ne certăm.

Ne pierdem cumpătul.

Ea îmi spune... eu îi spun...

Ea spune că, judecând după atitudinea Amandei, aş fi ajuns să o întind pe masă; eu spun că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Supărarea noastră creşte şi, neavând chef să mă mai cert, bag documentele în servietă şi ies din birou, fără să o privesc. Aştept să mă urmeze.

În tăcere, coborâm cu liftul şi, dintr-odată, mă întreb unde s-a dus buna dispoziţie pe care o aveam când am sosit.

O observ căutând o privire complice, dar nimic, ea este la fel de orgolioasă ca mine, dacă nu mai mult. Aşadar, decid să fac şi eu la fel şi nu mă uit la ea!

Pe drumul de întoarcere acasă, tăcerea este tovarăşa noastră. Amândoi suntem cufundaţi în gândurile noastre, rumegându-ne supărarea, şi, când ajungem acasă, fiecare o ia într-o direcţie diferită. Eu mă duc în biroul meu, dar, înainte, observ că ea se duce în camera ei cu vechituri. Locul acela care-i place atât de mult.

Abătut, îmi dau jos haina.

Urăsc când Judith devine atât de încăpăţânată.

Dar ce-a apucat-o? Ne era aşa de bine...

Îmi pregătesc un whisky şi, în timp ce-l beau, contemplu şemineul aprins.

De ce întotdeauna totul e atât de dificil cu ea?

Câteva clipe mai târziu, mă aşez la masa din biroul meu, deschid servieta şi mă afund în documentele pe care mi le-a adus Amanda. Fără îndoială, asta poate face ca Miiller să câştige mulţi bani.

În timp ce mă gândesc la beneficiile pe care le-am obţine, vreau să-i povestesc lui Judith şi sunt conştient că,

dacă nu-i pot spune, dacă nu pot să împărtăşesc cu ea astfel de lucruri, nu prea mai am ce face cu acele beneficii.

Ea mă interesează, nu banii şi, oftând, murmur:

— Micuţo... am nevoie de tine.

Reflectez asupra celor întâmplate.

Mi-o amintesc pe Amanda îmbrăcată cu acea rochie roşie senzuală şi, acum că mă gândesc mai bine, ea s-a aşezat pe masă lângă mine şi şi-a pus un picior peste altul, cu câteva secunde înainte să intre Judith.

Gândind la rece, dacă s-ar mişca precum Amanda în faţa lui Fernando, şi eu m-aş supăra şi, oftând, înţeleg deodată că trebuie să-mi cer iertare. E clar că ea şi-a dat seama de ceva ce eu nici nu remarcasem şi vreau să ştie că-i cer iertare. Aşadar, îmi deschid laptopul şi scriu:

De la: Eric Zimmerman

Data: 6 martie 2013, ora 02:11

Pentru: Judith Flores

Subiect: Nu mai pot sta fără să-ţi vorbesc

Iubito, sunt conştient că ai dreptate în tot ce ai zis, dar NICIODATĂ nu te-aş înşela nici cu Amanda, nici cu nimeni alta.

Te iubesc la nebunie şi cu pasiune, Eric, idiotul

Când apăs pe „Trimitere”, blestem momentul în care am decis să mă duc la firmă. Ea şi eu aveam de gând să ne întoarcem acasă, să ne simţim bine...

După zece minute, văzând că nu răspunde, insist:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 6 martie 2013, ora 02:21 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Cere-mi ce vrei

Micuţo, sinceritatea şi încrederea între noi sunt primordiale. Cuvintele „Cere-mi ce vrei, ACUM ŞI ORICÂND” cuprind absolut toată relaţia noastră. Gândeşte-te. Te iubesc.

Eric, un idiot chinuit

Apăs din nou pe „Trimitere”, cu speranţa ca de data

asta e-mailul meu să aibă vreun rezultat. Niciodată în viaţa mea nu mi-am imaginat că voi scrie astfel de e-mailuri. Niciodată în viaţa mea nu m-am imaginat atât de îndrăgostit, înnebunit şi idioţit cum sunt după Judith. Şi, văzând că nu primesc răspuns, atac din nou.

De la: Eric Zimmerman

Data: 6 martie 2013, ora 02:30

Pentru: Judith Flores

Subiect: Spune-mi că da

Ai chef să bei un pahar de Moet Chandon rose? Te aştept în birou.

Eric, un idiot nebun, pasional şi chinuit

Îl trimit şi zâmbesc.

De ce zâmbesc?

Aştept... aştept răspunsul ei, dar nici de data asta nu soseşte.

La naiba, de ce este atât de căpoasă?

Furios, decid să nu-i mai trimit mesaje. Cred că pe ziua de azi mi-a călcat deja în picioare şi altele în afară de inimă, aşa că acum va trebui să facă ea un pas.

Copleşit de cât de rău mă simt, ies din birou şi dau de Susto. Când mă vede, el se apropie imediat de mine, iar eu îl întâmpin încântat. Vorbesc cu el, îl răsfăţ şi, în cele din urmă, însetat, mă îndrept spre bucătărie. Susto mă însoţeşte.

Deschid frigiderul, iau o apă şi o beau. Este rece, dar când pun apa la loc, văd sticluţa blestemată cu etichetă roz. Nu mă pot abţine, o ating, o iau, o privesc şi, după ce închid frigiderul, mă aşez la masa de la bucătărie şi pun sticla cu şampanie în faţa mea.

Susto se aşază lângă mine pe podea şi, fără să ştiu de ce, spun în timp ce-i ating capul:

— Să nu te îndrăgosteşti niciodată, prietene; dacă o faci, eşti pierdut!

Căţelul mă priveşte, pare că mă înţelege, dar, deodată, uşa de la bucătărie se deschide şi apare ea. Iubirea mea.

Susto se ridică, se duce să o salute şi ea îi zâmbeşte.

De ce mie nu-mi zâmbeşte?

Supărat, o observ umblând dintr-o parte în alta a bucătăriei, în timp ce-mi repet iar şi iar că, după ce am făcut, ea trebuie să facă următorul pas, dar, când se duce la frigider, nu mai rezist, mă apropii de ea şi, fără să-i permit să deschidă uşa, îmi trec mâinile pe talia ei şi îi şoptesc la ureche:

— Nu vreau, nu pot, nu vreau să fiu supărat pe tine.

Când spun asta, simt că trupul ei se relaxează şi ea murmură:

— Nici eu.

Mirosul ei mă îmbată...

Apropierea ei mă vrăjeşte...

Receptivitatea ei îmi dă speranţe şi, muşcându-i uşor lobul urechii, şuşotesc, având nevoie să mă creadă:

— Nu aş cădea niciodată în jocul Amandei. Te iubesc prea mult ca să te pierd!

Şi, fără alte vorbe, tânjind după gura ei, o întorc cu faţa şi o sărut. O devorez.

Nerăbdători, ne sărutăm, ne îmbrăţişăm şi, cu Judith în braţele mele, ajungem în cameră, unde trag zăvorul după ce intrăm şi ea zâmbeşte. Cu delir, ne dezbrăcăm, iar femeia mea, iubirea mea, partenera mea se întinde pe pat şi şopteşte, privindu-mă:

— Penetrează-mă!

Satisfăcut, mă aşez pe ea.

Bine... rezolvăm totul cu sex, dar la asta ne pricepem cel mai bine!

În clipa asta nu-şi au rost preludiile şi, când mă introduc în ea, Jud geme în aşa fel, încât, privind-o, spun:

— Nu există un „te iubesc” mai sincer decât cel pe care

mi-l transmit gemetele tale.

Judith zâmbeşte. Îi place ceea ce tocmai a auzit şi, dându-mi o palmă la fund, şopteşte:

— Îmi doresc atacatorul. Râd.

Jud îmi cere forţă, putere, perversiune şi, apucând-o cu brutalitate, o ridic de pe pat şi, sprijinind-o de perete, îmi înfig erecţia în ea şi-i cer:

— Spune-mi... ce vrei şi priveşte-mă.

Judith gâfâie, se simte plină de mine şi, privindu-mă în ochi, îmi cere:

— Înfige-te în mine!

Înnebunit, uit de dezmierdări şi de delicateţe şi îi dau ce-şi doreşte, ce-mi cere. Mă introduc în ea iar şi iar cu putere, cu impetuozitate, cu vivacitate, în timp ce o manevrez după bunul-plac, iar ea îşi dă drumul în mâinile mele bucuroasă şi fericită.

Astfel de momente ne dau viaţă.

Astfel de momente sunt cele care ne plac.

Doar astfel de momente vreau să împărtăşesc cu ea.

61

Zilele trec şi suntem din nou bine.

Sâmbătă seara mergem la o petrecere privată organizată în Nacht. Vrem să ne simţim bine.

Acolo se află prietenii noştri, inclusiv Dexter, care e tot în Germania.

La un moment dat, decid să intru cu Judith în camera neagră. Ea n-a fost niciodată într-una şi dansez cu ea printre oameni, în timp ce ne mângâiem şi ne bucurăm de perversiuni. La scurt timp după aceea, se apropie de noi o a treia persoană, pare o femeie, şi mă îmbrăţişează. Îmi atinge fundul, picioarele, penisul şi observ că Judith

zâmbeşte. Câteva secunde mai târziu, când începe să răsune Cry Me a River, femeia pleacă de lângă noi şi aud vocea lui Björn, care spune:

— Se aude melodia noastră, frumoaso.

Fără urmă de gelozie, îi permit să se alăture dansului nostru şi acum patru mâini străbat corpul iubitei mele, în timp ce ea geme încântată. Mă excit. Sunt îngrozitor de excitat, aşa că, apucându-i chiloţii tanga, i-i smulg dintr-o smucitură şi spun:

— Aici nu ai nevoie de ei.

La scurt timp după aceea, când melodia se termină, Björn dispare şi eu rămân să dansez cu iubita mea pe My All, o melodie a lui Mariah Carey care amândurora ne place mult. După ce ne înfierbântăm cu acţiunile noastre, murmur, ieşind din camera neagră:

— Eşti fantezia mea, bruneţico! Fantezia mea nebună.

Jud zâmbeşte, îi place ce aude şi se oferă să-mi îndeplinească dorinţele. Oricare ar fi acestea.

Câteva clipe mai târziu apare Diana, o prietenă. I-o prezint pe iubita mea şi imediat observ cum o priveşte. Nimic nu-i place mai mult Dianei decât o femeie şi simt că a mea a fermecat-o. Asta mă excită şi, când Jud se aşază pe un taburet, şoptesc:

— Desfă picioarele, Jud!

Ea o face fără să şovăie, îi place la nebunie să fie fantezia mea. Şi, după ce-i adresez o privire complice Dianei, aceasta nu ezită, o mângâie pe iubita mea şi şopteşte:

— Îmi plac epilate.

Zâmbesc. Iau o înghiţitură din băutura mea şi zic:

— E epilată complet.

Îmi doresc să încep jocul, sunt nerăbdător, şi atunci Diana, la fel de dornică, o masturbează pe Judith şi apoi se îndepărtează.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, o ridic pe bruneţica mea de pe taburet şi, aflând că vrea să continue jocul, ne îndreptăm spre o cameră. La scurt timp intră Diana, dezbrăcată şi cu un vibrator dublu în mâini, şi, după ce schimbă câteva cuvinte cu mine, îi cer:

— Dezbrac-o pe femeia mea.

Privirea lui Judith se înceţoşează de dorinţă. E clar că nu-i plac femeile, dar, aşa cum mi-a zis odată, nu o deranjează ca acestea să se joace cu ea.

Rochia lui Jud cade pe podea, ea rămânând doar în sutien, ciorapii cu portjartier şi pantofii cu toc. Chiloţii i-am smuls deja eu mai înainte.

Când Diana îi cere să se aşeze pe un blat ce există în cameră, eu o urc acolo, o pregătesc şi îi desfac coapsele. Din poziţia mea, observ cum Diana pârjoleşte corpul femeii mele şi aceasta se simte bine.

Mă dezbrac şi eu.

Vreau să fiu pregătit pentru ea şi, auzind-o cum scoate un strigăt de plăcere, provocat de ceea ce-i face cealaltă, îmi mângâi penisul întărit.

Timp de câteva minute, Diana se joacă cu clitorisul lui Judith. Îl muşcă, îl suge, îl soarbe, îl linge... Este o expertă în a oferi plăcere femeilor şi-mi doresc să pârjolească sexul lui Judith, cu atât mai mult când o văd că-i introduce vibratorul.

Înnebunită, Jud strigă, se răsuceşte, îmi arată cât de mult îi place ce-i face, iar eu o privesc în timp ce Diana se urcă pe blat şi, cu îndemânare şi fără să scoată vibratorul din corpul lui Judith, bagă celălalt capăt în timp ce se întinde peste ea.

Judith se mişcă.

Din poziţia mea, observ cum îşi spun ceva şi Diana zâmbeşte.

Câteva secunde mai târziu, contemplu cum se

penetrează una pe alta. Mişcările lor se intensifică, iar excitaţia mea creşte şi apoi le aud ţipând, când îşi dau drumul.

Înfierbântat, continui să mă uit în timp ce Diana îşi scoate vibratorul din sexul ei, se dă jos de pe blat şi, desfacând coapsele lui Judith, îi cere:

— Dă-mi seva ta... dă-mi-o.

Cu nerăbdare, o linge, o suge, o absoarbe. Îşi doreşte seva lui Judith, iar eu i-o dau, i-o ofer în timp ce sunt conştient că o duce din nou la climax pe iubita mea cu limba, cu faptul că o linge, că o suge. Lumina violetă care ne învăluie face momentul mai special.

Apoi o dau jos pe iubita mea de pe blat şi o lungesc pe pat. Diana şi cu mine o atingem, ne bucurăm de ea, până când, dintr-odată, uşa se deschide şi intră tipul care era cu Diana când am sosit. Se prezintă ca Jefrey şi îi permitem să se alăture jocului.

— Ţi-a plăcut Diana?

Judith mă priveşte, zâmbeşte, îmi spune că s-a simţit bine şi apoi şopteşte:

— Îţi pot cere ceva?

Vrăjit de ea, îi dau gingaş la o parte părul de pe faţă şi declar:

— Orice.

Ea zâmbeşte. Atunci se ridică din pat, mă aşază pe el şi, punându-se apoi deasupra mea, mă sărută şi murmură:

— Vreau ca Jefrey să te masturbeze.

Ce?!

O privesc suspicios.

A înnebunit?

În viaţa mea n-am permis niciunui bărbat să-mi atingă anumite părţi ale corpului şi mă pregătesc să refuz, să-i spun că nu, când ea adaugă:

— Sunt femeia ta, nu?

Încuviinţez... Desigur că este femeia mea!

— Şi tu eşti bărbatul meu, da?

Încuviinţez din nou; dar unde vrea să ajungă?

Imediat după aceea, mă sărută cu senzualitate, îşi atinge nasul de al meu şi, privindu-mă în ochi, şopteşte:

— Oferă-te mie şi fanteziilor mele, iubire. Doar te va masturba. Îţi promit.

La naiba... la naiba... la naiba!

Închid ochii, de parcă în felul acesta aş putea să dispar. Nu-mi plac bărbaţii, nu sunt genul meu. Dar, când îi deschid din nou şi privesc ochii aceia închişi la culoare pe care-i ador, ştiu ce trebuie să fac.

Ea îmi îndeplineşte fanteziile, dorinţele. Oare eu pot să refuz să le îndeplinesc pe ale ei?

Şovăi... şovăi alte câteva secunde, dar, în cele din urmă, accept: vreau ca Judith să se bucure de sex la fel ca mine.

Ea zâmbeşte, mă sărută, se dă jos de pe mine şi, atingându-mă, spune:

— Jefrey, fa-l pe iubitul meu să se simtă bine.

Când acesta se apleacă şi îngenunchează la picioarele mele, mă încordez. Niciun bărbat nu mi-a atins vreodată penisul.

Ochii tipului şi ai mei se întâlnesc şi, fără să vorbim, îi comunic că nu sunt foarte de acord cu asta. Totuşi, îmi observ penisul şi-l văd tare şi latent.

De ce sunt aşa de întărit?

Fără să-i pese de privirea mea, Jefrey îmi apucă erecţia cu mâna. Eu tresar şi, printre şoapte, Jud murmură la urechea mea să mă relaxez, căci ne vom simţi bine.

Timp de câteva secunde observ cum bărbatul acela mă atinge şi, simţind oarecare plăcere, închid ochii. Mi-e ruşine de plăcerea pe care mă face s-o simt, în timp ce observ cum mâna lui se mişcă în sus şi-n jos şi bătăile inimii se accelerează.

În clipa aceea o aud pe Judith gemând şi, deschizând ochii, văd că nesătula de Diana este în spatele ei, atingând-o, în timp ce iubita mea priveşte ce-mi face Jefrey.

Transpir... încep să transpir când acesta îşi bagă erecţia mea în gură.

Ah, Doamne... ce plăcere!

Tremur... dârdâi...

Plăcerea este extremă, extraordinară!

Nu...! Nu pot să gândesc aşa. Nu trebuie!

Dar plăcerea se intensifică şi ceva explodează în mine, cu atât mai mult când Jud îmi şopteşte la ureche:

— Desfă picioarele, iubire.

Să o aud cerându-mi asta, când eu i-am cerut-o de o sută de ori, mă face să tremur. Şi atunci simt că bărbatul se aşază între ele pentru a avea mai mult acces.

În clipa aceea, totuşi, nu mă retrag, nu mă mişc, ci permit ca el să pună stăpânire pe penisul meu şi Jud să poruncească şi să ceară ce-şi doreşte.

Jefrey mă suge, mă linge, mă devorează şi o gâdilătură de plăcere pune stăpânire pe testiculele mele. El pare să-şi dea seama şi mi le strânge cu mâinile, apoi şi le vâră în gură, excitat, dar şi dăruit.

Mulţumită de ce vede, Judith mă priveşte şi ne sărutăm, moment în care Diana, la cererea ei, îmi suge sfârcurile excitate.

Plăcerea devine ceva extrem.

Judith a devenit stăpâna corpului meu şi ea porunceşte ce doreşte pentru ca toţi să-i dăm ascultare.

Jefrey îşi continuă treaba, în timp ce mâinile lui urcă pe picioarele mele şi se opresc unde începe fundul meu. Tremur. El mi-l strânge, eu mă contract, iar Jud, care este atentă la toate, îmi apucă bărbia şi cere:

— Priveşte-mă.

Mă înnebuneşte să-i aud vocea poruncitoare şi să văd cerinţa în privirea ei.

Atât de nebun sunt, încât permit ca Jefrey să-mi strângă în continuare fesele.

Atât de nebun sunt, încât mă bucur de cum bărbatul acela îmi suge penisul.

Atât de nebun sunt, încât, dacă Jud îmi cere luna, i-o dau.

Excitarea pe care Jefrey mi-o oferă mă face să gem de plăcere şi Judith zâmbeşte. Îi place la nebunie ce vede. Perversiunea o învinge. Fantezia ei de a mă vedea cu alt bărbat a devenit realitate, iar eu, dus la extaz de ceea ce-mi face acel individ, gem, tremur şi mă arcuiesc de plăcerea de a-mi vârî penisul întărit în gura lui.

Mă înnebuneşte să simt grosolănia lui virulentă şi modul său de a mă poseda sub privirea dornică a femeii mele. Atât de mult mă înnebuneşte, încât nici nu mă recunosc şi, dornic de mai mult, îmi sprijin mâna de capul lui Jefrey şi-l oblig să mă sugă în timp ce şoptesc:

— Da... aşa... continuă...

Şi Jefrey continuă.

Continuă să se bucure de mine în timp ce eu mă bucur de ceea ce-mi face, iar Jud se bucură de ceea ce vede. Jocul nostru este ciudat, devastator, dar, fără îndoială, este jocul nostru.

Iubita mea, mulţumită de răspunsul meu, încuviinţează, iar eu îi dau de înţeles lui Jefrey că vreau să-mi strângă testiculele.

Plăcere... plăcerea este imensă, în timp ce acesta face ceea ce-i cer, iar eu tremur şi mă las purtat de perversitatea momentului, fără să mă mai gândesc la nimic altceva. Atunci, dintr-odată, extrem de excitată, Judith îl dă la o parte pe Jefrey de lângă mine şi, aşezându-se călare pe mine, se înfige cu bruscheţe în penisul meu.

Strigăm amândoi!

Dar, câteva clipe mai târziu, văzând dorinţa în privirea ei, o apuc de şolduri şi o apăs pe mine, o mişc după bunul meu plac. Cu grosolănie, mă înfig în ea iar şi iar, în timp ce Diana şi Jefrey ne observă.

Plăcere... nebunie... extaz... totul unit cu dorinţa noastră perversă, cu jocul nostru şi ne bucurăm cât putem de mult, până când, în cele din urmă, scot un geamăt sordid de plăcere şi micuţa mea, dându-şi drumul în acelaşi timp cu mine, se apasă pe mine şi împreună experimentăm cel mai incredibil orgasm.

În tăcere, mă las să cad pe spate în pat, fără să-i dau drumul şi ea mă sărută şi întreabă curioasă:

— Totul bine, iubire?

Zâmbesc.

Acea întrebare, pe care eu i-o pun de fiecare dată când ne jucăm, mi-a pus-o ea mie, fiind stăpână pe moment.

— Da, micuţo, afirm. Până la urmă ai reuşit.

Ea mă priveşte.

Zâmbim amândoi din nou, iar mie încă nu-mi vine să cred că m-am lăsat masturbat, supt şi atins de un bărbat.

Incredibil!

Printre confidenţe, Judith îmi spune că i-a plăcut să vadă şi să se bucure de fantezia ei şi că, fără îndoială, va dori să o repete. Eu o privesc. Şi cert e că acum sunt de aceeaşi părere cu ea: nu-mi plac bărbaţii, dar anumite jocuri cred că le accept.

Suntem fericiţi când, deodată, se deschide uşa camerei şi apare Dexter.

Jocul se reia.

Plăcerea se intensifică.

Şi toţi ne bucurăm de experienţă.

Ore întregi, micuţa mea şi cu mine experimentăm morbul şi fantezia împreună cu Diana, Dexter şi Jefrey.

După ce facem un duş, epuizaţi, Judith şi cu mine ne îmbrăcăm şi ne întoarcem în sala unde eram la începutul serii.

Acolo, comandăm ceva de băut, ne potolim setea şi ne oferim unele mângâieri. Judith este foarte afectuoasă, iar eu mă bucur de răsfăţul ei.

După mai multe băuturi, Jud trebuie să se ducă la baie. Îi arăt unde se află şi, cu bucurie, o observ de la bar cum se îndepărtează.

Timp de câteva secunde beau liniştit din whisky-ul meu, până când aud că două femei se ceartă în toaletă şi, fără să ştiu de ce, mă duc fuga. Judith este acolo!

Când deschid uşa, rămân fără cuvinte.

În faţa mea, Jud îi suceşte braţul Bettei şi, când o aud ţipând, intru în cabina de toaletă şi, apucând-o pe Judith ca să-i dea drumul, o privesc şi întreb:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jud! Ce faci?

Betta răspunde furioasă:

— Iubita ta este o asasină.

Judith blestemă, răsuflă şi ţipă:

— Târfa ce eşti!

Neştiind ce să fac, sunt martor la cum se afundă într-o ceartă absurdă, până când nu mai rezist şi, când Betta îmi spune iubire, strig:

— Taci, Betta!

Judith, care a auzit-o, se zbate furioasă şi strigă ieşindu-şi din minţi, încercând să scape din braţele mele:

— Iubire?! I-ai zis iubire? Nu-i spune aşa, căţea ce eşti!

La naiba... la naiba... la naiba!

Dar a înnebunit?

Ca o fiară, o zgârie pe Betta şi cred că, dacă nu aş fi ţinut-o, i-ar fi smuls faţa. Este furioasă, frenetică şi, privind-o, cer:

— Nu intra în jocul ei, iubire! Priveşte-mă, Jud! Priveşte-

mă!

Dar ea nu o face. Este orbită de supărare. Mă ignoră şi continuă să ţipe la Betta, iar atunci aud că aceasta spune:

— Este deja a doua oară când mă atacă la München. Ce are iubita ta? E un animal?

Nevenindu-mi să cred, o privesc pe Judith. Cum adică este a doua oară? Dar când a văzut-o pe Betta şi nu mi-a spus?

Acum, eu sunt cel furios. O privesc pe iubita mea, aşteptând o explicaţie, şi, cum ea nu spune nimic, o întreb:

— A doua oară?

Ea tot nu răspunde.

Blestemă în spaniolă şi scoate pe gură cuvinte din ce în ce mai urâte.

— Da, insistă Betta. La magazinul Anitei. Era şi sora ta, Marta, şi m-a atacat şi ea. Amândouă m-au hărţuit, şi m-au bătut, şi...

Uimit să o descopăr pe bătăuşa ascunsă care locuieşte cu mine, o privesc şi întreb supărat în timp ce o ţin:

— Tu ai făcut aşa ceva?

Judith mă priveşte şi, cu o atitudine despre care nu ştiu dacă este înfumurare sau ruşine, trânteşte:

— Da. Îi datoram asta. Din cauza ei, noi doi ne-am despărţit şi...

Cu gura căscată, îi dau drumul.

Nu-mi vine să cred!

Îmi duc mâinile la cap şi şuier:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Judith! Suntem adulţi. Cum îţi trece prin cap să faci aşa ceva?

Ea mă priveşte. Nu-i place deloc reacţia mea şi, privind-o pe Betta cu chef să repete ceea ce a făcut, mormăie în timp ce conştientizez că fie o opresc, fie o va lua iar la bătaie:

— Cine se pune cu mine mi-o plăteşte. Iar târfa asta s-a

pus cu mine.

În clipa aceea se deschide uşa de la toaletă şi intră Frida şi Björn, care ne privesc în tăcere. Dar, înainte să pot face ceva, sunt martor cum Frida îi trage o palmă Bettei, care răsună a gol, şi trânteşte:

— Târfa! Ce cauţi aici?

Începe din nou scandalul.

Femei...!

Toaleta devine un adevărat câmp de luptă, iar Andrés, care apare, de asemenea, începe să se certe cu Frida. Nu-i place deloc că soţia lui reacţionează aşa.

Toţi se ceartă, toţi îşi spun părerea, iar enervarea mea pe Judith creşte din ce în ce mai mult, până când Björn, care mă cunoaşte foarte bine, spune:

— Gata. Haideţi, să ne întoarcem în local.

Indignat de situaţie, ies din toaletă. Nu vreau să mai stau nicio secundă acolo. Îmi dau seama că Judith mă urmează, dar, în cele din urmă, rămâne să vorbească cu Björn.

Pentru prima oară în viaţa mea mă enervez pe prietenul meu. De ce a rămas Jud să vorbească cu el?

Îi observ de la bar, unde-mi beau whisky-ul. Amândoi vorbesc, râd şi, când văd că el o îmbrăţişează pe iubita mea, las paharul jos şi, apropiindu-mă de ei foarte prost dispus, şuier:

— Mă duc acasă. Vii cu mine sau rămâi cu Björn ca să vă jucaţi în continuare?

Prietenul meu mă priveşte nevenindu-i să creadă, nu înţelege reacţia mea şi, când se pregăteşte să spună ceva, Judith trânteşte:

— Eşti idiot.

Bine... sunt foarte prost dispus şi poate că văd chestii care nu există, aşa că, privind-o, şoptesc:

— Jud...

Dar ea, care şi-a pierdut complet controlul de ceva vreme, mormăie:

— Niciun Jud. Ce vrei să insinuezi cu ce ai spus?

O privesc... mă priveşte.

Ridic o sprânceană... ridică şi ea una... Şi atunci Björn o împinge uşor în direcţia mea şi spune:

— Haideţi, porumbeilor, terminaţi cearta în patul vostru de acasă!

Supărat, fac stânga-mprejur, încep să merg şi Judith mă urmează.

Pe drum, în maşină, nu ne vorbim şi se aud doar ţiuiturile de la telefoanele noastre mobile. Probabil că sunt prietenii noştri, care vor să ştie dacă ne-am omorât deja.

Când ajungem în garaj, Jud coboară din vehicul şi trânteşte atât de tare portiera, încât simt că se zguduie chiar şi temelia casei.

Ce brută e!

Ah, nu...! Asta chiar că nu!

Să nu facă de-astea când ea e cea care a făcut-o de oaie.

Şucărit, mă pregătesc să-i spun ceva, când mă priveşte şi mă întreabă cu şmecheria ei obişnuită:

— Ce-i?

La naiba... la naiba... mai are şi tupeul să mă întrebe ce s-a întâmplat?

Cu paşi mari, mă apropii de ea şi şuier furios:

— Ai putea să nu mai fii atât de brută şi să închizi portiera cu grijă?

— Nu.

La naiba... la naiba... la naiba...

Mai şi spune că nu!

Dacă e cineva care ştie să mă scoată din sărite cu vorbele sale şi cu comportamentul său, aceea este Judith, iar când o cert pentru acel „Nu!” pe care tocmai mi l-a

trântit, ea strigă:

— Nu, nu vreau să am grijă! Şi nu vreau să am grijă pentru că sunt foarte supărată pe tine. Unu, pentru că ai ţipat la mine în faţa subnormalei de Betta şi, doi, pentru idioţenia pe care ai spus-o despre Bjorn.

Ne certăm... ne certăm întruna, în timp ce mesajele continuă să sosească pe telefoanele noastre mobile cu insistenţă.

La naiba, ce pisălogi!

Nu sunt de acord cu ce spune, dar recunosc că mă enervează să aflu că Judith şi-a dat seama, după un inel pe care-l purta Betta, că ea a fost femeia care s-a apropiat de mine în camera neagră, m-a îmbrăţişat şi m-a frecat.

Betta joacă întotdeauna murdar!

Neliniştit, umblu dintr-o parte în alta a garajului. Nu-mi place discuţia pe care o avem şi nici să încheiem seara aşa.

În momentul acela, dintr-odată, ochii mei observă ceva în capătul garajului. Ce e aia?

Trebuie să aflu, cu atât mai mult după ce văd cum o priveşte Jud şi apoi mă priveşte pe mine, aşa că mă apropii de chestia aia blestemată, care este acoperită cu un plastic albastru, şi, când o dezvelesc, surpriză!, motocicleta surorii mele Hannah apare în faţa mea.

— Ce caută motocicleta asta aici? întreb.

Bănuitor, o privesc pe Judith şi atunci telefonul meu sună din nou.

Ne privim...

Ne încordăm...

Şi, în cele din urmă, ea răspunde:

— Este motocicleta mea.

Motocicleta ei?

Cum adică este motocicleta ei?!

Îi spun că ştiu că acea motocicletă este a surorii mele şi

atunci ea trânteşte:

— Mi-a dăruit-o mama ta. Ştie că fac motocros şi...

Poftim?!

I-a dăruit-o mama?!

Face motocros?!

Furios, mă îndepărtez de ea. M-a minţit. Mi-a ascuns chestii!

I-am interzis să-şi aducă motocicleta de la Jerez şi, cu toate astea, are deja motocicletă în München, care nu este alta decât cea a surorii mele şi, pe deasupra, este ascunsă în garajul meu?

Incredibil!

O privesc frenetic.

Acum înţeleg şuşotelile ei şi ale mamei şi de ce mama mi-a zis ce mi-a zis. La naiba!

Discuţia reîncepe.

Ca de obicei, dacă eu spun alb, ea zice negru şi, scos din minţi, îi interzic să facă motocros.

Judith râde, mă ia peste picior, iar eu mă enervez şi mai mult.

Insist şi, din felul cum mă priveşte, sunt conştient că vorbele mele mă vor costa scump când afirmă:

— Te înşeli, frumosule. Voi continua să fac motocros. Aici, acolo şi oriunde am eu chef. Şi, ca să ştii, am fost de câteva ori dimineaţa cu vărul tău, Jurden, şi cu prietenii lui să facem curse. Am păţit ceva? Nuuuuuuu... dar tu, ca de obicei, eşti foarte dramatic.

Blestem, nevenindu-mi să cred, mormăi, mă înfurii şi mai rău.

Eu am încredere în ea şi ea face toate astea pe la spatele meu?

Strig, protestez, îi reproşez că eu credeam că între noi există sinceritate absolută şi, dintr-odată, observ că ea îşi scarpină gâtul.

Rău... rău...!

Iritaţiile încep să-i apară pe gât din cauza nervilor şi, când mă pregătesc să spun ceva, uşa de la garaj se deschide larg şi intră mama şi Marta.

— Voi pentru ce aveţi telefoane mobile? întreabă mama.

Şucărit şi uimit, mă uit la amândouă.

Ce caută la mine acasă la ora asta?

Dar, nevrând să mă gândesc la asta, îi reproşez mamei arătând spre capătul garajului:

— Mamă, cum ai putut să-i dai motocicleta lui Judith?!

Ea vede ce-i arăt şi-mi dă explicaţiile sale, pe care eu nu le accept.

Supărat, strig la ea, îi cer să nu se bage în viaţa mea, şi atunci Judith, dispusă să mă enerveze şi mai mult, mă întrerupe şi şuieră:

— Scuze, Eric... dar este viaţa mea!

Înjur din nou.

Puţin îmi pasă că toate trei se uită la mine aşa cum o fac, iar Marta, care nu poate să tacă, trânteşte:

— Punctul unu: nu ţipa aşa la mama. Punctul doi: Judith este destul de mare ca să ştie ce poate şi ce nu poate să facă. Punctul trei: dacă tu vrei să trăieşti într-o bulă de cristal, asta nu înseamnă că ceilalţi trebuie să facă la fel.

Îi zic surorii mele să tacă, nu vreau să o aud, dar ea insistă:

— Nu o să tac. V-am auzit din casă şi vreau să-ţi spun că e normal ca Judith să nu-ţi povestească despre motocicletă sau alte lucruri. Cum să-ţi fi spus? Cu tine nu se poate vorbi. Eşti Domnul Autoritar. Trebuie să facă aşa cum îţi place ţie, altfel te comporţi ca un animal. Şi, privind-o apoi pe Judith, întreabă: I-ai spus secretul meu şi al mamei?

Ea se grăbeşte să clatine din cap, iar eu clipesc uimit.

Dar ce altceva îmi mai ascunde? Alte secrete?

O privesc cu gura căscată când mama şopteşte:

— Fata mea, pentru Dumnezeu... taci!

Încins de nervi, îmi dau jos haina. Astea trei mă înfierbântă, mă înving! O arunc enervat pe capota maşinii şi, imediat după aceea, îmi pun mâinile în talie şi spun privind-o pe Judith:

— Cum adică dacă mi-ai povestit secretul mamei şi al surorii mele? Ce alte secrete îmi ascunzi?

Ea mă priveşte speriată. Mama mă ceartă că ţip aşa la ea, iar atunci Marta explică:

— Ca să ştii, eu şi mama facem de luni bune paraşutism. Gata, ţi-am zis-o! Acum supără-te şi ţipă, căci te pricepi de minune la aşa ceva, frăţioare.

Răsuflu...

Oftez...

Clipesc...

Fără îndoială, când îmi spuneau că se duc la SPA să facă masaje cu ciocolată se duceau altundeva şi, când conştientizez cu adevărat ce mi-a zis Marta, le privesc pe mama şi pe sora mea şi exclam:

— Paraşutism?! Aţi înnebunit?

La naiba... la naiba... la naiba... cu nenorocitele de femei din familia mea.

Vor să mă înnebunească?

Şi, când mă pregătesc să scot pe gură un şuvoi de înjurături, uşa garajului se deschide brusc şi Simona spune cu faţa desfigurată:

— Domnule, Flyn plânge. Vrea să urcaţi dumneavoastră.

Auzind asta, mă mir şi o întreb:

— Ce face Flyn treaz la ora asta?

Niciuna nu răspunde şi, dintr-odată, sunt conştient de situaţie. Nu e prea normal ca mama şi sora mea să se afle la mine acasă la ora asta. Şi, simţind că pică lumea pe mine, insist:

— Ce s-a întâmplat? Ce căutaţi voi aici, la ora asta?

Totuşi, nerăbdarea mă învinge şi, înainte ca ele să răspundă, ies ca din puşcă din garaj. Trebuie să-l văd pe Flyn. Trebuie să aflu ce i s-a întâmplat.

Urc treptele din două în două. Simt că-mi va ieşi inima din piept şi, de îndată ce intru în camera lui şi-l văd, îmi vine să mor.

Îl găsesc cu un braţ în ghips, vânătăi pe faţă, un dinte rupt şi ochii scăldaţi în lacrimi. Agitat şi îngrijorat, mă aşez lângă el, nici nu ştiu cum să-l îmbrăţişez, în timp ce el mă priveşte şi murmură:

— Îmi pare rău, unchiule... nu te supăra pe Judith!

Auzind asta, nu înţeleg nimic, până când, dintr-odată, văd de cealaltă parte a patului blestematul de skateboard verde pe care am crezut că Jud l-a returnat la magazin.

Pun repede totul cap la cap şi mă gândesc imediat la multele dăţi în care i-am găsit împreună pe Jud şi pe Flyn când m-am întors de la serviciu. Atunci, brusc, cu coada ochiului o văd intrând în cameră pe Judith, urmată de sora şi de mama mea. Îngrijorarea de pe chipul ei este evidentă şi, când vrea să se apropie de copil, nu o las şi, pironindu-mi privirea asupra ei, şuier:

— Cum ai putut să nu mă asculţi? Ţi-am zis că nu are voie cu skateboardul!

Îi observ nedumerirea, durerea, tristeţea şi, în cele din urmă, murmură agitată:

— Îmi pare rău, Eric!

Încuviinţez, nu mă îndoiesc de asta şi, scos din minţi, îi trântesc:

— Să nu te îndoieşti de asta, Judith... Poţi fi sigură că-ţi va părea rău.

Apoi o privesc cu răceală. Ea se îndepărtează de mine şi se îndreaptă spre Flyn. Îl sărută pe frunte şi întreabă:

— Eşti bine?

Nepotul meu o priveşte, este nedumerit, şi răspunde cu

un scâncet:

— Iartă-mă, Jud! Mă plictiseam, am luat skateboardul şi am căzut.

Nu vreau să mai aud nimic.

Îmi doresc ca Jud să dispară din faţa mea şi, luând-o de braţ cu grosolănie, o dau afară din cameră, împreună cu mama şi cu sora mea.

— Duceţi-vă la culcare, spun. O să discut mai încolo cu voi. Rămân cu Flyn.

Spunând asta, mă întorc cu spatele şi intru din nou în camera nepotului meu, închizând uşa în urma mea.

Mă aşez lângă el şi, atingându-i cu afecţiune bretonul, care-i cade pe frunte, şoptesc:

— Odihneşte-te.

— Nu te supăra pe Jud... nu e vina ei, insistă.

Încerc să zâmbesc, deşi nu cred că reuşesc şi, încercând să-l liniştesc pe băiat, care şi-aşa suferă destul din cauza braţului rupt şi a vânătăilor, repet:

— Dormi şi nu-ţi face griji pentru nimic.

Când el închide ochii, blestem în sinea mea.

Nu ştiu dacă ziua asta nenorocită se termină sau tocmai ce începe.

62

Dimineaţă devreme, sunt în bucătărie cu Susto şi Calamar.

N-am putut să dorm.

Aproape că nu pot să respir din cauza îngrijorării de a-mi vedea nepotul rănit, iar supărarea mea pe Judith creşte, pentru că i-a permis să se urce pe skateboard.

Mama şi Marta, care au rămas să doarmă într-una dintre camerele de oaspeţi, apar în bucătărie şi, văzându-mă,

mama spune:

— Îl vezi, Marta? Ţi-am zis că fratele tău e deja aici.

Supărat, le privesc, ştiind că şi ele mi-au ascuns diverse lucruri, şi întreb:

— Vi se pare frumos să vă puneţi inutil viaţa în pericol sărind dintr-un avion?

Ele schimbă o privire şi, în timp ce mama încearcă să-mi explice, o aud pe Marta murmurând:

— Cred că voi avea nevoie de o cafea triplă.

Ne certăm ore în şir, nu vorbim. Simona intră şi iese din bucătărie, neştiind ce să facă. Vorbim despre Judith, despre Flyn, despre motocicletă, despre skateboard... şi cu cât spunem mai multe, cu atât mă enervez mai rău.

— Dar, fiule, Judith este o fată tânără, e normal să-i placă motocicletele şi...

— Mamă, te rog... nu te băga în asta!

Marta zâmbeşte. Eu o privesc şi atunci ea zice:

— Şi i-o ceri tocmai tu, care te bagi mereu în toate... Haide, Eric, fii serios!

După cum era de aşteptat, sora mea şi cu mine ne afundăm într-una dintre certurile noastre interminabile, până când uşa se deschide şi intră Judith. Nu arată bine, probabil că nu a dormit mai deloc, dar nu-mi pasă: şi eu am avut o noapte oribilă.

Ea ne priveşte, se aşază lângă mine şi întreabă:

— Cum se simte Flyn?

0Privesc.

1 Se citeşte tristeţea pe chip, pentru ce i s-a întâmplat micuţului, dar asta nu mă impresionează deloc şi îi răspund dur:

— Din cauza ta are dureri mari.

Judith încuviinţează şi lasă capul în jos, iar mama exclamă:

— La naiba, Eric, nu este vina lui Judith! De ce te

încăpăţânezi să dai vina pe ea?

Ne certăm din nou – mă epuizează! — apoi Marta spune:

— Cum adică ea nu trebuia să se bage? Nu vezi că micuţul s-a schimbat datorită ei? Nu vezi că Flyn nu mai este copilul introvertit care era înainte de venirea ei? Ar trebui să-i mulţumeşti că-l vezi pe Flyn zâmbind şi comportându-se ca un copil de vârsta lui. Pentru că, ştii ceva, frăţioare?, copiii cad, dar se ridică şi învaţă, ceva ce tu, din câte se vede, încă nu ai aflat.

Mă ridic de la masă. Asta mai lipsea, să-mi ţină Marta morală! Şi, nemaivrând să mai aud nimic, ies din bucătărie.

Am nevoie de linişte!

Intru în biroul meu, în oaza mea de pace, şi oftez uşurat.

Mă aşez la masa mea, îmi deschid calculatorul şi, încercând să uit de toate problemele care mă înnebunesc, mă apuc să-mi verific mailul. Sigur asta îmi va ţine mintea ocupată.

Asta fac când aud că bate cineva la uşă şi, câteva secunde mai târziu, apare Jud. Nu vreau să vorbesc cu ea. Am descoperit că-mi ascundea prea multe lucruri şi trebuie să mă liniştesc, aşa că întreb cu indiferenţă:

— Ce vrei, Judith?

Ea se apropie. Nu-mi place s-o văd cu acea atitudine atât de supusă, dar n-am chef de alte lucruri. Nu pot să o îmbrăţişez.

— Îmi pare rău, îmi pare rău că nu ţi-am spus că…

Nu-i permit să continue. O întrerup. Îi zic ce cred despre minciunile ei şi ea îmi răspunde şi, când sunt conştient că o să ţip, spun, pentru a încerca să lămuresc lucrurile:

— Uite ce e, Judith, sunt foarte supărat pe tine şi pe mine. Mai bine pleacă din birou şi lasă-mă liniştit. Vreau să mă gândesc. Trebuie să mă relaxez, altfel, aşa cum sunt acum, o să fac sau o să zic ceva ce voi regreta.

Ea mă priveşte, încuviinţează şi, ridicând bărbia, întreabă:

— Iar mă dai afară din viaţa ta, aşa cum faci mereu când te superi?

O privesc.

Cred că este mai bine să nu-i răspund, pentru că nu va fi deloc frumos ce i-aş putea spune şi, în cele din urmă, se întoarce cu spatele şi iese din birou.

După prânz, mama şi sora mea se duc, în sfârşit, la casele lor şi eu le mulţumesc. Aici sunt ca două muşte care mă bat întruna la cap, iar eu numai de asta n-am nevoie acum.

După ce ele ies pe uşă, decid să urc în cameră la Flyn să văd cum se simte şi-mi petrec cu el toată după-amiaza. Când cobor în salon, Simona îmi spune că Judith s-a dus să facă o plimbare cu câinii.

Timpul trece, se lasă înserarea şi, cum n-am putut să mă odihnesc noaptea trecută, mă bag în pat devreme. Sunt obosit şi vreau să dorm. Să se întoarcă atunci când o vrea ea.

Trece o vreme şi aud că uşa dormitorului se deschide. E Judith.

La umbra întunericului, observ cum se dezbracă, îşi pune o pijama delicată şi se bagă în pat.

În general, dormim îmbrăţişaţi, dar azi, nu, azi n-am chef să o îmbrăţişez.

Rămânem o vreme tăcuţi în pat, întinşi şi apoi ea se apropie de mine, căutând adăpost. Dar eu mă întorc cu spatele. Am zis că nu vreau să o îmbrăţişez!

— Eric, îmi pare rău, dragul meu! Te rog, iartă-mă!

Nu mă mişc.

Nu mă întorc.

Nu o îmbrăţişez.

Şi, cu vocea dură, răspund minţind:

— Eşti iertată. Culcă-te. E târziu.

63

La firmă, din fericire, totul merge ca pe roate. Totuşi, sunt neliniştit, acasă lucrurile nu merg bine după cele întâmplate şi o mare parte din vină ştiu că o am eu, cu intransigenţa mea.

Nu sunt un tip uşor de suportat, sunt un nesuferit insensibil când îmi propun, iar de data asta chiar sunt foarte, foarte supărat pe Judith din cauza a ceea ce mi-a ascuns.

Dar ce-o fi fost în mintea ei?

Când mă întorc acasă după o zi grea la firmă, nu o sărut şi nici nu mă apropii de ea. Luăm cina împreună în tăcere şi, după ce terminăm, fără să vorbim, fiecare se retrage într-o cameră.

Îi simt lipsa, dar nu îi solicit prezenţa, la fel cum nici ea nu-mi solicită mie nimic, până când, într-o seară, nu mai rezist şi, ducându-mă în camera ei, deschid uşa şi spun:

— Trebuie să vorbim.

Ea încuviinţează. O rog să mă aştepte în biroul meu şi apoi mă duc să-l văd pe Flyn.

Întârzii vreo două ore până mă întorc. Nu ştiu dacă fac asta intenţionat sau nu, chestia e că Flyn avea chef de vorbă şi eu, pur şi simplu, am decis să mă bucur de nepotul meu.

Când intru în birou, Judith nu mai are aceeaşi privire clară de acum două ore. Fără îndoială, aşteptarea lungă a făcut-o să se răzvrătească şi, de idiot ce sunt, acum o să îndur toată revolta ei.

Ne privim câteva clipe. Apoi mă aşez pe fotoliul meu şi, fără să-mi iau ochii de la ea, spun:

— Te ascult.

Când spun asta, văd că deschide gura, se apleacă şi protestează:

— Mă asculţi?!

Bine.

O provoc şi insist cu oarecare şmecherie:

— Da, te ascult. Te cunosc şi ştiu că ai multe de zis.

Expresia feţei sale se schimbă.

Chipul i se întunecă şi protestează. Mă acuză că sunt un tip rece, un idiot, că o chinuiesc şi că o înnebunesc.

Eu nu răspund, mai bine tac, şi ea continuă:

— Hannah a murit, iar tu te ocupi de fiul ei. Crezi că ea ar fi de acord cu ce faci cu el?

Răsuflu. Mă enervează foarte mult că vorbeşte despre sora mea fără să o fi cunoscut-o. Şi apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, adaugă:

— Eu n-am cunoscut-o, dar, din câte am aflat despre ea, sunt sigură că l-ar fi învăţat pe Flyn să facă tot ceea ce tu îi refuzi. După cum a spus sora ta în seara aceea, copiii învaţă. Cad, dar se ridică. Cum o să te ridici tu?

Când aud asta, mă înfurii şi o întreb:

— La ce te referi?

Judith dă din cap. Expresia feţei ei este la fel de dură şi de devastatoare ca a mea, când spune:

— Încetează să te mai îngrijorezi pentru lucruri care încă nu s-au întâmplat, asta vreau să zic. Lasă-i pe ceilalţi să trăiască şi înţelege că nu tuturor le plac aceleaşi lucruri. Acceptă că Flyn este un copil şi trebuie să înveţe sute de lucruri care...

— De ajuns! strig furios.

O ador pe Judith, o iubesc, dar nici ea, nici nimeni nu trebuie să-mi spună cum să-mi educ nepotul.

Nu... asta chiar nu!

Între noi s-a căscat o prăpastie, o prăpastie teribilă care

se măreşte cu fiecare clipă.

— Eric, nu ţi-e dor de mine? întreabă ea dintr-odată. Nu-mi simţi lipsa?

O privesc. Îmi cântăresc răspunsul şi, în cele din urmă, afirm:

— Ba da.

Judith clipeşte, îşi dă la o parte părul de pe faţă şi întreabă din nou:

— Şi de ce? Sunt aici. Atinge-mă. Îmbrăţişează-mă. Sărută-mă. Ce aştepţi ca să vorbeşti cu mine şi să încerci să mă ierţi? La naiba, doar n-am omorât pe nimeni...!

Judith vorbeşte... vorbeşte şi iar vorbeşte. Spune lucruri care mă dor, care-mi fac rău, vorbeşte despre Betta, despre Flyn, despre skateboard, despre mama şi sora mea, despre motocicleta lui Hannah şi, când nu mai pot, strig:

— Taci! Am ascultat de ajuns.

Ea încuviinţează, se opreşte şi apoi murmură:

— Aştepţi să plec, nu-i aşa?

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Dar cum să vreau să plece?

Mă gândesc ce să-i răspund când ea, isterică, întreabă:

— De ce i-ai spus lui Flyn că s-ar putea să plec de aici? Asta ai de gând să-mi ceri să fac şi-l pregăteşti deja pe copil?

Ce?! Dar ce tot spune?

Eu am vorbit despre alte lucruri cu Flyn şi încerc să o lămuresc cum pot:

— Eu nu i-am spus asta lui Flyn. Despre ce vorbeşti?

— Nu te cred.

Când o aud spunând asta, clatin din cap. Chiar crede că aş putea dori ca ea să plece? Eu o ador...

— Nu ştiu ce să fac cu tine, Jud, răspund privind-o. Te iubesc, dar mă înnebuneşti! Am nevoie de tine, dar mă

disperi! Te ador, dar...

— Eşti idiot!

Furia cu care o spune mă enervează şi mai rău şi strig, ridicându-mă în picioare:

— Ajunge! Nu mă mai insulta!

Când spun asta şi-i văd expresia, ştiu că am trezit bestia din Judith şi, ridicându-se şi ea, şuieră, foarte prost dispusă, în timp ce mă priveşte în ochi:

— Idiot, idiot şi iar idiot!

La naibaaaaaaaaaaaaa!

Întrece măsura.

Încerc să mă liniştesc. Nu vreau să fiu zănaticul rece şi insensibil care ştiu că pot deveni şi ne certăm, ca de obicei, ne certăm!

Ea mă acuză că vreau să o alung din viaţa mea şi o îmblânzesc cum pot; dintr-odată, uşa se deschide şi Björn apare în faţa noastră cu o sticlă de şampanie în mâini şi veşnicul său zâmbet.

În tăcere, îl privim amândoi timp de câteva secunde. Atunci, Judith, dintr-odată, se apropie de el, îl ia de gât şi-l sărută... îl sărută pe gură!

Dar ce naiba face?

O privesc cu gura căscată.

Îi privesc, nevenindu-mi să cred ce văd, apoi ea îl împinge pe Björn cu toată puterea ca să-l îndepărteze şi, privindu-mă cu furie, spune:

— Tocmai am încălcat regula ta de aur: din clipa asta gura mea nu mai este a ta.

Prietenul meu, care nu înţelege ce se întâmplă, mă priveşte, neştiind ce să spună.

Eu înjur şi Judith, care şi-a ieşit complet din minţi, strigă:

— Îţi voi uşura treaba! Nu e nevoie să mă alungi, pentru că acum cea care pleacă sunt eu. Îmi voi lua toate lucrurile şi voi dispărea din casa ta şi din viaţa ta pentru totdeauna.

M-am săturat de tine! M-am săturat să tot trebuiască să-ţi ascund diverse. M-am săturat de regulile tale. M-am săturat! îţi voi mai cere doar o ultimă favoare: am nevoie ca avionul tău să mă ducă pe mine, împreună cu Susto şi lucrurile mele, la Madrid. Nu vreau să-l pun pe Susto într-o cuşcă în cala unui avion şi...

— De ce nu taci? o întrerup.

E ridicol ce spune. De ce să plece şi să-l ia pe Susto? Dar Judith îmi înţelege greşit cuvintele, aşa cum face cu tot ce-i spun în ultima vreme, şi răspunde:

— Pentru că n-am chef.

Sufocat, o privesc şi Björn, care nu ştie de ce suntem aşa, zice:

— Copii, vă rog, calmaţi-vă! Cred că exageraţi lucrurile şi... Dar Jud nu-l lasă să vorbească, se plânge în continuare de felul cum m-am purtat cu ea în ultimele zile. Eu nu zic nimic şi, deşi simt că o parte din ce spune este adevărat, sunt din ce în ce mai supărat şi o atac:

— De ce vrei să-l iei pe Susto?

Judith mă priveşte. Ridică sprâncenele şi, apropiindu-se de mine cu o atitudine intimidantă, mormăie:

— Care-i problema? Vei lupta pentru custodia lui? încuviinţez. Desigur că am de gând să lupt.

— Nici el şi nici tu nu veţi pleca, afirm. Nici să nu te gândeşti! Atunci, ea începe să ţipe. Îmi spune că va pleca oricum ar fi şi că-l va lua pe Susto şi, nemaiputând, o privesc şi, scoţând la iveală bărbatul rece din mine, îi strig:

— Atunci pleacă, fir-ar să fie! Pleacă!

Björn mă priveşte, nevenindu-i să creadă, şi, când Judith iese furioasă din birou şi rămân singur cu el, mă întreabă:

— Dar ce faci?

Ofuscat, oftez. Spanioloaica aia blestemată ştie cum să mă scoată din sărite.

— Nu ştiu, Björn... murmur atingându-mi fruntea, nu

ştiu. Prietenul meu nu mă slăbeşte din ochi. Lasă sticla pe care o are în mâini pe masa din biroul meu şi adaugă:

— Eu ştiu: faci pe idiotul, îl privesc cu furie.

Deja îmi spune Judith aşa, de ce trebuie să-mi zică şi el? Apoi îl pun pe Björn la curent cu tot ce s-a întâmplat şi el mă ascultă liniştit.

După ce termin, bunul meu prieten se apropie de mine şi, punând o mână pe umărul meu, declară:

— Ştii că, orice ai face, voi fi de partea ta, dar mai vreau să ştii şi că femei ca Judith sunt puţine, iar tu, cu răceala şi încăpăţânarea ta, o laşi să plece.

Încuviinţez. Ştiu că are dreptate.

În noaptea aia, Judith ia cina în bucătărie, nu vrea să mănânce în salon cu mine, şi când vine ora de culcare, se duce în camera unde-şi ţine lucrurile şi Simona îmi spune că o să doarmă acolo.

O să doarmă pe podea?

Cu toate astea, n-am de gând să mă duc s-o conving. Nu voi încerca s-o fac să se răzgândească.

Şi fac noapte albă, întins într-un pat care, fără ea, mi se pare prea mare şi pustiu.

64

A doua zi, când mă trezesc şi văd patul gol, sunt tentat să cobor în camera unde căpoasa aia doarme pe podea şi să o aduc sus cu forţa, dar, conştient că asta ar face mai mult rău decât bine, mă îmbrac şi cobor în bucătărie să iau micul dejun.

Când trec prin faţa camerei unde ştiu că doarme, mă apropii de uşă şi ascult. Nu se aude absolut nimic. Probabil că doarme, aşa că deschid uşa cu grijă şi înjur când o văd întinsă pe jos, pe covor, înconjurată de pomul dorinţelor,

de skateboardul lui Flyn, de casca galbenă de la motocicletă şi de sute de alte lucruri.

Am nevoie să o ating şi mă apropii de ea. E minunată. Când doarme pare o păpuşă şi, cu grijă, mă aplec şi-i mângâi cu delicateţe părul închis la culoare. Nu-i ating faţa, aşa cum mi-ar plăcea, ca să nu o trezesc.

Apoi oftez frustrat, ies din cameră la fel de încet cum am intrat şi mă duc la bucătărie să beau o cafea.

O jumătate de oră mai târziu, când mă îndrept spre garaj, dau acolo de Susto. Animalul aleargă să mă salute şi, aplecându-mă, murmur, în timp ce-l privesc în ochi:

— Stai liniştit. Nici tu şi nici ea nu veţi pleca.

Animalul pare că mă înţelege şi mă linge pe faţă. M-am obişnuit deja cu săruturile lui şi, după ce mă şterg cu mâna, zâmbesc, mă urc în maşină şi mă duc la firmă.

După o zi complicată la birou, când mă întorc seara acasă, Simona îmi spune că Judith a plecat de dimineaţă cu sora mea şi că a sunat să anunţe că nu va dormi acasă.

Nu va dormi acasă?

Şi unde va dormi?

Mă înfurii când aflu asta, dar nu o sun. E mare şi o fi ştiind ea ce face.

După o altă noapte în care abia reuşesc să pun geană pe geană, gândindu-mă unde o fi, când mă ridic decid să nu mă duc la serviciu. Vreau să o aştept şi apare pe la jumătatea dimineţii, cu ochelari de soare la ochi.

Furios, mă apropii de ea.

— Îmi spui şi mie unde ai dormit?

Judith mă priveşte. După faţa ei îmi dau seama că a dormit puţin şi, ridicând mâna, îmi spune:

— În mijlocul străzii te pot asigura că nu.

Şmecheria ei mă enervează.

Mormăi, blestem, dar ea nu-mi dă atenţie şi inima îmi bate nebuneşte când văd nişte cutii din carton şi sunt

conştient că le va folosi pentru a-şi strânge lucrurile.

Mă duc după ea şi, ajungând în camera ei, are neobrăzarea să-mi trântească uşa-n nas... Mie!

La naiba!

Ore întregi nu o văd, dar sunt conştient că îşi strânge lucrurile. Simt că disper. Atât de departe am ajuns?

Aud că urcă în camera noastră şi o urmez. O vreme, ascuns pe hol, văd că-şi vârâ lucrurile în cutii, în timp ce inima îmi bate repede şi nu fac nimic.

Sunt paralizat! Nu ştiu ce mi se întâmplă.

Ştiu doar că macho acela alfa rece şi distant care există în mine nu-mi permite să reacţionez.

În cele din urmă, ea se întoarce şi mă vede. Arată obosită, la fel cum probabil că arăt şi eu. Sunt convins că niciunul din noi nu se simte bine.

— Adevărul e că aceste lămpiţe nu s-au potrivit niciodată cu decorul din camera ta, spune. Dacă nu te deranjează, o voi lua pe a mea.

Încuviinţez. Privesc lămpile pe care le-am cumpărat de la târgul din Madrid şi pe care sunt marcate buzele noastre şi, apropiindu-mă de a mea, afirm:

— Ia-o. E a ta.

În tăcere şi cu coada ochiului, o văd că o pune bine. E evident că durerea ne macină pe amândoi şi, simţind nevoia să o spun, o privesc şi murmur, fără să o împiedic să plece:

— Judith, îmi pare rău că totul se termină aşa.

Ea încuviinţează, îşi muşcă buzele şi trânteşte:

— Mie îmi pare şi mai rău, te asigur!

Agitată, umblă dintr-o parte în alta a camerei. O privesc, încerc să fiu corect şi, fără să o numesc iubire, scumpo sau micuţo, întreb:

— Putem vorbi o clipă ca adulţi?

Ea încuviinţează din cealaltă parte a patului.

Atunci, stăpânindu-mi nevoia pe care o simt de a o îmbrăţişa, încep să spun:

— Ascultă, Judith, nu vreau ca, din cauza mea, să rămâi fără un loc de muncă. Am vorbit cu Gerardo, şeful de personal de la sucursala Müller din Madrid, şi-ţi vei relua postul pe care-l aveai când ne-am cunoscut. Fiindcă nu ştiu când vei dori să revii la serviciu, i-am spus că într-o lună îl vei contacta pentru a te întoarce la serviciu.

Când spun asta, ea clatină din cap şi-mi zice că nu vrea să lucreze pentru Müller. Insist, nu vreau să fie chelneriţă într-un bar şi insist atât de mult, încât, în cele din urmă, acceptă să vorbească cu Gerardo. Asta mă linişteşte.

Timp de câteva clipe rămânem tăcuţi, când, nu ştiu de ce, spun:

— Sper să-ţi refaci viaţa, Judith, pentru că eu mi-o voi reface pe a mea. Aşa cum ai spus când l-ai sărutat pe Björn, nu mai sunt stăpân pe gura ta şi nici tu pe a mea.

Simt că mă priveşte cu oarecare frustrare şi apoi întreabă:

— Şi de ce îmi spui asta acum?

Furios din cauza a tot ce se întâmplă şi conştient că vorbele mele nu sunt paşnice, nuanţez:

— Pentru că acum vei putea săruta pe cine doreşti.

— Şi tu la fel. Sper să te joci mult.

Când o aud spunând asta, mă enervez, pentru că înţeleg că ea se va juca fără mine, şi atunci afirm cu cel mai fals zâmbet de care sunt în stare:

— Fii sigură că aşa voi face.

Ne privim.

Ne sfidăm...

Dar, spre deosebire de alte dăţi, nu ne sărutăm. Ea se întoarce cu spatele şi, după ce mă asigură că va reveni după Susto, pleacă, lăsându-mă complet distrus.

Ştiu că în noaptea aceea se duce să doarmă acasă la

mama. Nu vrea să stea cu mine, vrea să se îndepărteze de mine prin toate mijloacele, iar eu îi permit. Dacă ea aşa doreşte, cine sunt eu să o împiedic?

Zgomotul uşii de la garaj îmi atrage atenţia şi, cum sunt în dormitorul meu, dormitorul nostru cu puţin timp în urmă, mă apropii de fereastră. În tăcere, sunt martor la cum Judith îi îmbrăţişează şi-i pupă pe Norbert şi pe Simona. Îşi ia adio de la ei şi încearcă să o consoleze pe femeie, care plânge deznădăjduită.

Îi observ, când ea ridică privirea. Nu mă pot ascunde, nu mă pot îndepărta de la fereastră, m-a văzut deja. Ne privim câteva secunde în timp ce simt cum inima mi-o ia razna şi, când ea ridică mâna şi-mi spune adio, eu repet mişcarea, simţind că mor.

Câteva secunde mai târziu, Judith porneşte motocicleta surorii mele, îşi pune casca, urcă pe ea şi pleacă fără să privească în urmă. Pleacă din viaţa mea.

În seara aceea, când cobor să iau cina în sufragerie, sunt singur. Teribil de singur.

Flyn este în pat, îl doare în continuare braţul, iar Judith a plecat.

În linişte, privesc în jurul meu.

Această sufragerie, cândva monotonă, a fost umplută de lumină, râsete şi culoare de femeia care nu mai este cu mine şi, lipsind ea, începând de acum râsetele vor străluci doar prin absenţa lor.

Oftez, nu vreau să fiu singur şi, deschizând uşa, fluier şi, două secunde mai târziu, Susto apare lângă mine. Mă priveşte cu ochii lui bulbucaţi. Ştiu că-i e dor de Judith, la fel ca mie şi, aplecându-mă, îmi lipesc capul de-al lui şi murmur:

— Îmi pare rău... îmi pare foarte rău!

Apropierea lui mă reconfortează, mă face să simt că sunt însoţit şi mă aşez la masă pentru a lua cina, în timp

ce Susto se aşază la picioarele mele.

Dintr-odată, văd un plic lângă farfuria mea pe care scrie „Eric” cu scrisul lui Jud. Inima mi se accelerează. Îl privesc, dar nu-l ating. Brusc, mă sperie un nenorocit de plic sigilat.

Simona intră atunci cu o supieră pe care o lasă pe masă şi-mi umple farfuria.

— Plicul, domnule, vi l-a lăsat domnişoara Judith, spune.

Încuviinţez.

Apoi ea pleacă şi, după ce privesc din nou plicul, îl iau şi, când îl desfac, îmi cade în mână inelul pe care i l-am dăruit. Îndurerat, închid ochii şi blestem. Blestem pentru tot ce s-a întâmplat. Câteva secunde mai târziu, mai cade şi altceva din plic. Este o bucată de hârtie pe care scrie doar: „Adio şi ai grijă de tine”.

Încă nu-mi vine să cred răceala despărţirii noastre, la fel cum nu-mi vine să cred nici că Judith nu mai este aici, cu mine. Cu tristeţe, privesc inelul şi, luându-l între degete, citesc ce scrie în interior: „Cere-mi ce vrei, acum şi oricând”.

Durere.

Durerea devine insuportabilă şi, după ce mă ridic, mă duc în camera mea şi Susto mă urmează. Câinele intră cu mine în acel loc care nu-i mai este interzis şi, când stâng lumina, observ că se urcă dintr-un salt în pat şi se lungeşte lângă mine.

Îl privesc... mă priveşte... şi, dintr-odată, intuiesc că Judith îmi mai ascundea şi altceva.

65

Trec zilele şi nu ştiu nimic despre ea.

Dar orgoliul e mai puternic şi decid să nu o sun, să nu o caut şi nici să mă interesez de ea, dacă ea nu se

interesează de mine.

Mama este supărată pe mine...

Sora mea nu-mi vorbeşte...

Nepotul meu mi se pare ciudat...

Iar prietenii mei mă ceartă că am lăsat să-mi scape o femeie ca Judith.

Sunt prost dispus, îngrozitor de prost dispus, dar, când ajung acasă de la serviciu, încerc să zâmbesc, măcar de dragul lui Flyn.

Trec şi alte zile şi, prin intermediul mamei, aflu că Judith este în Jerez. Mă bucur să aflu că este cu tatăl ei, dar, în acelaşi timp, mi-o imaginez sărind cu motocicleta aia blestemată ca o nebună şi mă neliniştesc, mă neliniştesc foarte mult, cu atât mai mult cu cât intuiesc că Fernando ăla este prin preajma ei.

Zilele trec în continuare şi noi tot nu ne vorbim, dar cel puţin mă bucur să aflu că ea s-a întors la Miiller. Gerardo m-a sunat să-mi comunice vestea.

Bucuros că i-a venit mintea la cap în privinţa serviciului, fără să şovăi, ridic telefonul, sun la o florărie şi comand nişte flori. Cer să-i fie livrate la sediul Miiller din Madrid, împreună cu un bilet pe care scrie:

Stimată domnişoară Flores,

Bine aţi venit la companie,

Eric Zimmerman

Nu mai includ nimic altceva. Mi-ar plăcea la nebunie să-i spun o mie de lucruri, dar ştiu că nu trebuie. Trebuie să fiu profesionist.

În următoarele zile ies cu prietenii mei. Ei se simt bine şi încerc şi eu, dar mi-e imposibil. Nimic nu este distractiv fără Judith.

Într-o seară, când ies de la serviciu şi simt că-mi bubuie capul din cauza blestematei convenţii anuale a companiei Müller pe care o organizăm în fiecare an la München, decid

să mă duc la biroul prietenului meu Björn. Trebuie să-l consult în anumite privinţe legale.

Ca de obicei, Björn mă salută încântat. Se ia de barba mea incipientă şi mă primeşte în afara programului; pentru asta sunt prietenii!

După ce angajaţii lui pleacă şi rămânem singuri în birou, toarnă whisky în două pahare şi, dându-mi unul, întreabă:

— Cum ţi-a mers azi?

Iau o înghiţitură, îl privesc şi răspund:

— A fost un rahat.

Björn dă din cap. Apoi se aşază lângă mine şi, după ce-şi lasă paharul pe masă, adaugă:

— Şi ai de gând să faci ceva pentru a rezolva situaţia sau vei face în continuare pe idiotul?

Când spune asta, pufnesc.

Nu mi-erau de-ajuns mama, Flyn, Marta şi Frida, acum începe şi Björn?

Neavând chef de discuţii, mă ridic şi mă îndrept spre fereastră, când prietenul meu trânteşte apropiindu-se de mine:

— Atitudinea ta de îngâmfat începe să mă enerveze. Trezeşte-te, omule!

Cu gura căscată, îl privesc şi, când mă pregătesc să răspund, îmi trage dintr-odată una în stomac.

La naibaaa!

Mă îndoi.

Dar ce face nerodul ăsta?

Supărat, îl privesc şi, când văd că se pregăteşte să-mi mai dea una, răspund. Răspund cu toată furia pe care o am acumulată şi, două secunde mai târziu, ne rostogolim amândoi pe podea în timp ce ne tragem pumni. Dar, deodată, începem amândoi să râdem ca doi idioţi şi, cu spatele sprijinit de podea, în timp ce privim tavanul, spun:

— Loveşti ca un pămpălău!

— Iar tu ca un ursuleţ! îşi bate joc Björn aruncând o privire spre barba pe care o port în ultima vreme.

Rămânem pe podea câteva clipe.

În toţi anii de când ne ştim, nu ni s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Şi apoi vorbesc despre ea, despre femeia pe care o port cu disperare în minte şi de care mă bucur să-mi amintesc.

— O să dau o mică petrecere privată acasă peste câteva zile, ce zici? mă întreabă el după o vreme.

Oftez, trag aer în piept şi, în cele din urmă, răspund:

— Bine.

— Le-am invitat pe Chandra şi pe Louisa, îmi spune Björn, şi ştii deja că amândouă sunt moarte după tine.

Încuviinţez. Nu există îndoială, am cale liberă să fac ce vreau cu ele.

— Cred că ce s-a întâmplat e cel mai bine pentru mine şi pentru Judith, trântesc dintr-odată.

Björn se încruntă şi mă apostrofează:

— Nu vorbi prostii, la naiba!

Oftez, clatin din cap şi adaug:

— Judith şi cu mine suntem două bombe cu ceas. E imposibil ca ea şi...

— Imposibil este să fii atât de încăpăţânat şi să nu-ţi dai seama că ai nevoie de ea, zice el ridicându-se.

Mă ridic şi eu şi mă pregătesc să spun ceva, când el continuă:

— Femeia aia a lăsat totul să vină cu tine în Germania. Bine, înţeleg că te-ai enervat că ţi-a ascuns anumite lucruri, dar, pentru numele lui Dumnezeu... merită să o pierzi?

— M-a minţit, Björn, iar dacă urăsc ceva, aceea este minciuna.

— Ştiu, dar...

— Ne-am promis că vom fi sinceri unul cu altul şi ea mi-

a ascuns tot ce ştii deja şi m-a minţit în ceea ce priveşte skateboardul. Mi-a zis că l-a returnat şi...

— Eric, eşti singur; asta vrei?

— Björn...

— Nu-ţi pasă că Judith ar putea fi cu un alt bărbat?

Îl privesc.

Apoi închid ochii şi, fără chef să răspund, mă întorc cu spatele şi plec.

Nu vreau să mă gândesc la subiectul acela. Nu, nu pot.

Trec două zile şi o dimineaţă, iar când încă sunt acasă, primesc un mesaj de la Björn, care spune:

„Ieri am fost la Madrid şi m-am întâlnit cu Judith. Continuă să te comporţi aşa şi altul îţi va ocupa locul."

Nevenindu-mi să cred, citesc încă de douăzeci de ori mesajul.

Björn s-a dus la Madrid şi s-a întâlnit cu Judith?

De ce? De ce?...

Ofuscat, îi scriu şi-i mulţumesc pentru informaţie, dar, imediat după aceea, îl sun pe pilotul avionului meu privat şi-i precizez că peste două ore vreau să plec în Spania.

În timpul zborului, mă simt agitat. Björn este un tip cu mult succes la femei şi devin gelos când îmi amintesc simpatia dintre el şi Judith. Sunt foarte gelos.

Ajuns la Madrid, o maşină mă ia de la hangar şi mă duce până la birourile companiei Müller. Sunt agitat. O voi vedea pe Jud după multe zile şi nerăbdarea mă face să tremur.

Când intru în clădire, paznicii iau poziţie de drepţi în faţa mea. Fără îndoială, expresia serioasă de pe chipul meu i-a impresionat. După ce iau liftul şi ajung la etajul unde este biroul meu, dintr-odată, o văd. Este în capătul sălii, scriind înclinată deasupra mesei sale, şi mă oblig să mă calmez. Trebuie să fiu liniştit, aşa că, păşind spre ea, trec pe lângă masa ei şi, după ce o ating uşor cu mâna, spun pe un ton

prea dur:

— Domnişoară Flores, intraţi în biroul meu.

Judith mă priveşte cu gura căscată. Nu mă aştepta şi nu se mişcă de la locul ei.

După ce intru în biroul care a fost al tatălui meu şi care acum este al meu, mă aşez. Ne privim prin geam şi, când văd că nu se mişcă, pun mâna pe telefon, formez numărul ei şi îi zic:

— Domnişoară Flores, vă aştept.

Ea încuviinţează, nedumerită.

Se ridică, văd că-şi scarpină gâtul, dar vine şi intră în biroul meu.

— Închide uşa, spun.

De îndată ce face asta, ne privim. Privirea mea este feroce; a ei, de nedumerire. Şi, fără alte preambuluri, o întreb:

— Ce căutai aseară cu Björn prin Madrid?

Suspicioasă, ea clipeşte şi şopteşte:

— Domnule, eu...

— Eric, o întrerup prost dispus. Sunt Eric, Judith, nu-mi mai spune domnule.

Ştiu că întrec măsura. Femeia asta nu trebuie să-mi dea nicio explicaţie despre viaţa ei şi, aşa cum îmi imaginez, ea nu întârzie să-mi spună asta. Cu toate acestea, eu, furios, neîncrezător şi suspicios, insist:

— La München ai ieşit vreodată cu el fără să ştiu?

Judith clatină din cap, şopteşte ceva şi, în cele din urmă, îmi trânteşte:

— Eşti idiot!

Ne certăm. Ne pricepem de minune la asta! Iar eu, supărat, întreb:

— Te joci cu el, Judith?

Întrebarea mea o face praf şi, furioasă, răspunde:

— Pur şi simplu, fac ce faci şi tu. Nici mai mult, nici mai

puţin. Răspunsul ei nu mă convinge. Nu ştiu ce trebuie să înţeleg şi atunci spune:

— Weekendul viitor o să vin la München.

Când spune asta, înjur. Ştiu ce este weekendul viitor în oraşul meu, mai exact, acasă la prietenul meu, şi, furios, întreb:

— Te duci la petrecerea lui Björn?

Judith mă priveşte. Mă cunoaşte. Ştie cât sunt de supărat şi răspunde:

— Şi ce-ţi pasă?

La naiba... la naiba... la naiba... Păi, bineînţeles că-mi pasă!

Desigur că-mi pasă că ea se va duce la acea petrecere să se joace şi, când mă pregătesc să spun ceva care sigur nu e în avantajul meu, sună telefonul şi ea răspunde.

— Bună ziua. Judith Fio res la telefon. Cu ce vă pot ajuta? Furios, o privesc. Nu vreau să se joace cu Björn, nici cu altul.

Dar atunci o aud salutându-l pe un tip la telefon şi spunând:

— Ştiu, Pablo... ştiu. Bine, dacă vrei, luăm cina. Acasă la tine? Genial!

Pablo?!

Cine naiba este tipul ăla şi de ce ea va lua cina acasă la el? Frenetic şi furios, o privesc, iar ea îmi spune cu şmecherie că Björn este un prieten, ceea ce Pablo nu este şi, fără alte vorbe, face stânga-mprejur şi iese din birou, lăsându-mă cu gura căscată, exasperat şi teribil de tulburat.

Douăzeci de minute mai târziu, mă duc la cafeneaua de la firmă, mi-e sete, şi acolo o întâlnesc din nou. Vorbeşte la telefon cu cineva în timp ce bea o Coca-Cola, iar eu mă aşez de cealaltă parte a tejghelei, ca un idiot. Da, de data asta mi-am spus-o mie însumi.

Când încheie conversaţia la telefon, Judith îşi termină Coca-Cola şi se retrage. Câteva clipe mai târziu, mă întorc în birou şi, din fericire, văd că este acolo şi o privesc. Vreau să o agit, să o fac să se simtă stânjenită, aşa cum mă face ea pe mine.

Când văd că intră în arhivă, mi se întoarce stomacul.

Locul acela a fost martorul primelor noastre întâlniri şi, de parcă m-ar trage un magnet uriaş, mă ridic, intru în arhivă şi mă aşez în spatele lui Judith.

Mirosul ei...

Aroma ei...

Prezenţa ei...

Totul la ea mă înnebuneşte. Şi, când ea se întoarce şi se izbeşte de mine, mă priveşte şi întreabă:

— Aveţi nevoie de ceva, domnule Zimmerman?

O privesc...

O doresc...

Şi, fără să-mi pot stăpâni acele instincte sălbatice şi primitive pe care mi le stârneşte, o sărut. Lăsând deoparte subtilităţile, îmi introduc limba în gura ei şi mă bucur de ea în timp ce simt că Judith se bucură de mine, până când gurile noastre se despart şi, privindu-mă, şuşoteşte, înainte de a mă împinge ca să mă îndepărteze de ea:

— Nu uitaţi, domnule, gura mea nu mai este a dumneavoastră.

Lăsându-mă singur şi nedumerit în arhivă, nu ştiu ce să spun, nici ce să fac şi mă simt ca un prost, ca un adevărat prost.

După ce petrec o zi infernală la birourile din Madrid, fiind nevoit doar să o privesc pe femeia pe care o vreau alături de mine pentru totdeauna, fără de care abia pot să respir, mă întorc la aeroport, îmi iau avionul particular şi zbor spre ceea ce, fără ea, nu mai este un cămin.

66

Sâmbătă am o dispoziţie teribilă. Ştiu că Judith o să vină la München şi că eu nu sunt inclus în planurile ei.

La ora mesei, mama mă sună nervoasă şi mă roagă să i-l duc pe Flyn, dar să nu-i spun că Judith va fi acolo. Vrea să-i facă băiatului o surpriză.

Şi cu mine cum rămâne?

Câteva clipe mai târziu, sună şi Marta, iar eu mă enervez. Da, am înţeles, trebuie să-l duc pe Flyn! Ce pisăloage!

La insistenţele amândurora, îl duc pe băiat la mama, îl las la uşă şi plec. Judith n-a venit să mă vadă pe mine.

Întorcându-mă acasă, dornic să rămân singur, le dau liber restul zilei lui Norbert şi Simonei. Ce mai contează, doar sunt singur.

Când aceştia pleacă, mă duc în biroul meu. Scriu vreo două e-mailuri de serviciu şi apoi mă duc să fac un duş. Am de gând să asist la petrecerea pe care o dă prietenul meu în seara asta, indiferent dacă Judith vine sau nu, şi decid să mă bărbieresc, îmi îndepărtez barba care m-a însoţit în ultimele săptămâni şi, când mă privesc în oglindă, mă recunosc din nou, deşi cuvântul care-mi iese din gură este „idiot!”

Orele nu trec. Timpul trece încet şi, deşi nu vreau, deşi încerc să evit, în cele din urmă nu-mi pot stăpâni impulsurile şi, urcându-mă în maşină, conduc până la casa mamei. Trebuie să o văd pe Jud.

Când intru, mama mă priveşte, zâmbeşte şi şuşoteşte:

— Ah, fiule, ce bine că ai venit... Judith este minunată şi sigur se va bucura să te vadă.

Oftez, mă îndoiesc că se va bucura şi, prost dispus, şuier:

— Mamă, lasă invenţiile.

Ea oftează.

Simt că nici pentru mama nu e uşor şi, însoţind-o, intru în salon, unde Judith şi Flyn, în ciuda ghipsului de la braţ, se joacă în faţa televizorului cu Wii, cu sunetul dat la maximum.

Cu ce seamănă asta?

La început, ea nu mă vede. Este concentrată asupra jocului şi, inconştient, zâmbesc, auzindu-le râsetele în timp ce se joacă.

Asta-mi aduce multe amintiri!

Dintr-odată, Judith întoarce capul şi privirile noastre se întâlnesc.

Expresia feţei ei se înăspreşte, la fel şi a mea, şi, apropiindu-mă de ea, o pup pe amândoi obrajii de politeţe, în timp ce mama, Marta şi Flyn ne privesc.

Ne observă curioşi.

Tensiunea dintre noi se poate tăia cu un cuţit şi atunci toţi dispar, lăsându-ne singuri.

— Ai venit la petrecerea lui Björn? o întreb supărat.

Judith nu răspunde.

Mă priveşte... mă provoacă... biciuieşte.

Şi, nefiind dispus să-i permit să mă mai privească cu acel zâmbet care nu prevesteşte nimic bun, mă întorc cu spatele, ies din casa mamei, îmi iau BMW-ul şi plec.

Dispar!

A fost o idee nefastă să vin să o văd.

După ce-mi petrec o parte a după-amiezii dând ture prin München, căutând puţină linişte, decid să sun o prietenă pe nume Siena. Am nevoie de distracţie şi, mai ales, trebuie să merg însoţit la petrecere. Nu vreau ca, dacă Judith decide, în cele din urmă, să vină, să mă vadă ca un perdant. Asta niciodată.

Când ajung acasă la Björn, prietenul meu mă priveşte,

apoi se uită la Siena şi şopteşte:

— Văd că nu pierzi timpul.

Comentariul lui nu-mi place. Mai mult, mă deranjează. Am petrecut toată după-amiaza cu Siena şi nu i-am atins niciun fir de păr.

Atunci mă apropii de el şi-i cer:

— Nu te juca cu mine şi spune-mi dacă ea va veni.

Björn oftează, mişcă din cap şi, privind fundul Sienei, în timp ce aceasta salută nişte cunoscuţi, spune:

— Invitată este, dar nu ştiu dacă va veni sau nu.

Blestem... Protestez...

Şi, fără prea mult chef, îmi pregătesc ceva de băut.

Câteva clipe mai târziu, Siena se îndepărtează cu Björn. Sincer, nu-mi pasă ce fac şi atunci nişte femei pe care le cunosc se apropie de mine. Mă ispitesc, mă provoacă, mi se oferă şi încerc să fiu amabil cu ele, dar, în cele din urmă, căpcăunul dezgustător din mine iese la iveală şi ele nu mă mai privesc.

La naiba... o aştept pe Judith!

Orele trec şi petrecerea privată de la Björn este în punctul culminant. Oamenii practică sex, în diferite moduri, prin toată casa.

Supărat, o sun pe Jud, dar nu-mi răspunde.

Frida, care e în faţa mea şi bea ceva, se pregăteşte să spună ceva, când şuier:

— Unde naiba e Judith?

Nu apare toată noaptea şi nici nu-mi răspunde la telefon, iar asta mă îngrijorează.

Dacă i s-a întâmplat ceva?

Când mă întorc acasă la 6:30 dimineaţa, îi salut pe Susto şi pe Calamar şi, ca un zombi, păşesc dintr-o parte în alta. Nu e nimeni, cu excepţia mea şi a animalelor, şi intru în ceea ce a fost camera de vechituri a lui Judith.

Deşi şi-a luat aproape toate lucrurile, a rămas acolo

pomul roşu al dorinţelor. Simona m-a întrebat de mai multe ori dacă vreau să-l arunce, dar i-am zis că nu.

Nu vreau să dispară nimic al ei. Au dispărut şi-aşa prea multe.

Obosit, mă aşez pe covorul moale care-i plăcea atât de mult lui Judith şi privesc în jur. Aceşti patru pereţi erau refugiul ei de fiecare dată când noi doi ne certam. Şi oftez. Oftez că am pierdut timpul certându-mă cu ea.

Curios, privesc din nou pomul roşu şi văd că are în continuare agăţate în el dorinţe, aşa că, întinzând braţul, iau una care-mi dau imediat seama că este a lui Judith şi citesc:

„îmi doresc ca eu, Flyn şi Eric să ne întemeiem propria familie.”

închid ochii. Asta-mi crapă armura dură.

Mă întind pe covor şi, repede, Susto şi Calamar se întind lângă mine, iar eu le mulţumesc. Le mulţumesc mult şi, cum a spus Henry, animalele nu vorbesc, dar mă însoţesc în tăcerea mea.

Mulţumesc, Susto! Mulţumesc, Calamar!

Rămân întins acolo ore întregi, în timp ce o sun în continuare pe Judith şi ea nu-mi răspunde. Mă îngrijorez. Mă îngrijorez foarte mult când, dintr-odată, după un nou apel, îi aud vocea, mă ridic în capul oaselor, dintr-un salt, şi întreb strigând:

— Unde eşti?!

Observ că tonul vocii mele o deranjează, dar, în cele din urmă, răspunde:

— În momentul ăsta, în pat. Ce vrei?

Mă incită să aflu asta, mă provoacă şi, ca un nebun, întreb:

— Singură?

Cum era de aşteptat, ea răspunde:

— Ce-ţi pasă?

Blestem, protestez şi, după o tăcere incomodă, trântesc:

— Vreau să te văd, te rog!

Ea se gândeşte. Observ că se gândeşte câteva clipe şi, în cele din urmă, spune:

— La ora 16 în Grădina Japoneză, lângă taraba de unde am cumpărat gustările în ziua în care am fost cu Flyn, bine?

Încuviinţez şi, bucuros, îmi iau la revedere şi închid.

Apoi privesc dorinţa lui Judith pe care încă o ţin în mână.

O vreme, rămân lungit pe covorul din acea cameră, gândindu-mă la ce să-i spun când o voi vedea, şi, în cele din urmă şi pe neaşteptate, adorm.

Când deschid ochii, tresar.

Am adormit!

Mă uit imediat la ceas şi oftez uşurat când văd că e abia ora 12:30 după-amiaza.

Mă ridic de jos. Mă dor rinichii... nu mai sunt un puştan!

Ieşind din camera lui Jud şi nevăzându-i pe Norbert şi pe Simona, îmi amintesc că azi e ziua lor liberă, aşa că-mi pregătesc o cafea, îi scot la plimbare pe Susto şi pe Calamar, iar apoi decid să fac un duş. Am o întâlnire cu Judith.

La 15:30 sunt deja acolo şi fac o plimbare prin grădină, în speranţa că agitaţia mea absurdă va dispărea.

La 15:55 o văd venind. E minunată.

Fără să-mi îndepărtez privirea de la ea, mă apropii şi, când suntem la o palmă distanţă, Jud murmură, încercând să zâmbească:

— Iată-mă. Ce vrei?

Niciun sărut...

Nicio îmbrăţişare...

Niciun „bună”...

Aşa că, neîncetând să o privesc, comentez:

— Pare că nu te-ai odihnit prea bine.

Judith zâmbeşte. Zâmbetul acela al ei care nu-mi place, iar apoi începem dansul nostru de reproşuri, de „eu spun”, „tu-mi zici”, şi împreună o facem de oaie.

În cele din urmă, nu ajungem la nicio înţelegere. Mă gândesc că nu ştiu unde a petrecut noaptea, nici cu cine şi atunci spune:

— Am avion la 19:30. Aşadar, spune repede ce ai de zis, că trebuie să trec pe la hotel, să-mi iau valiza şi să mă îmbarc.

Mă revoltă graba ei şi, supărat, insist:

— Nu-mi spui cu cine ai fost azi-noapte?

Ea refuză. Mă acuză că sunt o fiinţă rece şi intransigentă şi, de asemenea, că i-am ascuns că sora ei divorţează. Şi când mă satur să aud reproşuri pe care eu însumi am avut grijă să le otrăvesc, fără nicio remuşcare spun:

— Adio, Judith! Şi plec.

Mă îndepărtez de ea înainte ca latura mea implacabilă şi excesiv de enervantă să o facă şi mai mult de oaie.

67

Vine ziua blestematei convenţii anuale a companiei Miiller.

Persoane de la diferite sucursale participă în fiecare an la acea sărbătorire pe care a iniţiat-o tatăl meu şi care s-a instituţionalizat în aşa fel încât deja este imposibil să nu se mai organizeze.

În acele zile, angajaţii firmei, veniţi din diferite părţi ale Europei, se salută, se văd cu persoane cu care-şi scriu sau vorbesc la telefon în timpul anului şi se bucură de moment.

Sunt conştient că Judith se află aici.

A venit din Spania cu mai mulţi şefi ai sucursalelor şi cu

Miguel, prietenul şi colegul ei, care acum este şef de departament la Madrid.

Stând în primul rând cu Amanda şi celelalte persoane cu care lucrez mână-n mână în fiecare zi, privesc în faţă, în timp ce aceasta, emoţionată de moment, îmi vorbeşte şi încearcă să mă facă să zâmbesc.

Când prezentatorul angajat pentru această ocazie îmi rosteşte numele, urc pe scenă. Luminile mă focalizează şi aud strigătele şi aplauzele celor peste trei mii de persoane care sunt reunite acolo.

Sunt angajaţii mei, iar eu sunt şeful lor. Cel care le plăteşte lunar salariile.

Cu profesionalism, îmi citesc discursul şi, când termin, aplauzele mă copleşesc din nou. În clipa aceea le chem pe scenă pe Amanda şi pe alte persoane, ca să nu mă simt atât de singur, şi, când ea se aşază lângă mine, având nevoie de apropierea cuiva, o apuc de talie.

Amanda mă priveşte, zâmbeşte şi, în timp ce salută, şopteşte:

— Sunt în continuare aici, pentru tine... nu uita.

Încuviinţez. Ştiu ce vrea să spună cu asta şi, deşi duc lipsă de afecţiune, de când Judith a plecat de lângă mine n-am mai putut să mă apropii de altă femeie.

În perioada asta am ieşit cu prietenii mei, m-am dus la Sensations, am fost ispitit de femei superbe, dar nimeni nu mi-a atras atenţia şi, oricât de incredibil ar părea, chiar dacă am privit cum se jucau alţii, eu n-am căzut pradă tentaţiei.

Când coborâm de pe scenă, toţi ne înconjoară. Toţi vor să ne salute, iar Amanda şi cu mine, cu zâmbetul pe buze, facem fotografii în stânga şi-n dreapta cu toţi cei care doresc.

Însetat, iau atunci o cupă de şampanie pe care chelnerii o împart pe tăvile lor şi privesc în jur, căutând o persoană

pe care nu o găsesc.

Caut fără neruşinare grupul spaniolilor şi, când îl văd, mă apropii de ei împreună cu Amanda, care se ţine scai de mine.

O zăresc imediat pe Judith.

O zăresc pe femeia pe care o caut lângă Miguel şi sângele mi se încinge. Totuşi, încercând să fiu profesionist, să fiu şeful cel mare care se presupune că sunt, nu mă concentrez asupra ei. Mai mult, nici măcar nu mă uit la ea. Toţi ştiu ce s-a întâmplat între noi, iar dacă aş privi-o cu atenţie, ar fi motiv pentru noi bârfe.

Aşadar, după ce îi întâmpin pe toţi, inclusiv pe Judith, dispar din nou cu Amanda şi continui să-i întâmpin pe ceilalţi.

La un moment dat, se prezintă în faţa mea o italiancă ce nu se mai desparte apoi de mine.

Fără să-mi pierd zâmbetul, continui să fac poze, până când aceasta, care este o roşcată trăsnet, mă apucă de braţ şi murmură:

— Domnule Zimmerman, îmi doream foarte mult să vă cunosc.

Privind-o, zâmbesc. În alte vremuri, fără îndoială, ar fi sfârşit dezbrăcată în patul meu.

— Plăcerea este de partea mea, şoptesc.

Cu coada ochiului, observ chipul lui Judith. O deranjează să mă vadă vorbind cu femeia aceea şi, dispus să o enervez cât pot şi chiar mai mult de atât, din clipa aceea mă apuc să-i fac complimente italiencei şi oricărei femei care se apropie de mine ca să facem poze.

Eu sunt Eric Zimmerman, un macho alfa. Cine se crede ea?

Fără să mă îndepărtez prea mult de locul unde este ea, trec orele, până când mă apropii din nou de grupul spaniolilor şi glumesc cu o fată din Sevilla. Toţi zâmbesc în

jurul nostru datorită lucrurilor pe care le spunem şi, dornic ca Judith să vină la evenimentul organizat în seara asta, le spun:

— Domnişoara Flores vă va duce în locul unde am organizat petrecerea. Ea cunoaşte Mtinchenul. Şi, înmânându-i o carte de vizită, ea mă priveşte cu o atitudine supărată, şi adaug: Va aştept pe toţi acolo.

După ce spun asta, fac stânga-mprejur şi mă îndepărtez, ştiind că am compromis-o în faţa colegilor ei şi că nu poate refuza să vină la petrecerea de diseară.

În drumul meu mă întâlnesc din nou cu italianca. Se dă la mine. Îmi spune la ce hotel şi în ce cameră stă şi, în cele din urmă, reuşesc să scap de ea.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este sex!

După ce părăsesc convenţia, mă îndrept hotărât spre parcare pentru a-mi lua maşina. Vreau să mă duc acasă, să-mi fac duş şi să-mi recapăt forţele pentru petrecerea blestemată din seara asta.

În timp ce mă apropii de vehiculul meu, aud dintr-odată zgomotul unor tocuri în spatele meu şi simt o oarecare nerăbdare. O fi Judith?

Nemaiputând să aştept nicio secundă, mă întorc şi sunt foarte dezamăgit când o văd pe Amanda, care aleargă spre mine.

— Mă poţi duce la hotel? întreabă.

Încuviinţez. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să o refuz.

Când ne urcăm în maşină, ea îşi scoate pantofii şi murmură:

— Mă omorau!

Mă amuză să aud asta, îmi aminteşte de Judith, şi mă pregătesc să spun ceva, când, dintr-odată, simt între picioarele mele mâna Amandei, care şopteşte atingându-mă prin pantaloni:

— Ce-ai zice dacă noi doi ne-am juca puţin la mine în cameră?

O privesc şi simt o anumită gâdilătură în interior. Este prima dată de mulţi ani când duc o viaţă atât de monahală şi, când mă pregătesc să spun ceva, ea adaugă:

— Nu eşti cu Judith. Ştiu că ai părăsit-o. Nu poţi să negi.

Are dreptate. Sunt din nou singur, sunt liber să decid ce vreau să fac şi ce nu.

Problema este că din punct de vedere fizic nu sunt cu Judith, dar din punct de vedere mintal ea este în continuare în mine şi, zâmbind, răspund:

— Amanda... nu.

Când zic asta, ea îşi retrage mâna, se reaşază în scaun şi spune:

— De acord, Eric. Te rog, du-mă la hotel.

Pornesc în tăcere, conduc şi o las la hotelul pe care l-am rezervat pentru majoritatea celor prezenţi la eveniment.

De îndată ce ea coboară din maşină, pornesc CD-ul şi se aude U2, dar, dornic să ascult altceva, apăs pe buton până când reuşesc să ajung la discul pe care Judith l-a lăsat în maşina mea şi începe să se audă vocea lui Alejandro Sanz.

Conduc...

Ascult melodiile...

Şi fredonez...

Intonez o anumită melodie în spaniola mea caracteristică şi, acum că-i ascult versurile, zâmbesc amintindu-mi cum Judith o cânta în timp ce gesticula şi arăta spre mine. Fără îndoială, în ceea ce priveşte sexul, şi cum spune cântecul, eu am fost maestrul ei şi ea, ucenica mea.

Ajungând acasă, petrec timp cu Flyn. Se joacă în grădină cu Susto şi Calamar şi, uitând de convenţie, mă bucur de compania lor. De familia mea.

La ora 20, după ce iau cina cu Flyn, fac un duş, îmi pun

smochingul meu negru şi cravata şi-mi iau rămas-bun de la nepotul meu, de la Simona şi de la Norbert. Trebuie să mă duc la petrecerea dată în cinstea firmei.

Odată ajuns în localul unde are loc petrecerea, îi salut pe mai mulţi directori în timp ce, cu oarecare disimulare, scanez vizual locul, dar nu o văd pe Judith.

Fir-ar să fie!

Nerăbdător şi sperând să asiste la eveniment, mă apropii de bar, unde comand ceva de băut, o salut pe Amanda, care se apropie de mine, şi, când privesc spre uşă, văd intrând grupul din Spania şi, în sfârşit, şi pe ea!

Vrăjit de părul ei închis la culoare şi de magnetismul pe care îl răspândeşte întreaga ei fiinţă, o urmăresc cu privirea. Este superbă în acea rochie neagră cu strasuri la talie şi, în momentul în care o văd zâmbind la ceva ce-i spune prietenul ei Miguel, mă îndrept spre ei.

Ei nu mă observă, îşi văd de ale lor şi, ofuscat, mă apropii din ce în ce mai mult, când, dintr-odată, în drumul meu mă intersectez cu italianca roşcată care m-a urmărit toată ziua şi zâmbesc. Îi zâmbesc cu maliţiozitate, dispus să o fac pe Judith să vadă că şi pe mine mă pot face altele să zâmbesc.

După ce schimb vreo două cuvinte cu acea femeie care mă priveşte fermecată şi al cărei nume nu mi-l amintesc, o rog să mă însoţească, iar ea acceptă încântată.

După ce salut grupul de spanioli cu roşcata la braţul meu, îmi continui drumul şi imediat trebuie să o resping de vreo două ori. Doamne, ce pisăloagă!

În cele din urmă, ca să se liniştească, o invit la dans şi ea se emoţionează.

Nu mi-a plăcut niciodată să dansez, dar la astfel de evenimente trebuie să fiu amabil. Când melodia se termină, altă femeie cere să danseze cu mine şi, văzând încordarea de pe chipul lui Judith, accept. Vreau să simtă

ce simt eu când alţii pun mâinile pe ea.

Amanda mă observă, ştiu că este supărată din cauza a ceea ce i-am spus în maşină în urmă cu câteva ore, dar, de îndată ce se termină melodia, se apropie de mine şi, zâmbind, îmi cere să dansez şi cu ea. Judith strânge din dinţi. O cunosc şi asta o enervează rău. Amanda şi cu mine ne mişcăm împreună cu alţii pe pistă şi atunci o aud că-mi spune la ureche:

— Cred că suntem mai mult de două cele care te dorim în seara asta.

O privesc. Nu ştiu dacă înţeleg ce vrea să spună, iar ea mă lămureşte, plimbându-şi mâna pe gâtul meu:

— Domnişoara Flores ne priveşte. Stai liniştit, asta îi va stârni şi mai mult gelozia.

Uimit, nu ştiu ce să-i spun şi văd că Judith face stânga-mprejur şi iese din sală.

Urmăresc cu privirea să văd pe unde a dispărut şi, câteva minute mai târziu, o văd întorcându-se. Vorbeşte cu Xavi Dumas, delegatul din Barcelona, şi la scurt timp dansează în apropierea noastră pe pistă.

Dansul meu cu Amanda s-a terminat şi, când încerc să mă strecor, altă femeie se apropie de mine şi n-am încotro decât să accept.

La naiba... la naiba... la naiba!

Încerc să fiu amabil şi atent cu ea, dar îmi e foarte greu. Ochii îmi zboară spre Jud, care dansează zâmbitoare, în timp ce eu mor de gelozie. Fără să o pierd din vedere, îmi continui dansul şi, când se termină melodia, văd că ea schimbă partenerul şi dansează cu alt bărbat.

Neputând să rămân impasibil şi fără să-i dau drumul femeii pe care o am în braţe, cu disimulare, o apropii suficient de Judith şi de bărbatul cu care dansează şi, fără să am ceva de pierdut, dar multe de câştigat, spun, adresându-mă lui:

— Va deranjează dacă facem schimb de perechi?

Bărbatul mă priveşte. Sunt şeful cel mare şi, bineînţeles, nu refuză.

Atunci, fără să mă uit la femeia căreia îi dau drumul, o apuc pe Judith de mijloc şi, în timp ce se aude melodia *Bluemoon*, de la înălţimea mea şi cu o oarecare aroganţă, întreb:

— Va simţiţi bine, domnişoară Flores?

Cu un zâmbet prefăcut, îmi spune că da, dar o cunosc şi ştiu că este stânjenită. Foarte stânjenită.

Vorbim. Încercăm să comunicăm, dar, mai mult decât atât, cu întrebările şi răspunsurile noastre ne enervăm, până când ea face gestul de a se desprinde şi, cu o atitudine intimidantă, şuier, ţinând-o cu putere:

— Aşteptaţi să se termine melodia asta, domnişoară Flores. Apoi puteţi să faceţi ce vreţi. Fiţi profesionistă.

Ea cedează, înjură în spaniolă şi, fără să ne vorbim, continuăm să ne mişcăm, în timp ce melodia răsună şi eu mă bucur de mirosul ei, de atingerea ei, de compania ei, deşi simt că ea nu se bucură.

Când melodia se termină, cu răceală, înainte de a-i da drumul, îi sărut mâna şi-mi iau la revedere, privind-o în ochi:

— Ca de obicei, a fost o plăcere să vă revăd! Sper să vă distraţi!

Acestea fiind spuse, mă întorc cu spatele şi, cu inima îngheţată, îi zâmbesc altei femei care se apropie de mine şi, fără să şovăi, încep să dansez cu ea.

După ce termin de dansat melodia cu acea femeie, alta se apropie de mine cu un zâmbet fermecător. Îi spun că mă duc să beau ceva la bar şi că vom dansa mai târziu. Femeia zâmbeşte, eu îi fac cu ochiul şi, nemaiavând chef să-şi mai pună vreuna ghearele blestemate pe mine, căci o să explodez, mă îndrept spre bar.

Atunci, Amanda se apropie de mine, zâmbeşte şi spune:

— Eşti rău, Eric... foarte... foarte rău!

O privesc. Ea se îndepărtează şi eu înjur în sinea mea.

O observ pe Judith o vreme. Nu se distrează. O cunosc. Dacă s-ar distra, ar dansa pe ring, dar nu, nu o face.

Din locul în care mă aflu constat că un bărbat, care nu ştiu cine este, începe să vorbească cu ea şi, după expresia feţei ei, intuiesc că este un nesuferit. Asta-mi place. Sunt un egoist nenorocit. Prefer să suporte un nesuferit decât să se gândească să ducă pe cineva în camera ei.

O observ, când doi consilieri de la Miiller se apropie de mine şi începem să vorbim despre chestiuni de serviciu, iar când mă uit iar în direcţia lui Jud, nu mai e în locul unde am văzut-o ultima oară.

Cerându-le scuze, păşesc prin sală în căutarea ei. Nu o văd nicăieri şi când, o jumătate de oră mai târziu, mă asigur că nu este nici în toaletele femeilor, mă impacientez şi plec să o caut.

Ştiu unde este cazată.

Ajuns la hotelul ei, urc în lift şi, după ce ajung la etajul respectiv, mă îndrept repede spre uşa camerei ei. Înainte de a bate la uşă, ascult. Tăcere. Prea multă linişte şi bat repede în lemnul uşii.

Sper să nu o găsesc cu cineva acolo!

Câteva secunde mai târziu, Judith deschide uşa cu un zâmbet pe chip, care-i dispare când mă vede, iar eu, ros de gelozie, şuier:

— Ia te uită... văd că nu pe mine mă aşteptaţi, domnişoară Flores.

Fără să aştept să mă invite înăuntru, intru în cameră, iar ea, fără să se mişte de la uşă, întreabă:

— Ce doriţi, domnule?

O privesc teribil de enervat.

Nu mai suntem Eric şi Jud. Acum suntem domnişoara

Flores şi domnul Zimmerman şi, mâhnit de acea distanţă dintre noi, răspund cu toată indiferenţa de care sunt în stare:

— Nu v-am văzut plecând de la petrecere şi voiam să ştiu că sunteţi bine.

Ea tot nu se mişcă de la uşă în timp ce mă priveşte cu o expresie rece, care mă doare. Îmi spune, amabil, că nu putem purta o discuţie şi, în sfârşit, trânteşte:

— Dacă aţi venit să vedeţi cu cine o să mă joc la hotel, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar eu nu mă joc cu oameni de la firmă, nici când oamenii de la firmă sunt în apropiere. Sunt discretă. Cât despre dacă sunt sau nu bine, nu vă faceţi griji, domnule, ştiu să am foarte bine grijă de mine şi singură. Prin urmare, puteţi să plecaţi.

Mă crispez când aud asta. Mă dă afară din camera ei şi din nou din viaţa ei, fără să se gândească la faptul că, dacă mă aflu aici, în faţa ei, ca un gelos patologic, este pentru că îmi e dor de ea, o iubesc şi am nevoie de ea. Când vede că nu mă mişc, insistă:

— Ieşiţi chiar acum din camera mea, domnule Zimmerman!

Eu sunt în continuare nemişcat.

Nu vreau... nu vreau să plec de aici şi, când mă pregătesc să-i spun ce simt pentru ea, Jud mormăie pe un ton mai aspru:

— Nu aveţi niciun drept să intraţi aici fără să fiţi invitat! Sigur sunteţi aşteptat în alte camere. Fugiţi, nu mai pierdeţi timpul, sigur Amanda sau oricare alta dintre femeile dumneavoastră doreşte să vă fie centrul atenţiei. Nu vă pierdeţi timpul aici cu mine şi duceţi-vă să vă jucaţi.

Mă enervează.

Cuvintele, privirea şi atitudinea ei mă enervează şi nu mai vreau să-i spun ce simt. De-aia, dispus să fac tot ce n-am făcut în tot acest timp, ies din cameră fără să privesc

în urmă.

Când ies din hotel, un taxi opreşte la intrare şi din el coboară Amanda.

O privesc, mă priveşte. Tensiunea este palpabilă când o aud spunând:

— Camera 816.

Furios şi şucărit, încuviinţez. O iau de mână şi ne îndreptăm spre cameră.

După ce intrăm, Amanda şopteşte:

— Penetrează-mă!

Orbit de furie şi de frustrare din cauza a ceea ce mi-a spus şi m-a făcut să simt Judith, fac ce mi-a cerut: o penetrez pe Amanda şi o fac fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

Două ore mai târziu, după mai multe asalturi, în care mă gândesc doar la propria plăcere, mă îmbrac şi mă întorc acasă.

În camera mea, mă uit în oglindă, furia este în continuare instalată în privirea mea şi, cu inima rece din cauza furiei pe care o simt pentru tot ce s-a întâmplat, şuier:

— Blestemat să fii, Eric Zimmerman, eşti jalnic!

68

După două zile de la convenţie, primesc un telefon de la Madrid. Este Gerardo, ca să-mi spună că domnişoara Flores şi-a dat demisia.

Poftim?

Nu-mi vine să cred ce aud şi, cu răceala instalată în inima mea, când închid, mă gândesc că, dacă Judith vrea asta, să plece!

Totuşi, pe măsură ce trec orele, platoşa mea de răceală

se crapă.

Dar unde are de gând să lucreze descreierata aia?

Cum să plece de la Miiller?

Şi de ce-i permit să se îndepărteze de viaţa mea?

În acea seară, când mă întorc acasă, Susto şi Calamar mă întâmpină cu afecţiune în timp ce Flyn se joacă cu ei.

Nepotul meu se comportă în continuare ciudat. De când Judith a plecat, simt că există ceva ce ne desparte; nu comunică, nu vrea să avem ziua noastră a bărbaţilor, iar eu nu ştiu ce să fac.

Vreau să stau cu el, aşa că-l invit să se scalde cu mine în piscină, dar nu vrea, iar eu nu insist. M-am săturat să cerşesc afecţiune şi decid să fac o baie singur. Am nevoie.

După cum mi-am imaginat, baia în piscină îmi prinde foarte bine. Dar, când intru în cameră şi închid uşa, privesc zăvorul pe care Judith l-a pus pentru a ne păstra intimitatea şi mă prăbuşesc.

Simt că nu mai am puteri şi, neputând să-mi înăbuş lacrimile, acestea încep să curgă.

Nu mai pot... Nu... mai... pot...!

Plâng pentru că sunt un idiot, un imbecil şi un egoist.

Existenţa mea este un rahat.

Viaţa mea fără Judith nu mai este viaţă.

Plâng. Sunt disperat. Sunt supărat pe mine însumi.

Chiar vreau să trăiesc fără ea?

Îmi şterg lacrimile cu mâinile când privesc lampa pe care am cumpărat-o împreună cum se odihneşte pe noptieră. Mă simt şi mai singur să o văd acolo şi să-i văd buzele imprimate şi sunt conştient că Marta are dreptate.

Sunt un idiot plictisitor şi amărât!

Am nevoie de mirosul lui Judith, aşa că deschid dulapul în care, din fericire, a lăsat câteva tricouri. Iau imediat unul, îl duc la nas şi-i inspir parfumul.

Jud! Micuţa mea!

În zecimi de secundă, simt pace. Tricoul miroase a ea, a bruneţica mea, a spanioloaica mea încăpăţânată şi, cu inima strânsă din cauză că mă simt foarte singur fără ea, mă duc în baie.

Nu vreau să stau aşa!

Mă dezbrac şi intru la duş. Asta mă va relaxa şi mă va face să încetez să plâng ca un idiot. Dar, când apa cade pe corpul meu, prin minte îmi trec imagini cu ea în acel duş. Mă gândesc la frumoasele momente dintre noi şi la dăţile în care, printre râsete şi dezmierdări, Jud îmi cerea să fiu atacatorul ei.

Îndurerat din cauza amintirilor, după ce ies de la duş, mă îmbrac şi, ştergându-mi lacrimile, mă duc să-i caut pe Flyn, pe Susto şi pe Calamar. Am nevoie de ei. Nu vreau să fiu singur.

Dar când, noaptea, intru din nou în cameră, durerea îmi revine. Imagini cu Judith râzând, glumind, sărind în pat sau alergând moartă de râs prin dormitor mă distrug.

Nu mi-o pot alunga din minte.

Nu ştiu dacă voi putea trăi fără ea!

O iubesc.

O ador şi, dintr-odată, îmi dau seama că trebuie să fac orice pentru a o recupera, iar dacă trebuie să mă arunc pe jos şi să mă las călcat în picioare... atunci aşa să fie!

După o noapte în care conştientizez că am nevoie de Jud în viaţa mea, pentru că o iubesc, am nevoie de ea şi o doresc, la 7 dimineaţa, când simt că-mi va exploda capul, iau telefonul şi o sun.

— Ce-ai făcut? întreb.

Timp de câteva clipe, Judith nu reacţionează. Mi-o imaginez somnoroasă şi insist:

— De ce ai demisionat de la firmă, Judith?

Tot nu-mi răspunde şi, la cât sunt de agitat din cauza nopţii trecute, mormăi fără să-mi controlez tonul vocii:

— Pentru numele lui Dumnezeu, micuţo, ai nevoie de acel loc de muncă! Ce vrei să faci? Unde vei lucra? Vrei să fii iar chelneriţă?

O aud răsuflând. O fac să se trezească forţat. Foarte rău.

— Nu sunt micuţa ta, îmi trânteşte atunci, şi să nu mă mai suni niciodată în viaţa ta!

Nu. Asta nu voi accepta.

Ea este micuţa mea, bruneţica mea, lumina mea, soarele meu şi, bineînţeles, femeia mea! Între noi doi există ceva foarte special, extrem de special şi frumos, aşa că murmur:

— Jud…

— Uită că exist.

Şi, fără să adauge altceva, închide.

La naiba… la naiba… la naiba!

Trebuie să vorbesc cu ea!

O sun din nou.

Respinge apelul.

Complicat! O să-mi îngreuneze situaţia. Sun atunci la numărul de la ea de acasă, dar acesta nu are semnal şi, cunoscând-o, sunt sigur că l-a deconectat.

Mă gândesc să mă duc în Spania, la ea acasă. O iubesc, o doresc, dar ceva îmi spune că nu trebuie să o fac, căci voi înrăutăţi situaţia, aşa că decid să acţionez cu grijă. Judith merită. Ea este acum cea mai importantă.

Restul zilei încerc din nou să iau legătura cu ea de mai multe ori, dar mi-e imposibil.

Conştient că ceea ce-i voi povesti poate fi împotriva mea, într-unul dintre mesajele pe care i le trimit, îi mărturisesc ce s-a întâmplat cu Amanda în noaptea petrecerii şi de ce am făcut-o. Şi, după ce-mi liniştesc conştiinţa, dar am inima zdrobită, decid să urmez sfatul pe care mi l-a dat cândva tatăl ei şi-i ofer spaţiu.

Fără îndoială, după ultima mea mărturisire, Jud trebuie

să se gândească.

Sper să mă ierte pentru ce s-a întâmplat cu Amanda...!

Dar când mă trezesc a doua zi, simt nevoia să-i spun că ea este femeia mea şi că, orice s-ar fi întâmplat, sunt în continuare îndrăgostit de ea, aşa că sun la o florărie, comand un buchet minunat de trandafiri roşii cu tulpină înaltă şi includ un bilet care zice aşa:

După cum ţi-am zis cu ceva timp în urmă, te port cu disperare în mintea mea.

Te iubesc, micuţo!

Eric Zimmerman

Vorbesc cu Bjorn.

Mă duc la el acasă, îmi deschid sufletul în faţa lui, iar prietenul meu, zâmbind, îmi trage un pumn uşor în stomac şi afirmă că procedez corect. Dacă vreau ceva, trebuie să lupt pentru el, mai ales dacă acel ceva este Judith: o iubesc!

Dar orele trec şi ea nu dă semne de viaţă. Nu-mi trimite nici măcar un mesaj în care să mă facă cu ou şi cu oţet pentru ceea ce s-a întâmplat cu Amanda, iar asta începe să mă copleşească.

Şi dacă nu mă iartă?

Şi dacă deja m-a uitat?

Şi dacă am fost doar o marionetă pentru ea?

Şi dacă...?

Neliniştea mă învinge, mă distruge şi, în cele din urmă, fără să mai pot rezista nici măcar o secundă, îl sun pe pilotul avionului meu şi-i spun că într-o oră, cel mult o oră şi jumătate, voi fi la aeroport. Trebuie să mă duc în Spania.

Odată ajuns la Madrid, mă duc direct la ea acasă, dar nu-mi deschide nimeni.

Aştept toată noaptea la uşa ei, dar ea nu dă semne de viaţă şi mă neliniştesc, aşa că, la 9 dimineaţa, îl sun pe Manuel. Trebuie să aflu dacă este în Jerez şi, când tatăl ei

îmi spune că fiica lui a plecat într-o călătorie, dar că nu i-a zis unde, blestem în sinea mea.

Fără îndoială, Judith a făcut asta pentru ca eu să nu o găsesc.

Distrus, mă întorc la München, dar îi trimit sute de mesaje pe mobil şi pe e-mail:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 25 mai 2013, ora 09:17

Pentru: Judith Flores

Subiect: Iartă-mă

Sunt îngrijorat, iubire.

Am greşit.

Te-am acuzat că mi-ai ascuns lucruri când eu ştiam despre divorţul surorii tale şi nu ţi-am zis. Sunt un idiot. Simt că înnebunesc! Te rog, sună-mă! Te iubesc, Eric

Aştept răspuns.

Tocmai i-am spus că o iubesc, că simt că înnebunesc, dar în seara aceea, când nu primesc nimic, îi scriu din nou.

De la: Eric Zimmerman **Data:** 25 mai 2013, ora 22:32 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Jud... te rog

Spune-mi doar că eşti bine. Te rog... micuţo!

Te iubesc,

Eric

Nu dorm.

Îmi petrec toată noaptea în faţa calculatorului, aşteptând răspunsul ei, dar nimic, nu-mi trimite nimic şi eu îi scriu din nou:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 26 mai 2013, ora 07:02 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Mesaj primit

Ştiu că eşti foarte supărată pe mine. Merit. Am fost un idiot. M-am comportat oribil şi-mi pare rău. Număram zilele să te văd la convenţia de la Miiller şi, când te-am avut în faţă, în loc să-ţi spun cât de mult te iubesc, m-am purtat ca un animal furios. Îmi pare rău, iubito!

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

Te iubesc,
Eric

După ce trimit mesajul, încerc să dorm, dar iepureşte, pentru că, atunci când va răspunde, vreau să ştie că sunt aici.

Dar nimic, trece iar ziua şi ea tot nu răspunde, aşa că, în acea noapte, în timp ce îl ascult în biroul meu pe acel cântăreţ pe care-l adoră atât de mult iubita mea, insist:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 27 mai 2013, ora 02:45
Pentru: Judith Flores
Subiect: Mi-e dor de tine
Ascult melodiile noastre.
Mă gândesc la tine.
Oare mă vei ierta vreodată?
Te iubesc,
Eric

Când mă trezesc în ziua de 27, sunt obosit, epuizat. Mă dor capul, ochii şi chiar şi sufletul.

Nu mă duc la serviciu, nu pot. O sun pe secretara mea şi îi spun că, pentru orice eventualitate, voi fi acasă. Apoi mă întind în pat şi, după ce iau o pastilă, închid ochii, în speranţa că durerea de cap va dispărea.

Patru ore mai târziu, mă trezesc şi, din fericire, văd că durerea s-a risipit şi mă simt mult mai bine.

Îl sun pe Manuel. Trebuie să ştiu de ea, iar el, la fel ca şi în celelalte zile, îmi spune că nu ştie unde e, dar că este bine. Bine că îl sună pe el, cel puţin.

Zilnic, Simona îmi pregăteşte feluri de mâncare care-mi plac.

— Mulţumesc, Simona! îi spun.

Ea zâmbeşte. Nu sunt genul care să mulţumesc şi insist:

— Mulţumesc că-mi eşti alături ori de câte ori am nevoie de tine şi că ai fost alături de Judith ori de câte ori ea a avut nevoie de tine! Te asigur că, fără tine, casa asta n-ar

fi la fel.

Simona mă priveşte cu gura căscată, clipeşte şi murmură:

— Domnule... mulţumesc pentru cuvintele dumneavoastră! Şi, făcându-şi curaj, continuă: Trebuie să reuşiţi, domnule. Trebuie să o recuceriţi pe domnişoara Judith, pentru că toţi avem nevoie de ea în casa asta.

Încuviinţez, fiindcă simt nevoia să am încredere în mine însumi, şi declar:

— Asta fac, Simona. Asta fac.

Când ea iese din sufragerie, îmi duc la gură o bucată din biftecul pe care mi l-a preparat şi îl savurez. Este foarte bun.

Câteva ore mai târziu, Flyn se întoarce cu Norbert de la şcoală. Ies să-i salut şi sunt uimit să-l văd pe nepotul meu cu buza spartă. Nevenindu-mi să cred, mă apropii de el şi, când mă pregătesc să-l întreb, băiatul nu mă priveşte şi fuge în camera lui.

Îl observ nemişcat, neştiind ce să fac, şi Norbert şuşoteşte:

— E bine, domnule, nu vă faceţi griji.

Încuviinţez, dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat, aşa că mă duc la el în cameră şi, când intru şi închid uşa, înainte să spun ceva, Flyn mă priveşte şi zice cu ochii în lacrimi:

— Vreau să se întoarcă Judith!

Asta îmi înmoaie şi mai mult inima.

— Flyn... murmur, ascultă...

— Vreau să se întoarcă la noi şi tu trebuie să rezolvi asta! insistă.

Încuviinţez. Ştiu că are dreptate. Trebuie să rezolv.

— Un băiat a insultat-o pe fata de care-mi place şi am apărat-o, explică el atunci.

Asta mă surprinde. Lui Flyn îi place de o fată?

Copilul meu se face mare. Descoperă că fetele nu sunt o

pacoste şi, când mă pregătesc să vorbesc, el continuă:

— I-am povestit lui Judith că-mi place de Laura, dar am rugat-o să-mi păstreze secretul. Şi acum o să fie ziua ei de naştere şi nu ştiu ce să-i cumpăr. Am nevoie de Jud!

Bine, era un secret între el şi Judith şi n-am de ce să mă supăr.

Acum, important este că Flyn are nevoie de ajutor pentru a-i dărui ceva fetei de care-i place şi, privindu-l, încerc să îl ajut:

— O brăţară sau nişte cercei le plac întotdeauna femeilor.

El mă priveşte şi, când vreau să-l îmbrăţişez, se retrage şi recunoaşte:

— Eu am fost de vină pentru multe lucruri, iar ea, ca să mă protejeze, nu ţi le-a zis.

Uimit, îl observ în timp ce el se aşază pe patul lui şi continuă:

— Deseori agitam dozele de Coca-Cola pe care ştiam că ea avea să le bea ca să-i explodeze în faţă, iar Judith nu ţi-a spus niciodată nimic.

Mă aşez pe un scaun din faţa lui şi îl asigur:

— Niciodată. Îţi jur.

Flyn îşi şterge o lacrimă care-i curge pe obraz şi continuă:

— Eu i-am provocat accidentul la bărbie.

— Ce?!

Nepotul meu mă priveşte, simt vinovăţia pe chipul lui şi spune:

— Din cauza mea au trebuit să-i coasă bărbia la spital.

Asta-mi atrage atenţia şi el insistă:

— Eu nu o voiam. Voiam să plece şi de-aia am făcut-o să iasă pe zăpadă şi apoi am închis uşa şi n-am lăsat-o să intre. Şi... şi... ea, încercând să intre pe undeva, s-a urcat în... şi... şi a alunecat şi a căzut.

— Flyn... murmur emoţionat.

— Ea mi-a zis că nu e nevoie să-ţi povestesc, insistă ştergându-şi lacrimile. Că secretul ăsta rămâne între mine şi ea. Şi apoi, într-o după-amiază, am văzut skateboardul şi am vrut să învăţ să merg pe el. Toţi prietenii mei ştiu să-l folosească şi eu voiam să fiu un băiat ca toţi ceilalţi...

Încuviinţez. Ceea ce-mi povesteşte îmi frânge inima şi mă face să fiu conştient de greşelile mele faţă de el. Flyn mă priveşte, trebuie să-i cer iertare, şi atunci îşi acoperă ochii şi se vaită:

— Vreau să vină Judith. Vreau ca Jud să se întoarcă acasă.

Emoţionat de câtă nevoie are de ea, îl îmbrăţişez. Fără îndoială, îi e la fel de dor cum îmi e şi mie.

În seara aceea, după ce se culcă, cobor în biroul meu şi scriu:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 27 mai 2013, ora 20:55 **Pentru:** Judith Flores **Subiect:** Eşti incredibilă

Flyn tocmai mi-a povestit păţania cu Coca-Cola şi despre căderea ta în zăpadă. De ce nu mi-ai zis?

Dacă înainte te iubeam, acum te iubesc şi mai mult! Eric

Trimit mesajul şi închid ochii.

Nu ştiu dacă Dumnezeu există sau nu, dar, pentru prima dată în viaţa mea, îmi doresc să există şi să mă ajute cu Judith. Am nevoie de ea.

Când ajung la serviciu a doua zi, după ce răspund la mai multe apeluri din partea furnizorilor, apar sora şi mama mea la birou. Cu răbdare, le ascult văicărelile în ceea ce priveşte plecarea lui Judith. Absenţa ei ne-a atins tuturor inimile şi, în cele din urmă, reuşesc să scap de ele. Le ador, dar urăsc să se bage în viaţa mea, cu atât mai mult dacă mă insultă, aşa cum obişnuieşte să facă Marta.

După ce au plecat, enervat de conversaţia noastră, îi trimit un nou e-mail lui Judith. Deja mă scoate din sărite

încăpăţânarea ei.

De la: Eric Zimmerman

Data: 28 mai 2013, ora 16:19

Pentru: Judith Flores

Subiect: Îţi poruncesc

Fir-ar să fie, Jud! Îţi poruncesc să-mi spui unde eşti!

Ia telefonul ăla blestemat şi sună-mă chiar acum sau scrie-mi un e-mail. Fă-o!

Eric

Nivelul disperării mele creşte din ce în ce mai tare, dar spanioloaica mea încăpăţânată nici nu sună, nici nu-mi scrie.

Abia dorm în noaptea aceea. Cuvintele mamei mele şi ale surorii mele cu privire la cât sunt de intransigent nu mă lasă să dorm. Şi, când a doua zi dimineaţă ajung la birou, am o zi complicată care-mi încurcă şi mai mult existenţa.

Cu o dispoziţie mai degrabă furioasă, asist la şedinţe şi nimeni nu are curajul să crâcnească în faţa mea. Sunt şeful şi eu comand aici.

Ea nu-mi răspunde la mesaje şi refuz să-i mai scriu e-mailuri sau să o mai sun.

Nu mai pot!

În după-amiaza aceea, când ajung acasă, ies cu Flyn să-i cumpărăm Laurei un cadou de ziua ei. După ce ne uităm mult, în cele din urmă, decide să-i cumpere o brăţară din mărgele colorate şi-l simt agitat şi emoţionat. Recunosc că-mi vine să zâmbesc văzându-l aşa.

Seara, după ce luăm cina împreună şi el se duce la culcare, mă aflu în biroul meu şi ascult muzică, pentru a potoli fiara din mine, după cum spune Jud, şi, dornic să ştie cât de fericit este Flyn, decid să-i scriu din nou:

De la: Eric Zimmerman **Data:** 29 mai 2013, ora 23:11

Pentru: Judith Flores

Subiect: Bună seara, micuţo

Iartă-mă pentru ultimul e-mail! Mă înfrânge disperarea din cauza absenţei tale.

Azi a fost o zi importantă pentru Flyn. Laura l-a invitat la ziua ei de naştere şi vrea să-ţi povestească.

Nici pe el nu-l vei suna?

Mi-e foarte dor de tine şi te iubesc,

Eric

După ce trimit mesajul, mă bag în pat.

Când mă trezesc, verific e-mailul, dar nimic. Tot nu primesc nimic de la ea.

Mă duc la serviciu. În acea zi vorbesc la telefon cu foarte mulţi oameni, inclusiv cu Manuel, tatăl spanioloaicei mele încăpăţânate, şi, când am un moment liber, îi scriu:

De la: Eric Zimmerman

Data: 30 mai 2013, ora 15:30

Pentru: Judith Flores

Subiect: Nu ştiu ce să fac

Ce trebuie să fac ca să-mi răspunzi la mesaje?

Ştiu că le primeşti. Ştiu, iubire.

Ştiu de la tatăl tău că eşti bine. Pe mine de ce nu mă suni?

Răbdarea mea se sfărâmă zi de zi. Mă cunoşti: sunt un neamţ căpos. Dar pentru tine sunt dispus să fac orice.

Te iubesc, micuţo!

Eric, idiotul

Citesc mesajul înainte de a-l trimite şi încuviinţez. Mă simt ca un complet idiot!

69

Trece toată săptămâna şi tot nu ştiu nimic despre ea. Nu ştiu unde e, ce face, nici cu cine.

Mă supăr, disper, sunt un căpcăun cu toată lumea, dar când mă gândesc la ea, la micuţa mea, la spanioloaica mea încăpăţânată, îmi fuge pământul de sub picioare.

Vineri dimineaţă, Amanda ia legătura cu mine pe Skype ca să rezolvăm o problemă a firmei. În jurul mesei, eu şi şase persoane vorbim cu ea şi, într-o pauză de cafea, când toţi ies din sala de şedinţe, cu excepţia mea, îmi pun căştile, pentru ca discuţia să fie mai intimă şi-i cer iertare pentru ultima oară când ne-am văzut.

— Eric... dar n-ai de ce să-mi ceri iertare.

Vocea ei este sinceră.

La fel pare şi chipul ei, de cealaltă parte a ecranului.

Înţeleg ce spune. În noaptea aceea n-am făcut nimic ce n-am mai făcut şi în alte dăţi, dar, convins că eu am făcut, zic:

— Amanda, am fost un egoist în noaptea aia şi...

— Eric... mă întrerupe, ştiu perfect ce-ai făcut în noaptea aia şi a fost ceea ce-mi doream. Ţi-am cerut să mă foloseşti, să mă penetrezi, să te joci cu mine şi ai făcut-o. Ai făcut-o la fel ca în alte dăţi; de ce azi îmi ceri iertare?

Când spune asta, îmi dau seama că are dreptate. Acela este jocul nostru, dar, deloc mândru de egoismul meu, conchid:

— Amanda, o iubesc pe Judith, iar ceea ce s-a întâmplat nu se mai poate repeta. Iar dacă-ţi cer iertare e pentru că în acea zi nu am făcut-o din plăcere, ci din răzbunare.

Ea tace.

Nu mai spun nimic, îmi scot căştile şi, cinci minute mai târziu, toţi intră din nou în sala de şedinţe şi continuăm să vorbim despre serviciu.

După ce iau prânzul, când mă duc în biroul meu, decid să-i mai scriu o dată lui Judith.

De la: Eric Zimmerman **Data:** 31 mai 2013, ora 14:23

Pentru: Judith Flores **Subiect:** Nu mă părăsi

Ştiu că mă iubeşti, chiar dacă nu răspunzi. Am văzut asta în ochii tăi în ultima noapte la hotel. M-ai alungat, dar mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu pe tine. Gândeşte-te, iubito. Acum şi oricând, tu şi eu.

Te iubesc! Te doresc! Mi-e dor de tine! Am nevoie de tine! Eric

În seara aceea, când mă întorc acasă, fac o baie în piscină. Când termin, urc scara ca să fac un duş în baia mea şi aud că-mi sună telefonul mobil. Uimit, constat că este tatăl lui Judith şi mă grăbesc să răspund:

— Manuel...

— Stai jos, băiete?

Mă înfior când aud asta şi, aşezându-mă pe o treaptă, spun:

— Manuel, nu mă speria!

Îl aud râzând, iar asta mă linişteşte oarecum; atunci trânteşte:

— Brunetica mea este în Madrid.

Când îl aud, mă ridic brusc şi, pironindu-mi privirea în podea, întreb:

— Unde e?

— Acasă la ea, băiete... acasă la ea.

Încuviinţez... zâmbesc... şi, când mă pregătesc să spun ceva, el adaugă:

— Tocmai s-a întors din călătorie şi e tot cam căpoasă, dar...

— Trebuie să o văd.

— Băiete... dă-i spaţiu.

Termin de urcat scara şi, disperat, răspund:

— Spaţiu? I-am dat deja tot spaţiul din lume, Manuel.

Simţeam că înnebunesc neştiind unde e şi...

— Eric...

Când îl aud rostindu-mi numele tac şi el spune:

— S-ar putea să ai dreptate, dar dacă te vei duce s-o vezi pe bruneţica mea, permite-mi să fiu prin preajmă ca să-ţi dau o mână de ajutor. Vei avea nevoie de întăriri pentru că, deşi ştiu că te iubeşte şi moare să fie cu tine, nu-ţi va înlesni situaţia. Este foarte căpoasă. Oare n-o cunoşti?

Încuviinţez. Desigur că o cunosc!

Şi, dispus să fac orice pentru ea, afirm:

— Te sun mai târziu şi-ţi spun la ce oră te iau de la aeroportul din Jerez. Şi, Manuel...

— Spune-mi, băiete.

Cu inima bătându-mi ca unui prost îndrăgostit, afirm:

— Indiferent ce trebuie să fac, nu voi accepta un refuz din partea ei.

După ce încheiem apelul, îl sun pe pilotul avionului meu. Stabilesc cu el pentru la 4 dimineaţa. Trebuie să mergem la Jerez să-l luăm pe Manuel şi apoi să ajungem la Madrid.

Apoi mă gândesc la ce mi-a spus Manuel. Fără îndoială, Judith nu-mi va înlesni situaţia şi, luând telefonul, le sun pe mama şi pe sora mea. Trebuie să vină cu mine. Ele sunt nişte întăriri excelente.

Încântate, acceptă imediat şi stabilesc cu ele să ne vedem la aeroport la ora 3:15 dimineaţa. Îl sun din nou pe Manuel. Pe el îl vom lua pe la 8 din Jerez.

După ce-mi fac duş şi cobor în sufragerie, întâlnindu-mă cu Simona, o privesc şi o întreb:

— Unde e Norbert?

Femeia se opreşte, mă priveşte şi răspunde:

— În bucătărie, mă aşteaptă. Doriţi ceva, domnule?

Încuviinţez. O rog să mergem în bucătărie şi, când suntem toţi trei, spun:

— Aţi vrea să veniţi cu mine în noaptea asta în Spania cu avionul meu privat?

Norbert şi Simona se privesc uimiţi. E evident că nu

pricep nimic.

— Voi sunteţi două persoane importante pentru Judith, explic, şi sunt hotărât să mă duc în Spania să o recuperez şi să-i cer să se căsătorească cu mine. Totuşi, la cum o cunosc, sunt convins că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Simona zâmbeşte, încuviinţează şi afirmă imediat:

— Contaţi pe noi, domnule.

— Şi, te rog, Simona, insist privind-o, spune-i lui Judith pe nume, aşa cum îşi doreşte. Ştii că asta e important pentru ea.

Femeia zâmbeşte din nou, încuviinţează, în timp ce Norbert afirmă cu gura căscată:

— Domnule, vom merge încântaţi cu dumneavoastră!

Când ei ies din bucătărie, intră Flyn în pijama, urmat de Susto şi de Calamar.

— Ce părere ai dacă-ţi zic să te îmbraci chiar acum şi să mergem în Spania s-o căutăm pe Jud? îl întreb.

El se opreşte, mă priveşte şi, schiţând un zâmbet, murmură:

— Vorbeşti serios?

— Absolut!

În doi timpi şi trei mişcări, nepotul meu dispare din bucătărie. Asta mă face să zâmbesc şi apoi, adresându-mă câinilor, care mă privesc, afirm:

— Şi voi veniţi. Jud va fi încântată să vă vadă.

După aceea, când ajungem la hangarul unde se află avionul meu privat, mama şi sora mea, care ne aşteaptă deja, zâmbesc, iar Flyn, fericit, se duce să le salute.

În timp ce-l observ pe nepotul meu vorbind cu ele, deschid portbagajul de la Mitsubishi şi scot pomul roşu cu dorinţe al lui Judith. Atunci, mama se apropie de mine şi, înainte să spună ceva, îi explic, privind-o:

— Cu Jud nu se ştie niciodată, mamă... şi orice ajutor

contează.

Ea zâmbeşte, nevenindu-i să creadă, nu spune nimic şi, agitat, aştept să sosească Björn, Frida şi Andrés cu micuţul Glen. Nici ei nu pot să lipsească.

Pe durata călătoriei, aproape toţi adorm.

— O vei face? mă întreabă Björn la un moment dat.

Ştiu la ce se referă, aşa că, scoţând inelul pe care Jud mi l-a înapoiat deja de două ori, afirm:

— Da. O voi cere în căsătorie.

Prietenul meu zâmbeşte, îşi pune mâna pe piciorul meu şi murmură:

— Mă bucur să ştiu că pentru ea eşti dispus să faci orice.

Încuviinţez. Privesc inelul pe care-l ţin între degete şi-l asigur:

— Pentru ea fac absolut orice.

La 7:55 dimineaţa aterizăm pe aeroportul din Jerez. Ajungem în hangar şi Manuel apare la scurt timp cu Raquel şi micuţa Luz şi, când cobor din avion, fetiţa o zbugheşte în direcţia mea strigând:

— Unchiule Eric!

Zâmbesc.

Îmi place să fiu unchiul acelei micuţe curioase. Ea mă îmbrăţişează, mă priveşte şi întreabă:

— Unchiule, o să pot să vin la vară la voi şi să fac baie în piscina voastră?

Încântat de entuziasmul ei, atât de asemănător cu al iubirii mele, răspund:

— Bineînţeles că da!

În clipa aceea, Flyn apare lângă noi şi conştientizez cum se privesc cei doi copii. Of... rău... rău... Dar atunci nepotul meu, surprinzându-mă, întreabă:

— Ştii să joci Mărio Kart?

O privesc pe Luz. Ea clipeşte şi, dându-şi la o parte şmechereşte bretonul de pe faţă, aud că afirmă:

— Sunt cea mai tare la jocul ăsta... băiete!

Râd şi, uimit de faptul că nepotul meu îi dă o şansă unei fete să se joace cu el, mă pregătesc să spun ceva, când aud:

— Ah, Eric! Sper să-i vină mintea la cap surorii mele şi să înţeleagă o dată pentru totdeauna că eu ţi-am interzis să-i spui despre divorţul meu.

Oftez când mă uit la Raquel şi, după ce o pup pe obraz, zic:

— Şi eu sper.

Apoi Manuel se apropie de mine, mă îmbrăţişează şi murmură:

— Haide, băiete, trebuie să o recucereşti pe bruneţica mea!

Încuviinţez încântat. Apoi ne urcăm toţi în avion şi, câteva minute mai târziu, decolăm spre Madrid.

70

Când, în sfârşit, aterizăm la Madrid, emoţiile îşi spun cuvântul şi încep să fiu foarte agitat. Totuşi, încerc să fiu tipul puternic şi impasibil dintotdeauna; ne ia un minibus pe care l-am închiriat pentru toţi şi ne îndreptăm spre cartierul unde locuieşte Judith.

Odată ajunşi în faţa blocului ei, toţi mă privesc. Aşteaptă să zic ceva şi, oftând, le spun:

— Bine. Acesta este planul. Urcăm, vă ascundeţi, iar eu încerc să vorbesc cu ea. Dacă văd că îngreunează situaţia, începeţi să apăreţi unul câte unul, în ordinea pe care am stabilit-o, şi mă ajutaţi. Sunteţi de acord?

— E genial, dragule! afirmă mama.

Cu un zâmbet, o privesc. Ea ştie mai bine decât oricine cum mă simt şi, după ce-i fac cu ochiul, îl aud pe Manuel,

care spune în timp ce deschide uşa blocului cu cheia lui:

— Haide, băiete... Poţi!

În tăcere, intrăm toţi în clădire, împreună cu Susto şi Calamar, care adulmecă solul. Când ajungem pe palierul unde stă Jud, îi privesc pe toţi şi şoptesc agitat:

— Aşteptaţi-mă aici.

Toţi încuviinţează şi o aud pe Raquel spunând în şoaptă:

— Succes cu bubulina!

Fericit, dar şi speriat de taurul pe care-l voi înfrunta, păşesc spre uşa lui Judith şi aud muzică de cealaltă parte. Bine! Asta îmblânzeşte fiara.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, privesc drept în faţă.

Şi dacă nu vrea să mă vadă?

Dar am nevoie de răspunsuri, aşa că îmi iau inima-n dinţi şi apăs pe sonerie. Câteva clipe mai târziu, cea mai frumoasă femeie din lume e în faţa mea.

Ne privim...

Clipim...

Şi, înainte să pot spune ceva, ea încearcă să închidă uşa. Dar sunt rapid: bag piciorul ca să o împiedic şi murmur, în timp ce simt că-mi distruge piciorul cu uşa:

— Iubire, te rog, ascultă-mă!

— Nu sunt iubirea ta, nici micuţa ta, nici bruneţica ta, nici nimic! Îndepărtează-te de mine!

Presiunea pe care o face cu uşa este ieşită din comun.

Dar ce forţă are!

Şi, când simt că-mi va rupe piciorul în două, mormăi:

— Doamne, Jud, îmi rupi piciorul!

Ea îmi cere să-l dau la o parte, dar eu nu o ascult; dimpotrivă, îi spun că este iubirea mea, dragostea mea, iubita mea, viaţa mea...

Fără să înceteze să împingă uşa, Judith îmi cere să plec, să dispar, dar eu refuz, nu vreau! Iar ea continuă să-mi preseze piciorul cu uşa.

— Lasă-mă să intru.

— Nici să nu te gândeşti!

Insist cât pot şi chiar mai mult şi o implor:

— Te rog, Jud! Sunt un idiot. Cel mai idiot tip din lume şi-ţi voi permite să-mi spui asta în fiecare zi din viaţa mea, pentru că o merit.

Dintr-odată, forţa cu care încearcă să închidă uşa se îmblânzeşte; fără îndoială, în sfârşit, cuvintele mele au mişcat-o şi, cum pot, deschid uşa complet şi insist, în timp ce-mi retrag piciorul:

— Ascultă-mă, micuţo...

Atunci privesc pe fundal şi văd balamucul din apartament şi, cu un zâmbet, întreb:

— Curăţenie generală? Ia te uită, eşti foarte, foarte şucărită!

Judith gâfâie. Mă priveşte cu neîncredere şi şuieră:

— Nici să nu-ţi treacă prin minte să intri în casa mea! Şi, înainte să continui cu vorbele frumoase pe care mi le zici, vreau să ştii că nu-mi voi mai ipoteca viaţa pentru ca totul să iasă iar prost. Mă disperi! Nu te mai suport! Nu vreau să renunţ la lucrurile care-mi plac pentru că vrei tu să mă ţii într-o cuşcă de cristal. Nu, refuz!

Are dreptate. Trebuie să mă schimb. Nu pot să o copleşesc, nici să o asfixiez aşa cum o făceam şi, privind-o, murmur, dorindu-mi să simtă că mă voi schimba pentru ea:

— Te iubesc, domnişoară Flores!

Judith mă priveşte. Dar clatină din cap şi, nevrând să creadă în cuvintele mele, exclamă:

— Ei, drăcie! Lasă-mă în pace!

O privesc. Am nevoie să se uite în ochii mei, în aceşti ochi albaştri de care s-a îndrăgostit la un moment dat, dar, dintr-odată, poc!, îmi trânteşte uşa în nas.

Privesc uşa cu gura căscată. Şi mişc din cap când

mama, sora mea, Raquel şi toţi ceilalţi încep să şuşotească:

— Sună... mai sună o dată!

Le cer să tacă, să nu facă gălăgie, dar sunt agitaţi. La fel de agitaţi ca mine.

Fără să pierd timpul, sun din nou în timp ce insist ca ei să se liniştească. Atunci, Simona, ridicând vocea, spune, apropiindu-se de mine:

— Nu vă puteţi da bătut, domnule! Trebuie să o convingeţi pe domnişoara Judith!

— Încerc, Simona, nu vezi?

Femeia încuviinţează, iar atunci soţul ei se apropie şi el. În clipa aceea, Judith deschide uşa, ne priveşte cu gura căscată şi Norbert trânteşte:

— Domnişoară, de când aţi plecat din casa noastră, nimic nu mai e la fel. Dacă vă întoarceţi, vă promit că vă voi ajuta să vă puneţi la punct motocicleta ori de câte ori doriţi!

Acum, eu sunt cel uimit. Oare l-am rugat pe Norbert să spună asta?

Şi, când mă pregătesc să zic ceva, Simona intră în casa micuţei mele şi o îmbrăţişează, în timp ce eu le observ de afară şi o aud spunând:

— Şi eu promit să-ţi spun Judith! Domnul mi-a dat voie. Judith, îţi simt lipsa, iar dacă nu te întorci, domnul ne va chinui tot restul zilelor noastre. Vrei asta pentru noi?

Norbert o priveşte uimit pe soţia lui, în timp ce eu mă abţin să nu zâmbesc. Bravo, Simona!

— În plus, continuă femeia, nu are acelaşi farmec să văd singură *Locura esmeralda* ca atunci când ne uitam împreună. Apropo, Luis Alfredo Quiñones a cerut-o zilele trecute în căsătorie pe Esmeralda Mendoza. Am înregistrat ca să vedem scena împreună.

Minunată! Simona este minunată! Iar Judith, minunata

mea Jud, își duce mâinile la gură emoţionată şi murmură:

— Ah, Simona...!

Ştiu că vorbele ei ajung la inima femeii şi atunci sunt conştient că Manuel le dă drumul lui Susto şi lui Calamar, iar aceştia intră ca doi tauri în casă.

Expresia feţei lui Jud când îi vede este de nedescris.

Mă priveşte. Îi priveşte pe Simona, pe Norbert, pe câini şi, în cele din urmă, strigă:

— Susto!

Căţelul sare întruna. Este la fel de încântat ca şi ea să o vadă şi Jud îl îmbrăţişează repede.

Animalul, fericit, îi linge faţa, până când, în cele din urmă, Jud îi dă drumul, îi pupă pe botic şi, privindu-l pe Calamar, murmură:

— Ce-ai crescut, piticule!

Fericit să-i văd fericirea, mă sprijin de uşă şi atunci o văd pe mama apropiindu-se. Intră şi ea în casă şi spune, uimind-o din nou pe Jud:

— Draga mea, dacă nu vii cu noi după tot ce a făcut Eric, înseamnă că eşti la fel de încăpăţânată ca el! Fiul ăsta al meu te iubeşte, mi-a mărturisit-o!

Judith mă priveşte. În sfârşit, o privire lipsită de ură!

Apoi o îmbrăţişează pe mama, se pupă şi atunci, cu coada ochiului, văd că Manuel înaintează şi, intrând în apartament, afirmă pentru a o presa şi mai mult pe fiica lui:

— Da, bruneţico, băiatul ăsta te iubeşte mult şi ţi-am zis eu: se va întoarce la tine! Şi iată-l. El este luptătorul tău şi tu eşti luptătoarea lui. Haide, comoara mea... te cunosc, iar dacă bărbatul ăsta nu ţi-ar plăcea, ţi-ai fi refăcut deja viaţa şi n-ai avea cearcănele alea!

— Tată... murmură iubita mea emotionată.

Atunci, Manuel, la fel de emoţionat ca ea, o pupă şi şopteşte:

— Fii fericită, dragostea mea! Bucură-te de viaţă pentru mine! Nu mă face să fiu un tată îngrijorat pentru restul zilelor mele.

Judith plânge.

Toţi sunt emoţionaţi de moment şi, când simt că mă emoţionez şi eu, Raquel trece pe lângă mine şi, intrând în casă, strigă la fel de emoţionată ca şi ceilalţi:

— Bubulinaaaaaaaaa! Vaaai, ce drăguţ ce-a făcut Eric! Ne-a adunat pe toţi ca să-ţi ceară iertare. Ce romantic! Ce dovadă minunată de dragoste!

Zâmbesc. Îmi place să aud asta de la Raquel şi apoi adaugă:

— De un astfel de bărbat am eu nevoie, nu de un mojic. Şi, te rog, iartă-l că nu ţi-a povestit despre divorţul meu! Eu l-am ameninţat că-l fac bucăţi dacă-ţi spune.

Ochii lui Judith mă caută, şi-i aţinteşte asupra alor mei şi simt că ceva din interiorul ei se mişcă. Fără îndoială, toate aceste persoane şi cuvintele lor nu o lasă indiferentă.

Imediat după aceea, trece pe lângă mine Marta şi, pironindu-se în faţa ei, care, văzând-o, râde, spune:

— Dacă îl refuzi pe căposul de fratele meu, îţi jur că-i aduc pe toţi cei cu *Guantanamera* ca să te convingă în timp ce bem şi strigăm: „Zahăr!” Gândeşte-te ce-a însemnat pentru el să ne ceară ajutorul tuturor. Pentru tine, tipul ăsta şi-a deschis sufletul şi trebuie să-l recompensezi într-un fel pentru asta. Haide, iubeşte-l la fel de mult cum te iubeşte el pe tine!

Judith o îmbrăţişează. O îmbrăţişează aşa cum îi îmbrăţişează pe ceilalţi în timp ce mă priveşte, iar în acel moment, pe ascuns, fac un semn şi intră cutremurul de Luz, care zice:

— Mătuşicăăăăăăăăăăă! Unchiul Eric mi-a promis că în vara asta o să vin la voi în cele trei luni de vacanţă, la piscina ta.

Uimit, privesc acel mormoloc. Trei luni? Am promis eu asta?

— Şi în ceea ce-l priveşte pe bă... pe Flyn, continuă mucoasa, este foarte tare! E cel mai tare! Să vezi cum joacă Mario Kart! Ce tare, e foarte bun!

Judith îşi îmbrăţişează nepoata râzând şi îi fac un semn lui Flyn, care intră şi el în apartament. O priveşte, se aruncă la gâtul ei şi începe să o pupe pe faţă aşa cum de puţine ori l-am văzut făcând-o.

Ea se lasă pupată, încântată. Apoi Flyn iese din apartament şi intră din nou târând pomul roşu al dorinţelor pe care l-am adus de la München, îl aşază în mijlocul salonului dezordonat şi spune:

— Mătuşă Jud, încă n-am citit dorinţele pe care ni le-am pus de Crăciun.

Uimită şi tulburată, Jud priveşte pomul. Apoi se uită la mine şi Flyn, luând-o de mână, spune pentru a-i atrage atenţia:

— Mi-am schimbat dorinţele. Cele pe care le-am scris de Crăciun nu erau prea frumoase. În plus, i-am mărturisit unchiului că şi eu ascundeam secrete. I-am zis că eu am agitat Coca-Cola în ziua aceea ca să-ţi explodeze în faţă şi că din cauza mea ai căzut în zăpadă şi ţi-ai făcut rana aceea urâtă la bărbie.

Fără să se îndepărteze de el, Judith şopteşte ceva ce nu reuşesc să înţeleg, dar aud răspunsul lui Flyn:

— Trebuia să-i spun. Mereu ai fost bună cu mine, iar el trebuia să ştie.

Jud şi cu mine ne privim din nou.

Ceva îmi dă de înţeles că nivelul ei de enervare a scăzut mult şi atunci mama zice:

— Ah, apropo, draga mea, începând de anul ăsta, sărbătorim Crăciunul împreună. S-a terminat cu sărbătorirea separat.

— Bine, bunico! afirmă Flyn.

— Şi vom fi prezenţi şi noi, adaugă Manuel.

Toţi îl privim, când Luz aplaudă şi adaugă:

— Bine, bunicule!

Atunci, Björn, Frida şi Andrés, cu micuţul Glen, intră şi ei în apartament, iar Jud se aruncă fericită în braţele lor. Cred că am uimit-o cu toate astea şi mă bucur că am făcut-o.

O vreme, îi observ pe toţi cum vorbesc. Toţi îşi spun părerea, punctul de vedere, în timp ce sunt în apartament, iar eu sunt în continuare pe casa scării, până când Judith se apropie de uşă cu o expresie care mă nedumereşte şi o apucă.

Ah, nu...! Expresia aia nu-mi place deloc şi, când cred că-mi va închide uşa în nas, murmur:

— Te iubesc, micuţo! Ţi-o spun între patru ochi, în faţa familiilor noastre şi în faţa cui mai este nevoie. Aveai dreptate. După cele întâmplate cu Hannah, eram închis într-o buclă care nu-mi aducea niciun beneficiu şi nici familiei mele. Procedam greşit, mai ales în privinţa lui Flyn. Dar atunci ai apărut tu în viaţa mea, în vieţile noastre şi totul s-a schimbat în bine. Crede-mă, iubire, că eşti centrul existentei mele.

Judith clipeşte, în timp ce toţi ceilalţi murmură încântaţi, dar expresia brunetei mele nu se schimbă şi, temător că mă va respinge, insist:

— Ştiu că n-am procedat bine. Am un caracter nesuferit, sunt rece uneori, plictisitor şi insuportabil. Voi încerca să mă corectez. Nu-ţi promit, pentru că nu vreau să te dezamăgesc, dar o să încerc. Dacă accepţi să-mi mai dat o şansă, ne vom întoarce la München cu motocicleta ta şi promit să fiu cel care te va aplauda cel mai mult şi care va striga cel mai tare când vei participa la curse de motocros. Ba, mai mult, dacă vrei, te voi însoţi cu motocicleta lui Hannah pe câmpurile de lângă casă. Te rog, micuţo, mai

dă-mi o şansă!

După ce spun asta, ştiu că nu prea mai am ce să adaug pentru a o convinge.

Judith mă priveşte. Toţi ne privesc, iar eu nici nu mă mişc.

Dintr-odată, ea mă împinge şi mă îndepărtează de intrarea în casa ei. Asta mă alarmează, pe toţi, de fapt, când, apropiindu-se de mine, mă lipeşte de perete şi murmură, ridicându-se pe vârfurile degetelor:

— Nu eşti plictisitor. Îmi place caracterul tău nesuferit şi faţa ta prost dispusă şi n-am să-ţi permit să te schimbi.

Când aud asta, o pace cum nu am mai cunoscut vreodată se instalează în mine.

Când aud asta, mă inundă o bucurie pierdută.

Când aud asta, ştiu că micuţa mea s-a întors la mine şi nu voi permite să se mai îndepărteze, aşa că, îmbrăţişând-o cu toată dragostea de care sunt în stare, îmi apropii fruntea de-a ei şi şoptesc:

— De acord, iubire.

Ne privim... ne devorăm şi, în cele din urmă, ea şuşoteşte:

— Te iubesc, Iceman!

Zâmbesc. Îmi doresc să fiu Iceman al ei, idiotul ei... orice al ei! Şi ne sărutăm în timp ce toate persoanele care ne iubesc aplaudă încântate.

Fără îndoială, partea asta s-a terminat bine, dar eu, care am nevoie de mai mult, mă dezlipesc de ea şi şoptesc:

— Micuţo, mi-ai înapoiat de două ori inelul şi sper ca a treia oară să fie cu noroc.

Şi, fără să stau prea mult pe gânduri, îl scot din buzunarul de la pantaloni, pun un genunchi pe podea şi, după ce-i spun ce gândesc, întreb:

— Domnişoară Flores, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Bine, cu excepţia lui Björn, nu se aştepta la asta, tocmai

de aceea toţi strigă entuziasmaţi, în timp ce eu nu-mi iau ochii de la femeia pe care o ador şi sunt conştient cum gâtul ei se umple de iritaţii şi se scarpină.

E agitată!

Nu răspunde. Doar se scarpină, aşa că, ridicându-mă, îmi apropii gura de gâtul ei şi încep să suflu, dându-i timp să se gândească la cererea mea.

Ştiu foarte bine că nunţile nu sunt genul lui Judith, dar, brusc, ea mă priveşte în ochi şi declară, înnebunindu-mă:

— Da, domnule Zimmerman, vreau să mă căsătoresc cu tine!

Toţi ţopăie fericiţi în jurul nostru, în timp ce eu şi Jud ne privim încântaţi. Câteva clipe mai târziu, ea închide uşa apartamentului ca să rămânem singuri pe casa scării şi întreabă:

— Ai organizat toate astea pentru mine?

Îi zic că da, că pentru ea fac orice şi, în cele din urmă, râdem şi-mi spune că i-a fost dor de câte-o sticlă cu etichetă roz.

Incredibil! Viitoarea mea soţie e incredibilă!

Fericit şi bucuros, îi spun că, de îndată ce ne vom întoarce la München, va avea câte sticle vrea în frigider, iar ea zâmbeşte şi mă sărută.

După o jumătate de oră, când toţi au plecat, iubita mea, printre râsete, murmură că mă va pedepsi.

Pregătit pentru orice, încuviinţez. Să mă pedepsească!

La fel de excitată ca mine, îmi cere să mă duc în pat şi să mă dezbrac.

Îmi place cum începe pedeapsa mea!

Încântat, îi dau ascultare în timp ce ocolesc cutiile nedespachetate care trebuie să se întoarcă la Munchen imediat şi, când mă dezbrac şi mă întind pe pat, Judith apare deghizată în poliţistă rea.

Mama mia... mama mia!

O contemplu jucăuş, în timp ce ea păşeşte în faţa mea, excitându-mă şi ispitindu-mă, până ajunge la sistemul ei audio. Cu atitudine şmecheră, mă priveşte şi, după ce apasă pe un buton, începe să se audă foarte tare *Highway to Helldz* la AC/DC.

Amuzat, zâmbesc. Ea râde şi, scoţându-şi bâta pe care o are la centură, murmură, privindu-mă:

— Ai fost foarte rău, Iceman.

— Îmi asum, doamnă poliţist, încuviinţez.

În rolul ei de poliţistă rea, Judith îşi loveşte uşor mâna cu bâta şi apoi şopteşte:

— Drept pedeapsă, ştii deja ce vreau.

Neputând să nu râd, o fac. Ştiu foarte bine ce vrea şi, luând-o în braţe, o aşez sub corpul meu şi, dispus ca sexul pervers să fie ceva special, înfierbântat şi unic în viaţa noastră, o privesc şi murmur:

— Prima fantezie. Desfă picioarele, micuţo!

Şi o face. Şi cum o face!

71

După ce petrec trei zile în Madrid, de care profităm pentru a le arăta Simonei şi lui Norbert minunatul oraş, ne întoarcem toţi în Germania şi, o săptămână mai târziu, ajung din nou acasă cu lucrurile lui Judith.

Întoarcerea ei este motiv de fericire continuă, cu atât mai mult pentru că ne pregătim viitoarea nuntă.

Ne sărutăm... ne mângâiem... facem dragoste... iar eu abia trec pe la firmă, căci simt că mor când stau mai mult de două ore departe de ea.

Trec zilele şi Luz soseşte la München împreună cu mama ei însărcinată şi cu bunicul ei, dispuşi să-şi petreacă vacanţa de vară împreună cu noi, înainte de nuntă.

De la a nu se suporta, Luz şi Flyn au trecut la faza de a nu mai putea trăi despărţiţi, iar ceea ce nu-i trece prin minte unuia îi trece celuilalt, iar uneori năzdrăvăniile lor sunt epice, darrrrrrrrrr... cum văd că Judith nu le acordă prea mare atenţie, decid să fac şi eu la fel. Nu vreau ca, din cauza supărărilor şi maniilor mele, să se ducă iar totul de râpă.

Flyn se supără când Jud şi Luz ne bat la Mortal Kombat. Uimiţi, după bătaia pe care ne-o dau cele două, eu şi nepotul meu le privim în timp ce ele strigă şi cântă: *Weeee are the champions, my friend...*

Fericit... sunt fericit.

De când s-a întors ea în căminul nostru, totul este din nou cum trebuie să fie, iar când Flyn şi Luz se duc repede în bucătărie să bea ceva, o lipesc pe bruneţica mea de fotoliu şi murmur amuzat:

— Avem la dispoziţie un minut, cel mult două. Hai, dezbracă-te!

Judith râde, ne sărutăm şi, dintr-odată, auzim:

— Bubulinaaaaaaaaaa!

Imediat, ne aşezăm frumos pe fotoliu.

E Raquel, care, privindu-ne din uşă, murmură desfigurată:

— Ah, Doamne...! Ah, Doamne...! Cred că mi s-a rupt apa.

Speriaţi, ne ridicăm. Alergăm lângă ea şi vedem balta care se formează la picioarele ei.

Uf... asta mă copleşeşte!

Nu ne aşteptam la asta şi atunci o Raquel disperată ţipă necontrolat:

— Nu e posibil! Nu e posibil să nasc acum! Mai e o lună şi jumătate! Nu vreau să nasc! Nu! Refuz!!!!

Judith îmi cere ajutor din priviri, dar eu nu pot să fac nimic. Nici nu sunt medic, nici nu ştiu cum să opresc o

naştere şi, cum pot, murmur în timp ce-mi scot telefonul, pregătit să cer ajutor:

— Linişteşte-te, Raquel.

Ea se desprinde de noi şi ţipă:

— Nu pot să nasc aici! Fetiţa trebuie să se nască la Madrid. Toate lucrurile ei sunt acolo şi... şi... Unde e tata? Trebuie să plecăm la Madrid... Unde e tata?

Dintr-odată, Jud îi astupă gura cu mâna şi văd că râde.

Dar ce face?

O privesc cu gura căscată când încearcă să-i bage minţile în cap surorii ei, dar nu e chip, orice ar spune, Raquel nu o ascultă.

Jud vrea s-o facă să înţeleagă că fetiţa se va naşte în Germania, fie că-i place sau nu, dar Raquel se enervează şi începe să lovească în stânga şi-n dreapta, până când mă apucă de gât şi, privindu-mă cu ochii ieşiţi din orbite, cere:

— Sună-l pe pilotul tău! Să ne ia şi să ne ducă la Madrid. Trebuie să nasc acolo.

Jud râde din nou în hohote. Fără îndoială, tensiunea o face să reacţioneze aşa.

Atunci, Raquel, conştientă că m-a apucat de gât, îmi dă drumul şi protestează privindu-şi sora:

— Bubu, te roggggggg, nu râde!

Dar ea continuă să râdă, iar pe mine situaţia începe să mă scoată din sărite.

Reuşesc să mă îndepărtez de acele două nebune şi vorbesc cu Simona; trebuie să stea cu copiii în timp ce Norbert se întoarce cu Manuel. Apoi, fără să-mi pese de protestele lui Raquel, o iau în braţe, o bag cu forţa în maşină, iar eu şi Judith o ducem la spitalul unde lucrează Marta.

O oră mai târziu, sosesc Norbert şi Manuel. Tatăl lui Jud este îngrijorat, agitat, iar eu îi spun că Raquel este pe mâini bune şi, în plus, e însoţită de Judith, iar asta pare să-

l liniştească.

Trec orele şi, când dau să mă ridic ca să întreb dacă sunt veşti, se deschid brusc uşile şi apare micuţa mea, care, privindu-ne pe mine şi pe tatăl ei, şopteşte:

— Doamne, a fost oribil!

Îngrijorat pentru ea, o iau în braţe şi Jud insistă:

— A fost oribil, Eric... oribil! Ia uite cum am gâtul, plin de iritaţii!

Încuviinţez. Gâtul ei arată îngrozitor. Atunci, Manuel, care ne observă, protestează nerăbdător:

— Bruneţico, lasă prostiile şi spune-mi cum se simte sora ta.

Judith se uită la tatăl ei, oftează şi şuşoteşte:

— Ah, tată, scuze! Raquel şi fetiţa sunt foarte bine. Micuţa cântăreşte aproape trei kile, iar Raquel a plâns şi a râs când a văzut-o. E genială!

Manuel se bucură, ne îmbrăţişează, este cel mai fericit om din lume. Dar atunci observ că Jud se agaţă de mine şi văd că este palidă.

Ce-a păţit?

Ameţeşte şi, speriat, îmi fac griji pentru ea. O aşez pe un scaun. Tatăl ei începe să-i facă aer cu o revistă şi ea, privindu-mă, şopteşte:

— Te rog, iubire! Nu permite să trec prin asta.

O privesc uimit, până când înţeleg că-mi spune că nu vrea să avem copii. Eu şi Manuel schimbăm o privire şi acesta, mort de râs, zice:

— Până şi în privinţa asta eşti leită maică-ta!

Acum, eu sunt cel care zâmbeşte. Nu m-am gândit niciodată la a avea copii. Şi, sărutând-o pe Judith, am grijă de ea până când, în sfârşit, îşi revine.

O oră mai târziu, când ne aflăm în camera lui Raquel, toţi sunt fericiţi. Ea se simte bine, iar micuţa Lucia este o scumpete. O privesc cu gingăşie, îi cer voie lui Raquel să o

iau în braţe şi ea îmi permite cu un zâmbet.

Judith mă priveşte, eu îi fac cu ochiul şi, cu o îndemânare pe care nu ştiu de unde o am, o iau pe micuţă din pătuţ şi, când o aşez în braţele mele, mă simt cel mai uriaş om din lume.

Fetiţa este minunată, micuţă, bruneţică şi are nişte obrăjori care mă fac să mă topesc. Şi, fără să mă pot abţine, mă uit la micuţa mea şi spun:

— Iubire, vreau şi eu una!

Raquel şi Manuel izbucnesc în hohote de râs, ceea ce Judith nu face şi, clătinând din cap, şuieră:

— Doar n-am înnebunit!

Expresia feţei ei şi felul cum mă priveşte îmi indică faptul că nu o încântă deloc şi, în cele din urmă, zâmbesc şi nu mai insist. Totuşi, tocmai am spus că vreau copii. Sigur vor semăna cu ea.

În seara aceea, când ne întoarcem acasă, Judith este tăcută, într-atât încât mă sperie. Ne căsătorim peste câteva zile şi, oprind maşina când ajungem în cartierul nostru, îi cer:

— Coboară din maşină.

Ea zâmbeşte. Ştie de ce-i zic asta şi-mi dă ascultare.

Caut o anumită melodie care pentru noi este specială şi, când o găsesc, o pun la volum maxim. Imediat după aceea, cobor din vehicul, o privesc pe femeia care mă observă şi, în timp ce vocea lui Malu cântă *Blancoy negro*, întreb:

— Dansezi cu mine?

Judith zâmbeşte, dansează cu mine şi, în timp ce ne mişcăm îmbrăţişaţi, eu vorbesc despre copii.

Ea refuză. Îmi spune că nu vrea copii, refuză să treacă prin durerea prin care a trecut sora ei şi murmură:

— Ah, Doamne, Eric! Dacă ai fi văzut ce-am văzut eu, ai înţelege că nu vreau să-i am.

Zâmbesc, nu mă pot abţine, şi atunci ea, gesticulând, insistă:

— Te faci... enormă... enormăăăăă... şi probabil că doare foarte tare! Nu, în mod categoric, refuz. Nu vreau să am copii. Dacă vrei să anulezi nunta, voi înţelege. Dar nu-mi cere să mă gândesc acum la a avea copii, pentru că nici nu vreau să-mi imaginez.

Bine! A spus „acum”. Asta oferă şansa de a se gândi mai încolo, aşa că, sărutând-o afectuos şi tandru pe frunte, murmur:

— Vei fi o mamă excepţională. E de-ajuns să văd cum te porţi cu Flyn, Luz, Susto şi Calamar şi cum o priveşti pe micuţa Lucia.

Judith continuă să danseze, mă priveşte, nu spune nimic şi eu afirm:

— Nu se anulează nicio nuntă. Acum închide ochii, relaxează-te şi dansează cu mine pe melodia noastră.

Jud face asta. O face şi simt că se bucură.

72

În dimineaţa nunţii, mama apare la noi acasă şi se încăpăţânează să ne spună că nu e de bun augur ca mirii să iasă din aceeaşi casă.

Eu şi Jud ne privim. Nu credem în chestii de-astea. Dar, după ce i se alătură mamei mele şi Raquel, ca să scap de gura lor, decid, în cele din urmă, să-mi iau costumul şi lucrurile şi să mă duc acasă la mama. Dacă nu vreau să-mi amărască ziua... e cel mai bine.

Mă bucur de o dimineaţă liniştită împreună cu mama, până când îmi sună telefonul şi, văzând că este Jud, mă grăbesc să răspund.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

— Cum ce s-a întâmplat?! Cum ce s-a întâmplat?! strigă scoasă din minţi. S-a întâmplat că am o soră foarte enervantă, rău de tot... foarte, foarte enervantă... şi o nepoată care este o mare pacoste şi-ţi jur că-mi vine să le înec pe amândouă în piscină şi apoi să mă înec şi eu!

Oftez şi, încercând să o fac să se relaxeze, murmur:

— Iubito, linişteşte-te.

Judith oftează, blestemă şi, în cele din urmă, şopteşte:

— Eric... crezi că facem bine?

Zâmbesc, nu mă pot abţine. Mi-am pus deja de o mie de ori întrebarea aia în ultimele două luni.

— Cred că da, viaţa mea, îi răspund. Cred că facem ce e mai bine pentru noi.

Jud oftează şi, înainte ca pesimismul să pună complet stăpânire pe ea, încerc să o fac să vadă cât de fericiţi vom fi după nuntă.

Ca întotdeauna când vorbim despre asta, ajung să o conving, dar îmi fac griji. Mai sunt două ore până la nuntă şi dispoziţia lui Jud se poate schimba iar.

Am organizat ziua asta pentru a o face fericită şi vreau să se bucure de ea.

Fără ca ea să ştie, am angajat-o pe cântăreaţa pe care o admiră atât de mult ca să ne interpreteze melodia noastră, acea melodie de care ne-am îndrăgostit şi care ne face să ne îndrăgostim de fiecare dată când o ascultăm.

De asemenea, am încercat să vină şi celălalt cântăreţ pe care-l adoră ea, dar, după ce am vorbit cu el, mi-a comunicat că-i este imposibil din cauza unor angajamente muzicale, dar m-a asigurat că data viitoare când va trece prin Miinchen mă va suna ca s-o salute pe Judith. Nici nu vreau să-mi imaginez ce faţă va face în ziua când se va întâmpla asta.

Cu ajutorul lui Manuel, am invitat câţiva prieteni importanţi din Jerez şi, fără niciun ajutor din partea

nimănui, am invitat şi câteva dintre Războinicele Maxwell. Şi, din câte ştiu, toţi sunt deja la hotel, pregătiţi să o surprindă pe mireasă la ceremonie.

Cele două ore trec mai repede decât credeam şi, când intru în biserica San Cayetano, îmbrăcat în costumul meu închis la culoare, salut pe toată lumea.

O jumătate de oră mai târziu, cu inima plină de bucurie, soseşte mireasa, alături de tatăl ei. Judith este minunată, este cea mai frumoasă mireasă din câte am văzut în toată viaţa mea şi vreau să citească asta în privirea mea. După zâmbetul ei, îmi dau seama că într-adevăr citeşte asta în ochii mei, la fel cum mă face şi să înţeleg că se află aici pentru că vrea şi este fericită.

După o ceremonie scurtă, după ce ieşim din biserică deveniţi soţ şi soţie, toţi ne acoperă cu petale de trandafiri albi şi cu orez. Ne sărutăm, ne iubim şi, fericit, o privesc şi murmur:

— Îmi place la nebunie că, în sfârşit, eşti... doamna Zimmerman!

Judith zâmbeşte. Este la fel de radioasă ca mine şi mă sărută. Expresia ei emană o fericire absolută când le vede pe Războinicele Maxwell – nebunele poartă un tricou alb cu litere aurii care spun: „Vreau un Eric Zimmerman” – împreună cu mai mulţi prieteni din Jerez şi din Madrid. Nu se aştepta!

Ne bucurăm de o cină plăcută, la care am grijă să nu lipsească sticlele de şampanie cu etichete roz, şi o surprind din nou pe soţia mea când, pentru a deschide dansul, apare pe scenă Malu şi interpretează pentru noi melodia noastră: *Blanco y negro.*

Petrecerea durează ore în şir. Mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată că aş putea suporta, dar rezist şi mă simt bine.

Îndrăgostit, o privesc pe soţia mea, care dansează salsa

pe ring cu sora mea şi cu prietenii ei, în timp ce strigă „Zahăr!”, ca nişte posedate, iar eu trebuie să râd. Nu mă pot abţine!

Când, în seara aceea, ajungem acasă, o doresc din toată inima. Suntem singuri, mama l-a luat la ea pe Flyn şi, când închid uşa, cea care acum este soţia mea mă dezbracă şi, apoi, şopteşte arătând spre papionul meu:

— Pune-ţi papionul, Iceman.

Încântat, o fac, îmi pun papionul şi tot ce vrea ea şi, trăgând de mine, Judith mă duce apoi până la birou. La uşă, ne privim şi, înainte să intrăm, murmură:

— Vreau să-mi rupi chiloţii tanga!

Încuviinţez. Îmi place la nebunie ideea!

Ca un nebun, mă aplec în faţa rochiei vaporoase de mireasă şi încerc să ridic fusta voluminoasă, dar aceasta pare nesfârşită.

Dar cât material are?

Judith mă priveşte, mă face să mă ridic şi, intrând în biroul meu, solicită amuzată:

— Vino... aşază-te pe fotoliul tău.

Îi dau ascultare în timp ce, excitat, văd cum ea îşi desface fusta şi aceasta cade la picioarele ei.

Colosal!

Jud mă priveşte, se apropie de mine îmbrăcată doar cu corsetul de la rochie şi chiloţii tanga şi, sprijinindu-se cu senzualitate pe masa din biroul meu, cere:

— Acum, rupe-i!

Şi o fac. Şi cum o fac!

Sfâşii chiloţii tanga minunaţi şi, imediat, tatuajul care are atât de multă însemnătate pentru noi se dezvăluie în faţa mea şi, cu vocea răguşită de dorinţă, şuşotesc, în timp ce-mi plimb un deget pe el:

— Cere-mi ce vrei.

Eu şi Jud ne privim în ochi şi, văzându-i expresia, ştiu ce

vrea. O cunosc foarte bine. Atunci, după ce o ridic în braţele mele, o duc până la scara care există în biblioteca din biroul meu şi o sprijin de ea.

— Da... da... da... gâfâie ea. Îl vreau pe Iceman al meu atacator.

Şi, mulţumit, fericit şi încântat, îi îndeplinesc fantezia.

Ea se deschide pentru mine şi cere forţă şi profunzime, în timp ce eu intru şi ies din corpul ei fără milă, dar cu încântare şi îndrăzneală.

Judith se mişcă, se răsuceşte în braţele mele, se bucură de acel atac şi, în acelaşi timp, mă priveşte cu ochii plini de dorinţă şi şopteşte:

— Mai mult... dă-mi mai mult!

Şi-i dau. Îi dau totul din mine, în timp ce focul, desfrâul şi pasiunea pun stăpânire pe noi şi scot acea parte animalică ce ne place atât de mult şi de care ne bucurăm cu nebunie.

Forţă... extaz... perversiune...

Toate, împreună cu dragostea noastră, cu devoţiunea noastră, transformă actul în ceva unic, sălbatic şi special şi, când amândoi ajungem la climax, ne sărutăm cu iubire şi, când gurile noastre se despart, murmur:

— Eşti viaţa mea, micuţo!

Jud zâmbeşte şi îşi înfăşoară picioarele pe talia mea, iar atunci eu, satisfăcut şi fără să-i dau drumul, păşesc spre masa mea, deschid un sertar, scot un plic din el şi spun, în timp ce i-l înmânez:

— Este destinaţia lunii noastre de miere.

Zâmbind cu gingăşie, soţia mea minunată priveşte înăuntru şi, făcând ochii cât cepele, exclamă:

— Riviera Maya! îmi place la nebunie!

Ştiu... ştiu că şi-a dorit dintotdeauna să meargă acolo şi, încă o dată, dorinţele ei sunt ordine pentru mine.

Va continua...